

“อุปัชฌาย์
การให้ธรรมะเป็นทาน

อัมมะทานัง จินนัตถิ
ชนะการให้ทั้งปวง”

(พุทธทศนิกาย ธรรมบท-อุทาน)

ขอมอบเป็นธรรมบรรณาการ	
แต่	
จาก	

คำกล่าวมอบหนังสือ ก่อนมอบหนังสือเป็นธรรมทานให้กล่าวดังนี้.-

ตั้งนะโม ๓ จบ

“ขอให้สรรพสัตว์ทั้งหลาย ทุกชีวิตจิตวิญญาณ ทุกชั้นภูมิ ทุกหมู่เหล่า...
จงได้มีส่วนแห่งบุญนี้ ขอจงมีส่วนแห่งความสว่างไสว ตรงต่อเนื้อหาแห่งพระ
สังฆธรรม ดับเอง-วางเอง-ว่างเอง-นิพพานอยู่เองแล้ว จงทั่วกันตลอดไปเทอญฯ”

มนุษย์...เกิดมาทำไม? เล่ม ๒๒

ตอน ปุจฉา-วิสัชนา รวมข้อธรรมคำสอนในกลุ่มไลน์
ธรรมะกับพระอ.สุวัณณ์

โดย ผู้เรียบเรียง สุวัณณ์ สุวทุมน (พิทักษ์วงษ์)

ข้าราชการบำนาญ อดีตนายอำเภอ กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย
ข้าราชการพลเรือนดีเด่นครุฑทองคำ ปีพุทธศักราช ๒๕๔๒

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๙ จำนวนพิมพ์ ๑,๖๐๐ เล่ม

ไม่สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พุทธศักราช ๒๕๓๗

ข้อมูลทางบรรณานุกรม หอสมุดแห่งชาติ

สุวัณณ์ สุวทุมน (พิทักษ์วงษ์)

มนุษย์...เกิดมาทำไม? เล่ม ๒๒ ตอน ปุจฉา-วิสัชนา รวมข้อธรรมคำสอนในกลุ่มไลน์ธรรมะ
กับพระอ.สุวัณณ์

กองทุนนิธิมนุษย์เกิดมาทำไม? พุทธศักราช ๒๕๔๖ จำนวน ๓๖๐ หน้า

ISBN 978-616-413-736-3

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๙ จำนวนพิมพ์ ๑,๖๐๐ เล่ม

ไม่สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พุทธศักราช ๒๕๓๗

จัดพิมพ์เผยแพร่โดย

กองทุนนิธิมนุษย์เกิดมาทำไม? พุทธศักราช ๒๕๔๖

๓๕๕/๑๑๙ หมู่บ้านพัฒนา ซอย ๒ ซ. (หลังตลาดสี่มุมเมือง) ถ.วิภาวดีรังสิต (ซอยพหลโยธิน ๗๗)

ตำบลคูคต อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ๑๒๑๓๐ โทรศัพท์ ๐๒-๕๓๖-๖๕๒๒, ๐๙๒-๒๕๓-๗๔๗๕

www.buddhaanswertolife.com facebook: อุทยานธรรมวิปัสสนาмаกเหล็ก

facebook: ธรรมะกับพระ อ.สุวัณณ์ ID: 09259-44279

พิมพ์ที่

บริษัท พิมพ์สวย จำกัด ๕/๕ ถนนเทศบาลรังสฤษฎ์เหนือ แขวงลาดยาว เขตจตุจักร

กรุงเทพมหานคร ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐๒-๕๕๓-๙๖๐๐ โทรสาร ๐๒-๕๕๓-๙๖๐๖

(หมายเหตุ: พิมพ์ด้วยกระดาษถนอมสายตา(Green Read) เพื่อความห่วงใยในสุขภาพของท่านผู้อ่าน)

พิมพ์แจกเป็นธรรมทาน

ผู้ประสงค์บริจาคสนับสนุนเผยแผ่ธรรมทาน
“กองทุนนิมิมนุษย์เกิดมาทำไม?”

โปรดส่งไปรษณีย์ธนาณัติไปที่...
คุณกิงกาญจน์ พัทธ์กษวังษ์

กองทุนนิมิมนุษย์เกิดมาทำไม? พุทธจักรราช ๒๕๔๖
๓๕๕/๑๑๙๙ (ช.พหลโยธิน ๗๗) หมู่บ้านพัฒนา ซอย ๒ ข.
ถ.วิภาวดีรังสิต ต.คูคต อ.ลำลูกกา จ.ปทุมธานี ๑๒๑๓๐
โทรศัพท์ ๐๒-๕๓๖-๖๕๒๒, ๐๙๒-๒๕๓-๗๔๗๕
(ธนาณัติสั่งจ่าย ปณ. ๑๒๑๓๑ เท่านั้น)

หรือ โอนเงินเข้าบัญชีกองทุนฯ ธนาคารกรุงไทย สาขาประตูน้ำ
ออมทรัพย์ เลขที่ ๑๖๓-๐-๑๑๕๘๙-๔
ในนามคุณกิงกาญจน์ พัทธ์กษวังษ์ ประธานกองทุนฯ
แล้วส่งสำเนาไปโอนเงิน
ทางไปรษณีย์ หรือส่ง Fax. ๐๒-๒๕๕๕๒๔๒ เพื่อตอบอนุโมทนา
www.buddhaanswertolife.com
facebook: ธรรมะกับพระ อ.สุวัฒน์ ID: 09259-44279
facebook: อุทยานธรรมวิปัสสนามวกเหล็ก ๐๒-๕๓๖๖๕๒๒

คำนิยาม

(สมาธิ : กราบหมัสการท่านอาจารย์ครับ ผมก็ไปปฏิบัติมานานพอสมควรครับ ไปพบหลวงปู่หลายองค์มาก ท่านก็ให้ภาวนา “พุทโธ” อย่างเดียว พอได้ไปปฏิบัติธรรมกับหลวงปู่ทิวาศิษย์เอกหลวงปู่หลุยที่ปากช่อง พระเอาแผนเรื่อง “มนุษย์..เกิดมาทำไม?” ก็เปิดฟังที่บ้านผม ยังไม่เคยมีพระอาจารย์องค์ใดเทศน์เรื่องอย่างนี้มาก่อนเลย เป็นเรื่องที่ท่านพระอาจารย์สอนได้ดีมากเลยครับ อาจพูดได้ว่ายังไม่มีเคยมีพระอาจารย์องค์ใดในประเทศไทยนี้เทศน์ให้ฟังมาก่อนเลยครับ นับเป็นบุญที่ได้พบท่านอาจารย์ครับ)

สมาธิ B เจ้าคะ สักแต่ว่า นี่รวมไว้หมดแล้ว ลูกยืนยันเจ้าคะ ลูกใช้แล้ว ใช้จริง ใช้ในชีวิตประจำวันจริงๆ สักแต่ว่าอย่างเดียวยบเลยจริงๆ เจ้าคะ จบช้า จบเร็ว อยู่ที่ใจเราว่าคลายช้า หรือ คลายเร็ว แต่คือจบ ลูกได้ “สักแต่ว่ารู้ เห็นฯลฯ แล้วปล่อยไป” ลูกไม่เอาอะไรอีกแล้ว เจ้าคะ

สมาธิ B “สักแต่ว่ารู้ เห็นฯลฯ แล้วปล่อยไป” จำๆไว้ๆๆ นี่ทำแล้ว ไม่เป็นทุกข์เลย จะทุกข์ก็ตอนหลงไปติดจำๆๆ รู้แล้วปล่อยอีก ก็ไม่ทุกข์ มันก็คลาย ไม่มีทุกข์กายทุกข์ใจเลย เจ้าคะ

ทำแค่นี้ แค่ว่า “สักแต่ว่า” ได้ทั้งหมดที่ท่านพระอาจารย์กล่าวมาข้างต้นเลยเจ้าคะ

มือใหม่หัดทำ(อย่างลูก) ก็ติดๆ หลุดๆ บ้างก็เป็นธรรมดา ก็ปล่อยไป ก็คลายออก ก็ปล่อยไป ง่ายกว่าที่ลูกเคยผ่านมาเยอะ เจ้าคะ ที่สำคัญลูกไม่เป็นทุกข์กายเลยแม้แต่หน่อยเจ้าคะสาธุ อโหสิ เจ้าคะ

สมาธิ B “สักแต่ว่ารู้ เห็น แล้วปล่อยไป” สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ผลจริง ถ้าได้ใช้แล้วจริงๆ จะหยุดแสวงหา จบไปเอง(ตอบอาการตามความเป็นจริง) ทำแล้ว เกิดผล จึงตอบ เจ้าคะ

ไม่ข้อง ไม่ขัด ไม่คา ไม่ปฏิเสธใดๆ เพราะ ลึกแต่ว่า ปล่อยๆไป
เจ้าคะ สาธุ อโหสิ เจ้าคะ

สมาธิ B ในชีวิตประจำวันของลูก มีสิ่งกระทบใจมากมาย
รวมทั้งความคิดของตัวเองที่กระทบใจตัวเอง จนรู้สึกทุกข์ทรมานใจ แต่พอได้
“ยานานเอก” ลึกว่าแต่รู้ เห็น ฯลฯ แล้วปล่อยไป ทุกข์ใจที่มีคลายออก
จิตคลายออกปล่อยวาง สามารถดับทุกข์ใจในขณะนั้นๆ ที่ถูกกระทบได้
ช้าบ้างเร็วบ้างก็ธรรมดา ปล่อยไป เจ้าคะ (ใช้ได้ผลจริงๆ)

อโหสิ เอาไปใช้ที่บ้านกับคนในบ้าน ใดๆ ก็รวมเย็น ที่ทำงาน ที่บน
รถเดินทาง ขึ้นเขาลงห้วย ไปทะเล พุดอโหสิไปตลอดทาง ดึกตื่นมืดค่ำ
อยู่ระหว่างภัยอันตรายนำหวาดเสียวหวาดกลัวผิวกินดินกัน แต่ต้องต่อสู้ด้วย
ขอให้มีส่วนบุญข้าท้าวทุกชีวิตจิตวิญญาณด้วย เหน้าด้วย ยิ่งดี ภูมิต่ำ
จะได้รับด้วยน้ำที่หยาด

ธรรมะของท่านพระอาจารย์เป็นธรรมะระดับสูง(วิมุตติ) จิตบางจิต
ยังเข้าไม่ถึง ยังมีบาปอยู่ เจ้าคะ

สมาธิ B เจ้าคะ “ท่ามกลาง” สรรพสิ่ง สรรพชีวิตทั้งหลาย
แค่ท่านพระอาจารย์ชี้แนะว่า ท่ามกลางสายฝนนี้ ลูกก็เข้าใจมากขึ้นแล้ว
อยู่ท่ามกลางจักรวาล หลุดโลกไปแล้วเจ้าคะ ๕๕๕

สมาธิ B ยึดเอา ถือเอาอะไรไม่ได้สักอย่าง หลงไปวิ่งตาม ยิ่งห่าง
ยิ่งไกลออกไป มันไม่มีวันไปถึงได้เจ้าคะ หยุดตรงท่ามกลางนี้แหละเจ้าคะ

สมาธิ B ธรรมะโดยท่านพระอาจารย์ ทำให้ลูก “หลุดโลก” เจ้าคะ
สาธุ อโหสิ เจ้าคะ

อยู่ท่ามกลาง(จักรวาล) ไม่สามารถเลือกข้างได้ ยึดเอาถือเอาข้างใด
ข้างหนึ่งไม่ได้เจ้าคะ สาธุ อโหสิ เจ้าคะ

แต่เมื่อจิตเป็นเอกภาวะจิตคืนสู่ความเป็นอิสระ หลุดพ้นออกไป
จากโลก วิมุตติหลุดโลก(จำ) เจ้าคะ

สมาชิก B No need to know anything. let's be !!! just it is.

สมาชิก B สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ กราบขอบพระคุณที่เมตตาชี้แนะ ขอน้อมถวายบุญนี้ที่ได้สร้างทำให้แด่คุณครูบาอาจารย์ทั้งหลาย และท่านพระอาจารย์สุวัฒน์ ขอท่านทั้งหลายจงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าด้วยเทอญ สาธุ สาธุ สาธุ

สมาชิก B “สักแต่ว่ารู้ เห็นฯลฯแล้วปล่อยวาง” อนิจจัง ไม่เที่ยง ยึดเอา ถือเอาไม่ได้ ทำใจยอมรับและปล่อยไป เบาๆ สาธุ อโหสิ เจ้าคะทุกข์กายทุกข์ใจเป็นเรื่องธรรมดา

จากที่ลูกได้เคยปฏิบัติธรรมมา คือ ครูบาอาจารย์ทางนั้นจะบอกให้อยู่กับปัจจุบัน แต่มาตอนนี้ ท่านพระอาจารย์ได้เมตตาชี้แนะให้ลูกใช้สักแต่ว่า “พระพาหิยะ ลูกรู้สึกได้เลย” สักแต่ว่า “เร็วกว่า ปัจจุบัน เจ้าคะ สาธุ อโหสิ เจ้าคะ”

สมาชิก G : หลวงพ่อเคยสอนผมว่ารู้มากก็รกมาก ให้มองหลายๆไป ทุกวันนี่ผมก็มองหลายๆ ไม่เพ่งไม่โฟกัสครับ สาธุครับ

สมาชิก G : มองคนก็ให้หลายๆ คนไปครับ มองอะไรก็ให้หลายๆไปครับ ไม่มีเขาไม่มีเรา ไม่มีสิ่งใดๆครับ แม้ตัวรู้ก็ไม่มีครับ

สมาชิก B สาธุ คลายได้บ้าง ไม่ได้บ้างเจ้าคะ เดี่ยวมันก็ยึด เดี่ยวมันก็ปล่อย จะไม่ค่อยทันเจ้าคะ แต่พอได้รับธรรมทานจากท่าน พระอาจารย์แล้ว ก็เบาๆคลายๆได้บ้างเจ้าคะ ยังไม่ค่อยทันสิ่งที่มีกระทบเจ้าคะ มันค่อยเบาๆจางๆขึ้นเจ้าคะ สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ ปล่อยไปจางๆเจ้าคะ อ่านบททวนอยู่สองสามรอบ จิตเริ่มคลายออกได้แล้วเจ้าคะคลายเบาๆ ปล่อยไป ไม่ยึด ให้มันเป็นของมันอย่างนั้นเจ้าคะ ได้ธรรมเพิ่มเจ้าคะ

สมาชิก B เจ้าคะ ขออนุญาตตอบอาการตามความเป็นจริงนะเจ้าคะ คือคลายได้เบาๆ แล้วยินดีพอใจ พอรู้สึกว่ายินดี พอใจ ก็คลายความยินดี พอใจ ไปอีก คือ มีอาการคลาย ถึง ๒ ขั้นอะเจ้าคะ

แต่คลายแล้วปล่อย แบบเปิบๆ แล้วก็กลับที่เดิม แล้วก็คลายแล้ว ปล่อยอยู่อย่างนี้ หลายรอบมากค่ะ

สมาธิ B ปัญญา(วิมุตติ)มีได้เพราะครูบาอาจารย์ท่านเมตตาชี้แนะ สอนสั่ง ลูกมีตรงนี้ได้เพราะท่านพระอาจารย์เมตตาเจ้าค่ะ สาธุ กราบ ขอบพระคุณเจ้าค่ะ???

สมาธิ B แสงสว่างได้รับมาจากความเมตตาของครูบาอาจารย์ กราบขอบพระคุณท่านพระอาจารย์เจ้าค่ะสาธุ ลูกเป็นศิษย์ยังงี้ก็ยังเป็น ศิษย์ ยังคงเบียดด้วยปัญญา(วิมุตติ)อยู่ ยังคงต้องได้รับความเมตตาจากท่าน พระอาจารย์ช่วยขัดเกลาให้อยู่เนื่องเจ้าค่ะ

สมาธิ ภ ครับหลวงพ่อ จบกี้จ...ความเข้าใจของผมคือ..ไม่ยึด.. ไม่ติด..และไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดอีกครับ

สมาธิ B สักแต่่ว่าคือการตัด พอมันจ้ามั่นแน่นขึ้นในใจ ก็คือ ตัด ดับ จบไปแล้วหนึ่ง ตัดภพตัดชาติไปได้อีกหนึ่ง ตัดดับได้มากๆเข้าก็หมด กรรม ไม่ต้องมาเกิดอีกเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

สมาธิ B เจ้าค่ะ มันเป็นแบบเซฟทีคัท ตัดได้อัตโนมัติเจ้าค่ะ แต่ลูกยังเป็นแค่นักมวยอยู่ ยังต้องฝึกอยู่ แต่ก็ไม่ได้จ้องจะตัดนะเจ้าค่ะ อาการเป็นแบบนี้เจ้าค่ะ เกิด รู้แว็บๆ ปล่อยไป คือยังมีตัวรู้อยู่เจ้าค่ะ มันมีแสนล้านรู้เจ้าค่ะ ๕๕๕ สาธุ อโหสิเจ้าค่ะ

สมาธิ B กรรมทำบ่อยๆ คิดบ่อยๆ นี่แหละเจ้าค่ะ ที่ลูกใช้ “สัก แต่ว่า ปล่อยไป” ตรงนี้แหละค่ะ ที่ใช้งานจริงๆ และใช้บ่อยเสมอด้วยความคิดที่มาเจ้าค่ะ

กรรมเก่า กรรมใหม่ เป็นยังไง ไม่ใส่ใจ ไม่ข้อง แต่กรรมปัจจุบันที่กำลังคิดอยู่ตอนนี้ เดียวนี้ ทำยังไงถึงไม่เกิดกรรม ได้รับคาถา “สักแต่ว่ารู้ เห็นฯลฯ ปล่อยไป” จากท่านพระอาจารย์ไปใช้ คือ ปล่อยเจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

สมาธิ B ในชีวิตประจำวันของลูก มีสิ่งกระทบใจมากมาย รวมทั้งความคิดของตัวเองที่กระทบใจตัวเอง จนรู้สึกทุกข์ที่ใจ แต่พอได้ “ยาขนานเอก” ลักว่าแต่รู้ เห็น ฯลฯ แล้วปล่อยไป ทุกข์ใจที่มีคลายออก จิตคลายออกปล่อยวาง สามารถดับทุกข์ใจในขณะนั้นๆ ที่ถูกกระทบได้ ชั่วบ้างเร็วบ้างก็ธรรมดา ปล่อยไป เจ้าคะ (ใช้ได้ผลจริงๆ)

สมาธิ ภ. ธรรมะโดย...ท่านพระอาจารย์สุวฑฒโน ภิกขุ ทำให้ กระผม..ได้พบธรรม..(ภพธรรม)

สมาธิ B ธรรมะโดยท่านพระอาจารย์ ทำให้ลูก “หลุดโลก” เจ้าคะ สาธุ อโหสิ เจ้าคะ

อยู่ท่ามกลาง(จักรวาล) ไม่สามารถเลือกข้างได้ ยึดเอา ถือเอา ข้างใดข้างหนึ่งไม่ได้เจ้าคะ สาธุ อโหสิ เจ้าคะ

แต่เมื่อจิตเป็นเอกภาวะจิตคือสู่ความเป็นอิสระ หลุดพ้นออกไป จากโลก วิมุติหลุดโลก(จ้า) เจ้าคะ

สมาธิ B No need to know anything. let's be !!! just it is..

แค่คำว่า “ท่ามกลางสายฝน” ของพระอาจารย์ที่เมตตาชี้แนะ ลูกก็ byebyebye bye bye โลกนี้ไปเลยเจ้าคะ สาธุ อโหสิ เจ้าคะสาธุ กราบ ขอบพระคุณที่เมตตา ชัดเกล้าให้ลูกอยู่เนืองๆเจ้าคะ

วิบากมีวาระ บุญกุศลผลทานมีวาระ ไม่ควรยึดให้ต้องเป็นทุกข์ เจ้าคะ

ปล่อยให้มันเป็นไปของมัน แค่ไม่ยึด ใจก็คลายออกได้กว้างๆเบาๆ ลุ่มลึกอยู่ในอก แล้วก็ปล่อยไปอีกเรื่อยๆเจ้าคะ

จากที่ลูกได้เคยปฏิบัติธรรมมา คือ ครูบาอาจารย์ทางนั้นจะบอกว่า ให้อยู่กับปัจจุบัน แต่มาตอนนี้ ท่านพระอาจารย์ได้เมตตาชี้แนะให้ลูกใช้ “ลักแต่ว่า “พระพาหิยะ ลูกรู้สึกได้เลย” ลักแต่ว่า “เร็วกว่า ปัจจุบัน เจ้าคะ สาธุ อโหสิ เจ้าคะ”

สาธุค่ะ กำลังทำทุกอย่างที่ท่านบอกค่ะ พอจะคลายๆ บ้าง อ้าว เรื่องนี้มาอีกแล้ว สภาพจิตใจรับไม่ไหวค่ะ

เคยสงสัยไหมว่า ทำไมเวลาเรามีปัญหาเข้ามาในชีวิต มันจะเข้ามาพร้อมๆ กันทุกด้าน เหมือนกับจะให้เราตายลงไปตรงนั้นเลย อันที่จริง การที่ชีวิตส่งปัญหามาแวดล้อมเราทุกด้าน เพื่อบีบให้เราออกทางเดียว ..... ที่ใจเราเอง.....

“ใจที่เข้าไปยึดไปเกาะอะไรบ๊อบ ความทุกข์เกิดทันที”

เพียงเราปล่อยความยึดถือ ความคิด ความต้องการ ความทรงจำ ความเจ็บปวดในอดีตของเราเอง ประตุทางออกทุกประตูจะเปิดให้เราเลือกเดิน

“ทันทีที่เราอยู่กับปัญหาได้อย่างสบายที่สุด ไม่ผลักออกไป ไม่ดึงเข้ามา ปัญหาจึงมีโอกาสนคลี่คลาย”

อาจารย์คะ นี่คือสิ่งที่ดีที่สุดที่มอบให้ลูกๆ สาธุๆๆค่ะ ขอबारมีของอาจารย์จงประทานพรให้ลูกด้วยเจ้าคะ สาธุๆๆค่ะ

จากใจแอดมิน

....เคยไหมที่รู้สึกอยากตาย ไม่ว่าจะทุกข์มาก ทุกข์น้อย ก็รู้สึกอยากตาย หากช่วงเวลาใดที่จมดิ่งอยู่กับความคิดของตนเอง จมดิ่งลงไปนานเท่าไร ก็ทุกข์มากขึ้นเท่านั้น ความรู้สึกอยากตายก็ชัดเจนมากขึ้นตามไปด้วย บางทีไม่มีอะไรทำแล้วรู้สึกที่ตนเองไร้ค่า “เราเกิดมาทำไมนะ” เกิดมาแล้วก็หนักโลก ตายๆ ไปเสียก็ดี แต่เพราะถูกปลูกฝังว่าการฆ่าตัวตายมันไม่ดี ก็เลยยังมีชีวิตอยู่ ไม่ตายเสียที่...

ขวัญ ได้เข้ามาอยู่ในไลน์กลุ่ม “ธรรมะกับพระ อ.สุวัฒน์” ตั้งแต่เดือนธันวาคม ๒๕๕๘ ซึ่งในช่วงแรกๆ ไม่เข้าใจอะไรเลย จะเข้าไปอ่านบ้าง ไม่อ่านบ้าง ขำๆ ในส่วนที่เป็นภาษาบาลี และอ่านเฉพาะที่มีการอธิบายไว้แล้ว แต่ในบางครั้งเมื่ออธิบายแล้ว ก็ยังไม่ชัดเจน ไม่สามารถเข้าใจได้ในทันที

ซึ่งตอนนั้นต้องการที่จะรู้และเข้าใจให้ได้เดี๋ยวนั้น ก็จะถามกลับในทันที แต่แล้วก็ไม่สามารถเข้าใจได้เลย ทำให้รู้สึกหงุดหงิดและเลิกอ่านไปอยู่ ๑-๒ สัปดาห์ มีสมาชิกท่านหนึ่งได้แนะนำ ให้ขอขมากรรมเสียอย่าเพิ่งถาม อย่าเพิ่งสงสัย ให้ทำๆ ไปก่อน ขวัญก็ยอมทำ เนื่องจากตอนนั้นรู้สึกทุกข์มาก ขวัญเริ่มขอขมากรรม และเข้าไปอ่านในไลน์กลุ่มทุกๆ วัน จนรอบข้างสังเกตได้ว่า ขวัญใจเย็นลง และยึดติดในทุกอย่างน้อยลง จนผ่านมาสัปดาห์หนึ่งแล้ว ขวัญแค่รู้ว่า ตนเองทุกข์น้อยลง ความคิดต่างๆ ที่แวบเข้ามาในหัว ได้ยินอยู่ในหัวเกือบตลอดวันตลอดคืนที่ยังตื่น ขวัญก็จะปล่อยมันออกไป มันเข้ามาแล้วมันก็ผ่านไป หากเมื่อไหร่ที่ทำให้รู้สึกอึดอัด กระวนกระวายกับความคิดเหล่านั้น ขวัญก็จะขอขมากรรมเดี๋ยวนั้นเลย รู้สึกโล่งขึ้น และเมื่อไหร่ที่ยังรู้สึกอึดอัดหรือกระวนกระวาย

อีก ก็ขอขมากรรมอีก

ในระหว่างที่ขอขมากรรม รู้สึกว่าตัวอักษรตัวเล็กมาก ต้องเพ่งหรือต้องซูมภาพเข้าไป รู้สึกไม่ถนัด จึงได้ทำคำกล่าวขอขมากรรมขึ้นมาใหม่ ปรับให้ตัวอักษรตัวใหญ่ขึ้น แม้จะมีหลายหน้ากระดาษ แต่ก็อ่านได้ถนัด คำกล่าวขอขมากรรมที่ทำขึ้นมาเองนี้ ยังไม่ได้ส่งต่อให้ใคร ด้วยคิดว่าคนรอบข้างจะมองว่าเราแปลกไป จนได้มาเห็นพระอาจารย์ copy ข้อความยาวๆ ซ้ำหลายครั้ง เพื่อให้สมาชิกที่เข้ามาใหม่ได้อ่าน ขวัญจึงนำข้อความเหล่านั้น ไปทำเป็นรูปภาพ ตัวอักษรตัวใหญ่ อ่านง่าย เพราะในกลุ่มมีผู้สูงอายุอยู่หลายคน แล้วก็สร้างอัลบั้มขึ้นมาใหม่ จึงได้เป็นจุดเริ่มต้นที่ได้ช่วยงานของพระอาจารย์ และเป็นจุดเริ่มต้นของเพจทั้งในไลน์ และเฟซบุ๊ก ซึ่งมีชื่อเดียวกันกับกลุ่มไลน์ คือ “ธรรมะกับพระ อ.สุวัฒน์”

หากจะถามถึง**แรงบันดาลใจ**ในการทำหน้าที่นี้ ขวัญเคยตั้งเป้าหมายชีวิตไว้ว่า ในหนึ่งวัน ขวัญจะต้องทำประโยชน์ให้กับโลกใบนี้ ไม่ว่าจะในด้านใดก็ตามแต่ ไม่ว่าจะกับสิ่งที่มีชีวิตหรือไม่มีชีวิต ขวัญจะต้องมีเป้าหมายในการทำอะไรบางอย่าง ซึ่งจะไม่ทำให้ตนเองรู้สึกไร้ค่า การเป็นคนกลางที่นำข้อมูล นำข้อความจากพระอาจารย์มาเรียบเรียง ปรับแต่ง ให้เข้าใจง่ายขึ้น ทำให้น่าสนใจมากขึ้น และเข้าถึงได้ง่ายขึ้น นับเป็นเป้าหมายที่ดีพอสำหรับขวัญแล้วค่ะ

ผลพลอยได้จากการทำหน้าที่นี้ ข้อความต่างๆ ที่พระอาจารย์ส่งมาให้ บางครั้งข้อความก็ซ้ำ และวกวนไปมา บางครั้งก็ไม่มีการเว้นวรรค ซึ่งทำให้อ่านเข้าใจยาก ขวัญจึงต้องอ่านทุกตัวอักษรของพระอาจารย์เพื่อนำมาเรียบเรียงใหม่ และปรับแต่งให้เข้าใจง่ายขึ้น บางครั้งก็ไม่เข้าใจจนทำให้เกิดความสงสัยจะถามพระอาจารย์ ถามสมาชิกที่เคยให้คำอธิบายที่ชัดเจน ทำให้ขวัญคลายความสงสัยและสว่างขึ้นอีกนิด หากไม่ได้ทำหน้าที่นี้ คงได้

แต่อ่านผ่านๆ หรือไม่ได้อ่านเลย

หากจะถามถึงว่า สิ่งต่างๆ ที่อยู่ในคำสอนของพระอาจารย์สุวณฺห์ ขวัญจะนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร? “พึ่งปล่อยวาง” คือคำที่พระอาจารย์ใช้อยู่เสมอและตามมาด้วย “ช่าง” คือให้ช่างมันในทุกกรณี เข้าใจก็ช่าง ไม่เข้าใจก็ช่าง เคืองโกรธ, เศร้าเสียใจ, ทุกข์ใจก็ช่าง ตื่นเต้น, ดีใจ, มีความสุขก็ให้ช่างเสียด้วย คำสอนของพระอาจารย์เปลี่ยนขวัญจากที่เป็นคนยึดมั่นในความคิดของตนเอง มักจะคิดว่าคนอื่นต้องเป็นในแบบที่เราคิด เราต้องเป็นในแบบที่ต้องการให้ได้ เมื่อขวัญนำมากับทุกเรื่องที่พบเจอ ใช้กับทุกคนที่พบเจอ และที่ทุกข์ที่สุดคือใช้กับตนเอง เมื่อเป็นดังใจเราต้องการไม่ได้ ก็รู้สึกทุกข์จนอยากตายๆ ไปเสีย แต่เมื่อขวัญคลายความยึดติด คลายความยึดมั่นถือมั่น คลายความเป็นตัวเป็นตนของขวัญลงไป อะไรที่ทำได้ก็ทำ ทำไม่ได้ก็ช่างมัน ไม่ต้องไปพยายาม ไปดิ้นรน ไปจมดิ่งอยู่กับมัน ช่างๆ มันไป เมื่อคลายลงได้ที่ละอย่าง ขวัญก็รู้สึกทุกข์น้อยลง

“แค่เพียงปล่อยวาง ชีวิตก็ทุกข์น้อยลง”

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณพระอาจารย์สุวณฺห์ ที่สร้างกลุ่มนี้ขึ้นมา ทำให้ได้พบกับกัลยาณมิตรที่ได้ชักนำให้เข้ากลุ่มนี้ และกัลยาณมิตรที่ได้แนะนำให้ขอขมากรรม จนทำให้ขวัญสว่างขึ้น และได้ทำหน้าที่นี้ให้กับพระอาจารย์

ภัทรพร อมตานนท์ (ขวัญ)

(Admin. XiangLing)

คำนำ

ลูกหลานได้ไปกราบหลวงพ่อบ้างเกือบทุกสัปดาห์ ท่านจะเห็นพวกเราพูดคุยแชทไลน์สนุกสนาน ท่านก็ดูเอาว่าไม่เป็นประโยชน์ มีแต่เรื่องอวกุศลไร้สาระ

วันหนึ่ง หลวงพ่อจึงถามว่า ทำไลน์ให้หลวงพ่อบ้างได้ไหม? หลวงพ่อก็จะพูดธรรมะใส่ไลน์ พี่น้องจึงได้ช่วยกันรวบรวมเบอร์โทรศัพท์เท่าที่หาได้ตามบันทึก และสมุดโทรศัพท์ เชิญชวนบรรดาญาติมิตรญาติธรรมได้เพียง ๒-๓๐ คน ตั้งชื่อไลน์กลุ่มว่า “ธรรมะกับพระ อ. สุวัฒน์” ให้หลวงพ่อเขียนสนทนาธรรมะทางไลน์ เริ่มตั้งแต่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๘ เป็นต้นมา จนถึงปัจจุบัน ได้รวบรวมเนื้อหาสนทนาธรรมะทางไลน์นี้ ล่วงมาเป็นเวลากว่า ๘ เดือน มีสมาชิกในกลุ่ม ๑๐๙ ท่าน นอกกลุ่ม ๒๑๖ ท่าน และกลุ่มแอมลีปอีก ๑๗ ท่าน เพิ่มเข้าบ้าง และออกบ้าง ตามเหตุการณ์เป็นไป

จึงเห็นว่า เนื้อหาคำสอนที่หลวงพ่อได้ปุจฉา-วิสัชนาสัจธรรมคำสอน อันเป็นสัจธรรมเนื้อหาอันพิสดารไม่ยัดยัด นี่เป็นคำสอนที่หาฟังได้ยาก หากรวบรวมจัดพิมพ์เป็นเล่ม จะเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่าน กองทุนนิธิมุนษย์เกิดมาทำไม? จึงได้ดำเนินการเริ่มคัดกรองเนื้อหาเฉพาะที่สำคัญสรุปเพียง ๒ เล่ม ความหนาเล่มละประมาณ ๓๔๐ หน้า โดยมี “สมาชิก B” (คุณรุจิพัชร นิธิมุนะ) มีกุศลจิตแสดงความจำนงบริจาคเงินเป็นค่าจัดพิมพ์เบื้องต้น ๑ แสนบาท ต่อมาจึงได้เชิญชวนบอกบุญไปยังหมู่เพื่อนสมาชิกและศิษย์หลวงพ่อ ได้เงินรวมทั้งสิ้นประมาณ ๒ แสนบาทเศษ

ก่อนที่หนังสือ ทั้ง ๒ เล่ม จะพิมพ์เสร็จ ต่อมาปลายเดือนกุมภาพันธ์ (วันที่ ๒๕) คุณขวัญญาสมาชิกท่านหนึ่งซึ่งทราบภายหลังว่ากำลังเรียน

มหาวิทยาลัย-วิศวกรรมชีวการแพทย์ ปีสุดท้าย มีความตั้งใจ และมีจิต
กุศล อาสารับทำเพจไลน์ธรรมะ เท่าที่มีเวลาว่างจากการเรียน สรุปเนื้อหา
ย่อกะทัดรัด สะดวกแก่การศึกษาหาอ่าน

จึงขออนุโมทนาบุญ นับว่าเธอเป็นผู้หนึ่งที่มีอธิชาสนาในระดับต้นๆ
ของกลุ่มสมาชิกที่คลายมากแล้ว จึงได้รวบรวมเพจคำสอนธรรมะทั้งหมด
จัดทำเป็นเล่มเล็กๆ อีกเล่มหนึ่งต่างหาก

กองทุนนิธิฯ ขอขอบพระคุณทุกท่าน ทั้งที่บริจาคเงินร่วมพิมพ์
และสมาชิกทุกท่าน ที่มีส่วนร่วมสนทนาธรรมปฐกฐา-วิสาขบูชา จนเกิดเป็น
หนังสือ ๓ เล่มนี้ ขอบคุณ คุณขวัญฯ จิตอาสาจัดทำเพจธรรมะคำสอน
เพื่อจะได้แจกจ่ายไปยังสมาชิก และจัดส่งให้ห้องสมุดประชาชนทั่วประเทศ
ต่อไป อนึ่ง หนังสือทั้ง ๓ เล่มนี้ มีวางแจกที่ห้องหนังสือ ๔๐๐ แห่งทั่ว
ประเทศ โดยซื้อหนังสือชุดนี้ ๑ เล่ม แจก ๑ เล่ม

ขออนุโมทนาบุญกับท่านผู้อ่าน และผู้ศึกษาธรรมทุกท่าน ขอความ
ไม่ติดขัดข้องคา ขอความสว่างไสวในสังขารพระสัมมาสัมพุทธะจงทั่วกัน

- กราบสาธุค่ะ

กิงกาญจน์ พิทักษ์วงศ์
ประธานกองทุนนิมิตมนุษย์เกิดมาทำไม?
๑๕ เมษายน ๒๕๕๙

การเพน้าอุทิศบุญที่ได้ผล มีอานิสงส์มาก

วิธีการ เพน้าอุทิศบุญที่ได้ผล

ให้อยู่ในท่ายืนหรือนั่ง มือขวาถือขวด
น้ำพลาสติก มือซ้ายผายออก สายตา
มองไปข้างหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ
อย่างไรทิศทางและที่หมาย เปิดใจให้
กว้าง

มีแวตาคารุณย์ต่อสรรพสัตว์ทั้งสังสารวัฏ ปล่อยาวตัวเรา
ให้ว่างลง ด้วยตื่นโพล่งออกไป กว้างขวางไกลไร้ขอบเขต แล้วจึงพูด
ว่า “อโหสิๆ กรรมทุกอย่างอโหสิ ขอทุกสรรพสัตว์ทุกชีวิตจิต
วิญญูณ จงได้มีส่วนแห่งบุญของข้าฯ จงทั่วกันตลอดไป โสรวววว”
ลากเสียงยาวๆว่า “โสรวววว” พร้อมเพน้ากับผายมือเป็นสัญญาณ
ให้อย่างหมดตัว หมดตน หมดจิต หมดใจ ไม่มีประมาณ

คล้ายกรรมด้วยกรรมบุญชีวิตประจำวัน

หลุดพ้นจากมรรค เป็นมรรควิมุตติ-ศีล-สมาธิ-ปัญญาวิมุตติ
วิมุตติ-หลุดพ้นด้วย “ตื่นๆ ตื่นโพล่งโพล่งจ้ำ-กว้างขวางกว้าง
ไกลไร้ขอบเขต-สว่างไสวไร้ขอบเขตคตินึก” ดุจตะวันส่องสว่างอยู่
กลางหาว ฉะนั้น

นอน-นั่ง ก็ให้ระวังฟ้าหล่น

พึงคล้ายจิตออกเหมือนดอกไม้บานยามเช้า ร่วงหล่นกลับ
ละอองเกสรเรณู ไม่เหลืออัฐตา

จงทอดส่ายตาออกไปข้างหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ อย่างไม่
ทิศทางและที่หมาย เปิดใจให้กว้าง-มีแววตาการุณย์ต่อความเดือด
ร้อนของสรรพสัตว์สังสารวัฏ ปล่อยวางตัวเราให้ว่างลง

วิมุตติหลุดพ้นเสียด้วย “วิมุตติกรรม-อโหสิกรรม” ด้วยผาย
มือทั้งสองออกรำพึงเบาๆ ว่า “โสวอโหสิ-โสวกระหม่อม-โสววิมุตติ-
โสวหลุด-โสวโพล่งโพล่งจ้ำ-

โสวนิโรธ-โสวนิพพาน-โสว”

คำกล่าวขอขมากรรม

ตั้งนะโม ๓ จบ และกล่าวขอไตรสรณคมน์... พุทฺธัง สะระณัง คัจฉามิ
ฯลฯ พุติ-ตติยัมปิ พุทฺธัง สะระณัง คัจฉามิ

ข้าฯทั้งหลาย ทุกชีวิตจิติวิญญูณาฯ ขอนอบน้อมองค์คุณพระ
รัตนตรัย องค์สัมมาสัมพุทธะ องค์มหาพุทธะ พระมหาโพธิสัตว์ พระปัจเจก
พุทธะ องค์พระอรหันต์ พุทธสาวก-สาวิกา พระอริยเจ้า-อริยสงฆ์ หมู่เหล่า
ครู ครูบาอาจารย์ทั้งหลาย

ข้าทั้งหลาย น้อมกราบขอขมากรรม

กรรมอันใด ด้วยกายก็ตาม ด้วยวาจาก็ตาม ด้วยใจก็ตาม เจตนา
หรือไม่เจตนาก็ตาม ทุกภพทุกชาติ ทุกพุทธันดรฯ ที่ได้เคยประมาทล่วงเกิน
ต่อพระศาสนา ต่อหมู่สงฆ์ ต่อพระอริยเจ้า-อริยสงฆ์ ต่อองค์คุณพุทธะ
มหาพุทธะ มหาโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์ พระปัจเจกพุทธะ พระอรหันต์เจ้า
ทั้งหลาย หมู่สงฆ์และพุทธบริษัททั้งหลาย

กรรมอันใด ที่ได้เคยประมาทล่วงเกิน **ผิดต่อพุทธโอวาท** พุทธ
บัญญัติ พระธรรมวินัย เคยเพิกเฉยเมินเฉยต่อการเสียสละ เคยปฏิเสธ
ปฏิเสธ ปฏิฆะปราคาส จาบจ้วงล่วงเกิน จ้วงจาบหยาบคาย พร่ำบ่นก่นด่า
เคยกีดกันขัดขวางบุคคลมิให้ออกบวช มิให้ฟังพระสัจธรรม มิให้เข้าใจ
พระรัตนตรัย เคยวิพากษ์วิจัย วิจารณ์ ต่อพระสัจธรรมคำสอนฯ

กรรมอันใด ที่ได้เคยทำร้ายทำลาย **ต่อพระศาสนา ต่อหมู่สงฆ์**
อริยเจ้า-อริยสงฆ์ วัตถุศาสนา ภูมิจิวิหาร ลานเจดีย์ เสนาสนะราวป่าทั้งหลาย
ตราสัญลักษณ์รูปเหมือน องค์พุทธะปฏิมากร คัมภีร์ใบลาน ตำราพระ
สัทธรรมคำสอน และกรรมอันใดที่ได้เคยประมาทล่วงเกินต่อของสงฆ์ จน
กลายเป็นหนี้สงฆ์และทุกๆ กรณีกรรม หมู่เหล่าข้าฯ ทั้งหลายจะระลึกได้
ระลึกไม่ได้ก็ตาม น้อมกราบขอขมากรรม

และกรรมอันใด ที่ได้เคยประมาทล่วงเกิน **ต้องคัมภการี ผู้มี**
พระคุณ ผู้มีคุณ บิดา-มารดา ครูอุปัชฌาจารย์ทั้งหลาย ญาติกาทั้งหลาย
ที่ได้เคยดื้อดึง ดื้ออั้น กระด้างหยาบคายทั้งหลาย แม้อารมณ์รู้สึกนึกคิด
กุศล-อกุศลก็ตาม ระลึกได้ก็ตาม ระลึกไม่ได้ก็ตาม เจตนาก็ตาม มิได้
เจตนาก็ตาม ทุกๆ กรณีกรรม น้อมกราบขอขมากรรม

และกรรมอันใด ที่ได้เคยประมาทล่วงเกิน **ต้องคฺคุณแผ่นดิน**
ต่อพระราชามหากษัตริย์ เจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน ซึ่งเป็นภาคส่วนแห่งองค์พระ
โพธิสัตว์ จนเกิดเป็นหนี้กรรม หนี้ต่อแผ่นดิน ราชการงานเมือง หนี้ต่อ
ส่วนรวม หนี้สังคม หนี้แรงงานเจ้านาย-บ่าวไพร่ก็ตาม หนี้ภาษีอากรก็ตาม
ทุกๆ กรณีกรรม น้อมกราบขอขมากรรม

และกรรมอันใด ที่ได้เคยประมาทล่วงเกิน **ต่อสรรพชีวิตทั้งหลาย**
เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย เจ้านุญนายคุณทั้งหลาย เอาชีวิตผู้อื่นมาเลี้ยง
ชีวิตตน ได้เคยเบียดเบียนทำร้ายทำลาย ชีวิต-ร่างกาย เคยผิดต่อทรัพย์
ต้องห้าม บุคคลต้องห้าม สามเณร-ภรรยาผู้อื่น บุตรธิดาผู้อื่น พุดจาพจจริต
ล่วงเกินทั้งหลาย หยาบกระด้างหยาบคายทั้งหลาย ผิดคุณศีลคุณธรรม
ทั้งหลาย ทุกภพทุกชาติ ทุกๆ กรณีกรรม ขอ น้อมกราบขอขมากรรม

และหมู่เหล่าข้าๆ ทั้งหลายและบริวารของข้าๆทั้งหลาย และทุกชีวิต
จิตวิญญาณ ทุกชั้นทุกภูมิ ทุกหมู่ทุกเหล่า **ขอประกาศสละ-ขอประกาศถอน**
โมหะทิฏฐิอวิชชา ตัณหาอุปาทานการยึดติดในสรรพสิ่ง ในของคู่ทวีภาวะ
ทั้งหลาย ขอประกาศสละ-ขอประกาศถอน ความมุ่งหวังตั้งเอามาในรูปเสียง
กลิ่นรส สัมผัสกายทั้งหลาย ในกามคุณสุนทรีย์ทั้งหลาย ในลาภยศบริวาร
สรรเสริญความสุขทั้งหลาย ในความหลงมัวเมา ในการเป็นการอยู่ การหลง
มัวเมาในการหาอยู่หากินทั้งหลาย อันเป็นตัณหาอุปาทาน ทั้งหมดทั้งสิ้น

และขอประกาศสละ-ประกาศถอน ความมุ่งหวังตั้งเอามา แม้ใน
ทางธรรม การปฏิบัติบำเพ็ญ ในทาน ศีล สมาธิ ในตบะฌานญาณ ใน

มรรคผลนิพพาน อันเป็นต้นหาอุปาทาน การติดการยึดในสรรพสิ่งทั้งหลาย
อันเกิดทุกข์-เกิดโทษ ให้ต้องวณอยู่ในวัฏฏะสงสาร ไม่จบไม่สิ้น

และขอประกาศสละ-ขอประกาศถอน ความลุ่มหลงมัวเมา ห่วงหา
อาลัย ในชีวิต-ร่างกาย ในกายธาตุ-จิตธาตุ ทั้งแม้ของตนเอง และของ
บุคคลอื่น แม้วงศาคณาญาติ ญาติสนิทมิตรสหายก็ตาม

และข้าฯ ทั้งหลาย ขอประกาศสละ-ขอประกาศถอน คำมั่นสัญญา
คำพันธนาการลัทธิจะอธิฐาน คำสาปถสาบาน คำสาปแช่งทั้งหลาย คำ
บนบาน-ศาลกล่าว ที่ได้เคยให้ไว้กับจิตดวงหนึ่งดวงใด แม้จิตตนเองก็ตาม
ของผู้หนึ่งผู้ใดก็ตาม และที่ได้เคยให้ไว้กับสิ่งหนึ่งสิ่งใด ดินแดนแคว้น
ใด ข้าฯ ทั้งหลายขอประกาศสละ-ขอประกาศถอนทั้งหมดทั้งสิ้น ขอคืนสู่
อิสระ ว่างๆ อันบริสุทธิ ของมันเองอยู่แล้ว วางอยู่เองแล้ว วางอยู่เองแล้ว
ดับอยู่เองแล้ว ตามองค์มหาบารมี องค์พุทธะ มหาพุทธะ พุทธะอรหันต์
ตั้งแต่บัดนี้ เป็นต้นไป

ข้าฯ ทั้งหลาย ทุกชีวิตจิตวิญญาณ ทุกหมู่เหล่า ขอขดเชยขดใช้
ในหน้กรรมทั้งหลายด้วยอธิวาสนา บุญญาบารมี และขอให้มีส่วนในการ
เสียสละ วิทยาศาสตร์ อุตสาหกรรมบำรุงหมู่สงฆ์สามเณร พุทธบริษัท
ทั้งหลาย และขอให้มีส่วนในการบวช-การบรรพชา ของหมู่เหล่าข้าฯ
ทั้งหลาย ทุกภพทุกชาติ ทุกพุทธันดร

ขอให้มีส่วน ในความสว่างไสว ในพระสังฆธรรม อันพวกข้าฯ
ได้เห็นแล้ว จะมากก็ตาม จะน้อยก็ตาม และขอให้มีส่วนในการโปรด
สรรพสัตว์ให้จบตาม ดับตาม วางตาม ว่างตาม องค์พุทธะ-มหาอรหันต์-
มหาโพธิสัตว์ จงทั่วกันทุกท่าน ตลอดไปด้วยเทอญฯ

ขององค์มหาบารมี องค์พุทธะ มหาพุทธะ มหาโพธิสัตว์ ทุกๆ
พระองค์ ทรงได้โปรดเป็นประธาน เมตตายกโทษ ให้ทุกๆ กรณีกรรม
ของหมู่เหล่าข้าฯ ทั้งหลาย ทุกภพทุกชาติ ทุกพุทธันดร จงเป็นโอฬัทธิกรรม

ตั้งแต่บัดนี้ เป็นต้นไปด้วยเทอญฯ

อโหสิ อโหสิ อโหสิ ! กรรมทุกอย่างอโหสิ ขอให้ทุกชีวิตจิตวิญญาณ
จงได้มีส่วนแห่งบุญของข้าฯ จงทั่วกันตลอดไปด้วยเทอญฯ

คำกล่าวขอขมากรรมซึ่งกันและกัน

ข้าฯทั้งหลาย ทุกชีวิตจิตวิญญาณ ทุกชั้นภูมิ-ทุกหมู่เหล่า ขอนอบ
น้อมองค์มหาบารมี องค์พุทธะ มหาพุทธะ มหาโพธิสัตว์ ทรงเป็นประธาน

สิ่งใดที่ข้าฯทั้งหลาย ได้เคยประมาทล่วงเกิน ทำร้ายทำลายแก่กัน
และกัน จะเป็นผู้เข้าไปกระทำเองก็ตาม ใช้อื่นเข้าไปกระทำก็ตาม หรือ
เป็นผู้ถูกกระทำก็ตาม ทำให้เกิดเป็นหนี้กรรมแก่กันและกัน ผูกพยาบาท
อาฆาตจองเวร เบียดเบียนเอาคืนซึ่งกันและกันอยู่ ทำให้จิตเศร้าหมอง
ไม่ผ่องใส ไม่สว่างไสวต่อพระนิพพาน ไม่ตรงต่อพระสัจธรรมคำสอน ข้าฯ
ทั้งหลายล้าลึกในทุกข์โทษ ในวัฏฏสงสาร บัดนี้ ข้าฯทั้งหลายขอล้าลึกด้วยใจ
จึงขออโหสิกรรม และให้อโหสิกรรมซึ่งกันและกัน ขออโหสิกรรมร่วมกัน
อย่างหมดจิตหมดใจเพื่อความสว่างไสวในพระสัจธรรม ความไม่ติด-ไม่ขัด
-ไม่ข้อง-ไม่คา ขอตรงต่อพระสัจธรรม ขององค์มหาบารมีทรงโปรดเป็น
ประธาน กรรมทั้งหลายทั้งปวง หมู่เหล่าข้าฯทั้งหลายขออโหสิกรรมร่วมกัน
อโหสิกรรมซึ่งกันและกัน ไม่ว่าจะเป็นผู้ถูกกระทำ และเป็นผู้เข้าไปกระทำ
ก็ตาม ทุกๆ กรณีกรรม ขอให้เป็นอโหสิกรรมร่วมกัน ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป
ด้วยเทอญฯ

อโหสิๆ...สาธุ ใดๆ กรรมทุกอย่างอโหสิ ใดๆ...สาธุๆๆ

(หมายเหตุ: คำว่า “ข้าฯ” ให้กล่าวคำเต็มว่า “ข้าพเจ้า” แล้วหยาด
น้ำลงไป กว้างๆ แบบไม่อะไรกับอะไร ย่อมมีอาณิสต์มากแก่สรรพสัตว์
ทุกชั้นภูมิ)

สารบัญ

	หน้า
๒๐๑๕.๐๙.๒๘ วันจันทร์ จบตัวหลงคอยอยู่-หลงคอยวาง	๑
๒๐๑๕.๐๙.๓๐ วันพุธ ตัวพยายามนั้นแหละ...เป็นเหตุสมุทัย	๒๗
๒๐๑๕.๑๐.๐๑ วันพฤหัสบดี ปฏิบัติธรรมหานิพพาน...เป็นเหตุสมุทัย	๔๑
๒๐๑๕.๑๐.๐๒ วันศุกร์ หยุดพยายาม-หยุดวน...	๕๗
๒๐๑๕.๑๐.๐๓ วันเสาร์ ตื่นโพล่ง...ไม่แซ่ ไม่ทรงนิวรรณ์ฯ	๖๗
๒๐๑๕.๑๐.๐๔ วันอาทิตย์ วิวัฏฐะทวนกระแสน์วโลก	๗๘
๒๐๑๕.๑๐.๐๕ วันจันทร์ คาถาบทเดียว ฟังแล้วสงบระงับ	๙๒
๒๐๑๕.๑๐.๐๖ วันอังคาร คลายกรรม-คลายจิต-คลายเจตนาตัวรู้	๑๐๕
๒๐๑๕.๑๐.๐๗ วันพุธ รู้สึกผ่อนคลายก็ต้องปล่อย	๑๒๐
๒๐๑๕.๑๐.๐๙ วันศุกร์ ปฏิบัติก็เป็นกรรมไปเกิด-หยุดกรรมหยุดเกิด	๑๔๙
๒๐๑๕.๑๐.๑๐ วันเสาร์ อนิจจังมันบอกว่า “อย่ายึด-ยึดเอาไม่ได้”	๑๕๕
๒๐๑๕.๑๐.๑๑ วันอาทิตย์ ความมุ่งหวังตั้งเอาเป็นตัวต้นหาสมุทัยเสียเอง	๑๖๙
๒๐๑๕.๑๐.๑๒ วันจันทร์ บุญบังนิพพาน	๑๘๕
๒๐๑๕.๑๐.๑๔ วันพุธ สมบัติธรรมชาติที่ไม่ใช่ทำ เป็นทั้งหมดของสังขรรคมคำสอน	๒๐๘
๒๐๑๕.๑๐.๑๕ วันพฤหัสบดี วันที่ ๗๕ ของการสนทนาธรรม	๒๑๑
๒๐๑๕.๑๐.๑๖ วันศุกร์ ถ้าคอยอยู่ ก็ไม่ใช่ “อยู่แล้ว!”	๒๑๙
๒๐๑๕.๑๐.๑๗ วันเสาร์ นิพพานอยู่แล้ว..ก็ของมันเองอยู่แล้ว	๒๒๔
๒๐๑๕.๑๐.๑๘ วันอาทิตย์ นิพพานหลุดตลอด ไม่มีติด-หลุด	๒๓๐
๒๐๑๕.๑๐.๒๐ วันอังคาร คนหลงเอาตัณหาไปหานิโรธนิพพาน- เอาอัตตาไปหาอนัตตา	๒๔๑

- ๒๐๑๕.๑๐.๒๑ วันพุธ หลงมีอัตตาตัวตน ไม่นิพพาน ๒๔๙
- ๒๐๑๕.๑๐.๒๒ วันพฤหัสบดี เห็นความไม่ยึดติด ก็เห็นธรรมตถาคต ๒๕๗
- ๒๐๑๕.๑๐.๒๔ วันเสาร์ ท่ามกลางมัชฌิมา-ไม่สุดโต่งที่ปลายทั้งสองข้าง ๒๖๔
- ๒๐๑๕.๑๐.๒๗ วันอังคาร หลวงตาจำๆ นั่งฟังเทศน์แบบท่ามกลางวางไป ๒๗๑
- ๒๐๑๕.๑๐.๒๘ วันพุธ คนหลงทำด้วยตัณหาร้อยละเก้าสิบเก้าจุดเก้า ๒๗๘
- ๒๐๑๕.๑๐.๒๙ วันพฤหัสบดี พึ่งไม่ยึดติดอุปาทานชั้น
ในท่ามกลางสงบระงับไป ๒๘๘
- ๒๐๑๕.๑๐.๓๐ วันศุกร์ สูดยอดแห่งวิปัสสนา คือ วิสามัญ (คือจบกิจ) ๒๙๕
- ๒๐๑๕.๑๐.๓๑ วันเสาร์ มัชฌิมาปฏิบัติ-ไม่มุ่งเอาทั้งทางโลก-ทางธรรม ๓๐๑
- ๒๐๑๕.๑๑.๐๔ วันพุธ ขยันทำตามทีบอกที่สอน ชีวิตก็เปลี่ยนไป ๓๒๘
- ๒๐๑๕.๑๑.๐๕ วันพฤหัสบดี “ลักแต่ว่า” ที่ไม่ใช่ “คอยลักแต่ว่า” ๓๓๓

๒๐๑๕.๐๙.๒๘ วันจันทร์

“หลงคอยอยู่” คือ การหลงซ้อนกาย-หลงซ้อนจิต คือ ตัวคอย
ทำกรรมซ้อนจิต กรรมซ้อนมโน หลงทำมโนกรรม

จบ ตัวหลงคอยอยู่ คือจบกิจ

จบ-จบหลงเข้าไปรับรู้-รับทราบ คือ ลักแต่ว่าพระพาหิยะ

หลงเข้าไปรับรู้ ที่ตา ที่หู ฯลฯ หลงจะเอา ด้วยเจตนา-หลงเจริญ
สติ-เจริญปัญญา-หลงเจริญตัวว่าง คือ หลงคอยอยู่!

ไม่ใช่ว่างมัน แต่วางตัวคอยไปทำวาง-ไม่ปล่อยวาง

อย่าหลงเข้าไป “คอยวาง” แต่ ปล่อยให้มันวางของมันเอง

วางของมันเอง มันว่างของมันเอง มันหลุดมันคลายของมันเอง-
วิมุติของมันเอง

ไม่ต้องกรรมซ้อนมโน ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก แต่ให้ตื่นจำ...
แบบหลุด-แบบไร้คิดนึกฯ

“ตื่นๆ..ตื่นรู้ปล่อย ตื่นรู้ว่าง ตื่นนอก-ตื่นใน ตื่นคลายจิตออกไป”
ดุจตะวันฯ

ดุจตะวันส่องสว่างอยู่กลางหา

ดุจจันทร์เดือนเพ็ญลอยเด่นบนนภา ทรงกลดส่องแสงสดสวย
งามตา สวยงามตาก็ก็นิ่งปล่อยเสียด้วย

หยุด อย่าเอาตัวเองไปจบกิจ แต่ให้จบตัวหลงคอยเข้าไปวาง
เรียกว่าจบกิจ

จบ-จบกรรมซ้อนมโน เรียกว่า จบกิจ

นั่ง-นอน-เดิน-วิ่ง-เดิน-วิ่ง ไม่ต้องเดินแบบ (ไหนๆฯฯฯฯฯ)

เดินก็เดิน-วิ่ง-เดินคลี่-เดินคลาย เดินปล่อย เดินวาง วางแล้วว่าง

เรียกว่า จบตัวหลงคอย เรียกว่าจบกิจ

จบกิจ ไม่ใช่ทำกิจให้จบ

เจริญสติสมาธิภาวนา คือเจริญอัสตา เจริญรู้ เจริญเห็น?? ได้ยินฯ
มีเจริญอัสตาภูเห็น ภูได้ยินตลอด มีเจตนาตลอด เป็นกรรมไปเกิดตลอด
ไม่เคยช่าง ไม่เคยวาง ไม่สักรู้แต่ว่าพระพาหิยะเลย

เมฆหมอกนิรณกรรมวิบาก ปิดกั้นปิดบังแสงจันทร์ ไม่ตื่นไม่จำ
ก็ให้เหนื

เข้า เข้ารู้อรุณนี้ คุณเทน้ำอุทิศบุญแล้วหรือยัง?

อนิจจัง อยู่แล้ว วางอยู่แล้ว นิพพานอยู่แล้ว ของมันเองอยู่แล้ว

อนิจจัง ไม่ยึดไม่ติด ไม่ขัด ไม่ข้องไม่คา แต่มันหลุดลุล่วงไปอย่าง
ไม่มีเวลาเป็นอะกาล(อกาลโก) มันว่างๆอยู่แล้ว ของมันเอง

ปล่อยวาง ให้วิบาก เห็น ได้ยิน ฯ มันอนิจจังชั่วคราผ่านหลุดวิมุตติ
ลุล่วงพ้นออกไปของมันเองๆๆๆๆ

เรียกว่า จบกิจ ไม่ใช่ทำกิจให้จบ!

จบกิจ-จบกรรม-จบเกิด หลุดพ้นการเกิด วิมุตติโรธนิพพาน

มันไม่หลุดลุล่วงตรงไหน ติดขัดข้องคาที่ตรงไหน เทน้ำอุทิศ
ชดใช้ตรงนั้นมากๆ

วิบากเกี่ยวข้องตรงนั้นมาก เหน็บ่อยๆ “อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ
มีส่วนบุญข้าฯทั่วๆกันๆตลอดไปฯ”

กรรมทั้งหมดทั้งมวล ที่ยังติดขัดข้องคาทุกภพชาติพุทธานดร
กำลังอุปบัติ-หรือจะอุปบัติขึ้นข้างหน้าอนาคตก็ตาม ขอจงเป็นอโหสิกรรมด้วย
พระพุทธานุภาพด้วยขอชดเชยชดใช้ด้วยอธิวาสนาบวชบรรพชาของข้า
ท.และขอให้มีส่วนในการโปรดสรรพสัตว์สังสารวัฏของข้าฯจงทั่วๆกัน
ตลอดไปด้วยเทอญ อโหสิ กรรมทุกอย่างอโหสิ สาธุโสแล้วโสๆๆๆๆ

รู้ทุกอย่าง แต่ว่างไม่ลง-ปลงไม่ได้ ก็เพราะอะไร?

ก็เพราะไม่เคย โอโหสิ ที่ตา ที่ใจ ก็ไม่เคยโอโหสิ ที่เห็น ได้ยินฯ
 โอโหสิทุกครั้ง จิตคลายออกหลุดออกทุกครั้ง ไม่คาใจ
 คนที่โอโหสิไม่ได้ไม่เป็น บอกว่า ไม่เคยอกุศลกับใคร นี่ก็คนหลง!
 เกิดมาไม่รู้กัซชาติ ทำกรรมเวรเอาไว้เท่าไร เขาจะปิดกั้นมืดเลย
 จึงได้กล่าวว่า ก็รู้ว่าให้ปล่อยวาง รู้ทุกอย่างแต่ว่างไม่ลง

ความหลง วิบากเก่าพาหลงเพราะ ยังไม่ได้ใช้หนี้กรรมเขา
 จึงให้อาบุญทิพย์ส่งใช้คืนเขาไป เขามาทวงเอาคืน โอโหสิแทนอุทิศ
 ให้สังสารวัฏไป

โอโหสิ กรรมทุกอย่างโอโหสิ ขอให้มีส่วนบุญข้าฯทั่วกันตลอดไปฯ
 หนี้ไปแผ้วไปให้กว้างทั่วสังสารวัฏจักรวาลโลกธาตุ
 โอโหสิทุกครั้ง จิตคลายทุกครั้ง

“คลายเหมือนดอกบัวโกกษุทแดงบานยามเช้า กลิ่นไม่ไปปราศ
 เลยฉั่นใดฉั่นนั้น”

ไม่ยึดไม่ติด(เมื่อรู้เห็นฯ)-คลายจิตออกจิตก็หลุดเป็นอิสระ-วิมุตติ
 นิโรธนิพพาน

ว่างๆ แต่ไม่ใช่ไปทำมัน ทำเอาปฏิบัติภาวนาเอา มันไม่ว่างจากเอา
 เอาคือตัดหาเอาตัดตาไปหาอนัตตา มันไม่ว่าง ไม่จบ

จบ คือไม่เริ่ม ไม่เริ่มต้นจากหนึ่ง ไปถึงสูญ แต่สูญอยู่แล้ว
 สูญ ทันทีที่ไม่เริ่ม จบทันทีที่ไม่เริ่ม

ไม่เริ่ม-ไม่จบ แต่จบทันที สูญทันที สูญญตาอยู่แล้ว นิพพาน
 ว่างอยู่แล้ว ของมันเอง

ของมันเอง (ไม่ใช่ของมีงเอง-ไม่ใช่ให้มีงไปทำ) แต่ของมันเอง
 อนิจจัง-ทุกขังของมันเอง อนัตตาของมันเอง!

มันตกตาเช่นนั้นของมันเอง อนัตตา ไม่อยู่ในอำนาจของการบัญชา
ของใคร แต่ของมันเอง ว่างๆก็ของมันเอง

นิพพาน ของมันเอง ทำเอาหาเอา ปฏิบัติเอาไม่ได้ มันไม่ว่าง ว่างๆ
นี้ของมันเอง

“มันไม่เคยเกิด-มันไม่เคยดับ ว่างๆจ๋าๆตื่นๆโผล่ๆโล่งๆโปร่งๆ ๗
ของมันเอง”

เป็นอะกาล-อากาลโก (ไม่มีกลางวัน-กลางคืน) จ้าไม่มีเวลาหยุด
เห็นแจ้งการคลายตัวไม่ติดยึดในสรรพสิ่งอยู่อย่างไม่มีกลางวัน
กลางคืน เท่ากับ วิมุติหลุดออกเป็นอิสระ นิโรธดับ นิพพานเย็น สุธมฺมตา
มหาสุธมฺมตา-ว่างๆ-ว่างอย่างยิ่ง

สรรพสิ่ง คือ ตา หูฯ คือ เห็น ได้ยิน ฯเห็นแจ้งชัดทั้งหมด ทั้งโลก
ธาตุขารหก สิ้นสุดโลกธาตุ สว่างจ้าเลย

สาธุสาวฯฯ แล้วนะ ทุกจิตวิญญาณ จงมีส่วนบุญข้าฯทั่วๆกัน
ตลอดไป อโหสิ ทุกๆอย่างอโหสิ สาธุสาวฯฯ

**สมาธิ B สาธุ ลูกเข้าใจแล้วค่ะ “วิบากพาวน” เป็นอย่างไร
เส้นผมบังภูเขานิดเดียวเอง นิดเดียวถ้าไม่หลุด ก็วนจนมันเจ้าค่ะ หลุด
แล้วก็โล่ง เจ้าค่ะ สาธุอโหสิ เจ้าค่ะ**

พระอาจารย์: พุทธะ ทรงให้เชื่อ ๔ คือสัทธา ๔ อย่าง เชื่อกรรม
เชื่อว่ากรรมมีผลเป็นวิบากจริง(ทำดีได้ผลดี-ทำชั่วได้ผลชั่วจริง)

วิบากเป็นผลมาแต่อดีต ผลนี้คนอื่นแสวงไม่ได้ ตัวเจ้าของเท่านั้น
แสวงทั้งบุญ-บาป

เข้ามาทางโลกขารหก ตา หูฯ เห็น ได้ยินฯ ตัวเจ้าของเคย
ได้ทำเอาไว้ ต้องเป็นทายาทรับเอาไปแสวง

วิบากห้ามไม่ได้ เขามาทางหนี่คี่น ต้องรับใช้ ไม่เกีย่งอน ไม่

ขัดแย้ง ยอมๆๆๆๆ อโหสิๆๆ ทุกอย่างอโหสิ เอาบุญทิพย์ใช้หนี้กรรม
ใช้หนี้แทนที่จะต้องเอากาย-จิต หรือน้ำตาไปใช้ เราก็ออโหสิใช้หนี้แทน

อุทิศบุญทิพย์ใช้หนี้แทน เอาบุญเคยบวชบรรพชาใช้หนี้แทน
อย่าต้องเอาน้ำตาเป็นเฒ่าเต่าไปใช้แทน มันทุกข์!

อโหสิทุกครั้ง กรรมหลุด จิตก็หลุดออก คลายออก จนวาระโอกาส
ที่เหมาะสมเหมาะแห่งวิบากเบาบาง ก็เกิดดวงตาปัญญาสว่างจรัสแสงแห่ง
พระสัจธรรม

ว่าง??ว่างๆ นิพพานไม่ยาก-ไม่ง่าย แต่ให้คลายจิตออก เหมือน
ดอกบัวบานยามเช้า ล่วงหล่นกลีบละอองเกสรเรณูไม่เหลืออึดตา

จ้า..อยู่อย่างไม่มีกลางวัน ไม่มีกลางคืน มันไม่เคยดับ

และมันก็ไม่เคยเกิด มันจ้า.. ชั่วนาตาปิปปี้

ทวดของทวดของทวดปี..อนันตเป็นอนันตมิใช่หนึ่ง

มันมีอยู่ในทุกคนทุกหนแห่ง แต่ไม่รู้จักมัน

แต่จะรู้จัก มันก็ไม่ใช่ ไม่รู้จักมันก็ไม่ใช่ ว่างๆ รู้ไม่ได้ ถ้ารู้ว่าง
ก็ไม่ว่างรู้เสียแล้ว!

ช่างๆๆๆมัน (แต่ช่างตัวเจ้าของนั่นแหละ-ช่างตัวกู้นั่นแหละ) ไม่
ต้องทำอะไรแบบไหนอีก

พระอานนท์ ปฏิบัติอยู่ทั้งคืนไม่บรรลु จนเหนื่อยอ่อน บอกกับ
ตัวเองว่า ไม่เอาละ ได้ก็ช่าง-ไม่ได้ก็ช่าง ก็จักพักผ่อน ก็เท่านั้นเอง ก็้มลง
จะนั่งล้มตัวลงจะนอน ก็จำเลย

พอวางก็จำเลย บรรลุอย่างไม่เป็นท่าเลย ไม่รู้ว่าท่านบรรลุทำอะไร
ท่านั่งก็ไม่ใช่ ท่านอนก็ไม่ใช่

“เป็นท่าที่ปล่อย ว่างแล้ว ไร้คิดนึกเจตนาอึดตาดำปฏิบัติไปแล้ว
จบแล้ว จบเลย!”

พระองค์สอนให้จับทันทีต่อหน้าพระพักตร์ที่สวนตาลหนุ่ม ทรง
ตรัสสอนพระเจ้าพิมพิสารกับชาวเมืองอีกนับสิบพันหุต (หมื่น) บรรลุต่อหน้า
พระพักตร์

ทรงตรัสกับอุคคฤหบดี ชาวเมืองเวสาลี ที่ศาลาภูฏาการ ป่ามหวัน
แขวงเมืองเวสาลีว่า “บางคนนิพพานเพราะไม่ยึดติด (อนุปาทาน-คือ
อะอุปาทาน) ย่อมนิพพาน บางคนไม่นิพพานเพราะมีอุปาทาน”

(อุปาทาน อย่าแปลว่า ยึดมั่นถือมั่น ให้แปลว่า ยึดติดในสรรพสิ่ง
ทุกอย่าง แม้ยึดเล็กน้อย แม้ไม่มั่นก็เป็นอุปาทาน แม้ยึดในนิพพาน
ก็อุปาทาน ยึดในบุญก็อุปาทาน ยึดกุศลความดีก็อุปาทาน ยึดปฏิบัติธรรม
เอาธรรม เอาศีล เอาสมาธิ เอาภาวนามยปัญญา ล้วนเป็นต้นเหตุอุปาทาน
ทั้งสิ้น)

แต่ถ้าทำปลง-ทำปล่อย-ทำวาง-ทำทิ้งไป-ทำสักแต่ว่าพระพาหิยะฯ
ไป ทำบุญกุศลความดีทุกอย่างแล้ววางเสีย อย่าเอา(ถ้าเอาก็ต้นเหตุอุปาทาน
ไปเกิด เช่นไปเกิดบนเทวโลก-พรหมโลกฯ เป็นต้น)

แต่ คำว่า อนุปาทาน หรือไม่อุปาทาน ไม่ยึดนี้ ไม่ใช่ต้องเข้าไปทำ
ถ้าเข้าไปทำก็เป็นกรรมเป็นเกิดอีก

ปล่อยวาง ไม่ใช่คอยปล่อย ไม่ใช่คอยวาง แต่มันปล่อย-มันวาง
ของมันเอง

เห็น ได้ยินฯ ก็ช่าง (ไม่สน-ช่าง-ทำกลางๆ)สักแต่ว่าพระพาหิยะฯ
ไป มันวางของมันเอง วิวาเห็น วิวาได้ยิน ฯ มันวางของมันเอง อย่าขัด
อย่าแย้งกับมัน!

มันของมันเอง ว่าง ว่างๆ ของมันเอง นิพพานอยู่แล้ว ของมันเอง
ไม่ต้องไปหานิพพานที่ไหนอีก แต่ปล่อยให้นิพพานของมันเอง
นิพพานไม่ยาก-ไม่ง่าย แต่ให้ปล่อยวาง

แต่ก็ไม่ต้องไปคอยปล่อย ปล่อยให้ของมันเองๆๆๆๆ

เป็นอากาลีโก ไม่มีกาล ว่างๆ ไม่มีกาล จ้าๆไม่มีกาลไม่เคยเกิด-
ไม่เคยดับ ไม่มีเวลา ไม่มีแม่ปัจจุบัน (แม่ปัจจุบันก็ไม่มีให้อยู่ ให้ดู รู้เห็น)
แล้วจะเอาอดีต-อนาคตจะมีมาแต่ที่ไหน

รู้ร่องรอย รอยต่อมันไม่มี ไม่รู้ว่าการไหน มันไม่มี อัตตาตัวตน
ก็ไร้คิดนึกออกไปแล้ว วิมุตติหลุดจากขันธ-ขันธวิมุตติไปแล้ว อนัตตาไปแล้ว

ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก เพราะทำเป็นกรรม

“รู้ทุกอย่าง แต่ว่างไม่ได้ เพราะอะไร ก็วิบากเขาพาวนอยู่ อโหสิเขา
แล้วหรือยัง?”

อ้าวโหสิๆ ทุกอย่างอโหสิ ทุกจิตญาณมีส่วนบุญของข้าฯ ท.
จงทั่วๆกัน

“สายวันนี้ ท่านเทน้ำโปรดสังสารวัฏแล้วหรือยัง?” (ไม่เกร็ง
ไม่สำรวม กว้างๆไร้ๆพายุมือคล้ายจิตออกไปกว้างขวางกว้างไกลไร้ขอบเขต
คิดนึก)

อย่าไปเจริญมันนะเจ้าตัวรู้ ตัวสติตัวภาวนามยปัญญา ไม่ต้อง
เจริญ ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีกให้ ลักแต่ว่าไปเลย ให้เลยๆไปเมืองเลยๆ
จบเลย!

พระอานนท์ปฏิบัติใช้นี้กรรม พอวางปฏิบัติจบเลย!

พาหิยะฟังสอนอยู่ริมทางบิณฑบาตว่า เห็น ได้ยินฯ รับรู้อะไร ก็ให้
ลักแต่ว่า ฯ ฟังไปกลั่นกรองไป จบตรงนั้นจับพลันเลย!

**สมาธิ B วิบากพาวน “สัพปะรดกัตถิน” เจ้าคะ ลักแต่ว่าแก้ได้
เจ้าคะ**

ชัดเจนขึ้นเจ้าคะ ต้องขอบคุณ ท่านวิบาก ที่มาเยี่ยมเยียนไม่เลือก
เวลาเจ้าคะ

พระอาจารย์: พาหิยะทำเอามาหลายชาติ ขนาดปฏิบัติเอาหาเอานิพพานบนยอดเขาขอยอมตายเมื่อชาติที่แล้ว และก็ตายสมใจนึกบางลำพูดีว่ามาเกิดบางลำพูบน(มนุษย์โลก) เลยพบพระองค์

มาชาตินี้ พาหิยะใช้หนี้วิบากกรรมเก่าคลี่คลายออกไปมากแล้ว สดับธรรมเพียงน้อยนิดก็สงบระงับ แต่วิบากอกุศลอุปสมัตกรรมตรวนมาถึงใกล้ๆกัน เพราะอดีตชาติหนึ่งได้เคยฆ่าโสเภณีชิงเอาทรัพย์กับเพื่อน จึงถูกแม่โคขวิดนิพพานอยู่ที่กลางทางนั่นเอง

พระองค์ทรงให้ภิกษุช่วยกันปลงศพใส่สถูปไว้ทางสี่แพร่งให้คนกราบไหว้

ภิกษุทั้ง! ว่า ฟังธรรมอะไรหนอเพียงน้อยนิดเดียวบรรลุธรรม อัครจรรย์จริงหนอ เพราะเหตุใดกันหนอ?

พระองค์ตรัสแสดงธรรม “คาถาตั้งพัน แต่ไม่ประกอบด้วยประโยชน์ ผู้คาถาเพียงบทเดียวฟังแล้วสงบระงับไม่ได้”

คาถาบทเดียวที่ว่าก็ “สักแต่ว่าพระพาหิยะฯ” นี่แหละ สงบระงับดับการเกิดตายๆ

ใครจะรู้อีกว่า ผู้ที่ได้มาฟังมาอ่านตรงนี้ ได้นำเพ็ญมาครบสาวก ภูมิหนึ่งแสนกัปแล้ว?

ก็ไม่อะไรกับอะไรไปนะ ไม่ล้งเล่งล้วยอะไร ว่างก็ช่าง ไม่ว่างก็ช่าง ทุกข์ก็ช่าง สุขก็ให้ช่างเสียด้วย ด้วยสักแต่ว่าๆๆๆไปนะ!

สาธุโสแล้วนะโสๆๆ

สมาธิก B โดนวนไปวันหนึ่ง เข้าใจแจ่มแจ้งแดงแจ๋ เจ้าคะ สาธุ
อโหสิ เจ้าคะ

ไม่ข้องสามเวลา(อดีต ปัจจุบัน อนาคต) อากาลโก ชัดเจนแล้วเจ้าคะ
วิบาก ตัณหา พาวน ต้อนรับแล้วปล่อยวาง ถึงจะจบ เลือกไม่ได้

ต้องยอมรับและปล่อยวาง เลือเวลา เลือกดี-ชั่ว ไม่ได้ เจ้าคะ

ธรรมชาติสรร เลือกไม่ได้ ถ้ายึดดี ติดดี จะไม่เจอของจริง ไม่เลือกดี-ชั่ว “สักแต่ว่า” ไปโลดตดตดตต สาธุ อโหสิ เจ้าคะ

พระอาจารย์: สำนักวิปัสสนา แต่สอนสมาธิสมณะ สอนทำตะบะ ฌานญาณนั่งหลับตากำหนด

คำว่า วิปัสสนา แปลว่า รู้ด้วยปัญญา รู้แล้วให้ปลง-ปล่อย-วาง-รู้แล้วให้ทิ้งรู้

วิปัสสนา ไม่พึงเลือกรับรู้อารมณ์ วิบากจะเข้ามาทางทวารไหน เลือกไม่ได้ แต่ให้ท่ามกลาง นี่คือการกรรม เชื้อวิบากกรรมฯ พึงยอมรับอารมณ์ทุกทวาร ไม่เกียจงอน รับรู้แล้วปล่อยวาง

ไม่ขัดแย้งแล้วปล่อยวางไปทุกอารมณ์!

สมาธิ B ปฏิบัติทำ(เอา) เป็นกรรม เป็นวิบากพาวนเจ้าคะ วนรู้วนเห็นวนคิด ติดไม่หลุดเจ้าคะ อโหสิ เจ้าคะ

การเจริญสติปัฏฐาน สี่อย่าง ก็ไม่เลือกเฉพาะฐาน แต่เจริญทุกฐาน ที่กระทบใจ(มโนทวาร)กระทบแล้วก็ปล่อยวาง

การเจริญสติ ก็เจริญตัดตัวรู้ ไม่ติดรู้ ไม่ตามรู้ ไม่ติดตามดู ไม่ติดตามรู้ ตัดด้วย สักแต่ว่าพระพาหิยะ ตัดแล้วจบ ไม่ตัดไม่จบ

สมาธิ B ตามรู้ดูคิด นี่ตัวติดเลยเจ้าคะ ลูกรับวิบากมาสดๆ ร้อนๆเจ้าคะ

สักแต่ว่านี้แหละเจ้าคะ ของจริง!! สาธุ อโหสิ เจ้าคะหล່ส่ดๆ เจ้าคะ

พระอาจารย์: สอนให้ตามดูตามรู้ไม่ทิ้งรู้ ไม่ทิ้งชั้น ๓ ชั้น ๓ ไม่วิมุติ ไม่ชั้นวิมุติ

ไม่ทิ้งรู้ ไม่หลุดรู้ ไม่วิมุติญาณทัสสนะ(ญาณทัสสนะ ตัวทัสสนาจร

รู้ไปทั่ว แสนรู้ไปทั่ว-ทุกซอกทั่วบ้านทั่วเมือง เพราะตัวหลงเข้าไปรู้)

รู้ก็ให้วาง ให้ปล่อย จึงวิมุตติญาณฯ

แล้วเรารู้้อยู่ทั้งวันทั้งคืน จะไปทำรู้(แสนรู้)อีกทำไม? ท่านสอนพาหิยะว่าสักแต่ว่า รู้-ไม่รู้ หรือเปลอ ก็ให้สักแต่ว่า

ท่านไม่ได้สอนว่า ???? ทักทาย?? “นี่เธอ ไปทำรู้เสียก่อนนะ แล้วค่อยวาง” ท่านไม่ได้สอน ท่านให้วางเลย จบเลย จบทันที!

สมาธิ B ก็คนสอนหลงใจเจ้าคะ ถ้าสอนจบเลย แล้วจะอยู่ได้อย่างไร เจ้าคะ

ปิดสถานปฏิบัติทำ(เอา)เป็นการถาวร เพราะทุกคนจบหมดแล้วเจ้าคะ

พระอาจารย์: วิปัสสนาปัญญา ใช้ปัญญาแล้วให้วาง ปัญญาเป็นสังขารเจตสิกในจิต เป็นสังขารชั้นร์ เป็นอนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา ยึดเอาไว้ไม่ได้

สมาธิ B ตัวรอตัวคอยนี่ก็อีก ติดอยู่อย่างนั้น ถ้าไม่ปล่อย เจ้าคะ

พระอาจารย์: สรรพเพ สังขาร อนิจจาฯ ยึดไม่ได้ อนิจจายึดไม่ได้ มันผันแปรเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ให้ปล่อย ยึดไม่ได้ ไม่ปล่อยทุกซอกซัณฑ์ใช้สติใช้ปัญญา ไม่ปล่อยไม่วาง ก็คาชั้นร์คาสติ ไปเกิดโน้นพรหมอันต่ำแบบธนัชนาพรหมจากธนัชนาสูตร

อย่าดีใจนะ พรหม ก็ยังโมหะ หลงนิพพานพรหม แบบพกาพรหม ถ้าพุทธะไม่ไปโปรดก็หลงอยู่อย่างนั้น

จับพลัดจับผลู ฤกมมนุษย์อัญเชิญไปอยู่ตามสี่แยก (เช่นที่ราชประสงค์) ก็ใส่เสื้อเกราะกันระเบิดด้วยเนื้อ! (อโหสิ ทุกอย่างอโหสิขอให้มีส่วนบุญซ้ำทั่วๆกัน)

แท้จริงแล้ว “อนิจจัง” ชาติผันแปร ชาติชั่วคราวนี้ เป็นชาติแห่ง

ความเลื่อม มันแสดงตัวปรากฏให้เห็นอยู่ตลอดเวลา ตั้งแต่เกิดมามัน
 เลื่อมให้เห็นตลอดเวลา แต่คนหลงว่า เป็นความจริง ไม่แข็งไม่แรง ก็หา
 ทางทำให้แข็งให้แรง แก่แล้วก็ไม่ยอมรับว่าแก่ ผมชาก็ไม่ยอมรับอนิจจัง
 ไปทำอะไรให้มันนิจจังให้จังได้ นี่มันหลอกกัน หลอกให้หลง

ถ้าเห็นชัดแจ้งใจตรงนี้ ธรรมดาธรรมชาติ มันก็ลุล่วงไป ไม่ทุกข์
 กับมัน ไม่ขัดแย้งกับมัน

ทุกข์เกิดขึ้น ก็เพราะไม่ยอมรับอนิจจังของวิบาก

ถ้ายอมรับมันเสีย อยู่กับอนิจจัง อยู่กับทุกข์อย่างไม่ทุกข์ มีทุกข์
 เป็นเพื่อน สุขก็เพื่อน-ทุกข์ก็เพื่อน ไม่แตกต่าง

เห็น ได้ยิน ฯลฯ ไม่แตกต่าง

ก็จะไม่ต้องไปทุกข์กับมัน!

สมาธิ B จิตเดิมแท้ๆ มีดวงเดียว เป็นอนัตตาจิต “จิตประภัสสร”
ผ่องใส จิตเดียวแท้ๆ สารุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ

พระอาจารย์: คนที่มองไม่เห็นในสิ่งที่ตนมี ยังมีอีกหลายอย่าง
 และสิ่งที่ยังไม่รู้ก็มีอีกมากมาย เราไม่ค่อยจะได้เรียนรู้ตัวของตัวเองสัก
 เท่าไร หรือแทบไม่ได้คิดที่จะเข้าไปรู้มันด้วยซ้ำไป

เราเรียนรู้แต่โลกภายนอกตัว รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัสหนาว-ร้อน
 แล้วก็เรียนรู้ที่จะทำตามทีใจชอบ

ที่ไม่ชอบก็ผลักไส

เหตุที่เป็นเช่นนั้น เพราะตั้งแต่เกิดมาไม่เคยมีใครสอนเลยว่า โลก
 ภายนอกตัวมันเป็นสิ่งสมมุติ มันไม่จริง

ไม่มีใครสอนว่าแม้ร่างกายของเรานี้ก็สมมุติไม่จริงเช่นเดียวกัน

จะเห็นได้จากชีวิตความเป็นอยู่ของชาวทิเบต-เนปาล เขาเรียบง่าย
 เขาไม่ค่อยจะอะไรกับอะไร นี่ต่างกันมากกับบ้านเรา ที่เรียบยากกว่า

เรียนยากเพราะเรายึดติดอะไรต่อมิอะไรมากมาย สิ่งนี้แหละ ที่ทำให้ต่างกัน และบ้านเรา คนที่ติดยึดติดมากๆก็มีให้เห็นอยู่พอหาเป็นตัวอย่างได้ คนในเมืองติดยึดติดมากกว่าคนชนบท

และในทางกลับกัน คนยากจนชนบท มีความให้อภัยเสียสละ มีน้ำใจมากกว่าทั้งที่ไม่ค่อยจะมีทรัพย์สินสมบัติพัสถานเหมือนคนกรุง

นี่คือความต่างที่ไม่ต่าง!

ที่ไม่ต่างก็คือ ความหลงวนเกิดวนตาย หาทางออกจากวงจรอุบาทว์ วัฏฏะ ๓๑ ภูมิไม่เจอที่ไม่ต่างกัน!

โลกอันความมืดปกคลุมอยู่ ไยเปลิดเปลินอะไรกันอยู่หรือหนอ ไยไม่แสวงหาประทีปเล่า?

บางชีวิตมืดตลอดพุทธรันดรหรือหลายพุทธรันดรด้วยซ้ำ

“เปรตสีตโน” ไปขอส่วนบุญแก่องค์พุทธะกกุสันโธ ท่านบอกรอไปถามพุทธะองค์ต่อไป เปรตเหล่านั้นก็รอไปจนถึงพระโกนาคมโนพุทธะ ท่านก็ตรัสให้รอไปพบพุทธะกัสสปะ ท่านพุทธะกัสสปะก็ตรัสให้ไปหา พุทธะโคตโมองค์ปัจจุบัน

แต่ละพุทธรันดร ถึงพุทธรันดรหนึ่ง สุดท้ายปัญญาอย่างเราๆไม่ควรถูกคิดถึงโลกวิสัยอุจจันไตย ที่ไม่ควรคิด อาจพินเพื่อน แต่เปรตเหล่านั้นต่างดีใจเหมือนหนึ่งว่าเป็นวันพรุ่งนี้ นี่เปรตก็หลงอยู่กับความหวังของอนาคต

“แล้วท่านละ ยังหวังว่า นิพพานะ ปัจจโย โหตุ อนาคเตกาเลฯ เบื้องหน้าโน้น(หรือนี้)เทอญฯ อยู่อีกหรือหนอ?”

ทรงเล่าถึงเศรษฐกิจมีทรัพย์มากหลายคน ตายไปเกิดเป็นเปรตบ้าง เดรัจฉานในบ้านบ้างด้วยห้วงสมบัติ นี่ด้วยอำนาจความหลง หลงมีหลงเป็น หลงอยู่

ถ้าหากเปรียบเทียบใจคนเราเป็นห้อง การเปิดใจให้คลายต้องเจาะ

ช่องทางต่างทางออกเพื่อระบายถ่ายเทอากาศห้องจึงสะอาดและสว่าง

การให้อโหสิ กับอุทิศบุญให้สังสารวัฏอันไม่มีประมาณไม่รู้จบสิ้น
จิตได้ระบายถ่ายออก ยิ่งมากก็ยิ่งสะอาดสว่าง

ฉะนั้น การเปิดใจรับฟังพระสังฆธรรมพุทธโอวาทเก่าดั้งเดิมที่เลื่อน
หายไปแล้วจนทำให้บางคนคิดไปว่า เป็นคำสอนใหม่ ไม่ยอมเปิดใจ
รับฟัง ด้วยลังเลสงสัยว่า ไม่เหมือนกับที่ตัวเองเรียนรู้มา

พระพุทธองค์ ก็เคยได้รับการต่อต้านจากครูทั้งหก ในสมัยนั้น
และเดียรถีย์นอกศาสนา เช่น พรหมณ์ เป็นต้น หรือแม้แต่พระญาติก็
ไม่เห็นด้วยก็มี ท่านก็วางอุเบกขามหาสุญญตา มีพระมหากรุณาคุณอัน
สุดประมาณ โดยอุทิศพระองค์แก่สรรพเวไนยสัตว์ทั้งเทพ มาร พรหม ยม
ยักษ์ นาค ครุฑ ท้าวทั้งจักรวาลโลกธาตุ ยังพระศาสนายุกาลมาจนปัจจุบัน

บัดนี้ พระสังฆธรรมคำสอนของพระองค์ยังอยู่ ตราบเท่าที่ปฏิบัติ
ธรรมสมควรแก่ธรรม

นับว่า ท่านทั้งหลายมีอริยาสานอันยิ่งที่พ่วงพันสัมพันธ์กับพระองค์
ท่าน เห็นธรรมก็คือเห็นพระตถาคตเจ้าซึ่งท่านตรัสรับรองไว้

ชีวิตนี้ จึงไม่ควรให้เปล่าปราศจากประโยชน์เลย ชีวิต คือ การ
เรียนรู้ที่จะปล่อยวางมิใช่หรือ? เหมือนการที่ได้ปลดปล่อยปล่อยวางของหนัก
ออกจากบา ปลดพันนาการออกจากแอกเทียมเกวียนบรรทุกสัมภาระ

“โลกคือหลุมลี้ลับ ไม่มีอะไรเป็นของตน จำต้องทิ้งสิ่งทั้งปวงไป”

ฟังที้งแม้กระทั่งบุญกุศลความดีที่ก็ยังหนักอยู่

ความห่วงหาอาลัยในญาติมิตรสหายสายโลหิตก็เป็นของหนัก

อันเมื่อความตายมาถึงญาติมิตรสหายสายโลหิตก็ไม่อาจต้านทานได้

ชีวิต น่าจะมีอะไรที่มากกว่านี้..มากกว่าอัฐิเถ้าบนเชิงตะกอน

เย็นวันนี้ ท่านพณูปิณฑุญโพรดสังสารวัฏแล้วหรือยัง?

ขอความไม่ติดขัดข้องคา ได้ยินที่หู ได้เห็นที่ตา ไม่คาใจ ขอความสว่างไสวในพระสังฆธรรมนิพพานจงเกิดมีแก่ทุกจิตวิญญาณ จงทั่วกันด้วยเทอญฯ อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ โสวๆ

ไว้ร่องรอยคิดนึก ดังจันทร์เพ็ญที่ไร้เมฆฯ

ขอให้มีส่วนแห่งบุญข้าฯจงทั่วกัน ดุจจันทร์วันเพ็ญส่องสว่างกลางนภาภาศเป็นนิกาลอนันตจักรวาลด้วยเทอญฯ อโหสิ ทุกอย่างอโหสิสาธุ โสวๆ

การจบกิจคลายจิตไม่ติดยึดในคิดในเห็นเป็นนกาล สว่างไสวไว้เจตนาเป็นนกาลก็อยู่อย่างนั้นของมันเอง

ไว้คิดนึกไว้กรรมเจตนาอยู่อย่างนั้นของมันเอง

ท่ามกลางเวหานภาภาศอยู่อย่างนั้น ของมันเอง

ไว้สิ่งเลมหมดสงสัยอยู่อย่างนั้นของมันเอง ไม่ต้อง-ไม่ตั้ง อยู่อย่างนั้นของมันเอง

ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก อย่าเอาห่มุเมฆามาบังจันทร์ด้วยคิดนึก

คิดนึก ก็สักแต่ว่าคิดนึก ไม่ห้ามคิด คิดก็ช่าง แล้วไปๆตามแต่เรื่องของมัน

นั่งทิ้ง-นอนทิ้ง รู้ปล่อย-รู้วาง แล้ววางรู้

จิตตื่นก็ตามแต่เรื่อง จะหลับก็ตามแต่เรื่องเหมือนกัน ไม่แตกต่างกัน มันของมันเองๆ อิสระไม่กะเกณฑ์..ของมันเองๆ

ขอความสว่างในพระสังฆธรรมเนื้อหาวิมุติโรธินิพพาน จงมีแต่ทุกชีวิตจิตวิญญาณฯ

วันนี้ ขอยกพระพุทธวจนะ แม่บทพระสังฆธรรมนิพพาน

“เจตนาหัง กัมมัง วทามิ ฯ เราตถาคตกล่าวว่ เจตนาเป็นตัวกรรม”

“กัมมุนา วัตติ โลโกฯ สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมฯ”

สัตว์โลกเกิดตายๆ ไม่จบไม่สิ้น ด้วยพระคาถาที่ทรงตรัสข้างต้น
จะได้ขยายความให้พิสดารลึกซึ้งรายละเอียดให้พอสว่างไสวแจ้งใจ
ในพระสังฆธรรมต่อไป

คำว่า “เจตนา” มีความหมายลึกและกว้าง ยิ่งกว่ามหาสมุทรทั้งสี่
ที่ยังมีขอบเขต แต่เจตนาหาขอบเขตไม่ ทรงตรัสอย่างนั้น

ตัวเจตนา ไม่ได้มาตัวเดียว มันมีสมัคพรพรวกอีก ๑๑ ตัว
รวมเรียกว่า พรพรวกฏฐะปัจจุการ ๑๒

เริ่มก่อหოდที่ “ตัวหลง กับ ตัวรู้” รวมกับ ตัวเจตนา เจ้า ๓
สหายนี้อัน สุ่มหัวกันตั้งพรพ

สมาธิก พ อยากทราบต่อคะ สาธุค่ะ

แท้จริงแล้ว ที่ทรงตรัส “เจตนาเป็นกรรมฯ” กรรมคือกรรมทั้งดำ
และขาว คือบาปและบุญ นี่เอาไปเกิด

เจตนา โดยตัวของเจตนา มันทำ๓อย่าง คือ ทำบาป ๑ ทำบุญกุศล
ความดี ๑ และทำมานตะปะมานญาณ(สมาธิสมณะ-สมบัติ)อีก ๑ มันทำ
เท่านี้ วิบากก็พาเจ้าของคนทำไปเกิด-ตาย หลงไปเกิด-ตาย อยู่ในวัฏฏะ
๓๑ ไม่รู้จะจบเมื่อไร ชาติสุดท้ายจะอยู่ที่ไหน?

จึงได้ทรงตรัส “สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม” (กรรมที่มีเจตนา
ได้ทำเอาไว้)

ถ้าแปลกลับเสียใหม่ว่า สัตว์โลกจะไม่เป็นไปตามกรรมได้ ด้วย
ไม่เจตนา-ด้วยไม่ทำกรรมเจตนา

ไม่ทำกรรมเจตนา เสียด้วยพระคาถา ที่ทรงสอนพาหิยะข้างทาง
บิณฑบาตวันนั้น ว่า

“พาหิยะ เมื่อเธอ เห็น ได้ยินฯลฯ เป็นต้น ให้สั๊กแต่ว่าฯ รับรู้
รับทราบ-ใจคิดนึก ก็ให้สั๊กแต่ว่า...

“ได้กลิ่น รूस รู้สึกสัมผัสกายหนาวร้อน ก็ให้สั๊กแต่ว่า”

สั๊กแต่ว่า คือ ไร้เจตนา (ไร้ตัวจริงจึงตั้งต้องลงมา) ไร้เจตนา ก็ไม่เป็นกรรม ไม่กรรม คือไม่เกิด

พาหิยะเข้าใจชัดเห็นแจ้งชัดในพระสังฆธรรมนิพพาน ที่ตรงนี้ ตรัสรู้ นับพลันตรงนั้น เดียวนั้นทันที

เป็นเลิศกว่าภิกษุ ท.ทางตรัสรู้เร็วในบรรดาหาสาวกแปดสิบพระองค์ ท่านไม่ได้สอนว่า ให้เธอไปหาโคนไม้ นั้นเรือนว่าง หรือเข้าป่า ไปวชเสียก่อน ไปรับศีลนั่งสมาธิเจริญสติปัฏฐานภาวนาเสียก่อน เดียวค่อยมาตรัสรู้ ท่านไม่ได้ว่า

สั๊กแต่ว่า ที่ทรงสอน นี้ตัดวงจรมหาชาติชราาหลุดพ้นการเกิด ด้วยตัดตัวเจตนากรรม คือตัวกระทำ ตัวปฏิบัติ

ก่อนตรัสรู้ ท่านก็ไม่ได้รู้จักนิพพานไปเรียนตามสำนักต่างๆ ครู อาจารย์ต่างก็กำลังแสวงหานิพพาน หลงผิติดคิดว่านิพพานจะต้องทำเอาจึงจะได้

พระองค์ก็ทำเอาๆจนเหนื่อยและก็น้ำลาย เลยเลิกทำ พอหยุด ก็หลุดวิมุตินาที!

ตรัสรู้แล้ว จึงได้เอามาบอกว่า “อย่าทำนะ ทำเป็นกรรมฯ” มาบอก พาหิยะ ฯ สรรพสิ่งสั๊กแต่ว่า ทั้งหมด ตาหู-เห็นได้ยิน รู้เห็นอะไรๆ หหมด ทั้งโลกธาตุจักรวาล สั๊กแต่ว่า มันสมมุติ ไม่จริง อย่าจริงจัง คืออย่าเจตนาเจตนาเป็นกรรม กรรมเอาไปเกิด - ไม่จบ

จบเจตนา-จบกรรม-จบเกิด

ที่พระองค์หลงไปทำถึงหกปี ทรงตรัสว่าเป็นวิบากกรรมเก่าของท่าน ที่เคยปรามาสพระพุทธะกัสสปองค์ก่อน

ท่านไม่ได้บอกนะว่าให้หลงตามท่าน ท่านสอนพาหิยะสั้นๆง่ายๆ

ท่านทำเอาไว้ ท่านก็ต้องไปปรับเสวยวิบาก เป็นไปตามกฎของกรรม ไม่ละเว้นผู้ใด

ฟังเพียงเท่านี้ ก็จะมีคำถามตามมาว่า “ชีวิตประจำวันดำรงชีพ สัมมาอาชีวะหาอยู่หากิน ก็ต้องทำ ทำบุญกุศลความดีก็ต้องทำ แล้วก็ไม่เป็นกรรมไปทั้งหมดหรือ นิพพานไม่ต้องทำอะไรเลยหรือ?”

ท่านก็ต้องกลับไปดูคำสอนของท่านที่ว่า “สักแต่ว่า” นั้นแหละทำอะไร ก็ให้สักแต่ว่าไป ท่านไม่ได้ห้ามทำ ทำแต่เหมือนไม่ทำ

“สักแต่ว่า” คือไร้เจตนา-ไร้อัตตาตัวตน คนทำไม่มี มีแต่อนัตตา

ที่สอนกันว่า ทำบุญ ต้องเจตนา ๓ คือ เจตนาก่อนทำ(พุพพเจตนา)-เจตนาขณะกระทำ(มัญจนเจตนา) และอปราปรเจตนาภายหลังกระทำ ให้ระลึกถึงบุญเนื่องๆ นี่สอนไม่จบไม่นิพพาน เพราะไม่ปล่อยวาง สอนให้ทำเอาบุญไปเกิดเสวยบุญ เป็นวิภวภูมิจึงเกิดวนตายไม่นิพพาน

ที่สอนกันทุกวันนี้ มี ๒ ระดับ คือระดับวิภวภูมิจึงเกิดอีก และวิภวภูมิจึงไม่เกิดอีก

แต่ส่วนมาก ทำบุญจะเอาบุญกัน ที่ให้ทำสักแต่ว่าทำ หรือทำปลง ทำปล่อย ทำวาง นี่คงหายากใช้ไหม ก็เป็นเช่นนั้นแหละ พระอรหันต์แบบท่านพาหิยะจึงหายาก ขิปปาภิญญา พุทธันดรหนึ่งๆมีได้อีกแค่เพียงท่านั้น

ตัวเจตนา ทำ ๓ อย่าง คือบุญ บาป ฌาน ทำด้วยความหลงกับตัวรู้ คือ ทั้งหลงเข้าไปรู้และเจตนาเข้าไปทำ มันสุมหัวสามสหาย ผลจึงเป็นวิบาก บุญบ้าง วิบากบาปบ้าง ไปฌานพรหมโลกบ้าง ครบ ๓๑ ภูมิ

ปัจจุบันกำลังนิยมอยู่ คือ ทำบุญเอาเจตนาเข้าไปทำ เพื่อ(ตณหา) เอาบุญ ทำเอาก็ทำด้วยตณหาไปหานิพพาน ทำด้วยอัตตา เอาอัตตาไปหาอนัตตาจิตนิพพาน

เพราะคนสอนไม่รู้จักนิพพาน สอนว่า “นิพพานัง นครัง นามะฯ

นิพพานเป็นนครใหญ่ นี่เริ่มต้นก็มีจกาทิฏฐิแล้ว แล้วจะนิพพานว่างๆได้
อย่างไร?

ทำบุญถ้าหยุดเอาหยุดตันทา ด้วยทำก็สักแต่ว่าพระพาหิยะฯ
อย่างนี้ทำปลงทำปล่อยทำวาง ทำทิ้งทำ แบบไม่ทำไม่เอา หยุดเอา ก็จบ
วิมุติโรธนิพพาน

จะมีบ้างไหมสักก็คน ที่กล้าหาญชาญชัยปล่อยวางได้บ้างไหม?

แต่ปล่อยวางนี้ ไม่ต้องใช้ความเพียรความกล้าหาญแต่อย่างใดเลย
เพียงแต่ไม่เจตนา-ไม่อึดตา-ไม่ตันทาฯ ทุกอย่างคือ จบ ไม่ต้องมีเริ่ม-
ไม่ต้องมีจบ แต่จบทันทีที่ไม่ต้องเริ่ม

พระอานนท์ ปฏิบัติทั้งคืนด้วยตันทา จะให้จบ ทำจนเหนื่อย
จึงคิดว่าจะพัก พอคิดว่าจะหยุด ไม่เอาละ ช่างมันละจะพักผ่อนละนะ
เพียงจะล้มตัวลงนอน ก็บรรลุอย่างไม่มีท่ามีทางเลย ไม่รู้วาท่านจบ ในทำ
นั้น หรือท่านนอน ฉับพลันทันทีที่หยุด

องค์พุทธะก็ตรัสรู้เพราะตัวหลุดนี้แหละ ท่านหยุดตัวหลงเข้าไปรู้
ไม่ติดรู้ - ตัดตัวหลงรู้-ตัดรู้-จึงตรัสรู้

ตัวหยุดเอา คือตัวจบ!

คนเกือบทั้งโลกต่างก็หลง หลงทำชั่วบ้าง ทำดีบ้างทำมานานหาความ
สงบ หนีเข้าป่าเข้าถ้ำบ้าง เพื่อหนีความวุ่นวาย

คนทำมานานก็ติดมานาน คนทำดีก็ติดดี ติดนี้คือตัวทุกข์นิพพานไม่ได้
ครั้นพอหยุด พอปล่อยก็หลุดวิมุติ-นิพพาน

เนื้อหาข้างไว้ตรงที่ว่า มีเจ้าสามสหายคือ ๑ ตัวหลง (โมหะอวิชชา)

๒ เจตนา (สังขาร ๓ หรืออภิสังขาร ๓) ๓ ตัวรู้ (วิญญาน)

สมุหว่าร่วมกันตั้งพระคัมภีระปัจจุณาการ ๑๒

มีคนสนิทคุชีพ ๓ คน คือคนที่ ๔ นาม-รูป ๕ आयตนะ ๖ ผัสสะ

บางสำนัก ก็เอาตรงนี้ไปสอน คือ สอนให้ดูรูป-นาม เช่น สอนว่า “อะไรกำลังปรากฏ” **บางสำนัก** สอนให้ดูนาม-ดูจิต เป็นการสอนเจริญสติ-เอาจิต ด้วยอรรถาไปหาอนัตตาจิต นิพพาน จึงไม่จบ คาสติ คาอรรถา คาชันธ์ นี่ก็หลง

พุทธะท่านไม่ได้สอนให้เจริญชันธ์ ท่านให้ปลงชันธ์-ไม่ใช่ปฏิบัติชันธ์
แต่ท่านสอนให้หลุดชันธ์ ด้วยขันธวิมุตติ หลุดพ้นจากธาตุชันธ์
ทรงสอนให้หลุดจากญาณ(วิญญานตัวรู้) ด้วยวิมุตติญาณทัสสนะ
ท่านสอนให้หลุด ไม่สอนให้เจริญ เจริญไม่หลุด

นิพพาน ไม่เจริญ-ไม่เสื่อม นิพพาน คือหลุดพ้นจากเจริญจากเสื่อม นอกเหนือโลกเจริญ-โลกเสื่อม

เจ้านาม-รูป-อายตนะ-ผัสสะ มันมีหลายอย่าง อีก ๓ คือคนที่ ๗ เวทนา (สุขทุกข์อูเบกขา) ๘ ตัณหา ๙ อุปาทาน(ตัวยึดติด) และมีลูกอีก ๓ คือ ตัวที่ ๑๐-๑๒ คือ ภาวะชาติ-ชรา-มรณะ เกิดครบวงจร

ทรงสอนให้วิมุตติหลุดพ้นออกไปได้อีกตรงนี้ ตรงที่ “ไม่อุปาทาน” แปลว่า ไม่ติดยึด-หรือไม่ยึดติด ในนามรูปอายตนะ ตา หู ฯลฯ

ไม่ติดยึดใน เห็น ได้ยิน ฯลฯ

ดังที่สอนพาหิยะ ให้ “สักแต่ว่า” ไม่ติดยึด ในเห็น ได้ยิน ฯลฯ

ไม่ติดยึด คือ หลุดออกมา หลุดออกมาด้วยการคลาย คลายจิตออกมา

คลายจิต-หลุดออก-ไม่ติดยึด วิมุตตินิพพาน

พึงให้คลายจิตเสียด้วย ๑ อโหสิฯๆ ขอให้มีส่วนบุญเข้าข้างทั่วๆกัน ตลอดไป แล้วเหินผายหางายฝ่ามือแผ่ออกไป

และข้อ ๒ “พึง ตื่นๆ ตื่นโพล่งโพล่งจ้า..ไร้ขอบเขตคิดนึก”

ทั้งสองข้อข้างต้น อย่าได้ขาดจนตลอดถึงลมหายใจสุดท้ายนิพพาน

จึงให้จบกิจ แต่ไม่ใช่ทำกิจให้จบ-ให้จบกิจ กิจอื่นที่จะพึงกระทำ
ยิ่งไปกว่านี้ ไม่มีอีก

เพิ่มความคลายจิตด้วย การขอขมากรรมบทใหญ่ก่อนนอนหรือ
เข้าเย็นยิ่งคลายเร็ว

คำขอขมาบทใหญ่ มีท้ายเล่ม ๒๐ แจกเป็นธรรมทานที่ห้างจำหน่าย
หนังสือทั่วประเทศ พร้อมแผ่นฟัง

นิโรธ นิพพาน-ดับเย็น สุญญตา-ว่าง เป็นผลอันเกิดจากการคลาย
ตัวของจิตไม่ติดยึด

จิตคลายออกไม่ยึดไม่ติด ก็หลุด วิมุตตินิโรธนิพพาน

ดูจตะวันส่องสว่างกลางเวหาหา

ดูจจันทร์วันเพ็ญเด่นนภา งามเด่นบนนภา

งามเด่น ก็คลายทิ้งเสียด้วย!

มีสมาธิกับนเข้ามาว่า

“รู้ทุกอย่าง แต่ก็ยังวางไม่ลงปลงไม่ได้

ปล่อยอย่างที่เขาปล่อยนกปล่อยปลาใช่ไหม?

ก็ฟังดูเหมือนจะเข้าใจนะว่าให้ปล่อย แต่มันก็ยังทำไม่ได้

ถ้าได้พระอรหันตบุคคลก็ไม่ต้องตกนรก ขณะนี้ก็พยายามนั่งสมาธิ
นั่งแล้วสบายใจ” ใครจะให้คำแนะนำได้บ้าง?

สมาธิ B ยึดดี ติดดี นีวันจนมีนหัวเลยเจ้าคะ (ลูกเอง ๔๕)

**ท่ามกลางสามโลก ไม่ยึดนรก สวรรค์ โลก ไม่ต้องยึดอะไรเลย
เจ้าคะ**

อยู่ในสมาธิแล้วสบายใจ แต่ถ้าอยู่กับความเป็นจริงแล้วดับผัสสะ
ที่มีกระทบไม่ได้ ก็ยังต้องทุกข์ต่อไป วนต่อไปเรื่อยๆเจ้าคะ

นั่งเอาความสบายใจ หมดสบายใจก็ คิดต่อทุกข์ต่อ มันไม่จบ

มันชั่วคราวเจ้าคะ

พระอาจารย์: มีคำถามท่านว่า “เพื่อนมาชวนให้ไปปิตวาทา ไปฝึกวางจิตเจ็ดวันฝึกสติ?”

สมาธิ B สมาธิไม่ไปเจ้าคะ แคว่จายังถูกปิดกัน มันปล่อยตรงไหน เกือบคมมากกว่าเจ้าคะ

ต่อให้ไปจริงๆก็ปิตวาทาไม่ได้หรอกเจ้าคะ ถ้ายังดับผัสสะที่มากระทบไม่ได้ ก็ยังพูดออกมาอยู่ดีเจ้าคะสักแต่ว่า พระพาหิยะ เบาๆอยู่บ้าน คลายๆไป แค่นี้ก็จบแล้วคะ

ไปเพิ่มตัวรู้ ตัวคิด ไม่ไปเจ้าคะ

แค่ที่มีอยู่ก็ ๑,๐๐๐,๐๐๐ x ๑,๐๐๐,๐๐๐ ตัวรู้ ตัวคิดแล้วเจ้าคะ ฝึกสติมาแล้ว แต่มาสติแตก เพราะ โทสะ โมหะ โลภะ กรรมมันดับเบิ้ลเลยเจ้าคะ

ดับไม่ได้เพราะตัวใหญ่ขึ้นๆ จันรู้ จันเห็น เป็นอับดุลไปเลย เจ้าคะ สารุ อโหสิ เจ้าคะ

“นี่ก็ฝึกตัว ดูรูปนามเกิดดับอยู่นั่งก็รู้ กินถ่ายก็รู้ ฯลฯ?”

สมาธิ B รู้แล้วปล่อยไปเจ้าคะรู้แล้วดับเลยเจ้าคะ ไม่ต้องไปจับมือ shake hand กะมันเจ้าคะ bye bye ไปเลยเจ้าคะสักแต่ว่า พระพาหิยะ อย่างเดียว เจ้าคะ

“แล้วก็กำลังฝึกรักษาคจิตให้ผ่องใสจัดบ้านให้น่าอยู่เปลี่ยนแจกันดอกไม้ทุกวันเลย

สร้างบรรยากาศอารมณ์ดีๆ ฯลฯ?”

สมาธิ B ไม่ต้องดิ้นรน ทำเป็นปกติ ไม่เลือกสถานที่ เจ้าคะ ไม่ต้องอาศัยบรรยากาศเจ้าคะ ไม่เลือกเวลา ไม่เลือกสถานที่ เพราะอนิจจัง-อนัตตาเลือกไม่ได้เจ้าคะ

ไม่ฝึกจิต บังคับจิต แต่ฝึกปล่อยจิตเจ้าคะ

“...ก็รู้นะ รู้ทุกอย่าง อภิธรรมก็เรียน และที่กำลังจะจบปริญญา
ศาสนา รู้ทุกอย่าง แต่ยังวางไม่ได้ ฯลฯ?”

สมาธิ B รู้มากยากนาน ยึดไปหมดทุกอย่าง ตัวก็โตขึ้นๆ
เป็นยักษ์เจ้าคะ

ใครว่าอะไรไม่ได้ กระทบอะไรไม่ได้ จันทร จันดี แต่จันไม่จบ
เจ้าคะ

ฉันรู้ทุกอย่างยกเว้นความจริงเจ้าคะ

กล่าวมาทั้งหมดตัวลูกเองเจ้าคะ๕๕๕๕ สาธุ อโหสิ เจ้าคะ

ผู้มีประสบการณ์ตรงสักแต่ว่าเล่าสู่กันฟังเจ้าคะ

พระอาจารย์: เมื่อเข้าได้พูดสังขารที่ทรงตรัสรู้ คือปัจจุ ๑๒ คำ
นี้จะกล่าวถึงธรรมตรัสรู้หรือริสัจสี่

“ทรงตรัสเหตุ และความดับเหตุ”

สมุทัยตัณหาเป็นเหตุแห่งทุกข์ ดับเหตุสมุทัย ทุกข์ดับ

ปล่อยวางมรรค คือสมาธิญาณปัญญา นิโรธนิพพาน

ตัณหา เป็นเหตุ ทรงให้ดับเหตุ

เมื่อเข้านี้ ได้สรุปไว้สั้นๆว่า ถ้าหยุดเอา คือตัวจบ!

ตัณหา คือตัวเอา มุ่งเอา มุ่งหวังตั้งเอา ตั้งเอาทั้งทางโลก โลกธรรม
แปดเปื้อน ตั้งเอาใน กามคุณอารมณ์ห้า คือ รูป รส กลิ่น เสียงเคี้ยวสัมผัส

ตัณหาในทางธรรมก็ยังมี มุ่งหวังตั้งเอามาในการปฏิบัติบำเพ็ญใน
ทานบารมีเงินทสบบารมีในศีลสมาธิสมณะตะบะฉานญาณทัสสนะและปัญญา
บารมีตั้งเอามาด้วยตัณหา

มุ่งหวังตั้งเอามานับภพชาติไม่ได้ นอนเนื่องเป็นอนุสยอยู่ในขันธ
สันดาน

ตัณหา อยู่ในรูปของทิวฐิ-มานะ-อัตตาตัวตน-ตัวหลงโมหะเป็นพื้น-
มีเจตนาเป็นตัวตั้งเอา-มีตัวเวทนาชอบชังเป็นผล-ตัวอุปาทานติดยึดไม่ยอม
กลายเป็นภาพที่อยู่เอาชาติไปเกิดฯ

เป็นวิภวภูอยู่อย่างนี้มานับภพชาติไม่ถ้วน

เจตนาตั้งเอามาด้วยตัณหา เป็นกรรมนำเกิด จึงให้เริ่มต้นที่ตั้ง
เจตนาเสียใหม่ ว่าต่อไปจะไม่ตัณหา ไม่ตั้งเอามาด้วยตัณหา ด้วยลดเจตนา
จริงจังลง!

ด้วยการขอประกาศสละ-ขอประกาศถอน (ขุตราก-ถอนโคณ) ต่อ
พระรัตนตรัยบ่อยๆ

มีอยู่ในคำขอขมากรรมบทใหญ่ท้ายเล่ม ๒๐

ถ้ายังไม่ประกาศสละ-ถอน ก็ยังมีอนุสัยนอนตามอยู่อย่างนั้น
เพราะรากยังอยู่จะตัดต้นกิ่ง ก็แตกใหม่ได้อีก

อนัตตาจิตเดิมปกัสสรพองใส(อนัตตา)อยู่แล้วแต่เดิม แต่อับแสง
เพราะเมฆหมอกแห่งตัณหา ปิดบัง

จึงให้สลายเมฆหมอกแห่งตัณหา ด้วยการขุตรากถอนโคณ ประกาศ
สละ-ถอนดังที่กล่าว

สลายเมฆออกได้ อนัตตาจิตปกัสสรก็จะของมันเองๆ

ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก-ไม่ต้องทำกรรมซ้อนมนะ

ไม่จริงจังตั้งต่อง-ไม่ต้องมุ่งหวังตั้งเอามา-ไม่ต้องซ้อนกายซ้อนจิต-
ไม่ปฏิบัติกาย-จิต

ไม่ต้องไปคอยปล่อยคอยวาง-ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก กรรม
(ฐาน) อะไรแบบไหนอีก

ปล่อยให้จิต(อนัตตา) ปกัสสรพองอยู่ของมันอย่างนั้น

“ปล่อยให้มันเป็น(อนัตตา) อย่างที่มันเป็น”

ให้เทน้ำอุทิศบุญอุทิศกรรมบ่อยๆจิตคลายทุกครั้งทีอุทิศบุญ

มันก็จะจำของมันเองๆๆ

ขอความไม่ติดไม่ขัดข้องคา ได้ยินที่หูเห็นที่ตาไม่คาใจ ขอจงลู่วาง
ในสังฆกรรมพระสัมมาจกทั่วกันทุกท่านเทอญฯ

สมาธิ N ยังติดปฏิบัติ สวดมนต์ ไหว้พระ และนั่งสมาธิอยู่
แต่ปล่อยวางที่จิตว่าง พิจารณาอสุภะ ถือว่าการปฏิบัติยังใช่หรือไม่คะ

สมาธิ B ขอโหสิแนะคะ ไม่แน่ใจว่าท่านพระอาจารย์จะสะดวก
มาตอบคำถามตอนไหน แต่จะตอบให้แบบเบื่องต้นไปก่อนนะคะ

ถ้ายังติดปฏิบัติ ก็วางลงก่อนนะคะ ทำให้เป็นสญูก่อนคะ

สวดมนต์สวดได้ แต่เป็นบทสรรเสริญพระรัตนตรัย ไม่ใช่บทสวด
ที่สวดเพื่อความเข้มขลังนะคะ จริงๆแล้วท่านพระอาจารย์เมตตาสอนให้
ลักแต่ว่า ก็เป็นสมาธิภาวนาแบบลืมนตา

คือเราจะไม่ไปจ้องจ้องกับการนั่งสมาธิก็ไม่ต้อง ไม่กำหนดรู้ ไม่
กำหนดลมหายใจ แคเราปล่อยไปเรื่อยๆ เปิดใจกว้างๆ อย่างไรที่หมาย

สมาธิ N เข้าใจทิศทางแล้วคะ และการกรวดน้ำแผ่เมตตา ให้
ทำให้บ่อยตามที่พระอาจารย์แนะนำใช่ไหมคะ

สมาธิ B การที่เราเข้าสมาธิมันทำให้จิตว่างแค่ชั่วคราว มันไม่
จบ เรายังติดตัวรู้ ยังดับผัสสะที่มากกระทบจริงๆไม่ได้ เรายึดติดอยู่กับ
สมาธิ ที่เป็นรูปแบบ อัตตา อยู่อะคะ

สะดวกตอนไหนก็กรวดตอนนั้นคะ ไม่มีน้ำไม่เป็นไรนะคะ แต่ถ้า
สะดวกก็ใช้น้ำเป็นสื่อถึงวัฏฏะ ให้ได้รับทั่วๆกันคะ

สมาธิ N บางครั้งเราไม่แน่ใจในกองบุญกองกุศลของเราว่า
จะส่งไปได้ทั่วถึงสามโลกได้อย่างไร ประกอบกับพลังแสงสว่างที่มีอยู่
ไม่มากพอ

สมาชิก B ไม่ต้องสงสัยค่ะ อุทิศให้แล้วปล่อยวางเลยคะ
ทำไปเรื่อยๆเดี๋ยวก็จะเป็นไปเองคะ????คือทำบ่อยๆที่มีโอกาส
แล้วจะเข้าใจได้เองคะ

หมั่นกล่าวคำ อโหสิ บ่อยๆ

สมาชิก N ณ ปัจจุบันนี้รู้สึกถึงความเบาของจิต ที่มีอะไรมา
กระทบแล้วจะนิ่งได้ จนคนรอบตัวคิดว่าเราเปลี่ยนไป

สมาชิก B ตอนนี้ก็ไม่ต้องพิจารณาอะไรแล้วคะ แต่ถ้ายังติดค้าง
เหลือไปพิจารณาอยู่ก็ปล่อยไปคะ

สมาชิก N แต่ก็ยังไม่แน่ใจ คิดว่าเป็นอาการเบื่อหน่าย สภาวะ
ทางโลก

สมาชิก B รู้สึกเบาก็ปล่อยไปคะคนรอบตัวรู้สึกอย่างไรกับเราก็
ปล่อยไปอีกคะ อย่ายึดความรู้สึกของคนอื่นคะ สักแต่ว่า รู้ๆแล้ว ละออก
คะเบื่อหน่ายเป็นเรื่องธรรมดาคะ เบื่อก็ก่อนปล่อย ไม่เบื่อก็ก่อนปล่อย คือ เรารู้ตัว
แต่เราไม่เข้าไปยึดกับความรู้สึกนั้นๆคะ

จะเป็นอะไรก็ อืมมม..ปล่อยไปเบาๆ ไม่ต้องบังคับให้ตัวเองต้องไป
คอยปล่อยๆ

สมาชิก N แล้วชีวิตธรรมดาพระพุทธรูปหรือไม่คะ เพราะชีวิต
๕๐ ปีที่ผ่านมา เราถูกสอนให้ปฏิบัติ ปฏิบัติมาตลอด ยังมองไม่ออกว่า
การปล่อยวางแล้วว่าง จะส่งผลอย่างไรกับชีวิต และหลังความตายจิตเรา
จะไปอย่างไร เมื่อไม่มีที่ยึดเป็นสภาวะ

สมาชิก B ไม่ชัดคะ พระพุทธรูปสอนให้ปล่อยวางแบบ
พระพาหิยะ

อดีตผ่านไปแล้วก็แล้วไปคะ ไม่ข้องไม่ทวนคิดถึงคะ

สมาชิก B คือเรามีสภาวะรู้ตัว แต่เราไม่ยึดเอาอะไรเลยคะ
ไม่ว่าจะความรู้สึกเรา คนอื่น และทุกอย่างอย่างคะ

สมาธิ N สรุปรว่าเรามีสติอยู่กับตัวตน และจิตของเราเองใช่ไหมคะ
สมาธิ N ปฏิบัติเหมือนไม่ปฏิบัติ ไม่ยึด ไม่ติด มองผ่านเลย
คน เลยทุกสิ่งทุกอย่าง ให้มีสติอยู่กับตัวตนเช่นนั้นใช่ไหมคะ

สมาธิ B ชีวิตหลังความตายเป็นอนาคตยังมาไม่ถึง ปล่อยไป
ก่อนค่ะ มีสติก็ปล่อยไปอีกค่ะ

คือเรามีสภาวะรู้ตัวแต่เราไม่เข้าไปรู้ว่าการที่เป็น ปล่อยให้มันเป็น
ของมันไปอะค่ะ

สมาธิ N มีข้อถกกับเพื่อนๆ ไม่ปฏิบัติเป็นไปได้อย่างไร

สมาธิ B จิตไม่ต้องยึดติดกับอะไรเลยคะ จิตเป็นอิสระคะ

สมาธิ N จิตที่ดีขนาดนั้น เราจะได้จริงหรือ....สภาวะมนุษย์
ทุกวันนี้ ทำยากมากๆ

สมาธิ B ไม่ยึดคือจบ จะเป็นไปได้หรือไม่ได้ ก็ปล่อยไปคะ
จิตที่ใสที่สว่างทำได้คะ ลึกแต่ว่าทำไป ไม่ยึด อะไรกับอะไร ปล่อยคลายๆ
ไป จิตก็จะสว่างได้ด้วยตัวจิตเองคะ

สาธุ อโหสิ ค่ะพุทโธอโหสิ ชัมโมอโหสิสังโฆอโหสิ สรรพสัจตาทัง
อโหสิ ขอให้มีส่วนแห่งบุญข้าฯจงทั่วกันตลอดไปด้วยเทอญ สาธุ โสวๆ
อโหสิ

ยังงี้ก็ขอให้ท่านพระอาจารย์ท่านเมตตา ชัดเภา คำตอบให้อีกที
นะคะ ปีช่วยคลายให้ได้แค่เบื้องต้นค่ะ สาธุ อโหสิ ต่อกันทุกท่านนะคะ

พระอาจารย์: กาย-จิตก็อนัตตาของมันเองอยู่แล้ว จิตที่เราว่าดี
ที่ใส ที่สว่างปกติสื่อนั้น มันอนัตตาจิตของมันอยู่แล้วแต่เดิม-ไม่ต้องไปทำ
อะไรกับมัน ถ้าทำก็อึดตา-ไม่อนัตตา อนัตตาจิตพึงให้ลึกแต่ว่า-ปลง-ปล่อย
วางจิต ปล่อยให้มันเป็นอย่างที่เป็น-ทำเอาไม่ได้ ปล่อยวางจิต ไม่ใช่ทำ-
ไม่ใช่คอยปล่อย...แต่วิบากจิตมันปล่อยวางของมันเอง

๒๐๑๕.๐๙.๓๐ วันพุธ

สมาชิกร B “ปลงสุภะ” ยังไม่ใช่ของจริง ยังมีลักไส เลือกข้าง
ยังเป็นปฏิบัติทำ(เอา)อยู่ ยังหลง ยังยึดอยู่ “สักแต่ว่า” ปล่อยแล้วดับ นี่คือ
ปลงจริง ๆ ไม่ยึด ไม่เอา ไม่อะไรกับอะไร สักอย่าง สารุ อโหสิคะ

นิพพาน เป็นเรื่องของการหมดกรรม

นิพพานไม่ใช่เรื่องของการตั้งเอา

นิพพานไม่ใช่เรื่องของการทำจิต

การเป็นคนดี-ไม่ดี เป็นเรื่องของพฤติกรรมมายา

เป็นเรื่องของการพยายามเพื่อเป็นคนดีไม่ใช่นิพพาน

นิพพานเป็นเรื่องของการหยุดการเป็นบุคคลตัวตน

หยุดเส้นทางเดินทุกเส้นทาง หยุดตัวตนไปเดิน

นิพพาน ต้องหยุดตั้งเอา พระองค์มีพุทธประสงค์จบให้ทุกเส้นทาง
เสด็จลงมาเพื่อจบให้

ไม่ต้องพยายามเริ่ม ไม่เริ่มไม่จบ จบทันที ไม่ต้องพยายามจบ
แต่จบทันทีที่ไม่เริ่ม

จบตัวพยายามที่จะคอยดูคอยรู้ทุกอย่าง ที่จะไปละไปวาง ปล่อย
ให้มันละมันวางของมันเอง ตัวพยายามเป็นตัวคอยเริ่ม-คอยจบ คอยติด-
คอยหลุด เป็นตัวซ้อน

หยุดตัวพยายาม หยุดตัวคอยจะ คือจบ ไม่เริ่ม - ไม่จบ จบทันที

นิพพาน ว่างๆ ของมันเอง มีอยู่ในทุกคนทุกหนแห่ง แต่กลับ
ไม่รู้จักมัน

กิเลส มันจะมีก็ช่าง ไม่มีก็ช่าง ไม่ต้องไปแก้มันไม่พยายามทำอะไร
กับมัน

**ตัวพยายามนั้นแหละจะกลายเป็นกิเลสเหตุต้นหาสมุทัยตัวใหม่
เสียเอง!**

ไม่ถูก-ไม่ผิด ไม่ติด-ไม่หลุด ปล่อย วางๆ ของมันเอง
เทน้ำอุทิตบุญทิพย์ โปรตสรรพลัสส์สังสารวัฏตลอดไป
ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีกแล้ว

ไม่ต้องเอาทั้งทางโลกและทางธรรม ไม่ต้องคอยติด - ไม่ต้องคอย
หลุดอะไร

เหน้าคลายการผูกมัด คั้นสู่อิสระ ทั้งกลางวันกลางคืน ก่อนนอน
และตื่นนอน

ผายมือ-ผายอก อโหสิโสว คลายเนื้อคลายตัวโปร่งโล่งออกไป
กว้างๆ ไกลไม่มีขอบเขต

ไม่ต้องคอยติด-คอยหลุด-คอยจะ-คอยละ-คอยรู้-คอยเห็นอะไร
ไม่คอยเริ่มอะไร

จบตัวคอยเริ่ม -จบตัวคอยนึก -จบตัวคอยคิด-คือจบ

จบด้วย ตื่นๆ จำๆ!

คำอโหสิ ใช้พูดกับคนในบ้าน พ่อ-แม่-ลูก คนรัก เจ้านายคนรับใช้
และหมู่เพื่อนบ้านสังคมก็ร่มเย็น ใช้ในวงงานบริหารบ้านเมือง ก็เกิด
ความร่มเย็นทั้งบ้านและเมือง

อภัยทาน จิตคลายสลายอตัตา อนัตตาทันทีที่อโหสิ

โปรตบริจาจาก “อารมณ์” ให้แก่กันและกัน ให้เหมือนเช่นที่เราเคย
บริจาคทรัพย์สิ่งของ

จิตก็จะสบายคลายเร่าร้อน ให้อภัยให้เหมือนกับที่เคย ให้อทาน
ทรัพย์สิ่งของ

จิตผ่องปลั่งสร้างง่าย เมื่อคลายเอ่ยๆ

สนทนาธรรมทั้งหมดนี้ อยู่ระหว่างรวมเล่มพิมพ์แจกธรรมทาน
ประสงค์ร่วมธรรมทาน ติดต่อคุณน้องฯ ๐๙๒ ๒๕๓ ๗๔๗๕ หรือ
รายละเอียดในหนังสือเล่ม ๒๐ ปกใน

อยู่อย่างร่มเย็น คือ อยู่อย่างไม่มุงหวังตั้งเอา ไม่ตั้งเอาคือไม่ยึด
ไม่ยึดเพราะมันเป็นอนิจจัง ของชั่วคราวยึดไม่ได้ ชีวิตก็ชั่วคราว ชีวิต
อนิจจังชั่วคราว ชีวิตก็ยึดไม่ได้ - ยึดไม่อยู่

“ชีวิตดูจะหิวกระเบาเดินเข้าพักโรงแรม ชั่วคราว เดี่ยวก็จะจากไป
แล้ว!”

ติดยึดกับสิ่งใดบุคคลใด ก็ทนน้ำอุทิสบุญทิพย์ชดใช้สิ่งนั้น คนนั้น
ให้มากๆ อโหสิให้มากๆ เดี่ยวก็จิตไปจางไป คลายไปเอง ไม่ต้องทำอะไร
แบบไหนอีก วิบากมันจรมมา เดี่ยวมันก็จรรไป มันก็ของมันเอง

วิบากทางอารมณ์รู้สึกรู้สึกก็บริจา-จาคะสละ-ละคลายออกไป
ให้มันคลายออกไปของมันเอง ปล่อยให้ของมันเอง
ศรัทธาแบบยึดติด ไม่คลายไม่บรรลु ไม่ลุล่วง

ต้องใช้สัทธาวิมุตติปัญญาวิมุตติไร้ร่องรอย ไร้ขอบเขต อตตะตัตตน
ว่างๆสุญญตา-อนัตตา

หยุดตั้งเอา คือจบ ไม่ยึด-ไม่ติด ก็หลุดธรรมโดยธรรม-อนัตตา
โดยอนัตตา

สุญญตา-มหาสุญญตาอยู่แล้ว ไร้ร่องรอยคิดนึก จ้า..

ปฏิบัติเอาอตตะตาทไปหาอนัตตา เอาต้นหาไปหานิโรธ ปฏิบัติติดขัด
ข้องการธรรม

คาสติ-คาปัญญา-ติดคาญาณรู้ญาณเห็น เป็นกรรมซ้อนมน เป็น
มนิกรรมเอาไปเกิด

มนิ แปลว่า ว่าง อย่ากรรมไปใส่มนิ อย่าปฏิบัติกรรมไปใส่มนิ

อย่าค้นหาไปโสมโน

ปล่อยจิตให้อิสระ วาง ปกัสนรพองใสอยู่อย่างนั้น

“ปล่อยให้มันเป็นอย่างที่มีมันเป็น”

ไม่ต้องไปทำอะไรแบบไหนอีก ทำเป็นกรรม แม้กุศลกรรม ก็ยัง
ต้องเกิด เกิดเป็นทุกข์

ตัณhamันหลอกให้ไปหาหนีพพาน ตัณหาจึงเป็นเหตุเป็นสมุทัย

ตัณhamันหลอกให้ไปปฏิบัติธรรมหาหนีพพาน จะนิโรธได้อย่างไร?

ศีลสมาธิปัญญาบรรพการจะต้องเป็นไปเพื่อปล่อยวางวิมุตติหลุด
อิสระออกมาจากตัณหาตัวทุกข์ ต้องเป็น ศีลวิมุตติ-สมาธิวิมุตติ-ปัญญาวิมุตติ
มรรควิมุตติ

เรื่องของตัณหาพาวน มันแยบยลแยบคาย หลอกแบบเนียนๆ คือ
ให้คิดกะเกณฑ์กำหนดนัดหมาย หมายมั่น มีที่มั่นที่หมาย เป้าหมาย
โครงการแผนงานล่วงหน้า

แต่พระอรียเจ้าท่านไม่มี

เหล่านี้ทางโลกว่าหรรษดูดีรอบคอบ แต่ล้วนเป็นตัวห่วง เป็นบ่วง
คล้องหย่อนๆ แต่หลุดยาก

ทุกข์เพราะห่วงกังวล จิตถูกผูกมัดตรึง จิตคลายยาก เพราะ
ติดบ่วง

ถ้าเข้าใจนิจจัง ว่าไม่แน่ ผันแปรเปลี่ยนไปอยู่ตลอดเวลา ก็จะไม่ไปยึดกับมัน

ไม่ยึด คือไม่จริงจังตั้งตัง ไม่คาดหวัง ไม่ดันเข้าใส่ชีวิต ก็จะไม่
ต้องไปทุกข์กับมัน

ชีวิต ไม่ใช่จริง อย่าจริงจัง ชีวิตสมมุติ ใช้ชีวิตรู้ปล่อยรู้วาง ก็หลุด
ก็วิมุตติ

คลายจิต ไม่ติดไม่ยึดกับสรรพสิ่งบุคคลตนใดๆ คลายออกก็หลุด ไม่ติดก็หลุด วิมุตินิพพาน

ตัวปฏิบัติ ไม่หลุด ปฏิบัติ คือตัวติดขัดข้อง ตัวคา ไม่หลุด ไม่วิมุติ ไม่นิพพาน

ปฏิบัติ เอาอัตตาเข้าไปทำกรรม มีเจตนาตัณหา ไปหานิพพาน
การกะวางแผนงานโครงการ ก็ทำไปแต่อย่าจริงจังอย่าจ้ง อย่าหวัง
อย่าคาตอย่าคั่น อย่ามั่นหมาย

ได้ก็เอา-ไม่ได้ก็เอาด้วย พอใจตามมี-ยินดีตามได้ ก็ไกลนิพพาน

**สมาธิก ภ พุทฺธัง สรรณัง คัจฉามิ ธัมมัง สรรณัง คัจฉามิ
สังฆัง สรรณัง คัจฉามิ**

สมาธิก B บุญ เป็น อนัตตา ตัวเรา เป็น อนิจจัง ยึดเอา ถือเอา
อะไรไม่ได้สักอย่าง ถ้ายึด ถ้าถือ คือ เป็นทุกข์ สาธุ โอโหสิต่อกันทุกท่านเทิด
เพื่อนสมาธิกท่านหนึ่ง กำลังวางตรงมโนกรรม และบอกว่า ที่ให้
วางจิตไม่ติดยึด นั้นเป็นภาษาพูด-คิดเอา แต่ที่จริงจะต้องฝึกจิตให้ว่าง
จะได้ว่าง จึงถามว่า “จะฝึกจิตอย่างไร” ให้ว่าง จึงจะว่างได้ จะฝึกอย่างไร
เอาอะไรไปฝึก ฝึกอย่างไร ผลการฝึกจะว่างอย่างไร จริงหรือไม่?

ช่วยกันแชร์ธรรมทาน ขอเชิญทุกท่านแสดงธรรม ขอเชิญฯ

สมาธิก B ฝึกแบบไม่ฝึก ว่างก็ปล่อย ไม่ว่างก็ปล่อย ผลจะเป็น
ยังงี้ก็ปล่อย “สักแต่ว่า” พระพาหิยะ ไปเรื่อยๆ เจ้าคะ ไม่ต้องทำอะไร
แบบไหนอีก จิตเป็นอิสระ แค่ปล่อยๆไป เบาๆ จิตจะคลายออกเอง
ฝึกแบบไม่ยึด ฝึกแบบสักแต่ว่าฝึกๆไป เจ้าคะ

ฝึกโดยต้องรักษาจิตด้วยใช่ไหม หรือว่าต้องฝึกดูจิต-ดูรูปนาม
ดูว่าอะไรกำลังปรากฏ อะไรเกิด-อะไรดับ ด้วยอย่างนี้ใช่ไหม?

สมาธิก B จริง หรือไม่จริง ก็ปล่อยไปอีก ไม่เลือกข้างท่ามกลาง

เพราะมันยึดไม่ได้ เจ้าคะ

ต้องรับศีลปิตวาทจา งดพุดด้วยใช้ไหม หรือต้องหลับตาเจริญสติ
หลายๆก่อน ไปหาโคนไม้-เรือนว่างก่อนใช้ไหม หรือไปเข้าเก็บตัวในห้อง
มีคนส่งปิ่นโตข้าวน้ำใช้ไหม?

หรือต้องล้างกายแหกดับไตใส่ฟุ้งออกมาองดูก่อนใช้ไหม?

สมาธิ B “ฝึกโดยต้องรักษาจิตหรือว่าต้องฝึกดูจิต-ดูรูปนาม
ดูว่าอะไรกำลังปรากฏ อะไรเกิด-อะไรดับ” ฝึกแบบนี้ ยังไม่ใช่เจ้าคะ
ฝึกแบบนี้ คือ เพิ่มตัวรู้ ตัวหลง ยิ่งฝึกยิ่งหนัก เพราะเข้าไปยึดแบบ
หลงๆเข้าไปยึด ไม่ทันตัวหลง เจ้าคะ

หรือว่าต้องฝึกปัญญามากเอาเป็นอาวุธให้คม เพื่อไปประหารกิเลส
ให้ตายก่อนจึงจะตรัสรู้ใช้ไหม?

สมาธิ B “ต้องรับศีลปิตวาทจา งดพุดด้วยใช้ไหม หรือต้อง
หลับตาเจริญสติหลายๆก่อน ไปหาโคนไม้-เรือนว่างก่อนใช้ไหม หรือไปเข้า
เก็บตัวในห้อง มีคนส่งปิ่นโตข้าวน้ำใช้ไหม” แบบนี้ก็ไม่ใช่เจ้าคะ แบบนี้
เก็บกด เหมือนหินทับหญ้า ยังยึดอยู่ ยังไม่ปล่อย ยังไม่คลาย หลงอยู่
เจ้าคะ

สมาธิ B “หรือต้องล้างกายแหกดับไตใส่ฟุ้งออกมาองดู
ก่อนใช้ไหม” ไม่ต้องไปดู ไปรู้มันเจ้าคะ มันเป็นอนิจจังของมัน ยิ่งดูยิ่ง
ผลึกใส เลือกข้าง ยิ่งทำให้ยึดที่ชอบ ที่ถูกใจ ที่สวย ที่งาม หลงอีกเจ้าคะ
แค่ปล่อยๆไปเจ้าคะ

บารมีสิบห้า ก็ยังทำไม่ครบ สังฆทานแก้ววัดก็ยังไม่ได้อวย จะไป
นิพพานได้อย่างไร

สมาธิ B “หรือว่าต้องฝึกปัญญามากเอาเป็นอาวุธให้คม เพื่อ
ไปประหารกิเลสให้ตายก่อนจึงจะตรัสรู้ใช้ไหม” ไม่ต้องทำอะไรแบบนั้น
ไม่ต้องฆ่า มันไม่มีตัวตน ถ้าทำแบบนั้น คือมีคนทำ มีผู้ถูกระทำ

ยังเป็นออตต่ายอยู่ ตัวตนใหญ่โตมาก หลงไปเลี้ยงกิเลสให้โตขึ้น เจ้าคะ

“บารมีสิบทิศ ก็ยังทำไม่ครบ สังฆทานแก้ววัดก็ยังไม่ได้อวย
จะไปนิพพานได้อย่างไร” นิพพาน คือ การคลายตัวของจิต ยิ่งสร้างยิ่งทำ
ก็ยิ่งยึด ยิ่งหนัก ยิ่งหลง ห่างไกล นิพพานไปไกลแสนไกลเลยเจ้าคะ

นิพพานคือไม่มี แล้วจะไปเอาอะไรกับสิ่งที่ไม่มี

ไม่มีคือไม่มี ไม่มีก็จบ เจ้าคะ

ท่ามกลางจักรวาล นี่คือของจริง ไม่ใช่ของเล่น แต่ไม่ใช่เรียส อยู่
ท่ามกลางจักรวาล จะยึด จะคว้า เอาอะไรไม่ได้เลย แม้แต่ตัวเรายังยึด
ไม่ได้ มันพร้อมจะแตกสลาย จะวิ่งตามเอาสิ่งนั้นสิ่งนี้ มาเป็นที่ยึดที่พึ่ง
ไม่ได้เลย ยิ่งวิ่งตามยิ่งเป็นทุกข์ แค่ว่า “หยุด” ก็พ้นทุกข์แล้ว เจ้าคะ

สาธุ อโหสิ เจ้าคะ

นิพพานไม่มีอะไร แล้วจะสร้างจะทำอะไรไปเพื่ออะไร สร้างไป
ทำไม ทำไปทำไม สร้างไปก็หนัก ทำไปก็หนัก ยิ่งมียิ่งยึด ในเมื่อจิตไม่เคย
คลายออกจากสิ่งที่มี ที่เป็น แต่กลับสร้างกลับทำเพิ่มขึ้นๆ ให้มันมีกับ
มีแล้ว มันจะไม่มีได้อย่างไร

ปล่อยออกจนหมด จนไม่มี คือ จบ คือ นิพพานสาธุ อโหสิ เจ้าคะ

พระอาจารย์: ถ้าไม่ฝึกจิตแล้วจะวางได้อย่างไร เขาก็ฝึกกันทั้งนั้น
ไม่ฝึกจิตจะนิพพานได้อย่างไรหรือ?

สมาธิ B มันวางของมันเองเจ้าคะ เขาคือเขา ไม่ยึดเขากับเขา
เจ้าคะ

ไม่ยึดในการฝึก สักแต่ว่า ฝึกๆไป แล้วปล่อยวาง นี่คือจบแล้ว
เจ้าคะ

มันวาง วางๆของมันเอง ฝึก(เอา)มาใส่ให้หนักทำไม ต้องคลาย
ออก ปล่อยออก มันถึงจะเบาเอง มันถึงจะหมดไปเอง นี่คือของจริง ไม่

หลอกให้หลง เจ้าคะ

สักแต่ว่า เอาออก ไม่เอาเข้า เจ้าคะ จริงๆไม่ต้องฝึกอะไรเลย
เจ้าคะ

ยิ่งฝึก ยิ่งจะเอา ยิ่งยึด ปล่อยไปธรรมดาๆ นี่แหละเจ้าคะ
ปล่อยมันทิ้งชื่อๆของมัน ไม่ต้องฝึกเอาอะไรอีกแล้วเจ้าคะ
ถ้าเช่นนั้น ตำราเขียนให้เจริญมรรคองค์แปด และให้เจริญภาวนา
มยะปัณฺญา ไว้ให้ปฏิบัติมิใช่หรือ?

สมาธิ B ใช่หรือไม่ใช่ ก็ไม่ยึดเจ้าคะ เพราะ “ธรรมเป็น
อนัตตา” ตำราไหน ใครเขียน ยึดเอา ถือเอาไม่ได้เจ้าคะ “สักแต่ว่า”
พระพาหิยะ แค่นี้ก็จบแล้วเจ้าคะ อะไรที่เจริญ คือ ตัวตน ยิ่งเจริญ
ยิ่งตัวโต(กิเลส ตัณหา อุปทาน) ตำราที่เขียนขัดต่อพระสังฆธรรม เจ้าคะ
พระสังฆธรรมคือปล่อยไป “สักแต่ว่า” ไม่ยึด เจ้าคะ

ธรรมเป็นอนัตตา เจริญเป็นอัตตา ขัดแย้ง ไม่สอดคล้องต่อ
พระสังฆธรรมเจ้าคะ

นิพพานไม่มีตัวตน นิพพานคือการคลายตัวของจิต จิตเป็นอิสระ
ไม่ยึดสรรพสิ่ง หรือ สรรพชีวิตใดๆ “จิตผ่องใส ประภัสสร” เพราะความ
คลายออก ไม่ยึด เจ้าคะ

ทรงตรัส “นิพพานัง ปรมัง สุขญฺญํ” นิพพาน ว่าง อย่างยิ่ง”
“ปภัสสรัง จิตตัง อาคันตฺตฺเกสฺส อูปกิเลสฺส” อนัตตาจิตเดิมผ่องใส
แต่เศร้าหมองเพราะอุปกิเลสที่จรมา”

สมาธิ B พุทโธโหสิ ัมโมโหสิสังโฆโหสิ สรรพสัตนัง
อโหสิ ขอให้มีส่วนแห่งบุญข้าวจึงทั่วกันตลอดไปด้วยเทอญฯ สาธุ โสวๆ
อโหสิ

สัพเพ ัมมา อนัตตา สัพเพ สังขารา อนิจจา

ขั้นธสติปัญญาญาณ เป็นสังขารไม่เที่ยง ยึดเอาไม่ได้ ให้ปล่อยวาง ให้วิมุตติให้หลุดพ้น

กัมมัฏฐานทั้งหลายสมถวิปัสสนา สติปัฏฐาน อริยมรรคโค ก็ยึดเอาไม่ได้ ให้ปล่อยวาง ให้วิมุตติหลุดพ้นออกมาจากธาตุขันธ์ จึง**ขั้นวิมุตติ** หลุดพ้นออกมาจากญาณทัสสนาจรู๋ จึง**วิมุตติญาณทัสสนะ**

ปัสสสร้าง จิตตั้งๆ จิตปัสสรผ่องใสอยู่แล้วแต่เดิม ไม่ต้องไปฝึกวางมัน มันวางของมันเอง ให้หยุดตัวที่จะเข้าไปฝึกวาง-ไปคอยวางก็ไม่ต้องไม่ต้อง...แต่ของมันเอง วางๆ นิพพานของมันเอง

ถ้าเข้าไปฝึกวาง ..ก็ไม่วางจากฝึกเสียแล้ว!

ชีวิต คือ การเรียนรู้ที่จะปล่อยวาง ปล่อยวางคือไม่ยึดไม่ติดคลาย จิตออก จิตหลุดวิมุตตินิโรธนิพพาน

ปล่อยวาง อย่าเพียงแต่ภาษาพูดและคิดเอา แต่ปล่อยวางก็เข้าไปฝึกปฏิบัติเอาทำไม่ได้ เพราะทำเป็นอัตตาเจตนากรรม

แต่ปล่อยวาง คือการหยุดตัวเข้าไปคอยวางมัน ปล่อยให้จิตมันวางของมันเอง!

หยุดตัวไปคอยวาง นั่นแหละคือวาง นิพพาน วาง มันวางของมันเอง **สรุปสั้นๆ** หยุดเอา นิโรธนิพพาน หยุดปฏิบัติ นิโรธนิพพาน

คนที่ติดปฏิบัติ ชอบสวดมนต์-นั่งสมาธิ-พิจารณาสุกกรรมฐาน ปฏิบัติผิดพุทธโอวาทคำสอน ปฏิเสธมรรคผลนิพพานมาก่อน เคยปฏิเสธ ปราสาทพระรัตนตรัย พระอริยเจ้าอริยสงฆ์

ชอบสวดมนต์เพราะเคยพร่ำบ่นกันด่าพระรัตนตรัยมาก่อน ชาตินี้ต้องมาสรรเสริญใช้หนี้กรรมเก่า

ให้ขอขมากรรมบาปใหญ่ มีละเอียดครอบคลุมทุกกรณีกรรม

บอกมรรคผลนิพพานให้ แต่ฟังไม่เข้าใจเพราะใจไม่คลาย ไม่เปิด

รับพระสังฆธรรมนิพพาน กลับไปชอบปฏิบัติตรงข้ามนิพพาน นี่ชัดเจนว่า
เคยเกิดเป็นนักบวชนอกศาสนา ต่อล้อต่อเถียงกับพระอริยสาวก ว่าการ
ปฏิบัติไม่เหมือนกับที่ตนเรียนรู้มาและปฏิเสธพระสังฆธรรมนิพพาน ให้ขอ
ขมากรรมบ่อยๆ ขมาด้วยใจสำนึกด้วยใจ บ่อยหลายครั้งจนกว่าจะคลาย

และการเห็นอกุติศควรกว้างๆ จ้าๆ จึงจะมีพลังอันสงส์ ตั้งนั้นโม-
 อัญเชิญไตรสรณคมณ์ เชิญทุกภพภูมิร่วมขมาด้วยกันมีผลมาก

วิบาก คือ หนี้กรรมที่จะต้องได้รับการชดใช้ ถ้าไม่เอาบุญทิพย์
 ชดใช้ วิบากก็จะปิดบังมืดไปอีกหลายชาติ ผิดต่อองค์คุณพระรัตนตรัย
 พ่อแม่ครูอาจารย์และองค์คุณแผ่นดินภาคส่วนพระโพธิสัตว์ ๖ องค์คุณนี้
 ปิดกันห้ามมรรคผลนิพพาน

การปฏิบัติ สติสมาธิสมณะตะบะฉานญาณล้วนมีวิบากต้องไปส่วย
 ทั้งสิ้น

นิพพานจบสิ้นวิบาก ไม่มีทั้งบุญกุศลความดี คนหลงไปปฏิบัติ
 กำลังรับวิบากส่งผล(เอาคืน)

จึงให้เห็นอกุติศชดใช้หนี้แทนไปเสีย มีหนี้ไม่ใช้หนี้ไม่ได้ หนี้กรรม
 จะต้องได้รับการชดใช้ (“ให้สาสมชะบัง!”) แต่ละคนๆ ต่างก็สร้างวิบากมา
 แตกต่างกันไป คนเกิดมาจึงต่างกันด้วยมีกรรมจำแนก จึงทรงเปรียบ
 เหมือนบัวสี่เหล่า

เคยบอกไปแล้วว่า แม้จะเป็นบัวใต้โคลนตม ที่เป็น “บพ/ปรมะ”
 แปลว่า มีบทคำสอนมาก ก็ตาม ถ้าหากได้รับโอโหสิกรรมคือ ขอขมาหลายๆ
 บทหลายๆ กรรมก็คลายมากคลายเร็ว โอกาสแบ่งบานรับแสงพระสังฆธรรม
 ก็มาถึงง่าย โอโหสิทุกครั้ง กรรมหลุดวิมุตติกรรมทุกครั้ง

“เราตถาคตกล่าวว่า เจตนาเป็นตัวกรรม ”พระพุทธพจน์ แต่
 กฎหมายไทยว่า “กรรมเป็นเครื่องชี้เจตนา” เอาคนร้ายมาลงโทษดูที่เจตนา”

พระองค์ทรงตรัสเตือน ให้จบกรรมต้องจบเจตนา เจตนาปฏิบัติ
กรรม เป็นกรรมเอาไปเกิด ไม่จบกรรม-ไม่จบเกิด

เจตนา มาพร้อมตัวโมหะอวิชชาตัวหลง และมีตัวذنหามุ่งตั้ง
เอามา กับมีตัวอุปาทานยึดติด-ติดยึดมาพร้อมด้วย ภพชาติเกิดครบวงจร
อุปาทวัญญะวนเกิดวนตายไม่จบสิ้น

ท่านเห็นโทษของการปฏิบัติกรรมหรือยัง? ว่าต้องไปเกิดอีก หรือ
คิดว่าเกิดเทวโลก-พรหมโลกเป็นสุข แต่พระองค์ว่า เกิดเป็นทุกข์!

เท่ากับว่าท่านผิดต่อพุทธโอวาท ต่อพระสังฆกรรมต่อพระอริยสงฆ์
จึงให้ขอขมากรรมตรึงนี้ เป็นมิจฉาทิฏฐิ์ไปเกิดเป็นสัตว์นรกขบจักรวาล

ด้วยอายุกาลพระศาสนาผ่านมายาวนานกว่าสองพันห้าร้อยปีความ
เข้าใจผิดพลาดคลาดเคลื่อนจากคำสอนเดิม ปฏิบัติมุ่งหวังตั้งเอามาด้วย
ذنหาก็เกิดขึ้นด้วยเหตุนี้

ครั้นมีคนมาบอกว่าไม่ใช่ก็ย่อมจะไม่เชื่อ เพราะบุญตายายทำสืบๆ
กันมาจนเข้าสายเลือดไปแล้ว

บอกเล่าผิดๆสืบต่อมาหลายชั่วอายุคน เกิดตายหลายรุ่น วิบาก
กรรมก็ส่งผลพานวิญญะอย่างที่เราเห็น

จึงให้ขอขมากรรมมากบ่อยๆ

พระพุทธสาวก ก็มีหน้าที่นำเอาธรรมโอสธของพระองค์มาให้ ไม่มี
หน้าที่ดปากโยมให้กลืนมันน่าสลดสังเวชเกินไป หน้าที่ทำปากเป็นของคุณ
โยมแล้ว

เอ้าโอหสิๆ กรรมทุกอย่างอโหสิ ทุกชีวิตจิตวิญญาณมีส่วนแห่ง
บุญข้าทั่วๆกันตลอดไปสาธุโสวๆๆ

ฟังธรรมพระเทศน์ ใช้ปัญญา ธรรมะมี ๒ ระดับ คือ ระดับสอน
ให้เป็นคนดีกตัญญู อยู่ในทานศีลภาวนา เป็นระดับเกิดอีก เป็นโลกียธรรม

แต่ถ้าสอนระดับพ้นไปจากการเกิด นอกบาป-เหนือบุญ เรียกว่า
โลกุตตระธรรม ธรรมที่พ้นไปจากโลก

จิตไม่ต้องไปแบกมัน ไม่แบก-ไม่หูลุด มันเจ้าของมันเอง ของ
มันเอง(ไม่ใช่ของกู)

อ่านเว็บๆ มีโพสต์เข้ามา อะไรยังมีเสียบัญ-เสียบาป นิพพาน
อิมแล้วทั้งบุญและบาป ไม่หาบไม่หามแล้ว

แล้วใครยังอยากเป็นช่างทองเป่าสนิมทองอยู่อีกหรือ จะจบเมื่อไร
เป่ามาก็ชาติแล้ว จะเป่าอีกกี่ชาติ?

เนื้อหาพระสังฆธรรมคือนิพพาน ไม่มีทั้งผู้ทำ และสิ่งถูกระทำ
ถ้ายังทำยังปฏิบัติอยู่ก็ไม่จบ!

ไม่เริ่มซี-ไม่มีจบ แต่จบทันทีไม่ต้องเริ่ม ธรรมก็อนัตตา จิตก็
อนัตตา มันไม่มีทั้งทองและคนเป่าทอง สนิมจะเกาะกับอะไร?

ขอให้ไปดูพระสูตรคำสอน ๒ สูตร ที่ทรงฝากไว้ให้ตัดสินใจว่าเป็น
คำสอนของพระองค์หรือไม่ คือ โคตมีสูตร กับ อุปาสีสูตรหรืออุบาลีสูตร
ถ้าไม่เป็นไปเพื่อความมักน้อยสันโดษ ไม่เบียดเบียน คลายกำหนด นั่นไม่ใช่
คำสอนของตถาคต ทรงสอนให้ไม่เกิดอีก

จึงควรที่จะเห็นถึงอันตรายจากการเกิดที่เป็นทุกข์ ถ้าพลาดพลั้ง
เพลอ ดับจิตด้วยความหลงแต่เคยทำบุญไว้ด้วย บางทีอาจไปเกิดเป็น
หมาแมวสวยๆนอนในห้องแอร์

**สมาธิ M การปฏิบัติ สติสมาธิสมณะตะบะมานญาณฯล้วนมีวิบาก
ต้องไปส่วยทั้งสิ้น นิพพานจบสิ้นวิบาก ไม่มีทั้งบุญกุศลความดีคำว่า
“ญาณ” ในที่นี้หมายถึงปัญญา ไซ้หรือไม่ครับ**

ญาณ มาจากคำว่า วิญญาณ คือ ตัวรู้ ก็มีรู้หลายระดับ แล้วแต่
เลือกใช้ ตั้งแต่โลกียญาณ จนถึงโลกุตระญาณ

สมาธิ M สติ สมาธิ ญาณ(ปัญญา) เหล่านี้ล้วนเป็นสัมมา
มรรค ซึ่งควรทำให้เกิดขึ้นพร้อมกันเป็นมัคคสมังคี (มรรคสามัคคี) เพื่อ
ประหาณกิเลสในชั้นรสันดานเพื่อเข้าสู่กระแสแห่งอริยมรรค

ไปดูคำว่า วิมุติญาณทัสสนะ แปลว่าอะไร?

วันนี้เป็นวันสุดท้ายเกษียณอายุราชการ หลายคนกล่าวว่า ได้
เตรียมการงานหรือกิจกรรมแก้ไขชีวิตเอาไว้แล้ว แตกต่างกันไป

จึงใคร่เชิญชวนข้าราชการเกษียณดังกล่าวมาจิตต์วชิรป้องกัน
โรคซึมเศร้ากับกลุ่มสนทนาธรรมกันเถิด

ชีวิตหลังเกษียณ ควรจะได้พักผ่อนคลายความกังวล หยุดความ
มุ่งหวังตั้งเอา ลดตัวจริงจังกับชีวิตลงเถิด เพราะชีวิตก็เป็นเพียงสมมุติ

ชีวิต คือการเรียนรู้ที่จะปล่อยวาง ถ้ายังไม่วางมัน ไม่ซำมั้นก็จะ
ต้องวางเรา

อนิจจัง ความผันแปร ไม่เคยยกเว้นใคร แม้องค์พุทธะพระบรม
ศาสดาโลกก็ตาม

ถ้าหากท่านเข้าใจแจ้งชัดในอนิจจัง-อนัตตา ก็จะไม่ทุกข์กับชีวิต
เพราะชีวิตมันก็เป็นอันเดียวกันมาก่อน

แต่อุปกิเลสที่จรมมาเป็น "อาคันตุกะเสหิอาคันตุกะ" อารมณ์วิบาก
มาเยี่ยม อนัตตาจิตปัสสแต่เดิมที่เคยผ่องกลับเศร้าหมองไป

วิบากก็มาเยี่ยมทางโลกทวารหก ตา หู ฯนี้แหละ

ทำให้จิตที่ใสบริสุทธิ์ต้องแปดเปื้อน เปื้อนด้วยโลภธรรมแปด มี
ลามกยศ-เสื่อมลามกยศฯเป็นต้น

อนิจจัง เป็นธาตุผันแปรเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ไม่หยุดนิ่งเป็น
ความเสื่อมสลายคลายตัวตลอดเวลา ยึดเอาไว้ไม่อยู่ เกาะรั้งเอาไว้ไม่ติด

ชีวิตร่างกายสังขารทั้งหลาย ต่างก็ตกอยู่ในอำนาจอนิจจัง

ชีวิตชั่วคราวเป็นอนิจจัง ยึดเอาไว้ไม่ได้ จึงให้ปล่อย-ให้ว่าง
ให้ยอมรับตรงนี้ อย่าขัดแย้งกับอนิจจัง

อารมณ์วิบากที่เข้ามาเยี่ยมทางโลกทวารหก ตา หู ฯลฯ เห็น ได้ยิน
 ฯลฯ ก็อนิจจัง เช่นเดียวกัน

ให้เพียงยอมรับ ปล่อยให้วิบากมันวางตัวของมันเอง อย่าขัดแย้ง
กับมัน อย่าไปจัดการจัดแจงใดๆกับมัน ปล่อยให้ของมันเอง

พระองค์สอนพาหิยะฯ ด้วยพระคาถาว่า “สักแต่ว่า” คือ อนิจจัง-
ชั่วคราว -ไม่แน่นอนจริงจังกับมัน-ไม่เป็นไร-ไม่กังวล-อย่าห่วงฯ พระพาหิยะฯ
บรรลุลหรรณด้วยพระคาถาดังกล่าว

ไม่ได้เข้าไปปฏิบัติอะไรแบบไหนเลย เพียงแต่ปล่อยวาง ให้วิบาก
มันวางตัวของมันเอง เพราะเข้าใจกฎกติกาของโลกที่ว่า อนิจจัง-อนัตตา
ไม่อยู่ในอำนาจใคร ไม่มีผู้ใดเป็นใหญ่ เพราะไม่เที่ยง จึงอนัตตา

คงจะหายคลายซึมเศร้าได้บ้างกระมัง?

สมาธิ B ถ้า ญาณ หมายถึง วิญญาน (๑ ใน ๔ ของขันธ) ที่
มันร้อน ที่มันหนัก ต้องรีบวางอย่างเฉียบพลัน อย่ายึดไว้เจ้าคะ จะซึม
จะเศร้าก็ปล่อยไปเจ้าคะ เต็มมันคลายของมันเองเจ้าคะ(คาถาพระพาหิยะ
ช่วยได้)

อยากทำบุญทานการกุศล สังคมสงเคราะห์ ก็ทำไป แต่อย่ามุ่งหวัง
ตั้งเอาในความเห็นนั้น ทำแล้ว ก็ให้ว่างเสีย วิญญาน ที่ตา เรียกจักขุวิญญาน
ที่หู -โสตะวิญญาน ฯลฯ เป็นต้น เป็นตัวรับรู้รับทราบ เป็นทุกข์ก็เพราะ
“วิญญานนี้” ตัวนี้ทั้งสิ้น

เลิกคิดที่จะปฏิบัติธรรมซ้อนกรรมเสียเถิด อย่าเอากรรมไปซ้อน
มโน ปล่อยมโน อนัตตาจิตเดิมให้ว่างใสบริสุทธิ์ดังเดิมของมันเถิด

สมาธิ B สำหรับลูก วางสิ่งนี้ไปตั้งแต่ได้คาถา สักแต่ว่า
พระพาหิยะ เจ้าคะ

สาธุ เลิกเอาอัตตาไปแสวงหาอนัตตาเถิด เพราะหาเท่าไรก็ไม่เจอ
เจอแต่อัตตาของคนเท่านั้นแหละ!

สมาธิ B ลึกแต่ว่า นี่แยก रूप แยกนามได้เฉียบพลัน ไม่ต้อง
ไปดู รูปร่าง รู้นาม ลูกเข้าใจแล้วเจ้าคะ

สาธุ เลิกเอาเจตนาตั้งหาไปหา นิโรธนิพพานเถิด เพราะท่านจะเจอ
แต่ภพชาติชราฯ วัฏฏะสงสาร

ตัดตัวรู้-ไม่ติดในรู้ จึงตรัสรู้ ไม่ติดยึดรู้ จึงตรัสรู้
ตัวรู้ - วิญญาณัง กิอินิจัง ยึดไม่ได้ ต้องปล่อย
เห็นคน..ให้เลยคน เห็นคนกฎเขาต้นไม้ ให้เลยฯคนกฎเขาต้นไม้ ไปฯ
ให้เผินๆไป
เห็น ก็ลึกแต่ว่า ฯลฯ

๒๐๑๕.๑๐.๐๑ วันพฤหัสบดี

ปฏิบัติธรรมหานิพพาน ตัวปฏิบัติกลับกลายเป็นตัวปัญหาขึ้นมา
ใหม่ กลายเป็นตัวกิเลส เป็นเหตุสมุทัยใหม่เสียเอง

ปฏิบัติ คือ อัตตาซ้อนธรรม ไม่จบตัวอัตตาเข้าไปทำ

ปฏิบัติธรรม คือ ตัวเจริญสมุทัย ผลคือทุกข์ เกิดทุกข์ใหม่ขึ้นมา
เสียเอง

ปฏิบัติธรรม คือ ตัวจริงจังตั้งต้ง มีกำหนดกฎเกณฑ์กำหนด
บริการเลือกข้าง ไม่ว่างจากรู้

ปฏิบัติธรรม คือ การเริ่มต้นนับ ๑ ไปจนถึง ๐ มีเริ่ม-มีจบ มีรู้
เริ่มต้น มีละวางตอนปลาย ใช้เวลาปฏิบัติ บางครั้งไม่จบ บางทีหลายชาติ
หลายกัปพุทธันดร

ปฏิบัติ มีเลือกปฏิบัติ-มีทางเดิน- มีหลงเดินทาง มีหลงทางและ

ต้องเอาอัตตาเข้าไปเดินทาง ไม่นัตตา

ปฏิบัติธรรม คือ การทำกิจกรรม ที่มีพิธีหรือวิธีการเป็นอันมาก

ปฏิบัติธรรม มีคติ-มื่อคติ ให้เลือก จิตกระเพื่อมไหวตลอดเวลา
ด้วยมีญาณทัสสนาจรูไปทั่วทวารทั้งหลาย

ปฏิบัติธรรมต้องใช้ความพยายาม เป็นเจตนาเป็นกรรมนำเกิด

ปฏิบัติธรรม คือ การกระทำเพื่อหาความสงบโดยฝึกกฎแห่งความ
เป็นอนิจจังซึ่งไม่เคยสงบ!

ปฏิบัติธรรม คือการหลบลีกหนีความเป็นธรรมชาติของ
โลกทำตนให้พิเศษแตกต่างแปลกปลอมกับสรรพสิ่งรอบข้าง

ปฏิบัติธรรม มีการผูกพันติดยึด ไม่อิสระ ต้องพันและผูกด้วย
สังโยธอยู่กับอัตตา ไม่นัตตา

ผูกติดอยู่กับขันธ **ไม่ขันธวิมุตติ** ผูกติดอยู่กับญาณทัสสนะตัวเดียว
จรู **ไม่วิมุตติญาณทัสสนะ**

ปฏิบัติธรรม เป็นตัวญาณปัญญา พระองค์เปรียบว่าดูจเนื้อไม้
ไม่ใช่แก่นไม้ (จุฬ-มหาสารโปมสูตร)

ญาณปัญญาตัวรู รูแล้วติดยึดเหนี่ยวแน่น ละยาก

ญาณปัญญา เป็นนิวรรณ์ตัวลึงเลพุ่งข่าน ตัวคตินึก จิตไม่เคยว่าง

แต่ทรงตรัส ให้ปล่อยวางรู ไม่ติดในรู จึงตรัสรู เพราะก่อนรู
ก็ไม่ได้รู

ตัวรูไปทั่ว หรือทัสสนาจรูไปทั่ว หรือญาณทัสสนะ เป็นโลกียะ
ทางโลกนิยมยึดนับเอาและนิยมถือเอาว่าดี และถือว่า **ไม่รู้คือไม่ดี**

โดยหาได้เฉลี่ยใจสักนิดไม่เลยว่า ยิ่งรูยิ่งทุกข์ที่ต้องอารักขา
หวงแหน โดยหลงลืมไปว่า สัพเพสังขาร อนิจจาฯ ญาเณ ตัวรูเป็นอนิจจา
รักษาเอาไว้ไม่ได้!

สัพเพหัมมา อนัตตาฯ ไม่มีใครมีอำนาจ ไม่เป็นใหญ่เฉพาะอัตตา
ตัวตนของใคร

ไม่อยู่ในอำนาจ ไม่เป็นใหญ่จำเพาะตน

เพราะมันเปลี่ยนแปลงแปรสลายคลายตัวตลอดเวลาไม่เคยหยุดนิ่ง
มันเอาอัตตาไปบังคับบงการบัญชาไม่ได้

ปฏิบัติเอาทำเอาไม่ได้ มันผีนกฏอนิจจัง-อนัตตา มันจึงทุกข์!

จึงให้หลุดพ้นออกไปจากสังขารโลก สังขารโลกหรือขันธโลกที่
อนิจจังนี้เสีย

ให้วิมุตติออกไปจากขันธ - ขันธวิมุตติ

ให้วิมุตติหลุดออกไปเสียจากปัญญาญาณทัสสนะ-วิมุตติญาณทัสสนะ
เสียด้วย “ลักแต่ว่า” ปลง-ปล่อย-วางๆออกไปเสีย ให้ปลงขันธ-

วางขันธเสีย อย่าปฏิบัติขันธ อย่ายึดขันธ อย่ายึดในอุปาทานขันธ!

ขันธห้า เป็นของหนัก อันบุคคลแบกของหนัก ย่อมเป็นทุกข์!

บุคคลใดวางของหนักลงเสียได้ ย่อมพ้นจากทุกข์ทั้งปวง

พ้นจากทุกข์ ไม่ต้องเดินทางอีกต่อไป!

ทรงประทานความจบให้ทุกเส้นทาง ไม่มีทั้งทางและคนเดินทาง

จบทุกโลก ทั้งมนุษย์โลก-ยมโลก-เทวโลก-และพรหมโลก-สังขาร
โลกขันธโลก-สัตว์โลก

เหนือพ้นไปจากโอกาสโลก เป็นโลกอุดร-โลกุตระโลก

อวกาส-สุญญากาส-สุญญตา-อนัตตา-อนิจจตา เป็นตถตา-เป็น
เช่นนั้นของมันเอง!

นิพพานว่าง เช่นนั้นของมันเอง ไม่ต้อง..ไม่ต้องทำอะไรแบบไหน
อีก เพราะทำเป็นกรรม ปฏิบัติธรรมเป็นกรรมนำเอาไปเกิด

ชีวิต คือการปล่อยวาง แต่ไม่ต้องไปคอยวาง มันวางของมันเองๆๆ

นิพพาน-ว่างๆ ของมันเอง

วางใจให้เป็น ชีวิตก็จะง่ายขึ้น!

ปล่อยให้วิบาก มันวางของมันเอง นิพพานของมันเอง

นิพพาน ที่สุดแห่งโลกทวารง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ และใจ
ที่สุดเลียด้วย "ลักแต่ว่า เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น รู้รส รู้สัมผัสกาย
ใจคิดนึกๆ ก็ลักแต่ว่า"

ชีวิต ก็ลักแต่ว่า เป็นสมมุติ อย่าให้บัง วิมุติ อย่าให้บัญญัติบัง
ปรมาตม์

อย่าเอาปริยัติมาบังปฏิเวธ และอย่าเอาปฏิบัติมาบังปฏิเวธ

วิบากจรมหา อย่าปฏิฆะอย่าปฏิเสธ ไม่ต้องแก้ นั้นแหละปล่อย
ไม่ต้องไปคอยปล่อย นั้นแหละปล่อย!

**ปล่อยให้วิบากมันปล่อยของมันเอง แม้วิบากกุศลก็ต้องปล่อย
วางเหมือนกัน!**

มันอนิจจัง-อนัตตา ทั้งสุขก็ต้องปล่อยเสียด้วย!

ทั้งสุข-ทุกข์ เท่ากัน อย่าเห็นว่าแตกต่าง แล้วจะไม่ทุกข์ สุข-ทุกข์
ก็จะไม่มี มันอนิจจัง-อนัตตา

ชีวิตที่รู้ปล่อยวาง เป็นชีวิตที่อยู่บนพื้นฐานนิพพานอยู่แล้ว ไม่ต้อง
ไปหานิพพานที่ไหนอีกแล้ว

ไม่ต้องไปปฏิบัติธรรมแสวงหานิพพานที่ไหน ถ้าใจปล่อยวางได้
ก็อยู่บนพื้นฐานของนิพพานอยู่แล้ว

หยุดตัวหลงเข้าไปเอา ก็จบ ก็อยู่บนพื้นฐานของนิพพานอยู่แล้ว

หยุดความมุ่งหวังตั้งเอา หยุดตันทาสมุทัย ก็อยู่บนพื้นฐานของ
นิพพานอยู่แล้ว!

รู้ปล่อยวาง ก็นิพพานอยู่แล้ว ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก

รู้ปล่อยวาง อย่าให้เป็นเพียงแค่ภาษาพูดหรือแค่คิด แต่ปล่อยวาง
ก็มีใช้กระทำเอาหรือปฏิบัติธรรมเอา ปล่อยวาง เป็นการปล่อยให้อิทธิพล
วางตัวผ่านออกไปของมันเอง ไม่ต้องเข้าไปคอยปล่อย นั่นแหละปล่อยแท้
ปล่อยแท้-ว่างแท้-นิพพานแท้

ทรงตรัสเหตุ และความดับเหตุ เหตุคือสมุทัยแปลว่าเหตุ เหตุคือ
ตัณหา ดับเหตุจึงให้ดับตัณหาคือหยุดตัณหา

หยุดตัณหา คือหยุดหา หยุดแสวงหานิพพาน หยุดปฏิบัติตัณหา
หยุดเจริญตัณหาไปหานิพพาน

อยากมีอยากเป็นอยากได้นิพพานอยากได้สมาสิมณะสงบสติมาน
ญาณ **เป็นภาวะตัณหา**

อยากพ้นทุกข์**เป็นวิภาวะตัณหา**

อยากในกามคุณทั้งห้า ในรูปเสียงเคียงสัมผัสกลิ่นรส อารมณ์
กามคุณสุนทรีย์ทางเพศรส **เป็นกามราคะตัณหา** ต้องขุดรากถอนโคน-
ด้วยการประกาศสละ-ประกาศถอน ขมากรรม

เคยปรารถนามุ่งหวังตั้งเฝ้ามานั่งนานทุกภพชาติด้วยตัณหาตั้งจิต
อธิษฐานเอาทุกชาติๆมาแสนนาน ต้องสละถอนเสีย อย่ารู้จักตัณหาเพียง
แค่ตัวหนังสือ ให้รู้จักตัวจริงในชีวิต

ท่านเดินจงกรม ท่านนั่งสมาธิปฏิบัติธรรม ท่านก็กำลังอยู่กับมัน
กินนอนอยู่กับมัน

เพียงแค่หยุดตัณหา มันก็หลุดแล้ว บัดนี้ ท่านหยุดตัณหาแล้ว
หรือยัง?

มีสมาชิกโพสต์เข้ามาว่า จงดูให้เห็นว่ามันเป็นเพียงความรู้สึก
สุขทุกข์เป็นเพียงความรู้สึก เราไม่ยินดี-ไม่เกลียดกลัวความรู้สึกนั้นๆ

ข้อความข้างบน มีเพื่อนสมาชิกแชร์เข้ามา ขอให้ช่วยกันกลั่นกรอง

ว่าตรงกันกับคำสอน “สักแต่ว่าพระพาหิยะ”หรือไม่อย่างไร? ขอเชิญแสดงธรรมทานร่วมกัน อโหสิสาธุโสวฯ”

ท่านจะดับทุกข์ได้สมุจเฉทหรือไม่ อยู่ที่ตัดชุดรากถอนโคน-ดับเหตุได้ฉับพลันหรือไม่ หรือว่าจะต้องเข้าไปดูชะก่อน เข้าไปรู้ชะก่อน เข้าไปสังเกตชะก่อน อย่างนี้ใช่ไหม? คำว่าสักแต่ว่า นี่ ต้องรู้ชะก่อน ดูชะก่อนไหม? คำว่า “จงดูให้เห็นว่า”

มันต่างกับการดูรูปนาม-ดูจิตไหม?

สมาธิก B “สักแต่ว่ารู้ เห็น ฯลฯ แล้วปล่อยไป” ไม่ต้องไปดูไปรู้ว่า มันสุขหรือทุกข์ ไม่ต้องเข้าไปเห็นความรู้สึกใดๆเลย แค่ผ่านๆ สักแต่ว่าให้มันเป็นไปเจ้าคะ

สักแต่ว่า พระพาหิยะ ไม่ต้องรู้ ไม่ต้องดูใดๆ ไม่ต้องไปสังเกตใดๆ เพราะ สักแต่ว่า ดับเลย ตรงนั้น เดียวนั้นเลย ไม่เริ่มต้น ไม่จบแต่ดับก่อนที่จะเริ่มต้นเจ้าคะ

สักแต่ว่า ไม่ต้องดู รู้ รูปนาม ไม่ต้องตามดูรู้จิต สักแต่ว่า ดับตัวรู้ก่อนที่จะเริ่มต้น เจ้าคะ

แต่ข้อความข้างต้นนี้ (จงดูให้เห็นว่ามันเป็นเพียงความรู้สึก สุขทุกข์เป็นเพียงความรู้สึก เราไม่ยินดี-ไม่เกลียดกลัวความรู้สึกนั้นๆ) ไม่ต่างจากการเข้าไปดู ไปรู้ รูป นาม ข้อความนี้เข้าไปดู ไปรู้รูปนามเจ้าคะ สาธุ อโหสิ เจ้าคะ

“สักแต่ว่ารู้ เห็น ฯลฯ แล้วปล่อยวาง” ใช้บ่อยๆจะเข้าใจรูปนามและแยกแยะได้เอง เป็นไปเองของมันเอง โดยไม่ต้องไปดู ไปรู้ รูปนามแล้วจึง แยกรูป แยกนาม เจ้าคะ

พุทฺธ-ธัมม-สังโฆ อโหสิต่อไปนี้ จะขอวิสัชนาเนื้อหาพระสังฆธรรมพระนิพพานแห่งองค์พระศาสดา ใคร่ขอกราบอโหสิกรรมหาก

ประมาทล่วงเกินไปโดยรู้ไม่รู้จักตาม

สมาธิ B ปล่อยออกไปเรื่อยๆจะแยกแยะได้เอง ทั้งทางโลก และทางธรรม จิตจะใสจะสว่างได้ไปเอง เพราะดับผัสสะที่กระทบได้อยู่เรื่อยๆกระทบแล้วปล่อย อยู่อย่างนี้ เหมือนคลื่นกระทบฝั่ง เจ้าคะ สารุ อโหสิ เจ้าคะ

พระศาสนาบ้านเราพอจะแยกการปฏิบัติทานิพพาน ได้ดังนี้คือ ขึ้นหยาบหนาแน่นเหนียวมากหน่อย คือนั่งหลับตา-ปริกรรมภาวนาสุดแต่จะใช้ตามที่สอนกัน เช่น พองยุบ พุทโธ ๒ เป็นต้น ขึ้นกลางละเอียดยบางขึ้น มาหน่อย ให้ดูรูปนาม เช่น อะไรกำลังปรากฏ ๒ เป็นต้น

ขั้นสูงขึ้นมาอีก ให้ดูจิต คือไม่ดูรูปแต่ให้ดูนามคือจิต ขึ้นประเภท ดูนี้ ไม่ต้องหลับตาก็ได้

ทั้ง ๓ แบบที่กล่าว ดูท้องพองยุบ-ดูลมหายใจเข้าออก-ดูรูปนาม-ดูนามจิต มีทั้งผู้ดู และสิ่งถูกดู เอาัตตาเจตนากรรมเข้าไปดู ดูเพื่อหานิพพานด้วยตัณหา

ท่านจะแย้งใหม่ว่า ที่เข้าไปดูนั้นนะ ไม่ตัณหา?

มันเริ่มต้นด้วยตัวหลงเข้าไปรู้ เจ้าโมหะอวิชชา-เจตนาสังขาร ๓-และวิญญูณัง ๓ สหายจอมหลงเข้าไปรู้

สมาธิ B ดูให้รู้ รู้แล้วอยากดับ มีตัวรู้ มีความอยาก คือ ตัณหา เมื่อไหร่ที่ตัวรู้เกิด ตัณหาก็เกิดตามเจ้าคะ

เข้าไปทาง นามรูปไป-อายตนะ-ผัสสะ เกิดผลออกมาเป็น เวทนา คือสุขทุกข์-ตัณหาอยาก-อุปาทานยึด-ภพชาติขรามมาเป็นขบวน เอาไปเกิดอีกๆ

ทรงสอนพาหิยะว่า “ให้สักแต่ว่า” นี้ ท่านให้ทั้งรู้ ทั้งจับพลันทันที ให้ปล่อยวางจับพลันทันที

อายตนะ เป็นของร้อน ตา หูฯ เห็น ได้ยิน ๒ ล้วนของร้อน ให้วาง

ทันที

สมาธิ B ลึกแต่ารู้ เห็นฯลฯ แล้วปล่อยไป ดับ ผัสสะ ที่มากระทบอายตนะ ด้วยการยอมรับแล้วปล่อยไป บ่อยๆเข้าจิตจะคุ้นชินไปเอง เป็นไปเองเจ้าค่ะ

ให้โพล่งจำทะลุทะลวงออกไปพ้นตา หูฯ เห็น ได้ยินฯ ออกไปเลยได้ไหม? ปฏิวัตระแหงทะลุธรรมออกไปอย่างนี้ได้ไหม?

จะปฎิบัติไปเห็นชะก่อน แล้วค่อยวาง อย่างนี้ มันหลงเข้าไปแบก-ไปวาง มันไม่มุ่งมุ่งไปหน่อยหรือ ต้องหาที่เตรียมที่วางก่อนหรือเมื่อของมันร้อนนะ!

สมาธิ B ลึกแต่ว่า แหงทะลุ จบหมดทุกอย่าง “one point stop” เจ้าค่ะ

พาหิยะเชื้อพุทธรฯ ท่านปล่อยทันที วางทันที ตรัสรู้ดับปล้นทันที ขิปปาภิัญญาทันทีที่ข้างทางบิณฑบาตเข้าวันนั้น!

สมาธิ B งานเผือกร้อน ต้องรีบบางเจ้าค่ะ

ก่อนรู้ก็ไม่ได้รู้ ไม่ต้องไปรู้ชะก่อน ไม่ต้องไปดูชะก่อน ลังเกตดูชะก่อน ก็ไม่ต้อง!

สมาธิ B ลึกแต่ว่า เหมือนอยู่ที่สูงแล้วมองไปข้างล่าง กว้างๆ ไกลๆ รู้ เห็น แล้วๆเลยผ่าน ไม่จ่อจ้อง ตั้งเอา ผลักใส่ หรือ เอาเข้าใส่ เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

ไม่ต้องเริ่มนับ ๑ ไปถึง ๐ แล้วค่อยวาง ไม่ต้อง ไม่เริ่ม ๑ ถึง ๐ แต่ ๐ ทันที สุกุณทันที สุกุณุตาทันที วางๆทันที ไม่เริ่ม-ไม่จบ แต่จบทันที ขิปปาภิัญญาทันที!

ความจริงด้วยความเคารพครูบาอาจารย์ ท่านมีปัญญารู้มาก ท่านก็พยายามจะสื่อให้รู้ว่า สุขทุกข์อนิจจังนะ ยึดไม่ได้ อย่าหลงรัก-ซังกับมัน

เท่านั้นเอง แต่มันดูยุ่งงำมไม่จับพลันเหมือนลักเต๋ว่าของพุทธะท่าน

สมาธิ B ท่านพุทธทาสใช้วิธีเดียวกับพระพุทธองค์ คือน้อม
โอบอ่อนผ่อนตาม แล้วดึงเข้ามาตัดเจ้าคะ

เริ่มต้นด้วย ข้อ ๑.จงเข้าไปดูนะ ๒. ให้เห็นว่ามันเป็นความรู้สึกนะ
๓. เราจะไม่ชอบ-ชังมันนะ ฯลฯ มันมีขั้นตอนยืดยาดตั้งสามจังหวะ กว่าจะ
ปล่อยวางได้

สมาธิ B “ลักเต๋ว่า” พระพาหิยะ ตัดเลย ก็เป็นอีกวิธีที่
พระองค์ได้ตรัสสั่งสอนไว้เจ้าคะ

ธรรมะที่ท่านอาจารย์เมตตาชี้แนะ เป็นธรรมะแบบพื้นธง คือ
ตัดขาดไป ไม่ข้องเลย เจ้าคะ

ทั้งรู้เลยได้ไหม? เห็นๆเมินๆไปได้ไหม? องค์พุทธะมหาบารมี
ท่านสอน “ให้ลักเต๋ว่า” ไม่จ้องจะต้องเห็น ไม่สแกน-ไม่โฟกัส ไม่จิ้ม-
ไม่จ้อง-ไม่ต้อง(ดู)ไม่ตั้ง(มอง)ได้ไหม?

“เห็นคนให้เลยคนๆ เห็นภูเขาดันไม้ ให้เลยคนภูเขาดันไม้ไป”
ได้ไหม?

ไม่ต้องสังเกตเสียก่อน-ดูชะก่อน-รู้ชะก่อน นี่มันรู้หาเรื่อง รู้แล้ว
มันทุกข์!

สมาธิ B ไม่ต้องสงสัย ไม่ต้องสังเกต แค่ ลองใช้ “ลักเต๋ว่า”
ไปเรื่อยๆแล้วจะชัดเจนขึ้นมาเองเจ้าคะ

ให้แทงทะลุธรรม เป็นปฏิเวธธรรมนิพพานเนื้อหาพระสังฆธรรม คือ
ความไม่ยึดติด

สมาธิ B เจ้าคะ แสงที่หัวใจ(ธรรม)เลยเจ้าคะ หยดทุกขบวน
การ หยดทุกวงจร เจ้าคะ

ท่านพุทธทาส ท่านสอนเหมือนพุทธนั้นแหละ แต่ท่านมักจะอธิบาย
ขยายความ เลยดูไม่กระชับกระฉับกระฉ่ง ท่านสอนให้คุ้มผัสสะหก และ

ดับเวทนา ในปัจจุจ ๑๒ ท่านสอนทางตรงนิพพานเหมือนพุทธะเหมือนกัน

สมาธิ B ท่านเมตตาญาติโยม อยากให้ญาติโยมมีความเข้าใจก่อน แล้วจึงค่อยตัดเจ้าค่ะ

แต่ท่านพระอาจารย์เมตตาแบบพินิจ “ตัดขาด” เลย ไม่ให้โอกาสตัวรู้ ตัวหลงได้ทำงาน แต่ตัวสงสัยมาแทน เจ้าค่ะถ้าญาติโยมดับตัวสงสัยได้ ก็แทงทุกกลางหัวใจ(ธรรม)เลยเจ้าค่ะ

มีพระดังแถวชลบุรี ออกเนื้ ไต่อาตมา เมื่อปี ๕๕ อาตมาก็สอนปัจจุจ ๑๒ ให้ดับเวทนาว่า พุทธะท่านทรงสอนอนุโลมไปตามลำดับ อวิชชาดับ เจตนาสังขารดับ-วิญญาณดับ-ฯลฯจนถึงเวทนาดับฯ ภพชาติขราดับ

มีพระออกเนื้ตมาไต่มีลูกศิษย์ปรีนั้มาให้อ่าน พระนั้ท่านว่าอะไรเกิดๆดับๆ เวทนาดับไม่ได้ เพราะเกิดกับจิตทุกครั้งที่เกิดเกิดเจตสิกทั้ง๗ มีเวทนาเจตสิกเกิดด้วยทุกครั้ง เวทนาไม่ดับ

สมาธิ B ถ้าหลงไปแล้ว จะดับไม่ได้เลย จะวนอยู่อย่างนั้น กิเลส ตัณหา อุปาทาน มาพร้อมกันหมด เจ้าค่ะเกิดๆดับๆ คือ จิต(ชั่วคราว) ไม่ใช่ จิตเดิม(จิตประภัสสร) เกิดๆดับๆก็ปล่อยมันไป ไม่ต้องไปข้องให้หลง เสียเวลา เจ้าค่ะ

อาตมาก็เฉยๆช่าง เพราะเราสอนตามปัจจุจสมบูรณ์บาท ปัจจุจการ ๑๒ ที่พระพุทธรูปแสดงภายหลังตรัสรู้เสวยวิมุตติสุขในสัปดาห์สุดท้ายถึงสายเกิด-สายดับของเหตุปัจจัย ๑๒ ประการ แต่ที่พระท่านออกมาไต่ฯ ท่านเอาหลักพระอภิธรรมมาไต่ฯ ทราบมาว่า ท่านปฏิบัติและสอนลูกศิษย์ให้ “ดูจิต” จึงเข้าใจได้ไม่ยากเลย พวกดูจิตนี้คาตัวรู้ทุกราย ท่านว่าไม่ดับก็เรื่องของท่าน แต่อาตมาดับตามพุทธะท่าน เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติ ไม่เอาไว้หรอก!

สมาธิ B ยังหลง ยังไม่เข้าใจธรรมชาติของจิตเลยเจ้าค่ะ
เจตสิกทั้งเจ็ด เป็นสมมติ แล้วจะเอาสมมติมาใส่ “จิตเดิม”

ให้หมองเศร้าทำไม

ความหมองเศร้าเป็นเครื่องของกิเลส บดบัง จิตเดิม
 ปล่อย จิตเดิมๆให้สว่างๆอย่างนั้น ดีกว่าเจ้าคะ
 จิตเดิมๆประภัสสรผ่องใส ไม่ต้องทำอะไร อย่างไหน แบบไหน
 อีกล้ำเจ้าคะ

จิตใสจิตสว่างได้ไม่ยากเพราะเข้าใจธรรมชาติของจิต เจ้าคะ
 จิตใสจิตสว่างได้ไม่ง่าย เพราะเหตุสงสัย ไม่เข้าใจธรรมชาติ
 ของจิต หลงเอาสิ่งนั้นสิ่งนี้เข้ามาใส่ “จิตเดิมๆ” แล้วก็บอกว่าทำจิตให้ใส
 ให้สว่างทำไม่ได้ อย่างนั้นอย่างนี้ ก็เพราะเข้าไปทำนั้นแหละ จิตถึงไม่ใส
 ไม่สว่าง เจ้าคะ

สำนักที่สอนดูจิต จะทิ้งจิตได้อย่างไร จิตเกิด-เวทนาย่อมเกิด
การดูจิต จึงต้องเห็นเวทนาด้วย ดับเวทนาไม่ได้ ก็ถูกของท่านแล้ว แต่ถ้า
เลิกลืมเมื่อไร ใช้สักแต่ว่า จิตก็สักแต่ว่า กายก็สักแต่ว่า อย่างนี้ ขั้วร่ำปาด
เรียบร้อย “สักแต่ว่า พระพาหิยะฯ” ขิปปาภิญญา

สมาธิ B สาธุ เช่นนั้นเลย เจ้าคะปิดโอกาส ตัดท่อน้ำเลี้ยง
 ตัวรู้ ตัวหลง ตัวตณหา ต่างๆไปเลย เจ้าคะ

ถ้าพลาดหลงมา ก็เอาอะไรต่ออะไรไม่รู้ไปใส่จิตเดิมๆจนหมอง
 เศร้า แล้วก็บ่นกันว่าจิตใสจิตสว่างทำยาก เป็นไปไม่ได้ ก็ทำไว้ชะเยอะ
 เยอะ ไม่เอาออก ไม่ปล่อยออก แล้วเมื่อไหร่ จิตจะใสจะสว่างสักแต่ว่า เอา
 ออก ปล่อยออก ไม่เอาเข้า ปล่อยไปเรื่อยๆเดี๋ยวจิตเดิมๆก็ใสก็สว่างได้
 ด้วยตัวของจิตเองเจ้าคะ สาธุ อโหสิ เจ้าคะ

ที่กำลังเอามาบอกมาสอนนี้ ไม่ใช่เรื่องของการปฏิบัติเอาหาเอา
 นิพพาน เหมือนอย่างกับเช่นสามแบบข้างต้น (ที่สอนให้ดูรูป-ดูรูปนาม-
 ดูจิต) แต่ทั้งรูปทั้งนาม ปล่อยทิ้งแม้ปัญญาญาณ ก็ทิ้งไม่เหลือไว้ทำ
 ยากระสยอะไร ก็ปล่อยทิ้งจนไร้ร่องรอยอึดตาตัวตนไปแล้ว พ้นเหนือ

นอกเหนือไปแล้ว

“คนฟังกึ่งๆ ว่าไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน ก็เขาสอนให้ทำเอาบุญความดีกันทั้งบ้านทั้งเมือง แต่นี่มาสอนให้ทำทั้งทำปล่อยทำวาง ก็สงสัยแล้วสงสัยอีก?”

ท่านแทน้ำอุทิศขอขมากรรมบ้างหรือยัง? ถ้าได้ทำแล้ว ให้ทำซ้ำๆ บ่อยๆ ถ้าจิตคลายหยายไม่ว่า คลายกรรมด้วยอโหสิ เดียวท่านก็จะถึงบางอ้อ!

คำว่า ปล่อยวาง ก็ยังมีคนหลงแบบเนียนๆ มาก ไม่รู้ว่าตัวเองกำลังหลง คือ “หลงไปฝึกปล่อยวางจิต”

เส้นผมบังตาทั้งลูกมิดเลย มีดมืดเพราะกรรมปิดกันปิดบังไม่ยอมขอขมากรรม เพราะกลัวเสียหน้า อวดตามานะทิฏฐิ กลัวเสียเหลี่ยมอภิธรรม บัณฑิตบ้าง มหาบัณฑิตบ้าง ดุษฎีบัณฑิตบ้าง เปரியุทธม เจ้าคุณ-เจ้าข้า บ้าง มันค้ำไ่ว้อยหมัด จดปากอ้ออโหสิไม่ขึ้นเลย นี่เพราะวิบากยังไม่ได้รับการชดใช้

จึงให้เชื่อพระตถาคตโพธิสัทธา-เชื่อกรรม-เชื่อผลกรรม-เชื่อว่าสัตว์แต่ละสัตว์มีกรรมเฉพาะตน

อย่าไปเชื่ออื่นเกินกว่านี้ ให้เชื่อกรรม ให้้อโหสิกรรม-ขอขมากรรมเสียก่อนอื่นใด!

มิฉะนั้น วิบากก็จะพวน จะฟังไม่รู้เรื่อง

เ้า! เชิญคลายจิตออกซิ “อโหสิๆ กรรมทุกอย่างอโหสิฯ จงมีส่วนบุญข้าฯจงทั่วๆกัน”

จิตคลายด้วยอโหสิ คลายจิตออก จิตก็หลุด วิมุตติพพาน

มันไม่ยาก แต่ยากตรงไม่ขออโหสิ!

“เธอจงแลดูพระอังกีรสพุทธรเจ้า ผู้ไพโรจน์อยู่ ดุจดะวันส่องสว่าง

อยู่กลางหาว ฉะนั้น”

“ตื่นๆ ตื่นโพล่งโพล่งวะ กว้างขวางกว้างไกล สว่างไสวไร้ขอบเขต
คิดนึก ไร้ขอบเขตคิดนึก”

“วันนี้ ท่านได้บริจาคอารมณ์ทั้งบ้างหรือยัง?”

จะวิสัชนา เรื่อง มัชฌิมาปฏิปทา แปลว่า ท่ามกลาง คือ จบ คือ
นิพพาน

แต่ปัจจุบัน เอามาแปลกันว่า ทางสายกลาง ซึ่งน่าจะไมตรงเนื้อหา
พระสังฆธรรม

ในภัทเทกรัตตสูตร ว่าด้วยราตรีเดียวอันงาม

พระกัจจายนะ ท่านขยายความให้พิสดาร ท่านได้รับเอตทัคคะ
เป็นเลิศด้านนี้กว่าภิกษุทั้งหลาย

ท่านอธิบายว่า ไม่สุดโต่งในปลายทั้งสองข้างของพระพุทธองค์นั้น
ปลายทั้งสองของอายตนะนอก-ใน “ไม่สุดโต่ง คือ ท่ามกลาง” ไม่ตรงอะไร
ไม่เลือกอะไร ไม่คติ-อคติ ไม่พิพากษาดัดสิน ไม่วิจัยวิจารณ์ ไม่เลือกข้าง
ไม่ทวิภาวะไม่ของคู่

มัชฌิมาปฏิปทา ปฏิปทา คือ ทำซ้ำๆบ่อยๆด้วยมัชฌิมาท่ามกลาง
ที่ตา หูฯ เห็น ได้ยินฯ ที่อายตนะทวารหก ให้ท่ามกลาง-วางเฉยอุเบกขา
สุญญตา-มหาสุญญตา

ซึ่งตรงกันกับ “สักแต่ว่าพระพาหิยะฯ” นั่นเอง

ไม่ใช่แปลว่า ทางสายกลาง ที่มีทั้งทางและผู้เดินทาง ผิดพุทธ
ประสงค์ที่ต้องการให้จบทุกเส้นทาง จบทุกโลก

นี่คือความคลาดเคลื่อนของพระสังฆธรรมดั้งเดิมแท้ของพุทธะที่ทรง
สอนเอาไว้ มันเนิ่นนานด้วยกาลเวลา และอนิจจัง “สัพเพ ธัมมา อนิจจา-
อนัตตาติฯ” สิ่งทั้งปวงไม่ยั่งยืน ไม่อยู่ในอำนาจแห่งอดีตฯ”

“โลก สัตว์โลกอันความมืดปกคลุมอยู่ ยังมืดหลงเพลิดเพลินอะไร
กันหนอ ไยไม่แสวงหาพระที่ปเล่า?”

ตีก้านนี้ จะวิสัชนา ภัทเทจรัตตะสูตร พระสูตรว่าด้วย รัตตะ-
รัตติ-ราตรี ภัททะ คืองาม ว่าด้วยราตรีเดียวอันงาม “งามอย่างไรหรือ
พระพุทเจ้าข้า”

“ผู้มีอายุอยู่ร้อยปีไม่เห็นธรรม ไม่ประเสริฐ ผู้คนมีชีวิตอยู่ราตรี
เดียวเห็นธรรมประเสริฐกว่า”

เห็นธรรมอย่างไรประเสริฐหรือหนอพระพุทเจ้าข้า ?

“ผู้ใดพิจารณาพระไตรลักษณ์ณะสาม อยู่อย่างไม่มีกลางวันกลางคืน
ผู้นั้นย่อมอ่อนนิพพาน ผู้นั้นนั่นแหละประเสริฐ”

แม้ราตรีเดียวผู้นั้นนั่นแหละประเสริฐ”

พระไตรลักษณ์อย่างไรหรือ?

คือเป็นลักษณะสามัญธรรมตา ๓ อย่าง ประจำโลก

ได้แก่ อนิจจัง -ทุกขัง -อนัตตา

อนิจจัง ความไม่เที่ยง ปรวนแปร เปลี่ยนแปลง ผันแปร เสื่อม
คลายหลุดอยู่ตลอดเวลา หรือความชั่วคราวไม่ยั่งยืนของสรรพสิ่งสังขาร???
โลก?? โลก-สังขาร-ขันธโลก-สัตวโลก-โอกาสโลก

ความเป็นของชั่วคราวไม่ยั่งยืน-ยึดไม่ติด-เกาะไว้ไม่อยู่ มันพร้อม
สลายคลายตัวของสรรพสิ่งของมันเองอยู่ตลอดเวลา ธาตุทั้งหก มีธาตุ
ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ-อากาศธาตุ-วิญญาณธาตุ เป็นของชั่วคราว

ชีวิตเป็นของชั่วคราว ด้วยสรรพสิ่งล้วนชั่วคราว วิบากกรรมเก่า
ที่จรเข้ามาเยี่ยมทางอายตนะ ตา หู ฯ เห็น ได้ยิน ฯ สุข-ทุกข์ ก็ล้วน
ชั่วคราว!

ชั่วคราวคือ มันมีอายุกรรมของมัน

ครบอายุกรรม ก็พลัดกันไป

ที่พลัดกันทุกเวลานาที เหมือนลมหายใจเข้า-ออก มันก็อนิจจัง พลัดกันทุกลมหายใจ

นี่แหละ เรียกว่า “ทุกขัง” และ ที่ มัน อนิจจัง-ทุกขัง มันบังคับบัญชาไม่ได้ ไม่อยู่ในอำนาจ อัตตา จึง “อนัตตา”

เห็นแจ้งชัดในธรรมชาติธรรมดาสามัญของโลก๓ประการอย่างนี้ ชัดแจ้ง ว่ายึดไม่ได้ ต้องยอม-ปล่อย-วาง ไม่ขัดข้อง ไม่ขัดแย้ง ไม่สงสัย ไม่ลังเลฯ

“ปล่อยให้มันเป็นอย่างที่เป็น”

อย่าเข้าไปแก้ไขขัดข้องกับมัน อย่าเข้าไปแทรกแซงมัน ปล่อยมัน ผ่านออกไปของมันเองๆๆๆ นี่แหละคือ “**ทางสายกลางที่ไม่ใช่ทาง**” แต่ “**ท่ามกลาง-มิชฌิมาปฏิบัติ**”

นิพพานไม่ต้องไปหา แต่ปล่อยให้สรรพสิ่งมันวางตัวของมันเอง นั้นแหละปล่อย!

ปล่อยให้นิพพานของมันเอง ของมันเองอยู่แล้ว

ถ้าเข้าไปหาไปปฏิบัติ นี่เป็นการเอาอัตตาเจตนากรรมเข้าไปซ้อนไปแทรกไปแซง เอากรรมไปใส่มนิ กลายเป็นมโนกรรม และกายกรรม-วจีกรรมตามมา

มโนต้องไม่มีกรรม มโนจึงใสบริสุทธิ์ อย่าเอากรรมไปซ้อนมนิ จึงกล่าวว่า “**ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก**” ถ้าทำก็เป็นกรรมเอาไปเกิดเกิดเพราะทำกรรม สัตว์โลกจึงเป็นไปตามกรรมที่ได้ทำ เกิด-ตายๆ ไม่จบ

จึงให้จบ ด้วยไม่กรรม ไม่**ปฏิบัติกรรม(ฐาน)อะไรแบบไหนก็ไม่ต้อง** นี่คือที่มาที่ทรงตรัสว่า ราตรีเดียวเห็นธรรมประเสริฐ เป็นราตรีเดียวอันงาม

คืนนี้ จะเป็นราตรีเดียวอันงามแล้ว สาธุสวๆๆ

คลายจิตออก คลายออกเสีย ด้วยผายฝ่ามือสองข้างออกกว้างๆ-
“สาธุโสวอโหสิๆๆๆๆๆ มีส่วนแห่งบุญข้าๆๆๆๆ”

นิพพานเป็นผลจาก การคลายตัวของจิต ยิ่งให้ ยิ่งคลาย ยิ่ง
ปรกัสนร่องใส

จำๆ กว้างๆ **ไร้ขอบเขตคิดนึก** โพล่งวะ วะแล้ววะอีก วะทั้งโพล่ง
ทั้งๆๆๆ

“มีส่วนบุญข้าๆทั่วกันๆ สาธุโสวอโหสิ”

**ข้อธรรมสำคัญ หรือรหัสลับอยู่ตรงที่ให้หยุดปฏิบัติ หยุดเอาอัตตา
ไปทำไปหาอนัตตา!**

ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก ไม่ต้องเอาอัตตาไปคอยติดคอยหลุด
อะไร

ไม่ต้องไปคอยคิดคอยเห็นอะไร ร่างกาย-จิตใจ เป็นอนิจจัง-
อนัตตาแน่นอนอยู่แล้ว

ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก ไม่ต้องทำสมุทัยตัดมหาซ้อนเข้าไปอีก

ไม่ต้องไปทำอะไรวางทุกข์ ทุกข์ก็อนิจจัง-อนัตตา ไม่ต้องไปทำ
อะไรกับมัน ทุกข์-สุข มันละวางตัวของมันเอง

เพียงคลายจิตออก-ไม่ยึดไม่ติด-จิตก็หลุด จิตโปร่งจิตโล่ง โพล่ง
ทั้ง ว้างทั้ง วะทั้งๆๆ

“อโหสิ โสวๆๆๆ” ผายสองฝ่ามือหงายออกไปกว้างๆ ทุกอย่างอโหสิ

“คลายออกเหมือนดอกไม้บานยามเช้าต้องแสงตะวัน ร่วงหล่น
คลี่คลายร่วงหล่นโรยกลีบละอองเกสรไม่เหลือ” โปร่งโล่ง โล่งทั้ง โพล่งทั้ง
วะทั้งๆๆๆ

วะทั้งผ่านตลอด..สุญญตา-มหาสุญญตา..ผ่านตลอด..ไร้ร่องรอย...
อนัตตา..ผ่านตลอด....

๒๐๑๕.๑๐.๐๒ วันศุกร์

อธิฐาน เอาทางก็หลงทาง เอารู้ ก็หลงรู้ เอาอะไรก็หลงอันนั้น
ยิ่งพยายามยิ่งวุ่น ยิ่งพยายามยิ่งวน หยุดพยายาม หยุดวนหยุดวน
ธรรมสมควรแก่ธรรม มรรคองค์แปดก็สมควรแก่การปล่อยวาง
-แต่อนิจจัง-อนัตตา มั่นวางของมันเอง ไม่ต้องไปคอยวางมัน..

แต่ให้วางไปคอยวาง

“คนชื่อกู นามสกุลอ๊ตตดา อย่าคบมัน ไม่คบมัน ก็คือไม่คบกู!”
คล้ายตัวมึงในจิตมันออกมา โปร่งโล่งโพลงทั้ง..วะทั้ง วะอีก
ทั้งอีก..

ห้วงอะไร ก็เป็นหนีกรรมอันนั้น เทน้ำใช้หนีไป เดียวก็จิตจางหาย
ห้วง

นึกถึงอะไรก็เป็นหนีอันนั้น เทน้ำใช้หนีไป เดียวก็หายห้วง
ค้นหาเอาไว้ใช้กับโลกียโลก หยุดค้นหาถึงโลกุตระโลก
ตัวพยายามจริงๆจังๆ เอาไว้ใช้กับโลกียโลก
ใช้กับว่างไม่ได้ ใช้กับนิพพานไม่ได้ แต่เอาไปใช้เดินทางสะสม
เสบียงเดินทางไปเกิดอีก

ทิวฐิ-มานะ-อฏฐา-เจตนา-พยายาม ใช้กับนิพพานไม่ได้ ได้แต่พาล
พาลไปเกิด!

จงดูให้เห็นว่าสุขทุกข์เป็นเพียงความรู้สึกไม่แน่นอน ก็จะไม่ชอบ
ไม่ชังกับมัน จะไปดูไปรู้มันทำไมละ? ทุกข์ก็ช้ำ สุขก็ช้ำๆ

ตัวหลงรู้ ทำให้หลงทาง หยุดรู้ก็หยุดหลง

นิโรธนิพพานเจริญเอาไม่ได้ ยุติค้นหาที่นิโรธนิพพานเอง..เอง!

วางมรรคก็จบมรรค จบมรรคไม่ติดมรรคก็ถึงผล - อริยผลนิโรธ

นิพพาน

ไม่แบก-ไม่วาง มันวางของมันเอง ไม่ติด-ไม่หลุด มันหลุดวิมุตติเอง
 ไม่อะไรกับอะไร-ไม่ค้นหาซ้อนรู้
 ไม่อะไรกับอะไร คือไม่นอกไม่ในด้วยค้นหาซ้อนกายซ้อนจิต
 บาปเกิดเพราะหลงยึดติด ไม่ทำบาปอกุศล คือ ไม่หลงยึดติด
 ไม่ค้นหาซ้อนกายซ้อนจิต คือถึงพร้อมด้วยบุญกุศล
 ไม่ซ้อนกายซ้อนจิต เรียกว่า ทำจิตให้ผ่องใส

โอวาทปาฏิโมกข์ คือโอวาทแห่งความไม่ยึดติด!

“สิ่งใดก็ตาม ที่ได้กระทำการไม่ตรงต่อพุทธโอวาท ผิดต่อพุทธ
 ประสงค์ของความไม่ยึดติด หมู่เหล่าข้าฯ ท.น้อมกราบขอขมากรรม ขอ
 อโหสิกรรม ทรงโปรดเมตตายกโทษให้กรรมทั้งหมดทั้งมวลของหมู่เหล่า
 ข้าฯ ท.จงเป็นอโหสิกรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปด้วยเทอญฯ และขอชดเชย
 ชดใช้ด้วยการบวชบรรพชาของหมู่เหล่าข้าฯ ท.ทุกภพชาติพุทธันดร และขอ
 ให้มีส่วนในการโปรดสรรพสัตว์ ให้จบตาม วางตาม ว้างตามองค์พุทธะ
 อรหันต์ด้วยกันจงทั่วกันทุกท่านเทอญฯ อโหสิฯกรรมทุกอย่างอโหสิ สาธุ
 โสวฯฯฯฯ”

ช่างให้ไว แล้วไปให้เร็ว ล่วงเร็วไว ล่วง จับปล้นทันที เรียกว่า
 บรรลุธรรม

ปล่อยวางให้ไว แล้วไปให้เร็ว ล่วง คือบรรลุธรรม

“ไม่ส่งจิตออกนอก” นี่ก็ยังมีนอก-มีใน ยังเลือกนอก-ใน

แต่ถ้า “มัชฌิมาท่ามกลาง” ออกไป ก็จับทั้งนอกและใน ก็อิสระ
 อิสระเหนือนอกและใน วิมุตติหลุดทันที

“จิตเห็นจิตเป็นทุกข์” เพราะกำลังเจริญสมุทัย ไปดู-รู้-เห็นมันทำไม
 ไปเจริญทำไม? จิตก็ปล่อย จิตก็อนิจจัง-อนัตตา

“ผลอันเกิดจากจิตเห็นจิต” จิตติดยึดคาสติคาญาณตัวรู้ ไม่ว่างรู้
ไม่นิพพาน

จิตเห็นจิต ก็เห็นอัตตา ไม่ว่าง ไม่สูญญตา ไม่อนัตตา!

เห็นก็ช่าง-ไม่เห็นก็ช่าง รู้ก็ช่าง-ไม่รู้ก็ช่างฯ “ให้สักแต่ว่า” นั่นแหละ
ว่าง-สูญญตานิพพาน

ไม่ทรงจิต-ไม่แช่จิต-ไม่ดูจิต แต่ให้ว่างจิตท่ามกลางว่างไร้จิต
ไร้ร่องรอย โพล่งทิ้ง-โล่งทิ้ง!

โลวโพล่ง-โลวโล่ง ไม่ทรง ไม่แช่ซึม แต่ให้ตื่นๆ ตื่นทั้งตื่น!

คนเห็นอนิจจัง มีหลายระดับ เห็นแค่ตัวหนังสือ เห็นแต่เพียงปาก
ว่า เห็นด้วยใจ เห็นด้วยจิตใจ เห็นแจ้งใจ

คนที่เห็นด้วยใจ ยังแบ่งออกเป็นเห็นติดๆ-หลุดๆ แต่เห็นแจ้งชัด
แก่ใจ จะไม่มีติด-หลุด เพราะมันหลุดของมันเองอยู่แล้วอนิจจัง มันหลุด
ของมันตลอดไม่เคยนิ่ง อย่างไม่มีกลางวันกลางคืน

อนิจจัง ไม่ยั่งยืน - ไม่จีรังยั่งยืน คือ ชั่วคราว ไม่แน่

ชีวิต ก็ไม่แน่ คนรัก-ของรัก ก็ไม่แน่!

สรรพสิ่งในโลกธาตุจักรวาล ล้วนอนิจจัง-ชั่วคราว

“ชีวิตดูจเดินหัวกระเป๋เข้าพักโรงแรม” (มีหลายเกรดหลายระดับ
หลายดาว แล้วแต่วิบากจะให้พัก)

พักโรงแรมชั่วคราวก็ต้องเช็คเอาท์ ยังไม่รู้จะไปไหนต่อ?

รู้แต่ว่าจะต้องไป อยู่ไม่ได้ ต้องเดินทางต่อไป ไปไหนยังไม่วู้?

บ้างมองหาทางเลี้ยว-ทางเลือก-ทางหลงหรือหลงทางฯ

ที่นี่ มีที่ว่างๆ ขอเชิญชวนให้หยุดเดินทาง หยุดเหนื่อยเหน็ดอนาถ
เถิด!

ทรงตรัส “โยชนียาวไกลสำหรับคนหลงและอ่อนล้าฯ” ไม่รู้จะจบเมื่อใด

เชิญจบทุกเส้นทางที่นี่ “ไม่ต้องทำ(ปฏิบัติกรรม) อะไรแบบไหนอีก”!
เมื่อวานเป็นวันสมหวังและผิดหวังของคนหลง เพราะเป็นวันห่วย
ออก มีคำถามมาถาม จากชีวิตจริงจัง ที่ไม่เห็นอนิจจัง

ถามว่า คนสองคนต่อไปนี้ ใครกิเลสบังอนิจจังมากกว่ากัน ระหว่าง
คนเก็บขวดขาย กับ ข้าราชการบำนาญ ต่างก็ซื้อห่วยไว้กันคนละใบ ถูกกิน
ทั้งคู่

ใครกิเลสตันหาจัดกว่ากัน?

สมาชิก B พอกันทั้งคู่ เจ้าคะกิเลสตันหาตั้งแต่คิดว่าจะซื้อ
แล้วเจ้าคะ

โดนกินตั้งแต่คิดแล้วเจ้าคะกิเลสตันหาหมั่นกลืนกิน เจ้าคะ

แล้วก็โดนรัฐบาล(เจ้ามือ)กินไม่แบ่ง ต่อที่สองเจ้าคะ

ถ้าโดนกินแล้ว โมโห โกรธ เครียด นี่ก็โดนกินครบเต็มรูปแบบ
โลภะ โทสะ โมหะ เอาไปกินครบ เจ้าคะ ลูกเก่ง ลูกมีประสบการณ์ตรง
เจ้าคะ?????

ทั้งนี้ทั้งนั้น สักแต่ว่า แล้วๆไป อย่าไปยึด ถูก ผิด ก็ซังๆไป ทางที่
ดี เอาใหม่ เก็บเงินไว้ทำประโยชน์อย่างอื่นดีกว่า เจ้าคะ

คนหนึ่งถือศีลอยู่วัดเก็บขวดขาย คนหนึ่งมาซื้อขวดไปขาย มีคน
มาขายห่วย เลยซื้อกันคนละใบ ใครคลายมากน้อยกว่ากัน?

สมาชิก B พอกันอีกเจ้าคะสักแต่ว่า เรื่องของเขา เราไม่เกี่ยว
เจ้าคะ

“จิตที่คิดจะให้” กับ “จิตที่คิดจะเอา” ใครคลายกว่ากัน?

สมาชิก B ผู้ให้ยอมคลายกว่าเจ้า เพราะสละออก เจ้าคะ

สักแต่ว่าให้ สักแต่ว่ารับ นี่คือคลายทั้งคู่ เจ้าคะ

จิตที่คิดจะเอา คือ ยึด เจ้าคะ

**ถ้ายังยึดอยู่ ยังไงก็ยังไม่คลาย ควรขมagramm กรวดน้ำบ่อยๆ
เจ้าคะ**

คนที่ไม่เห็นแจ้งใน “อนิจจัง” คือ คนหลง

อนิจจัง เขาเกิด-ดับ สลายคลายตัว เลื่อมสูญแสดงให้เห็นอยู่ว่า
มันไม่แน่ แต่ก็ยังไม่เชื่อ เช่นคนเล่นหวย คนเล่นเครื่องรางของคลั่ง เป็นต้น
เพราะไม่เชื่อองค์พุทธะ ไม่เชื่อกรรม-ผลกรรมว่ามีจริง มีความเห็นไม่ถูก
ตรงเสียแล้วมีจิตวิญญูเสียแล้ว การกระทำกรรมอื่นๆ ก็จะผิดมีจิตไป
ทั้งหมด บังอนิจจังมีจิตมืดเหมือนดังเมฆหนาดำทะมึนบังดวงจันทร์ทราคืนเพ็ญ
เป็นผลของวิบากแต่อดีตส่งผล

พึงสลายคลายเมฆหนาทะมึนเสียด้วยเทน้ำอุทิศและกล่าวขอโหสิ
กรรมบ่อยๆ

โหสิครั้งหนึ่ง จิตย่อมคลายออกทุกครั้งทีโหสิ จนกลายเป็น
โมฆะกรรม-วิมุติกรรม เมื่อนั้นแสงจันทร์จึงจะกระจ่างฟ้า

จิต ตามพระอภิธรรม เกิด-ดับ ชั่วลัดนิ้วมือหนึ่ง (ประมาณหนึ่ง
วินาที) เกิด-ดับ หนึ่งแสนโกฏยณะจิตเกิด-ดับ สืบต่อเป็น “สันตติ” เห็น
ยาก **สันตติจึงปิดบังอนิจจัง**

วิธิจิตขึ้นสู่วิถีสัพทาง ตา หู เห็น ได้ยิน ครั้งหนึ่งๆครบสมบูรณ์
จิตเกิด-ดับ ๑๗ ขณะ

แต่รูปหยาบกว่าจิต เกิด-ดับ มากกว่าจิต แต่เราก็มอง
ไม่เห็น เช่น ก้อนหิน เกิด-ดับเลื่อมสลาย อยู่ตลอดเวลา เราก็ไม่เห็นมันว่า
คลายมันเลื่อม

เราไม่เห็นจึงหลงว่ามันไม่เลื่อม เช่น หลงว่ายไม่แก่ ยังแข็งแรง
หลงว่ายไม่ตาย(ง่าย ๆ) เป็นต้น

ทรงตรัส “สัตว์ที่เกิดแล้วไม่ตาย ไม่มีฯ นัตถิ ชาตัสสะ อมรณังฯ”

“อิริยาบถ บัง ทุกขัง”

เราเปลี่ยนอิริยาบถบ่อยๆเพื่อหนีทุกข์ จึงไม่เห็นทุกข์ มีสำนักหนึ่งสอนให้ดูทุกขเวทนาไม่ให้เปลี่ยนอิริยาบถจนกว่าจะเห็นทุกข์ นี่ก็เจริญสติปัฏฐาน ข้อตามดูตามรู้เวทนา ซึ่งไม่ตรงต่อเนื้อหาพระสังฆธรรมนิพพาน

ก็ทรงสอนพาทิยะอย่างไรเล่า?

สติปัฏฐานสี่อย่าง คือ กาย-เวทนา-จิต-ธรรม ให้ “สักแต่ว่า” ลงสักแต่ว่าทั้งหมด กายก็ช่าง เวทนาจึงช่าง จิตก็ช่าง ธรรมก็ช่าง ปล่อยวางให้หมด นี่เป็นพุทธานุศาสนีย์ปาฏิหาริย์ที่ทรงสรรเสริญ

ส่วน “อนัตตา” ถูกบังด้วย “ขณะสัญญา” หรือ “ขณะสัญญา” เป็นกลุ่มก้อนของสัญญาที่จำได้หมายรู้เอามาด้วยอัตตสัญญา นี่คืออัตตาทัตตนาว่าเรา - ว่าของเรา จำแนกภพชาติไม่ถ้วน

จึงมีสำนักต่างๆ สอนวิธีแยกธาตุ ดิน ๒๐ น้ำ ๑๒ ลม ๖ ไฟ ๔ ท่องแล้วนั่งนิมิตให้ติดตา

เหล่านี้ไม่ตรงต่อเนื้อหาพระนิพพาน ที่ให้สักแต่ว่า..ช่างๆปล่อยวางขั้นที่ “สักแต่ว่า” ให้วิมุตติหลุดออก ให้ถึง ขั้นวิมุตติ

ญาณหยั่งรู้ไปทั่ว ก็ให้ สักแต่ว่า ให้วิมุตติหลุดออกจากญาณรู้ ให้ถึงวิมุตติญาณทัสสนะ

อนิจจัง ถ้าแปลเสียใหม่ว่า อย่ายึด ไม่ยึด ยึดไม่ได้ ให้ปล่อยให้วาง ให้ยอม เจริญเอาไม่ได้ มันมีแต่เสื่อม ไม่มีเจริญ-ไม่มีสงบ มีอยู่แค่เพียงชั่วคราว-ไม่ยั่งยืน-ยึดไม่ได้!

ที่มันยึดไม่ได้ เจริญเอาไม่ได้ มันจึงบังคับบัญชาไม่ได้ เอาอัตตาไปทำเอาไม่ได้ มันจึงเป็นอนัตตา-ว่างเปล่าจากอัตตา

“จึงเอาอัตตาเข้าไปปฏิบัติธรรมเอานิพพานไม่ได้!”

แต่นิพพาน ก็เป็นผลอันเกิดจากการคลายตัวของจิต

ทานคือการให้-การเสียสละ ทานทุกครั้งทำให้จิตคลายตัว องค์พุทธะท่านจึงบำเพ็ญทานบารมีมาโดยตลอด ยิ่งให้ทานสิ่งของที่ให้ได้ยาก ก็ยิ่งคลายหลุดวิมุติง่าย เช่น อภัยทาน เป็นต้น

อโหสิกรรม เป็นอภัยทานยิ่งใหญ่ คนที่สละออกมาก จิตคลายมาก ไกลความวุ่นวาย ไกลนิพพานเข้าไปมากแล้ว

ทานทุกระดับ ต้องให้ด้วย ทานังปริสุทฺธัง คือทานบริสุทธิ์ด้วย ไม่หวังสิ่งตอบแทน นี่คลายมาก!

“วันนี้ ท่านอโหสิกรรม เหน้้าอุทิศบุญแล้วหรือยัง?”

นิพพาน ว่างๆ ชีวิตที่ว่าง ๆ ไม่ต้องการดีหรือเลว ไม่มีอะไรดีขึ้น-ไม่มีอะไรเลวลง ไม่บุญ-ไม่บาป

คนที่ยังไม่ปล่อยวางทั้งดีและเลว คือคนที่ยังหลง

ธรรมะคำสอนอันเป็นพระสัจธรรมเนื้อหาพระนิพพานการปล่อยวาง จำเป็นแก่ทุกชีวิต

ชีวิต คือ การมีและใช้ชีวิตที่ปล่อยวาง เป็นชีวิตที่อยู่กับทุกอย่างไม่ผูกไม่ทุกข์

สมาธิก B สาธุ อโหสิเจ้าคะท่านพระอาจารย์ มีคนมาปรึกษา ลูกเรื่องธรรมะที่ท่านพระอาจารย์เมตตาชี้แนะสั่งสอนอยู่ที่นี่ เหมาะกับเด็กวัยรุ่นมั๊ย ลูกได้ให้คำแนะนำไปว่า ถึงแม้วุฒิภาวะของเด็กวัยรุ่นยังน้อยอยู่ ก็ควรได้รับธรรมะจากท่านพระอาจารย์เพื่อให้เด็กวัยรุ่นเหล่านั้นได้ซึมซับไปบ้างไม่มากก็น้อย จะได้พื้นฐานธรรมะที่ถูกที่ควรติดตัวไว้เจ้าคะ

สมาธิก B ไม่ทราบที่ท่านพระอาจารย์มีความเห็นอย่างไรคะ?

สาธุ อโหสิ เจ้าคะ ท่านพระอาจารย์ ลูกจะนำธรรมะตรงไปเผยแพร่ต่อไป เจ้าคะ

สำหรับเริ่มแรก ควรแนะนำการกรวดน้ำอุทิศบุญเบื้องต้น

ต่อมา จำเป็นที่สุดกับทุกชีวิตถ้าได้ลืมนรส คือ สมาธิธรรมชาติ
เกิดเอง (มีใช้สมาธิที่ใช้อัตโนมัติเข้าไปทำที่เป็นกรรมอย่างปัจจุบัน) ใช้ได้ตลอด
ชีวิตตั้งแต่ต้นจนจบจนกระทั่งตายปิดอบายภูมิ

แค่สองข้อนี้ก็ประเสริฐกว่าคนอายุร้อยปีไม่เห็นจำๆไม่ประเสริฐ
ลองอ่านทบทวน เล่ม ๒๐ หน้า ๒๗ เรื่องสมาธิธรรมชาติฯ นี่เป็น
พื้นฐานของการมีและใช้ชีวิตที่ปล่อยวาง

พูดสั้นๆที่สุด อย่าให้ความรู้มาก มั่นร - รู้มาก - รกมาก
ขออนุโมทนา สาธุโสวแล้วนะ ขอความไม่ข้องคา ขอความสว่างไสว
ในพระสังฆธรรมเนื้อหาพระนิพพานจงบังเกิดมีทั่วทั้งจักรวาลโลกธาตุ ไม่
ติดขัดด้วยเหตุใดๆ สาธุโสวๆๆๆ

**สมาธิ B สาธุเจ้าคะ “อะไรก็ปล่อย อะไรก็ทิ้ง อย่าไปยึดไว้
สักแต่ว่าปล่อยๆไป” บอกแล้ว สอนแล้ว เรียบร้อย ตามนี้เลยเจ้าคะ
ถ้าชีวิตไหนที่เกี่ยวเหมือนลูก คงจะเข้าใจง่ายเจ้าคะ สาธุ อโหสิ เจ้าคะ**

ชีวิต ไม่จริง จริงคือ อนิจจัง-อนัตตา ที่ยึดเอาอะไรไม่ได้เลย!

ชีวิตสมมุติ อย่าใช้สมมุติ จนปิดบังวิมุตติ

ถ้าแจ้งใจในอนิจจัง ก็อยู่อย่างไม่ทุกข์แล้ว

**สมาธิ B ฟังระลึกไว้ เจ้าคะ “ชีวิตสมมุติ อย่าใช้สมมุติ
จนปิดบังวิมุตติ”**

ทุกข์มันเกิดจาก “การเข้าไปยึดเอาในสิ่งที่ยึดเอาไว้ไม่ได้” จบลง
ที่ ปล่อย-ยอม คือจบ

อย่าเข้าไปขัดแย้งกับวิบาก ยอม คือจบ

**สมาธิ B ใต้ๆ เจ้าคะ ขัดแย้งกับวิบากนี้ทุกข์จริงๆเจ้าคะ
บางที่ตัววิบากมันเองไม่ได้มีอะไรเลย มีแต่ตัวเรานี้แหละเจ้าคะ คิดไป
ก่อนแล้วเจ้าคะสักแต่ว่าปล่อยๆไป คาทานี้ช่วยได้เจ้าคะ**

ครั้งพุทธกาล สามเณร-สามเณรี อายุ ๗ ขวบ บรรลุธรรมมีมาก
อ่านในธรรมบทวรรคกถาแปล หมาพจ๋าๆ ตะวันส่องสว่างกลางหาให้เด็ก
ดูทะเลกว้างใหญ่ไพศาลไกลสุดลูกตา ห้องฟ้ากว้าง ๆ

**สมาธิ B ได้เจ้าคะ งานหนักเจ้าคะเด็กที่สอนคือเด็กนักศึกษา
เรียนมหาวิทยาลัย เจ้าคะ**

**สักแต่ว่า สอนไป ง่ายๆสั้นๆได้ใจความ เจ้าคะ สอนแล้วปล่อยวาง
เจ้าคะ**

คลายออกจากกายและจิต คือให้หลุดพ้นออกไปจากธาตุขันธ์ตัวเอง
ให้พ้นออกไปจากขันธ์ ขันธ์ กาย - จิต มันทุกข์ นิพพานเป็นผลอันเกิด
จากการคลายตัวของจิต - คลายอึดตาตัวตนออก

คลายออกจากกายจิต คือออกจากทุกข์ คือว่างๆจากทุกข์ คือ
นิพพาน

ภาษาบาลี ว่า ขันธวิมุติ แปลว่า หลุดพ้นไปจากขันธ์กาย-จิต คือ
นิพพาน

กาย ถูกบังคับให้ท้งง่าย เพราะเหนื่อยไม่เผือกฝึ้ง แต่จิตไม่เคยตาย
เกิด-ดับเป็นสันตติสืบต่อ ละวางได้ยาก

จิต คือนามขันธ์ มี ๔ ขันธ์ คือ เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ
ขันธ์

เวทนา-สัญญา เกิดเพราะ **สังขาร**(เจตนา) ร่วมกับ**วิญญาณ**(ตัวรู้)
ไปร่วมกับโมหะอวิชชา(ตัวหลง) รวมเป็น ๓ สหาย ก่อเกิดภพชาติ โดยมี
เวทนา กับสัญญามาสมทบ

เวทนากับสัญญา ที่รู้สึกชอบ-ชัง ทำให้เกิดตัณหา-อุปาทานยึดติด
ในกามคุณอารมณ์ รูป เสียงฯอยากเป็น-ไม่อยากเป็นนั่นนี่ ฯลฯ เกิดเป็น
ภพชาติชรามรณะฯ

การดับภพชาติขรามรณะฯ จึงต้องดับที่หวัชบวน ๓ สหาย ที่โมหะ อวิชชา-สังขารเจตนา-วิญญาณ คือ ความหลงเข้าไปรู้ที่ตา หูฯ เห็น ได้ยิน ฯลฯ

จึงได้ทรงสอนพาหิยะ ว่า “เมื่อเธอ เห็น ได้ยินฯ ให้สักแต่ว่า รับรู้ รับทราบ ให้สักแต่ว่า ฯ”

สักแต่ว่า คือ ปลง ปล่อย วาง ท่ามกลาง ช่าง, ยอมฯ

ทำให้หวัชบวน ๓ สหาย คือตัวหลงรู้ ไม่สามารถทำงานได้ถูก สักแต่ว่าหยุดหลงรู้จับปล้น

“สักแต่ว่า กับ จ้าๆกว้างๆไร้ร่องรอยคิดนึก เป็นอันเดียวกัน”

เดินๆเดินๆออกไป-เลยๆพ้นออกไป-ให้ผ่านเลยไป เป็นอย่างเดียวกัน

มันขาดเจตนาจริงจึงตั้งต้งไปแล้ว!

ขาดเจตนา กรรม ก็เกิดไม่ได้ ไม่กรรม ก็สิ้นกรรม-จบกิจ-จบกรรม -จบการเกิด

จ้าๆกว้างๆ..ไร้คิดนึก จึงเท่ากับ จบการเกิดใหม่อีก

ความเต็มๆ มีดังนี้ “ตื่นๆ ตื่นโพล่งโลง่จ้ำ กว้างขวางกว้างไกล ไร้ขอบเขต สว่างไสวไร้ขอบเขตคิดนึกฯ”

หรือ “ดูจตะวันส่องสว่างกลางหาว ฉะนั้น”

หรือ “แสงจันทร์นวลผ่องทรงกลดสดศรีรัศมีงามผ่อง”

หรือ “นอนนิ่งระวังห้องฟ้า-หลังคาจะหล่นใส่หัวฯ”

หรือ “เห็นคนให้เลยคน..เห็นภูเขาตันไม้ฯ ให้เลยๆภูเขาตันไม้ไปฯ”

คนเรามากคิดปรุงแต่งทั้งวัน ห้ามคิดห้ามไม่ได้ อย่าไปห้ามคิด แต่ให้ “ตื่นๆจ้ำๆ ให้ไร้คิดนึกฯ” ตรงนี้

ใช้พระคาถา “อโหสิฯฯฯ ขอให้มีส่วนบุญเข้าจงทั่วกัน สาธุโสวฯฯฯ”

ลำดับกำกับเข้าไปด้วยทุกครั้งทีที่กระทบอารมณ์ทางตา หู หรือคิดนึกเรื่อง
ราวฟังซ่านรำคาญใจ

ตำราพระไตรปิฎก ใช้อีกคำ คือ “เมื่อเห็น ได้ยินฯ **ไม่ถึงเอา**” นimit
(รูปร่าง)และ “อนุพยัญชนะ” (รายละเอียด)

ตื่นทั้งตื่น ตื่นแบบไม่หน็ดไม่เหนียว ตื่นแบบไม่เอาตื่น ตื่นทั้ง
โล่งทั้งโพลงทั้ง กว้างอึกๆๆ ตัวคอยอยู่ซ้อนอยู่ซึ่มแซ่อยู่ ก็คลายทั้ง
ให้หมด

จิตมันคิด ก็เรื่องของมัน อย่างมองว่าแตกต่าง “คลื่นเกิดจากทะเล
มันก็คลื่นหายไปกับทะเล” ไม่ขัดข้องขัดแย้ง มันคิดก็ช่าง เผลอไปก็ช่าง
กลับมาตื่นจ๊ากอีก

เปลี่ยนอิริยาบถบ้างท่าสบายๆไม่สำรวมอะไร อิสระเสรีไร้คอกคา
ไร้ขอบคอกขอบเขต ไร้เขตไร้แดนไพศาล สุดลูกหูลูกตา สุดโลก เปิดตา
กว้างๆ โพลงทั้งโพลง กว้างทั้งกว้าง

โพลงทั้งโพลง กว้างทั้งกว้าง ะแล้วะอีก อย่าเกาะแสวงแสวงหา
ส่งจิตคลายทั้งระบายทั้ง ไม่เสาะแสวงแสวงหา ก็ไม่อะไรกับอะไร เปิดตา
กว้างๆไร้ที่หมายจุดหมายออกไป ไม่โฟกัสอะไร เฝินไปเมินไปแววดาทาจรุณ
ต่อสรรพสิ่งในโลก “อโหสิไปด้วย” มีส่วนบุญข้าๆๆแล้วะอีก ผายหางาย
ฝ่ามือออกบอกถึงพลังแห่งการให้ไม่มีประมาณ

ถ้าตื่นแบบในซุเปอร์มาเก็ต-เซเว่นอีเลเว่น อย่างนี้ มีได้มีเสีย มี
สแกนโฟกัส จริงจังตั้งต่อง มีได้เสียเดี๋ยวก็ทุกข์ สุขเดี๋ยวเดียว แต่ตื่นแบบ
ไม่อะไรกับอะไร เดินคลายทั้งวะทั้งผ่านไปๆ อย่างนี้ไม่มีได้ไม่มีเสีย มีแต่
คลายออก

อย่าซึ่มอย่าเฝ้าตัวเอง กว้างๆดีกว่าคับแคบ เปิดตากว้างๆ อย่าเฝ้า
ยาม หาเพลงเบาๆฟังบ้างที่ไม่บรรยายเนื้อเพลง ฟังทั้งอึกเหมือนกัน ที่ฟัง
แล้วกินใจบรรยายความหลังเพื่อละเมอเพื่อพักไม่เอา

ต้นอ้อลู่ตามลมฉันใด ไม่ขัดไม่แย้งกับใคร แม้อารมณ์ของใจ
ก็เป็นคลื่นคืนสู่ทะเลใจ ฉันนั้น

อนัตตาทับคับบัญชาไม่ได้ ไม่อยู่ในอำนาจ ไม่เป็นใหญ่เฉพาะใคร

ยึดไม่ได้ ติดไม่ได้ ต้องปล่อย

อนิจจัง เสื่อมสลายคลายตัวของโลกสรรพสิ่ง ก็ยึดไม่ได้ ก็ต้องปล่อย

ตัวเราก็ปล่อยคล้อยตามอนิจจังอนัตตา กลมกลืนดูจลื่นกับทะเล ไม่ขัดแย้ง

อ้ายหนุ่มม้าหาย เขามีม้าอยู่ตัวหนึ่ง วันหนึ่งม้าหาย เขาเสียใจ พ่อบอก “มันไม่แน่” พ่อปลอบ ม้าหายไป ๒-๓ วัน มันกลับมาพร้อมกับม้าอีกตัว เขาดีใจ พ่อบอก “มันไม่แน่”

เขาทดลองขึ้นขี่ม้าตัวใหม่ควบไปยืมไป ชั่วพริบตาเดียว มันเกิดพยศวิ่งลอดใต้ถุนบ้าน เขาตกลงมาขาหัก นอนรักษาตัวบ่นว่าไม่น่าเลย พ่อก็บอกอีกว่า “มันไม่แน่”

หลังจากนั้นไม่นาน ทางราชการเกณฑ์ทหารไปรบชายแดนทั้งหมู่บ้าน อ้ายหนุ่มขาหักไม่ถูกเกณฑ์ ต่อมาภายหลังออกรบมีข่าวมาว่าทหารหมู่บ้านนั้นตายทั้งหมด พ่อจึงบอกลูกชายว่า ภูเขาแล้ว “มันไม่แน่” อนิจจัง มันไม่แน่!”

“ชีวิต เมื่อความตายมาถึง คนรักบุตรธิดา ญาติมิตรสหายรักก็ไม่อาจต้านทานได้”

จึงให้ตื่นจำไว้ เอาไว้ใช้ในวันที่จะตายก็ปล่อยได้ง่ายสบายๆ

วันนี้ท้องฟ้าไม่เปิด มีมรสุมเข้า มีเมฆหมอกปิดบังแสงอาทิตย์ที่เคยส่องสว่างจ้า ก็จำออกไม่ได้ เปรียบเหมือนจิตใจคนเรา อนัตตาจิตที่เคยปลงสรวองใสอยู่แต่เดิมของมัน ครั้งใดที่มีมรสุมชีวิตเข้ามารุมเร้า ก็จะเข้าไปปิดกันปิดบังจิตปลงสรวองนิพพาน ไม่ให้ส่องสว่างจ้าได้ฉันใดก็ฉันนั้น

มรสุมของท้องฟ้า เป็นวิบากของโลก เป็นอนิจจัง-อนัตตาโลก

มรสุมชีวิตที่ใจ เป็นวิบากของใจ ก็เป็นอนิจจัง-อนัตตาใจ

วิบากใดๆ ทั้งของโลกและของใจ มันเกิดที่ไหน มันก็กลืนคืนหายไปทีนั้นของมันเอง

สมาธิก B วิบากท่านแะมาเยี่ยมแค่ชั่วคราว เจ้าคะ

ดูจกลืนเกิดจากทะเล กลืนหายไปกับทะเลจนนั้นมันต่างก็มีอายุกรรมของมัน

สมาธิก B บังคับบัญชาไม่ได้ เลือกเวลา เลือกข้างไม่ได้ เพราะมันไม่มีอะไร เจ้าคะ

มันมาเอง และมันก็สลายคลายตัวของมันเอง

สมาธิก B สมาธิก ลักแต่ว่ารู้ เห็น ฯลฯ แล้วปล่อยวาง เจ้าคะ
ใจเย็นๆมันไม่มีอะไร เจ้าคะ

เรียกว่ามัน “อนิจจัง-ชั่วคราว อนัตตา-ไม่อยู่ในอำนาจของอัตตาห้ามไม่ได้ ขอร้องอ้อนวอนให้เกิด-ให้ดับไม่ได้ แต่มันของมันเองมันปล่อยตัว-มันวางตัว ของมันเอง”

เราเข้าไปปล่อย-เข้าไปวาง มันไม่ได้ มันของมันเองอยู่แล้ว
“นิพพานของมันเอง นิพพานอยู่แล้ว!” ของมันเอง

นิพพานไม่ยาก-ไม่ง่าย แต่มันคลายของมันเองไม่ต้องไปหานิพพานที่ไหนอีกแล้ว มันอยู่แล้วของมันเอง

นิพพานทำเอาไม่ได้ ปฏิบัติเอาไม่ได้ นั่งสมาธิเอาไม่ได้
แต่ปล่อยให้ของมันเอง “ไม่ต้องไปคอยปล่อย มันปล่อยของมันเอง!”

ดูซิ วันนี้เปิดโม่งกว่าแล้ว ตะวันเคยส่องสว่างกลางหาวัน
มันไม่แนเสียแล้ว ก็ไม่ขัดแย้งกับมัน ปล่อยให้ของมันเอง

สมาธิก B มันเป็นธรรมชาติ เจ้าคะอย่าไปยึดเดือน ยึดตะวัน
เดี๋ยวจะหลง พาวน เจ้าคะ

มรสุมชีวิต หรือลมเพลมพัดเข้ามากระทบที่ ตา หู ฯ ในแต่ละขณะ
ก็ของมันเอง ลึกแต่ว่าพระพาหิยะฯของมันเอง ปล่อยให้ของมันเอง

**สมาธิ B ท่ามกลางจักรวาล ยึดดาว ยึดเดือน ยึดตะวัน ไม่ได้
เจ้าคะ**

สรรพสิ่งทุกอย่างล้วนแล้วแต่แตกสลาย ไปตามกาล เจ้าคะ
ดูอนิจจังให้ทันอย่างไม่มีกลางวันกลางคืน กว้าง-นิพพานอยู่แล้ว
นิพพานไม่ต้องไปหาที่ไหนอีกแล้ว มันมีอยู่ในทุกคนทุกหนแห่ง
แต่ให้รู้จักมัน

“แต่มันจะว่ารู้ก็ไม่ใช่ - ไม่รู้ก็ไม่ใช่ มันอยู่ไม่ใกล้ - ไม่ไกล แต่ที่สุด
แห่งโลกทวารหกกาย-ใจต่างหาก!”

มันอยู่ที่สุดแห่งโลกทวารหกกาย - ใจนี้เอง

“ขณะเดี๋ยวนี้อ ท่านคลายใจแล้วหรือยัง ?”

**สมาธิ B ไม่รู้ไม่ใช่ไม่สนใจ เมินๆเมินๆไป เบาๆคลายๆ ไม่
ยึดใดๆๆ มันของมันอย่างนั้นเจ้าคะ อกาลิโธ เมื่อไหร่ก็เมื่อนั้นมันคลาย
ของมันเอง ระยะเวลาไม่ได้เจ้าคะ**

คลายออกให้เหมือนกับดอกไม้บานยามเช้า ล่วงหล่นโรยกลีบ
ละอองเกสรเรณูจนหมด ไม่หลงเหลือแม้ธิดาฯ ไร่ร่องรอยคิดนึก

การกรวดน้ำอุทิศบุญอุโหลกรรม เป็นการคลายจิตที่แสนวิเศษ
เพราะมีแต่ให้กับให้

จิตที่คิดจะให้ ย่อมคลายออก หลุดออกทุกครั้งให้อโหสิ และ
ขออโหสิ

มรสุมชีวิต ที่ใจเพลอหลงคิดฟุ้งไป โดยเฉพาะคนชอบคิด คิดมาก-
คิดไม่หยุด แต่เรากับไปรังเกียจคิด ทั้งที่มันก็เกิด-ดับอยู่กับเรา เรากลับไป
ขัดแย้งกับมัน ไม่ยอมรับมัน มันจึงทุกข์

ยิ่งเข้าไปหยุดมัน ยิ่งทุกข์หนักมากขึ้นไปอีก

ก็หยุดเจ้าตัวที่จะเข้าไปหยุดมันเสียสิ! อย่าแทรกแซงมัน(อย่ากรรมซ้อนมโน) อย่ากรรมสองต่อ มันคิดก็ “พระพาหิยะ-สักแต่ว่าฯ” ตามแต่เรื่องของมัน คิดก็ช่าง-ไม่คิดก็ช่าง พุทธะท่านสอนพาหิยะ

คิดก็ปล่อย ปล่อยก็ปล่อย จ้าๆกว้างๆ ไร้ๆ ไร้ร่องรอยฯ

“คลื่นเกิดแต่ทะเล มันก็คืนสู่ทะเลของมันเอง ฉันใด คิดเกิดจากจิต ก็คืนสู่จิต(ของมันเอง) ฉันนั้นฯ”

ปล่อยให้ของมันเอง ไม่คอยปล่อย มันปล่อยของมันเอง!

ทะเลที่ปราศจากคลื่น จะงามได้อย่างไร?

สมาธิ B มันเป็นเรื่องธรรมชาติ เจ้าคะไม่มีใครสามารถหยุดคลื่นได้ **“สักแต่ว่า ยอมรับ แล้วปล่อยวาง”**

ธรรมชาติธรรมดา อนิจจัง-อนัตตา อย่าขัดแย้งกับมัน

ชีวิตเราก็คือเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติธรรมดา ต้องคืนสู่ธรรมชาติธรรมดา ให้ยอมรับมันเสีย

ลู่ออก ตื่นออกจะออกทะเลออก กว้างออก ะออกจะแล้วะอีกๆ กว้างขวางกว้างไกล ไร้ขอบเขตคิดนึก โสวๆๆๆผายมือกว้างๆออกไป ลูไปลวงไป ลูล่วงธรรม สว่างใสไร้ขอบเขตฯ

เข้านี้สวัสดีกันแล้วโหสิอุทิศบุญกรวดน้ำด้วยจะยิ่งสวัสดีตลอดกาลด้วย **“สัพพะโสทธิ ภะวันตุเตฯ”** ขอความสวัสดีทั้งหลาย จงมีแก่ท่านทุกเมื่อเทอญฯ

สมาธิ B สักแต่ว่า พระพาหิยะ ช่วยได้ ไม่ต้องไปหาตะไคร้ มาตามใจ หรือ ปักไล่ฟ้าฝน เจ้าคะ

ปล่อยวูปปล่อยควายสักแต่ว่าปล่อยไป ปล่อยใจตัวเองเป็นอิสระ แค่นี้จบเลยเจ้าคะ

เขาเป็นเจ้าหนี้มาทวง ต้องชดใช้ คิดจะหนีวิบากเลยพาวนเจ้าคะ
เข้าใจมารยาทลูกหนี้ชัดเจนขึ้นเจ้าคะไม่ต้องหนี ให้รีบจ่าย ถึงจะจบ ถ้า
คิดหนีคือวน เจ้าคะ อะไรๆมันก็ไม่แน่นเจ้าคะ

สมาธิ ช วันนีวันดี ดวงดาวเปลี่ยนราศีประจำปี

..ขอขมา อโหสิกรรม เทพดาทั้งหลาย ๑๖ ชั้นฟ้า ๑๕ ชั้นดิน
ผีบ้านผีเรือน เจ้าที่เจ้าทาง พระแม่ธรณี พระแม่คงคาที่ข้าพเจ้าอาศัยและ
ยืนอยู่นี้ ข้าพเจ้าขออโหสิกรรมในสิ่งที่ได้ล่วงเกินไป ทั้งกายกรรม วาจากรรม
มนोกรรม ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายอโหสิกรรมให้กับข้าพเจ้าด้วยเถอะและ
ช่วยเปิดทางในการดำรงชีวิตให้เหมือนคนปกติโดยทั่วไป และขอให้มิโชค
มีลาภ มีเงินมีทองด้วยเถอะ สาธุตั้งนะโม ๓ จบ ปะโตเมตัง ประระชีวิตัง
สุขะโตจุติ จิตตะเมตตะ นิพพานัง สุขะโตจุติ (พระคาถาพยายม ประชุมกับ
พระอินทร์ พระพรหม ให้มีคาถาบทนี้ไว้ช่วยคนให้รอดพ้นจากความทุกข์
ยาก ลำบาก) ให้บอกต่อ อย่าหวง อย่าเอาแต่ตัวเองรอดนะ คนที่กำลังทุกข์
ยาก เมื่อได้เห็นได้อ่านคาถาบทนี้ เขาจะได้ บรรเทาเบาบาง บอกต่อเพื่อน
๒๔ คน จะเห็นผลทันตา

**สมาธิ หลวงพ่อเทศน์ได้ถูกช่วงพอดี ตอนนี้ลูกกำลังมีปัญหา
ที่ทำงาน**

ปัญหาที่เข้ามาก็เหมือนเมฆหมอกบังตะวัน มันมีเวลาคลายตัว
ของมันเอง ปล่อย-ไม่ต้องทำอะไรแบบไหน เทน้าอุทิศบุญ จ้าๆกว้างๆไว้
ใช้ความสงบ สบายความเคลื่อนไหว

ทำได้อีกอย่างคือ ให้ยุติตัวคอยจะเข้าไปปล่อย

**สมาธิ ทุกวันนี้คนที่มีความมากจะกลายเป็นคนที่ถูกเสมอ
เหมือนระบบประชาธิปไตยที่มีเสียงข้างมากคน + มั่วไปคงต้องฝึกอีกเยอะ
เพราะว่ายังคุมจิตใจไม่ค่อยได้ ยังร้อนอยู่เจ้าคะ**

เรื่องร้อนก็ช่าง เรื่องเย็นก็ช่าง ไม่อะไรก็บอะไร วิบากห้ามไม่ให้เห็น
ได้ยินฯ ห้ามไม่ได้ รู้เห็นก็ ลักแต่ว่ารู้เห็นฯ ให้เชื่อเรื่องกรรม เชื่อพุทธะ
ช่างมากช่างน้อยก็ช่าง อย่าจริงจังตั้งต่อง อย่าดันเข้าใส่ น้อยก็น้อย
มากก็มาก ตามแต่วิบาก บ้านเมืองก็มีวิบาก

สมาธิก ลูกอาจจะเป็นคนตรงเกินไป ผิดคือผิด ถูกคือถูกบางคน
ที่เสียประโยชน์เขาเลยไม่ชอบแล้วลูกต้องทำอะไรต่อเจ้าคะ? บางทีก็
เหนื่อยอยากหนีเจ้าคะบางทีก็รู้สึกว่สังคมทุกวันนี้ไม่น่าอยู่แล้ว

ปล่อย ช่าง อย่างเดียว ว่างๆ พันตี-ชั่วแล้ว จ้าๆ โฟลงๆ โลงวะไป
นะ เทน้ำโอหสิบ่อยๆ ใจจะเย็นลงด้วยโอหสิ

การหนีไม่ใช่ทางแก้ แก้ที่ตัวเอง อย่าไปพยายามแก้คนอื่นแก้ไม่ได้
พุทธะสอนนะ

สมาธิก คนดีมักอยู่ไม่ค่อยได้เจ้าคะการเป็นคนดีนี้ทำยากจังเลย
นะคะ

พุทธพยากรณ์ตรัสทำนายไว้แล้ว คนดีจะเดินตรอก ขี้ครอก
(คนชั่ว)จะออกมาเดินถนน

สมาธิก วันนี้ได้คุยกับพระอาจารย์แล้วรู้สึกสบายใจคะ ยุคปลาย
พุทธกาล คนดี ๑ คนชั่ว ๓ ตามคำทำนาย

แต่มักจะโดนสิ่งกระตุ้นตลอดทำให้ใจร้อนเจ้าคะ ทำไงจะสงบ
ท่ามกลางหมู่มารคะ?

เทน้ำอีก โอหสิอีก เราเคยทำเขามาทางคืน เาบุญทิพย์ใช้หนี้กรรม
ไปนะ ใ้บ่ทให้ญ่ขอมาเรื่องจบเร็ว

ลูกคงต้องฝึกปฏิบัติอีกเยอะเจ้าคะ กว่าที่ใจจะนิ่งบางครั้งถูกใจเรา
ไม่ถูกใจเขา

ไม่ต้องฝึก เพียงปล่อยวาง แต่ไม่ใช่ไปคอยวาง แต่ให้วิบากมันผ่าน

ออกไปเอง กับโหลิฆมากรรม ยอมรับก็จบ ที่ไม่จบ เพราะไม่ยอมรับ

ไปอ่านบทพจนธรรมะสองวันนี่พูดเรื่องอนิจจัง ถ้าเข้าใจแจ้งแก่ใจ
เรื่องทุกอย่างจบ

ไปเหนือโหลิฆอีก ซ้ำๆ อีก

ไม่ต้องคิดว่าจะไปทำอะไรแบบไหนอีก ทำเป็นกรรมเอาไปเกิดอีก!

ถามว่า ทำอย่างไรจะสงบ ท่ามกลางหมู่มาร?

ก็เราคิดเอา ว่าเป็นมาร คิดจึงทำให้ทุกข์ คิดใหม่ชื่อว่า ไม่มีทั้ง
เทพและมาร มีแต่โมหะ เพราะโมหะตัวหลง ทำให้คนกระทำการต่างๆ
นานา ทั้งโลกที่ไม่ใช่ญาติกันไม่มีในโลก มาพบเจอกันเพราะกรรมสัมพันธ์
เคยเกิดเป็นญาติพ่อแม่พี่น้องกันมาในอดีตชาติก่อนๆ ทำดีต่อกันชั่วต่อ
กัน กลายเป็นวิบากต่อกัน จึงให้ยอมรับ

พระเวททิตเกิดเป็นพ่อ แล้วฆ่าพระโพธิสัตว์โอรสของตัวเองตั้ง
หลายชาติ ด้วยอริชฌานจิตพยายามฆ่าตบพระพุทธะในชาติแรกที่เป็นพ่อค้า
เสรีวะ แ่่งซื้อถาดทองคำของเก๋าราคาแสนกหาปณะ ขอจองเวรทุกชาติเท่า
เม็ดทรายในท้องมหาสมุทร

วิบากกรรมเก่า เห็น, ได้ยินฯ แปลว่าให้ยอมรับ ไม่ได้แ่่ง ไม่
ปฏิเสธ-ปฏิเสธ ถ้าปฏิเสธ วิบากจะผ่านช้า เพราะติดขัดข้องคา ที่เจ้าของ
วิบากข้องใจไม่ยอมรับหนี้กรรมไม่ยอมชดใช้หนี้

ไม่ยอมชดใช้หนี้ เขาก็ติดอกตบตันเพิ่มหนี้ขึ้นอีก ดีตัวต่ออยู่ยาว
ออกไปอีก แทนที่จะผ่านออกไปของมันเอง แต่เพราะเราข้องใจไม่ยอมรับ
ใช้หนี้ วิบากก็คาอยู่นาน

จึงท่องไว้ว่า “ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก” ทำเป็นกรรม โหลิได้
เท่านั้นอุทิศบุญทิพย์ใช้หนี้แทนไป อย่าเอากายใจไปใช้

“เกิดเป็นมนุษย์ปุถุชน จะได้พ้นความทุกข์ไปสักหน้า สุดแต่เรา

กรรมที่ทำมา เมื่อถึงคราพ้นทุกข์ก็ทุกข์ไป”

เมื่อถึงคราพ้นทุกข์ที่เป็นทุกข์ ก็กลับมีความสุขขึ้นมาใหม่ ให้เป็น
เช่นนี้แต่ไรๆ จะโคกเปล่าเศร้าไปก็ป่วยการ”

บุรพชนโบราณอย่างสุนทรภู่ ท่านเกิดสมัย ร.๒ ต่อ ร.๓ ใช่ไหม?
ถ้าจำไม่ผิดน่าจะกว่า ๑๕๐ ปีมาแล้วกระมัง เมื่อไม่กี่ปีมานี้ องค์การ
สหประชาชาติยกย่องให้ท่านเป็นรัตนกวีโลกด้านกาพย์โคลงกลอน โดย
เฉพาะกลอนแปดท่านเก่งหากรู้ในโลกเทียบได้ยาก

ยกมาให้สมาชิกพิจารณา ท่านถ่ายทอดความรู้สึกถึงความหมาย
ของ “อนิจจัง” เป็นบทกลอนข้างต้นได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์น่าจะเป็น
อริยบุคคลขั้นใดขั้นหนึ่ง เพราะฟังดู ก็รู้ว่าท่านคลาย

เพราะชีวประวัติของท่านรับราชการในวังหลวงได้รับพระราชทาน
ยศ”ขุนสุนทรโวหาร”กวีเอกคู่พระทัย ร.๒ แต่ถูกขับไล่ออกจากวังในสมัย
รัชกาลต่อมา โทษฐานแต่งกวีเกินเกินหน้าพระบรมโอรสาธิราช จึงต้องระห
กระเหิตกระกำลำบาก ท่านเข้าใจชีวิตอนิจจัง ควรนำมาเป็นอุทาหรณ์ของ
คนกำลังทุกข์เพียงแค่ว่าเสียสละของท่านก็ไม่ได้

แล้วจะทุกข์ทำไม?

คนที่มิประสบการณ์จะยอมรับ “อนิจจัง” ยากกว่าคนไม่เคยทุกข์
เรียกว่า ถ้าเห็นทุกข์ก็เห็นธรรม

อนิจจัง ตามตัวหนังสือสู่ประสบการณ์ตรงไม่ได้ มีความประทับ
เข้าไปถึงกันถึงหัวใจเลยทีเดียว

ทุกคนเคยมีความสุข-ทุกข์ ผ่านกันมาแล้วทั้งสิ้น มากบ้างน้อยบ้าง
ประสบการณ์ชีวิตจะสอนตัวเอง

แต่บางทีก็พลาดได้เหมือนกันเพราะอะไร ถ้าไม่ใช่ “เจ้าวิบาก”
ที่ปฏิเสธหนีกรรมเก่าแต่อดีตชาติก่อนๆๆ ก่อนชาติก่อนๆอีก ไม่รู้ได้ว่า

เคยสร้างบาปบุญอะไรกันมาบ้าง?

แต่พระพุทธองค์ทรงประทานเมตตาหาที่สุดมิได้แก่เหล่าเวไนยสัตว์ ทรงสอนว่า สุขไม่มี เป็นสิ่งสมมุติ มีแต่ทุกข์เท่านั้นที่เกิดขึ้นดับไป แต่เมื่อทุกข์มันน้อยไปหน่อย เราก็ให้คำราคาราคะความเห็นว่าสุข

“พึงเห็นสุขโดยความเป็นทุกข์ พึงเห็นทุกข์โดยความเป็นลูกศร เสียบแทง พึงเห็นความไม่สุขไม่ทุกข์โดยความเป็นของไม่เที่ยง(อนิจจัง)”

“เวทนา อนิจจา สัญญาอนิจจา-สังขารอนิจจา-วิญญาณ้องอนิจจัง สัพเพ สังขาร อนิจจา”

แปลสรุปว่า กาย-จิต ไม่เที่ยง

หมายความว่า เลือกเอาไม่ได้ อยู่ได้ชั่วคราว-ไม่ยั่งยืน ยึดไม่ติด-เกาะไม่อยู่-ต้องพลัดกันสักวัน

สมาธิก พ ได้อ่านบทไตรลักษณ์แล้วซึ่งใจจริงๆคะ สาธุๆคะ

ไม่ว่า คนรัก หรือของรัก ต้องพลัดกันสักวัน คนเกษียณอายุราชการเมื่อวาน เห็นได้ชัด หัวโขน-ใส่ชั่วคราวถึงเวลาต้องถอด

หัวโขน คือตำแหน่งหน้าที่ยศฐาบรรดาศักดิ์ มันยึดไม่ได้ ยึดไม่ติด ทรงสอนไม่ให้ยึด ให้ “สักแต่ว่าพระพาหิยะฯ” พูนหัวทูลเกล้าฯเอาไว้ จะไม่ทุกข์ ไม่เพียงแต่ไม่ทุกข์ แต่ ตรัสรู้ ขิปปาภิญญาฉบพลันทันที!

อนิจจัง มิให้รู้เห็นทุกวัน ให้ท่องไว้ว่า “ไม่แน่ๆ” ใช้จนถึงวันสุดท้าย ลมหายใจสุดท้าย

“วันนี้ ท่านโอโหสิโสว แล้วหรือยัง?”

มีเรื่องอนิจจัง-มันไม่แน่ฯ มาเล่าเบาะๆคลายๆ จำเขามาเล่า

พระท่านไปฉันภัตตาหารมังคลสมรส ท่านล้มโหม่นึกถา-อนุโหมทนา บุญว่า ให้คู่บ่าวสาวท่องคาถาไว้คำหนึ่งว่า “กุว่าแล้ว มึงต้องไปจากกูฯ” เจ้าภาพก็ถามว่าทำไม?

พระท่านก็ว่า “วันใด ถ้าหากคนใดคนหนึ่งไปมีใจให้คนใหม่จะได้เสียใจน้อยหน่อย”

อีกเรื่องหนึ่ง ในงานเลี้ยงสมรสเหมือนกัน บ่าว-สาว ยืนต้อนรับแขก อยู่บริเวณหน้างาน มีแขกหรือทะยอยเดินเข้ามาในงาน มีหญิงสาวคนหนึ่ง ต้องแก่เดินตามหลังแขกคู่หนึ่งเข้ามาแต่ไกล เจ้าบ่าวแลเห็นจำได้ ถึงกับ อุทานเสียงดังลั่น

“กูว่าแล้ว มึงต้องมา”

นี่ก็อนิจจัง! (๕-๕-๕-๕)

ท่านที่เป็นเนื้อคู่หนึ่งคู่-กระดุกคู่ อยู่กันจนเฒ่าแก่ จะเขียนหนังสือ โตะๆใส่กระดาษแปะประตูบ้านไว้หน่อยก็ดีนะ ว่า “ฉันว่าแล้ว เราต้องพลัด กันสักวัน”

หากพลัดพรากจากกันจริงๆ วันใด คนอยู่ก็จะได้ไม่เสียใจ

“ก่อนนอนคืนนี้ โอโหสิไสวๆเทน้ำผายมืออุทิศบุญด้วยเนื้อ สาส์ ไสวๆๆ”

สมาธิก พ   **สาธุขออย่าได้มีกรรมต่อกันเจ้าคะ**

๒๐๑๕.๑๐.๐๔ วันอาทิตย์

โลก หมายถึง โลกธาตุ หรือ จักรวาล -อากาศโลก โอภาสโลก ก็เรียกว่าโลก

แต่สัตวโลก พระพุทธรองค์ ทรงตรัส หมายถึง สัตว์ทั้ง ๓๑ ภูมิ เราเห็นด้วยตาเพียงมนุษย์และสัตว์เดรัจฉาน

ส่วนสัตว์โอปปาติกะ หรือกายทิพย์ มีมากมาย ตั้งแต่อบายภูมิ ยมโลก ๓ เทวโลก ๖ พรหมโลก ๒๐ มองไม่เห็นด้วยตา เพราะอยู่ใน ร่างทิพย์ แต่เราสัมผัสกายทิพย์ได้ด้วยมโนวิญญาณผัสสะทางอายตนะ

สัมผัสที่ ๖ ทางใจ

โลกปัจจุบัน มีการศึกษาวิทยาศาสตร์-ไฮเทคโนโลยีก้าวหน้า มนุษย์พยายามจะเอาชนะธรรมชาติของโลกธาตุจักรวาล แต่ไม่เห็นอำนาจกรรมหนักพระไตรลักษณ์ ๓ ที่ทรงค้นพบไม่พ้น

แต่มนุษย์ก็ยังมีความเชื่อมั่นตัวเองสูง ที่พุทธะท่านเรียกว่า ทิฏฐิ-มานะ ความคิดความเห็นที่ผิด ไม่ใช่ สัมมา แต่เป็น “มิจฉาทิฏฐิ” หมายถึง ความเห็นผิดอันเกิดจาก “ความหลง” โมหะอวิชชา ทั้งความไม่รู้ และหลง เข้าไปรู้ แล้วกระทำการ ทั้งบุญและบาป ทั้งกุศลกรรม-อกุศลกรรม

ภพภูมิ ๓๑ จึงเกิดเป็นสัตว์โลก เวียนเกิด-ตายเป็นวัฏฏะ

แต่แล้วพระสัมมาสัมพุทธะ ทรงเสด็จลงมาอุบัติ เพื่อปลดปล่อย สัตว์ให้พ้นเป็นอิสระจากวัฏฏะ ด้วย “วิวัฏฏะ ทวนกระแสของสัตว์โลก”

ทรงค้นพบว่าสัตว์โลก “ยึดติด” อยู่กับโลก ถ้าพ้นหลุดออกมา ไม่ยึดติด ก็หลุดเป็น “อิสระ” คือ นิพพาน ดับเย็น-ว่างๆ นิพพานว่างๆ เป็นมหาสุญญตา

ยึดติด มาจากบาลีว่า “อุปาทาน” (แต่พวกเขียนตำราอรรถกถา เนืองออก จะแปลว่า ยึดมั่นถือมั่น ถ้ายึดน้อยๆไม่มั่นเช่น ยึดในศีลสมาธิ ภาวนา ยึดขอถึงพระนิพพานด้วยตัณหา ถือว่าให้ยึดได้ เพราะไม่ยึดมั่น-ยึดน้อยๆ พวกนี้เนืองออก พุทธะไม่ได้สอน)

ยึดติด หรือ อุปาทาน เกิดจากพ่อแม่ของมันคือ เวทนากับตัณหา พวกหลงในสุขเวทนาบ้าง ซึมกะทือแช่อยู่ในสมาธิเอกัคคตารมณ์ในฌาน บ้างละเป็นต้น พวกนี้ยึดติด ยึดจะเอาสงบ ไม่สงบไม่เอา นี่ยึดติด พวกปฏิบัติดี-ปฏิบัติชอบ-พวกชอบปฏิบัติ นี่ยึดติดทั้งโคตรเหง้าค์กราช ปัจจุณาการ ๑๒

พุทธะ ท่านร้องบอกว่า อย่าทำๆ ทำเป็นกรรม เจตนาเป็นกรรม

พวกหลงยึดติดพวกนี้ไม่ได้ยิน เพราะหลง!

ท่านบอกว่า ให้ลักแต่ว่าไปนะ ร่างกาย-เวทนา-จิตใจ-ธรรมะ
อารมณ์คิดนึกฯ ให้ลักแต่ว่าไปนะ มันอนิจจัง สัพเพ สังขารา อนิจจา
พังแล้วก็ยังไม่เข้าใจ

โอโฮ! กรรมวิบากเขาปิดกันปิดบัง เส้นผมมันจึงบังภูเขาอย่างนี้เอง!

จึงให้รีบขอโหลิพุทโธโหลิ ธัมโมโหลิ สังโฆโหลิ ทำผิตต่อ
พุทโธวาท ผิตต่ออริยเจ้าอริยสงฆ์ที่นำมาโปรดสัตว์ลี้สงอน

คิดเอาว่าตัวเองเรียนมากรู้มากจบหลายปริญญา โอโฮ! เจ้าทิฏฐิ
มานะเจตสิกในโลภะมูลจิต-โมหะมูลจิตที่มุ่งหวังตั้งเอามาหลายชาติมันบอก

คนหลงก็เหมือนคนตาบอด ไปคบคนหลงด้วยกัน ก็เວ้ง ตาบอด
จูงคนตาบอด

เมื่อเข้าไปปณิธนาต ขากลับนั่งแท็กซี่ เขาเปิดวิทยุรายการธรรมะ
อาจารย์สาวแก่แต่เสียงยังสาว อายุเจ็ดแปดสิบเขียนคิ้วทาปากดัดผมสลวย
สวยยาวประบ่า (เคยไปฟังธรรมะที่ทางดงเสียงใหม่ ที่บ้านควาย ไม่รู้สมชื่อ
หรือเปล่า) แก่ก็บรรยายธรรมของเก่าว่า “อะไรกำลังปรากฏ” ให้รู้รูปอะไร-
นามอะไร โทสะเกิดก็ให้รู้ทุกข์โทษให้ทันดับให้ทัน ฯลฯ เป็นต้น

ถามว่า ที่แกสอนข้างต้นตรงกับพระสังฆธรรมนิพพานขององค์
พุทธะสอนหรือไม่? แกไปเอามาจากไหน?

แกก็จะตอบว่าของแกตรง เพราะแกไปอ่าน อรรถกถา เช่น วิสุทธิ
มรรค บ้าง จำพวกหลงทำยอรรถกถาว่า วิลาสิณีนี เป็นต้น นี่ไม่รู้ใครคนเขียน
เป็นพระอริยะหรือเปล่า หรือว่าเป็นพระกำลังยะไม่จบ(ยะ-ภาษาเหนือแปล
ว่า ทำ)

ตำราต้องกลั่นกรองให้จงดี กรองแล้วกรองอีก อะไรที่ไม่ตรงกับ
เนื้อหา นิพพาน ไม่ตรงกับสุญญตา นั่นไม่ใช่คำสอนของพระองค์

ท่านสอนให้ละให้ว่าง ให้ว่าง ยังจะสอนให้เขาวน ต้องเอารูปอะไร
นามอะไร ขึ้นมาดู ใช้ถ้อยคำสวดยหรูนะว่า ต้องโยนิโสมนะสิการะ ดูรูป-นาม
ดูทุกข์โทษของมันเสียก่อนแล้วค่อยวาง

ท่านสอนพระพาทิยะอย่างนี้หรือ?

อ้าวโหลิๆ สิ่งใดที่ไม่ตรงต่อเนื้อหาพระสังฆธรรมนิพพาน อย่าเอามาสอน มันเป็นกรรมเป็นวิบาก อาตมายืนยันได้ว่า พระพุทธองค์สอนให้
ยุติการทำกรรม ยุติกรรมซ้อนธรรม

กรรมซ้อนมโนนี้ ท่านไม่สอน สอนให้จบกรรม-จบเกิด

คนหลง เป็นคนมีมานะทิฎฐิอัตตาสังขันธ์ ยิ่งเรียนสูงรู้มากละวางยาก
เตือนยาก เรียกว่ามิจฉาทิฎฐิ

สมัยพุทธกาล มีสำนักมิจฉาทิฎฐิ เรียกว่าครูทั้งหลาย ไม่เชื่อบาปบุญ
คุณโทษ

ทำแสดงยมกปาฏิหาริย์กับพุทธะ พอท่านแสดงยมกปาฏิหาริย์
เสร็จก็เสด็จขึ้นไปจำพรรษาดาวดึงส์โปรดพระอริยธรรมให้พุทธมารดา
สันตุสิตเทพบุตรฟังตลอดไตรมาส

แต่ครูทั้งหลายอับอาย เอาหม้อใส่เนมผูกคอต่งน้ำตายไปเกิดอเวจี
นรก ก็ไม่รู้ว่า คนที่สอนไม่ตรงต่อพุทธโอวาทนั้นรุกรูมิไหน?

แต่สำนักที่สอนดูรูปดูนามนี้ มักมีสำนักใหญ่ๆ ลูกศิษย์ลูกหาเยอะ
มีกองทุนเป็นร้อยล้าน

นึกถึงพุทธพยากรณ์ ที่พระเจ้าปเสนทิ ผันข้อหนึ่งว่า เห็นตุ่มน้ำใหญ่
น้อยวางเรียงแถว มีแต่คนตักเอาน้ำหลงตุ่มใหญ่ล้นแล้วล้นอีกก็เทใส่อยู่
อย่างนั้น ส่วนตุ่มน้อยน้ำแห้งหาคนเทใส่ไม่ได้

ทรงพยากรณ์ “ต่อไปภายหน้าชน ท. จะนับถือเอาแต่ถ้อยคำจนา
อันไพเราะหาประโยชน์มิได้ จะชื่นชมแต่ทองคำปฏิรูปเทียมของแท้หลงเอา

ว่าเป็นทองคำแท้

ส่วนธรรมที่พูดเรื่องสุญญตา-อนัตตา จะไม่มีชนเงียหูฟัง ดุจดั่งตุ่ม
น้อยแห้งน้ำจะนั้น”

อ้าว โอโหสิๆ ที่นี้ สอนไม่ให้หลง ไม่มีธรรมหลง อยากฟังธรรม
ไม่หลงให้เปิดดูที่นี้ อยากนอนอยากหลงไปหาเอาที่อื่นดื้อ!

“สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามยถากรรม”

มีเสียงเข้ามาบอกว่า “ไปว่าเขาทำไม?”

อ้าว! ถ้าไม่เอามาบอก ว่าอะไรสาระ-อะไรไม่ใช่ แล้วจะรู้ไหม?
มาบอกว่าอย่าหลง รู้เอาไว้ ว่าอะไรพุทธะสอน อะไรไม่ใช่

ทรงตรัสว่า “เราสอนอย่างไร เราทำอย่างนั้น เราทำอย่างไร เราสอน
อย่างนั้น”

“ไม่มีมือถือสากปากถือศีล” นี่โบราณว่า ควรใส่ใจ ว่าเราจะทำตาม
พุทธะสอน อย่าให้เสียชาติเปลืองชาติเกิด หรืออย่าไปแย่งชิงใครมาเกิด
เกิดมันทุกข์ ท่องไว้!

**สมาธิ B ไม่ใช่การต่อว่า ลวงเกินผู้อื่น แต่ชี้ให้เห็นว่า ธรรมะ
มีสองระดับ คือ โลกียะธรรม กับ โลกุตระธรรม โลกียะธรรม อย่างที่อื่น
เขาปฏิบัติกัน ยังเป็นกรรมนำไปเกิดอยู่**

โลกุตระธรรม ที่พระอาจารย์เมตตาชี้แนะ คือ ธรรมขั้นสูงสุด ถ้า
เข้าใจในเนื้อหาพระสัจธรรมอย่างแท้จริง คือ จบ ไม่เกิดอีก สิ่งที่ท่านพระ
อาจารย์ชี้แนะเป็นความเมตตา ไม่ใช่การลวงเกินผู้อื่น ช่วยพิจารณาที่ตัว
เนื้อหาธรรม ให้ชัดแจ้ง แล้วจะเข้าใจท่านพระอาจารย์ว่า ท่านไม่ได้ลวงเกิน
ผู้อื่นแต่อย่างไร

พุทโธโหสิ ธัมโมโหสิสังโฆโหสิ สรรพสัจตาทัง โหสิ ขอให้มี
ส่วนแห่งบุญข้าวจึงทั่วกันตลอดไปด้วยเทอญ สาธุ โสวๆ โหสิ

สภาวะธรรมที่ละเอียด บางทีก็ยากต่อการอธิบาย ยากต่อการทำความเข้าใจ “รู้เฉพาะตน” จริงๆ ท่านพระอาจารย์จึงใช้คำง่ายๆ ใช้ภาษาชาวบ้าน เพื่อให้ลูกหลาน ลูกศิษย์ เข้าใจได้ง่ายๆ ไม่ต้องไปหลง

แต่คนที่หลง มีตัวตนจะเข้าใจว่าท่านฯ หลงเกินผู้อื่น แล้วก็เผลอ หลงเกินท่านฯ กรรมเกิดโดยไม่รู้ตัว อะไรมันก็ไม่แน่ รู้ เห็น ฯลฯ ลึกแต่ว่าปล่อยวางกันไป อย่าตัดสินใจเลือกข้าง

อย่าชี้ถูก อย่าชี้ผิดผู้ใด ให้พิจารณาที่เนื้อหาสัจธรรมให้ชัดเจน จะดีกว่า

จิตวิมุตติ เป็นจิตที่คิดให้ ไม่ใช่จิตที่คิดล่วงเกินผู้อื่น หากแต่จิตผู้รับเองนั้นแหละ ที่ต่อต้าน ผลักไส เลิกที่ชอบที่ชัง แล้วเผลอล่วงเกินผู้อื่น สารุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ

กรวดน้ำ แผ่เมตตา แผ่บุญ ขออโหสิกรรม สารุ อโหสิ เจ้าคะ ท่านพระอาจารย์

สัพเพ สังขารา อนิจจา ฯ สังขารคือ ร่างกายจิตใจ มันไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มันยึดไม่ได้ ให้อ่าง อย่ายึด ให้อ่าง

สมาธิ B สารุ ปล่อยไปแล้ว เจ้าคะสักแต่ว่า ชี้แจ้ง แล้ววางลง เจ้าคะ

สัพเพ ธัมมา อนัตตาฯ ธรรมทั้งหลายทั้งปวง เป็นอนัตตาธรรมทั้งหลายทั้งปวง คือรูป-นาม เป็น สรรพสิ่งทั้งปวงยึดไม่ได้ ให้อ่าง ไม่ต้องเอามาพิจารณา สอนพาหิยะ ให้สักแต่ว่า ให้อ่าง ทันทิ ไม่ต้องเข้าไปดูไปรู้ซะก่อน นี่ท่านเอาอะไรเข้าไปดู?

สมาธิ B โมหะล้วนๆเลยเจ้าคะครบทุกตัวเจ้าคะ

เอาอัตตา-เจตนา-เอาโมหะอวิชชาหลงเข้าไปรู้-เข้าไปด้วยอะไร ถ้าไม่ใช่ตนหาเพื่ออะไร เพื่อรู้แล้วค่อยวางทีหลัง นี่มันกลายเป็นกรรมไปแล้ว

ซ้อนลงมโน เป็น มโนกรรมไปแล้ว โดยมีตัวหลงเข้าไปทำ

“คนที่ชอบปฏิบัติ ไม่ว่า จะดูอะไรก็ตาม ดูรูป-นาม ดูจิต ก็ตาม นี่เอาอตฺตาเข้าไปดูทั้งนั้น ไม่ต่างกับดูหนึ่งดูละคร เป็นกรรมไปแล้ว”

เจตนา เราตถาคตกล่าวว่า “เจตนาเป็นกรรม เราทำมาหกปีแล้ว ไม่จบ!”

ท่านจึงเอามาบอกว่า สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมด้วยเหตุ อย่างนี้ๆ

คนที่สอนไม่ตรงต่อพุทธโอวาท ผิดต่อพระรัตนตรัย พระอริยเจ้า อริยสงฆ์ ให้รับชอขมากรรมเสีย จะมีดีไปอีกหลายชาติละ

มิจฉาทิฎฐิ แปลว่าอะไร โทษเพียงใด น่าจะรู้ ยังไม่สายเกินไปที่จะ ทำความเห็นเสียใหม่ให้ถูกต้อง ถ้าละมานะทิฎฐิลงเสีย ลดอตฺตาลงเสีย ยอมรับอโหสิเสีย ตั้งนะโม บทใหญ่ ไม่ยาก ยากอยู่ที่ อตฺตาๆ วางๆ วาง เสีย ก็จะไม่เอนเอ้อย่างนี้ คงจะมีคนเลิกหลงได้บ้าง

คนหลับ คนหลง ต้องกระตุกแรงๆ เหมือนต้องลงปลุกจรดผิว ลึกถึงเนื้ออาจถึงเลือดซิบ ก็จำเป็น ไม่เมตตาไม่เอามาพูด

“คนกินยาพิษ ตกนรกครั้งเดียว แต่คนมิจฉาทิฎฐิตกนรกโกฏกับ”
พระพุทธวจนะ

อาตมาไม่อยากให้หลงไปนรกยาวขนาดนั้น เอ้า! อโหสิๆๆ ขอให้ มีส่วนบุญข้ามทุกภพชาติพุทธันดร ขอให้มีส่วนในการโปรดสรรพสัตว์ ท. ให้จบตาม-ดับตาม-วางตาม-ว่างตาม องค์พุทธะอรหันต์จึงท้วงกันขอให้เห็น แจ้งพระสังฆธรรมพระสัมพุทธะจงท้วงกันด้วยเทอญฯ สาธุสวๆๆ

สมาธิข (เอ้า อโหสิๆๆ ที่นี้ สอนไม่ให้หลง ไม่มีธรรมหลง อยาก ฟังธรรมไม่หลงให้เปิดดูที่นี้ อยากนอนอยากหลงไปหาเอาที่อื่นเด้อ)

ขออนุโมทนาบุญสาธุ สาธุ สาธุเจ้าค่ะพระคุณเจ้าที่เคารพนับถือ

ขอบคุณเมตตา ขอบคุณกรุณา ขอบคุณทุกหลักธรรมค่ะ

คนที่ชอบปฏิบัติไม่ว่า จะทำอะไรก็ตาม ดูรูป-นาม ดูจิต ก็ตาม นี่เอาอัตตาเจตนาตันทาเข้าไปดูทั้งนั้น เป็นกรรมไปแล้ว

จิตวิมุตติ เป็นจิตที่คิดให้ ไม่ใช่ จิต ที่คิดล่วงเกินผู้อื่น หากแต่จิต ผู้รับเองนั้นแหละ ที่ต่อต้าน ผลักไส เลือกที่ชอบที่ซึ้ง แล้วผลอล่วงเกินผู้อื่น สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ

อนิจจัง ทุกขัง อนันตา....ขอบคุณ ชอบคุณ ชอบคุณธรรม ทานเห็นความจริงเจ้าค่ะ

หากข้าพเจ้านางสาวชาญธาดา มันประเสริฐล่วงเกินด้วยกาย วาจา จิตใจทั้งเจตนาหรือไม่เจตนาขอโปรดอโหสิกรรม อโหสิ อโหสิแก่ข้าพเจ้า ด้วยศีลธรรมทานน้อมพิจารณาเจ้าค่ะ

สมาธิ B อะไรๆ มันก็ไม่แน่ ยอมรับแล้วปล่อยวาง ไม่เลือก ข้าง ไม่ผลักไส แค่นี้ จบ ที่เหลือมันของมันเอง เจ้าค่ะ สาธุ อโหสิ เจ้าค่ะ

สมาธิ ข พุทโธอโหสิ รั่มโมอโหสิสังโมอโหสิ สรรพสัตตานัง อโหสิ ขอให้มีส่วนแห่งบุญข้าวจงทั่วกันตลอดไปด้วยเทอญฯ สาธุ โสวๆฯ อโหสิ การดับทุกข์ได้??คือศิลปะ??ที่งดงามที่สุด??

สมาธิ B การแสดงธรรม มีถามตอบ มีกรณีตัวอย่างให้ได้ เข้าใจชัดเจน ถ้าตัดสินใจเลือกข้าง เลือกที่ชอบที่ซึ้ง จะขัดจะคา จะไม่ลุ่ม ธรรมะ ท่ามกลางไปเรื่อยๆ เข้าใจก็ปล่อย ไม่เข้าใจก็ปล่อย ปล่อยแล้ว ปล่อยอีก ถึงเวลามันของมันเอง สาธุ อโหสิ อโหสิ อโหสิ

เรื่องทำสมาธิเป็นเรื่องใหญ่ระดับโลกไปแล้ว พระสงฆ์จากบ้านเราเอา ไปสอนฝรั่งเมืองนอกคลั่งนั่งหลับตา แค่นี้ได้มาน ๑ ปฐมมาน เพียงละวิตก วิจารณ์ได้ นั่งสววยปิติ-สุข ได้ถึงมาน ๒-๓ ไอ้เฮ้ น้ำหู-น้ำตาไหลขนลุกชูชู้ขึ้น ดีใจแล้ว นี่หลงไปแล้ว นี่คนบอกเคยไปหลงมาแล้วจึงเอามาบอก พุทระได้

ถึงสมบัติ ๘ ไม่ตรัสรู้ นี่เรียนพุทธประวัติศีลธรรมให้แตก เคี้ยวให้แหลก ค่อยกลืน พุทธบ้านเราหลงอยู่เพียงเปลือกกะพี้ เนื้อไม้อาจยังไม่ได้แตะ จะถึงแก่นไม้ชาติไหนกัน

อโหสิๆ ทุกอย่างอโหสิ ขอให้มีส่วนในการโปรดสรรพสัตว์ให้ จบตามวาทตามพุทธรหัตต์ ขอความสว่างไสวในสังฆธรรมพระสัมพุทธะ จงทั่วๆกันทุกท่านด้วยจงทุกคนๆเทอญฯ สาธุๆๆไสวๆๆ

แนวคำสอนบ้านเรา ยึดถือตามคำสั่งสอนของพระเถระ(หัวอ่อน) เรียกว่าลัทธิเถรวาท หรือ หินะญาน เชื่อครูบาอาจารย์ กตัญญู ไม่นอกคอก

สมาธิก ข ขอบพระคุณเจ้าเมตตาขยายถึงแก่นธรรมแท้เจ้าคะ
สารูปรดให้สติ ขอบคุณท่านโปรดเมตตาปัญญา สารุ สารุคะ

ที่นี้ กาลเนิ่นนานเป็นพันๆปีผ่านไป ตำราคำสอน และผู้รับถ่ายทอด มาเริ่มผิดเพี้ยนผิดพลาดคลาดเคลื่อน ก็รับถ่ายทอดต่อกันมา ไม่มีผู้ใด กล้าเสนอความคิดเห็นคัดค้านครูอุปัชฌายาจารย์ กลัวถูกประณามว่า ออกตัญญู ก็เฉยกันเรื่อยมา เรียกว่า ไม่อยากเปลืองตัว ขอให้ไปอ่าน พุทธพยากรณ์ทรงตรัสไว้ล่วงหน้าแล้วในพระไตรปิฎกเล่ม ๒๑-๑๙๗-๑๖๐ ผู้ทำศาสนาเสื่อม ๔ อย่าง คือ ๑. เล่าเรียนมาผิดด้วยบพพยัญชนะผิด ๒. ภิกษุ-บิณฑวาสายก ๓. ผู้ทรงธรรมวินัยแม่บทไม่เอาใจใส่สอน ๔. ภิกษุ ชันเถระสะสมบริหารฯ เป็นผู้นำในทางทราสมาไม่เหลียวแลวิเวกธรรม มูลทั้ง ๔ ทำให้พระสังฆธรรมเลอะเลือนจนเสื่อมสูญไป

สมาธิก B มันก็ไม่แน่ ๕๕๕๕ เบาๆคลายๆ สารุ อโหสิ อโหสิ
อโหสิ

ธรรมะของพระพุทธะที่เป็นพระสังฆธรรมแท้ ยังมีหลงเหลืออยู่ อาตมาได้รับมาจากในปาฐดงค์ ด้วยอธิษฐานกับครูบาอาจารย์อดีต มอบให้องค์ท่านไม่รู้เรื่องปริยัติพระไตรปิฎก แต่พูดแต่เรื่องปล่อยวาง

ได้กระจ่าง ทำให้เกิดศรัทธาลึก เกิดศรัทธาวิมุตติ นำมาสอนมาบอกต่อ เริ่มตั้งแต่ญาติมิตรสหายต่อๆกันไป ก็นับว่าคนที่หลงเข้ามาให้หายหลงใน แชนนี้ คงมีวาสนาร่วมกัน ขออนุโมทนาที่ช่วยกันทำให้พระสังฆธรรมนิพพาน ไหลลื่นออกมาเป็นตัวอักษรได้ฝากไว้ให้รุ่นลูกหลานหลังๆมาพบเจอว่า ธรรมะมรรคผลนิพพานคงยังมีอยู่ ตราบเท่าที่ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม (ที่ปฏิบัติไม่เป็นกรรม)

สมาธิ B สาธุ ลึกแต่ว่าหลงก็หลงไป ปล่อยไป ก็เลยเบาๆ คลายๆเจ้าคะ

วันนี้ ฝนตกแต่ตั้งวันก็จ้ำอยู่ของมันเอง อะไรมันก็ไม่แน่ ลึกแต่ ว่า ปล่อยๆไป สาธุ อโหสิ เจ้าคะ

มีเรื่องจะบอกอีก คือมหาโจรในศาสนา ๕ จำพวก

๑ ภิกษุและบริษัท คุมบริษัทลักรื้อยหรือพัน เผยแผ่พระธรรม คำสอนเพื่อลบล้างการะ ๒ แสดงธรรมวินัยบิดผันความหมายไปตามความ พอใจผู้ฟังเพื่อลบล้างการะ ๓ กล่าวเท็จเพื่อกำจัดผู้ประพฤติธรรมบริสุทธิ์ ๔ ตอบแทนประจบศฤง์สัญญาติโยม (วัดเครื่องกรรมการเครื่อง) ๕ อวดอุตริ มนุสสธรรม ที่ไม่มีในตน

“มหาโจรหลอกหลวงชาวเมือง ดุจขโมยบังจ้าย๔ ที่เขาให้ด้วยศรัทธา ดุจพรวนนกทำพุ่มไม้ ขึ้นลงจับนกกิน ฉะนั้น

เหล่านี้ย่อมเข้าถึงนรกเพราะกรรมอันลามก”

จากบาลีพระวินัยปิฎก เล่ม ๑

“สุขสันต์วันเกิด?? สุขสันต์วันอาทิตย์-จันทร์-อังคารฯ จนถึงวัน อาทิตย์หน้า และตลอดไปทุกวันตลอดปี ขอให้เงินทองไหลมาเทมาฯฯ จะมาจริงหรือ?”

ถ้ามาจริง ๆ “ถ้าหากขอได้ทุกอย่างดังใจคิด สิ้นชีวิตจะเอาของกอง

ไว้ไหน จักรวาลที่ว่ากว้างยังแคบไป พรหมโลกที่สูงล้ำก็ต่ำเกินไปกว่าต้นหา
ในใจคนๆ”

ไปบิณฑบาตเด็กหนุ่มขับปิคอัพจอด ลงมาควักกระเป๋าสตางค์ใน
มือถือธนบัตรสีแดง๑ใบแล้วถามว่า “เอาเงินใส่บาตรได้ไหมครับ?”

พระก็ถามกลับไปว่า “หลวงตาขอเงินเธอหรือเปล่าล่ะ?” ถ้าขอพระ
ก็อาบัติินิสัสัคคียปาจิตติย ต้องสละจึงจะปลงอาบัติตก ไม่สละปลงอาบัติ
ไม่ตก นี่ว่าตามพระวินัยสงฆ์ ๒๒๗ ข้อ

จะเล่าให้ฟัง พุทธองค์ตรัสรู้แล้วนานหลายพรรษายังไม่มีพระวินัย
บัญญัติ อยู่ต่อมาพระสารีบุตร อัครสาวกฝ่ายขวา เห็นภิกษุมีกมาก พูลขอให้
บัญญัติพระวินัยเพื่อความยืนยาวพระศาสนาสืบไป พระองค์ตรัสห้ามว่า
ยังไม่ถึงกาลบัญญัติ

จนกระทั่งมีพระต้นบัญญัติกระทำการสิ่งไม่ควรติเตียนขึ้นมาทีละข้อๆ
จึงบัญญัติทีละข้อๆ ตามที่ต้นบัญญัติกระทำ ต้นบัญญัติที่กระทำผิดครั้งแรก
ได้รับยกเว้นโทษ พระวินัยจึงเริ่มเกิดขึ้นทีละข้อๆตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ก่อน
หน้าจะมีพระวินัย พระก็เดินบิณฑบาตได้ทั้งวันทั้งคืนไม่เลือกเวลา จนเกิด
ข้อครหาขึ้นมา ว่าพระทำตัวเหมือนคฤหัสถ์ พระองค์จึงบัญญัติพระวินัย
ห้ามๆดังนี้

เรื่องพระรับเงินและทองได้หรือไม่? มีเรื่องต้นบัญญัติเกิดขึ้นดังนี้
(ที่ยกขึ้นมาเล่าเพราะญาติโยมถามบ่อย ประกอบกับโยมฟังพระพระสันติ
โอศกเทศน์ และมีโยมวิปัสสนาจารย์หญิงคนหนึ่ง มีสำนักเปิดสอนอภิธรรม
แถวงามวงศ์วาน บรรยายออกอากาศทางวิทยุ มีลูกศิษย์มากโขอยู่ ก็บอก
ห้ามลูกศิษย์เอาเงินถวายพระเป็นอาบัติ) จึงคิดว่าสมควรถึงเวลาที่จะนำ
เรื่องจริงเกิดขึ้นเป็นมาอย่างไร

เรื่องนี้พระต้นบัญญัติชื่อพระอุปนันทากยบุตร

ได้รับนิมนต์ให้ไปรับบาตรทุกวันที่บ้านโยม “กุฏิภูฐาน” (คือบ้านอุปัฏฐากประจำที่ขอพรรณาไว้)

โยมก็ใส่บาตรด้วยภัตเป็นประจำเสมอมา คั้นหนึ่งลูกของแกวร้องกินอาหาร(เนื้อเค็ม) ที่เตรียมไว้จะใส่บาตรเข้าจนหมด รุ่งเช้า พระท่านก็ไปยืนหน้าบ้านเช่นเคย โยมออกมาบอกพระว่า รอลักครุโยมจะไปเอาหาปณะ(เงิน) ไปซื้ออาหารก่อน

พระจึงว่า “เอาหาปณะให้อาตมาก็ได้” โยมได้ยื่นพระพุทธรูปเงิน จึงถวายไป แล้วนำไปเล่าให้เพื่อนบ้านฟังว่า พระสมณะศากยบุตรทำตัวใช้เงินเหมือนคฤหัสถ์

ความทราบถึงพระพุทธองค์ จึงประชุมสงฆ์บัญญัติห้าม เดิมจะบัญญัติว่าอย่างไรไม่ทราบ แต่ปัจจุบันในพระไตรปิฎก ไม่มีคำว่า “เรียกเอาเงิน” แต่กลับมีข้อความว่า “ห้ามภิกษุรับทองและเงินฯ แทนที่จะเป็นไปตามต้นบัญญัติที่ เรียกเอาเงินฯ”

นำมาเล่าให้ฟังถึงความผิดพลาดคลาดเคลื่อนของตำราพระไตรปิฎกที่มีอายุกว่าสองพันห้าร้อยปี

ก่อนบวช เคยมีพระไปยืนหน้าบ้านสององค์ บอกขอเงินค่ารถจะไปงานศพหลวงปู่วัดเขา มาหาญาติไม่พบญาติ ใส่ซองถวายไปองค์ละร้อย ใจก็คิดว่าไม่น่าให้เลย น่าจะแจ้งหน่วยพระปกครองสงฆ์แถวนั้น แต่คิดอีกทีช่างเถอะ แต่เดี๋ยวนี้ขอเตือนท่านไว้ ถ้าเจอแบบนี้ปฏิเสธเลยนะเป็นพระเก๊แน่นอนและแจ้งตำรวจใกล้ๆ ให้ช่วยตรวจสอบใบสุทธิหน่อยก็ดี

อีกรายมีพระองค์หนึ่งไปยืนหน้าบ้าน บอกขอบิณฑบาตกลดพระราคาหรือยาบาท โยมบอกไปว่า เดี่ยวจะไปซื้อที่ร้านสังฆภัณฑ์ใกล้ๆ นำถวาย พระองค์นั้นว่า ขอเงินจะไปซื้อเอง จึงบอกไปว่าตอนนี้ยังไม่พร้อม พระจึงเดินไปไหนไม่รู้ นี่เล่าให้ฟังแจ้งตำรวจช่วยตรวจสอบหน่อยก็ดีช่วย

กันดูแลพระศาสนา เดียวนี้ของปลอมเยอะ แม้บวชจริง ก็ไม่รู้เป็นพระจริง หรือเปล่าก็ไม่รู้ โยมช่วยๆกันดูแล จะอุปฐากให้สมควรแก่สมณสาธูปหน้อย ก็ดี

ทรงตรัส “เรื่องเคยมีมาแล้วกลองช็้ออานกะของกษัตริย์ทาสหะ เป็นกลองเก่า ต่อมากลองแตก เนื้อเก่าบางส่วนหลุดออก พวกทาสหะได้ ตอกลิ้มไว้ด้วยไม้อื่นลงไปแทนเรื่อยๆ จนเนื้อไม้เดิมหมดไป เหลือแต่ไม้ใหม่”

“ในอนาคตกาลอันยาวไกล เมื่อมีผู้กล่าวพระสูตรที่ ตถาคตกล่าว ไว้ดีแล้ว ซึ่งมีอรรถอันลึกซึ้งเป็นโลกุตระ ประกอบด้วยสุญญัตถมอยู่ จักไม่ปรารภนาจะฟัง ไม่เห็นความสำคัญว่าควรเรียนควรศึกษา”

แต่เมื่อมีผู้กล่าวพระสูตรที่นักปราชญ์รุ่นหลังๆเรียบเรียงไว้ด้วย อักษรอันวิจิตร เป็นของนอกศาสนา เป็นสาวกภาสิต เขาเหล่านั้น ย่อม สนใจฟัง อยากฟัง ตะแคงหูฟังอย่างตั้งใจ และให้ความสำคัญว่าควรเรียน ควรศึกษา

พระสูตรที่ตถาคตกล่าวแล้วมีอรรถอันลึกซึ้งเป็นโลกุตระ ประกอบด้วยสุญญัตถม จักอันตรธานสูญหาย เหมือนเนื้อแท้ของกลองอานกะ นั้นนั่นเหมือนกัน”

“เจ้าปเสนทิพณเห็นแก่นจันทน์แดง ราคาแพงเลิศล้ำในตำใต้ คน เขลาเอาพองแรงไม่แจ้งใจ เอาไปแลกนมโคเสียง่ายดาย”

ทรงพุทธานายพิปรายโปรด อันชนโหดเขลาสิ้นทั้งหลาย จะนำ พระธรรมอันเพริศพราย ออกเร่ขายแลกทรัพย์เพื่อซื้อกิน

จะเล่าเท่าที่รู้ไม่มีในตำรา เรื่องอจินไตยพุทธรวิสัยที่ไม่ควรคิด

สัมพุทเธองค์ปฐม ซึ่งใช้เวลาบำเพ็ญสะสมบารมียาวนานที่สุด ศรัทธาธิกะ จะเริ่มต้นแต่จักรวาลโลกธาตุโลกใบไหนก็สุดกำลังอย่างเรา เหลือจะคาดคิดในโลกวิสัยของอจินไตย

และจักรวาลโลกธาตุก็มีใช้จะมีแต่โลกเราเท่านั้นก็หาได้ ในจุลนี้
สูตรกล่าวไว้ พระโมคคัลลานเหาะไปหาบาตรของพระพุทธองค์หายเลย
ลำแสงฉัพพัชร์รังสีไปยังจักรวาลใหม่ ไปพบพระพุทธเจ้าอีกพระองค์หนึ่ง
กำลังเทศน์โปรดเวไนยสัตว์ พระโมคคัลลันจะต้องปีนไต่ขึ้นไปตามบาตร
ของพุทธะพระองค์นั้นเพื่อยืนขึ้นถามถึงทางกลับไปยังโลกมนุษย์ของเรา
เพราะเหาะมาหลงทางกลับไม่ถูก

ท่านทรงบอกว่ให้เหาะตามลำแสงฉัพพัชร์รังสีของพระองค์ไปจน
สุดลำแสงจะจรดกับลำแสงของพระโคตมพุทธเจ้า

นี่ก็แสดงให้เห็นว่า ที่กล่าวกันว่า “แสนโกฏจักรวาล” นั้นมีที่มากมาย
พูดกันเล่นๆ

ส่วนพระพุทธเจ้าองค์ปฐม ซึ่งทางมหายานเมืองจีนนับถือบูชา
เรียกพระองค์ท่านว่าพระพุทธเจ้ายูล และท่านมิได้ปรินิพพานแล้วหาย
ไปไหน หากแต่พระองค์โปรดสรรพเวไนยสัตว์อยู่ในสังสารวัฏเป็นนิจกาล
นิจปนิธาน

และพระองค์ท่านด้วยพระพุทธานุภาพ สามารถแบ่งภาคส่วน
เป็นองค์มหาปรมีเป็นหลายภาคส่วนลงมาช่วยโปรดสังสารวัฏอีกมากมาย
ถึงกาลสมควรจะรวมมหาปรมีลงมาอุบัติเป็นพระพุทธองค์ใหม่ ดังจะ
อุบัติองค์ข้างหน้านั้นคือพระศรีอริยเมตไตรย

สำหรับพุทธะองค์อื่นๆก็สุดแต่ปนิธานของแต่ละพระองค์สามารถ
จะแบ่งภาคส่วนหรือไม่ก็ได้

จึงมีคำกล่าวว่าพระพุทธเจ้ามีมากกว่าเม็ดทรายในห้องมหาสมุทรทั้งสิ้น
สมาธิ B ถ้า “แสนโกฏจักรวาล” มีจริง อย่างนั้น เวลาที่แผ่บุญ
ไปสู่ขอรอบจักรวาล อนันตจักรวาลนี้ มันคงจะไปไกลเลยอะซี เจ้าคะ

ส่วนพระอรหันต์ก็เช่นเดียวกัน ถ้าหากมีปนิธานช่วยองค์พุทธะ

ด้วยสำนึกในพระกรุณาคุณที่เมตตาประทานคำสอนจนเห็นแจ้งในพระ
สัจธรรมอันซาบซึ้งถึงองค์คุณนี้ ก็จะช่วยเหลือแบ่งเบาทำหน้าที่พระอรหันต์
โพธิสัตว์ต่อไปจนถึงระดับมหาอรหันต์-มหาโพธิสัตว์ต่อไปจนถึงบำเพ็ญ
พระมหาบารมีเป็นองค์พุทธะพระองค์ใหม่ได้อีกต่อไปเช่นนี้ฉันจะสิ้นสุด
สังสารวัฏ

ฟังๆ แล้วก็ปล่อย เรื่องอจินไตยไม่ควรคิดต่อ ครูบาอาจารย์
ถ่ายทอดด้วยเมตตา สิ่งที่ไม่รู้มีมากมายเท่าไปไม่หั่งป่า รู้หมดคงไม่ไหว
หรืออยากรู้ก็บำเพ็ญต่อ

การอุทิศบุญออกไปแต่ละครั้ง ท่านเล่าว่าทุกครั้งจะไปเชื่อมสัมพันธ์
พวงพันกันทั้งแสนโกฏจักรวาลนั้นแหละ สุดแต่พลังอำนาจแห่งความว่าง
สว่างจ้าหรือปัสสตรของแต่ละจิตนั้นๆ อนัตตาจิตไม่ได้ดับไปไหนแต่อยู่ใน
พลังของจักรวาลนี้แหละ จะสัมผัสได้ถ้าพลังมากพอ

สาธุโสภาๆ โสวแล้วนะ โสวๆๆๆ

ทุกชีวิตจิตวิญญาน ของจงมีส่วนแห่งบุญของหมู่เหล่าข้าฯ ทั้ง
หลายจงทั่วกันตลอดไปด้วยเทอญฯ

๒๐๑๕.๑๐.๐๕ วันจันทร์

**สมาชิก B ไปกรวดน้ำก่อนนะ เจ้าคะ ขนลุก เย็นไปทั้งตัวเลย
เจ้าคะ**

เข้านี้ อโหสิหน้าโปรดสังสารวัฏ เข้านี้มีแต่ให้ ให้ทุกเช้า สาย บ่าย
ค่ำ ก่อนนอน ตื่นก็ให้อีก

สุขอันเกิดแต่การให้ จิตคลายมากกว่ารับ

อโหสิๆ ทุกอย่างอโหสิ ทุกชีวิตจิตวิญญาน จงได้มีส่วนแห่งบุญ
ของหมู่เหล่าข้าพเจ้าทั้งหลาย และขอให้มีส่วนในการบวชบรรพชาของหมู่

เหล่าข้าฯ ทั้งหลายทูกภพชาติพุทธรันดร ขอให้มีส่วนในการโปรดสรรพสัตว์
สังสารวัฏ ให้จบตาม-ดับตาม-ว่างตาม-ว่างตามองค์พุทธะอรหันต์จงทั่วกัน
ทุกๆท่านเอตถมฺหา อโหสิฯ สาธุโสวฯฯ

วันนวันพระ วันธัมมัสสวนะ แปลว่า วันฟังธรรม (พระสังฆธรรม
คำสั่งสอนเฉพาะเนื้อหาพระนิพพาน)

ถ้าไม่เป็นไปเพื่อความสงบระงับ ความเบื่อหน่ายคลายกำหนด
(ตัณหาอุปาทาน) นั่นไม่ใช่พระสังฆธรรมคำสั่งสอนถึงความพ้นทุกข์แห่งพระ
ตถาคตเจ้า

ให้ทานได้บุญกุศล-ได้ความสบายใจ ก็ให้ละเสียด้วย เรียกว่า
ไม่ติดไม่ยึดในความสุข(สบายใจก็ไม่เอา) ถ้าเอาสบายใจ ก็ยังตัณหา-
อุปาทาน ยังยึดอยู่นะ ยึดที่ไร ไปเกิดทุกที ทรงให้พ้นเกิด เกิดมันทุกข์
สบายที่ไหน เกิดมีแต่ทุกข์ สบาย-ไม่สบาย ก็ช่าง ไม่ไปเอาไปยึดกับมัน
นี้ว่างแท้ สงบระงับแท้*เนื้อหาไม่เกิดคือนิพพาน

อนิจจัง ความไม่ยั่งยืน ไม่มั่นคงเที่ยงแท้แน่นอน ความเสื่อมสลาย
คลายตัวของสรรพสิ่งรอบกาย มันประกาศให้โลกธาตุแสนโกฏจักรวาลรู้อยู่
อย่างไม่มีกลางวันกลางคืน ให้เข้าไปเห็นอนิจจัง มันชั่วคราว

ชีวิตสรรพสิ่งสมมุติ ชั่วคราว

โลกคือละครโรงใหญ่ และโรงเล็กซ้อนกันอยู่ ล้วนอนิจจังทั้งสิ้น
สรรพสิ่ง ตา หูฯ คือ สรรพสิ่ง เห็น ได้ยิน ฯ คือสรรพสิ่ง มันไม่
เที่ยง อย่ายึด (อย่าอุปาทานตัณหา)

ลักแต่ว่าพระพาหิยะฯ ยามห่อใหญ่ ใช้ได้กับทุกสรรพสิ่ง พระองค์
ทรงประทานโอสถทิพย์อันอมร-อมฤทธิ์-ไม่เกิดตายอีก เรียกว่าสงบระงับ
ระงับไม่เหลือเชื้อ เชื้อเกิดใหม่ไม่มี อมร-ไม่มีตาย เพราะไม่มีเกิด

ภิกษุ ท. ช่วยกันปลงศพท่านพระพาหิยะอรหันต์ขิปปาภิญญา ที่

แม่โคขวิดตายกลางทางเช้าวันนั้น ต่างสงสัยว่า ท่านพึงธรรมอันใดหนอ ธรรมน้อยนิดเดียวเองหนอ ธรรมอันใดหนอ? สงสัย ไปเฝ้าทูลถามพระพุทธรู

ทรงตรัส “คาถาตั้งพันไม่เป็นประโยชน์ รู้คาถาบทเดียวฟังแล้วสงบรับมิได้”

คาถาบทเดียวสงบรับ คือ “สักแต่ว่าพระหาหิยะฯ”

“เมื่อเธอ เห็น ได้ยิน ฯลฯ เป็นต้น เธอรับรู้รับทราบเรื่องราวใดๆ ให้สักแต่ว่าฯ

ได้กลิ่น รู้รส รู้สัมผัสกายหนาวร้อน ก็ให้สักแต่ว่า

คิดนึกฟุ้งซ่านทางใจ ก็ให้สักแต่ว่าฯ”

กายก็สักแต่ว่า-เวทนาสุขทุกข์ฯก็สักแต่ว่า-จิตขุ่นจิตใส(ไม่ต้องไปรู้) ก็สักแต่ว่า -ฉัมมอารมณ์ทางใจคิดนึกต่างๆนานาก็สักแต่ว่าฯ

สติปัญฐานสี่อย่าง ให้สักแต่ว่าทั้งหมด กายก็ช่าง -เวทนาจี่ช่าง- จิตก็ช่าง-ธรรมารมณ์ ก็ช่าง ไม่ใช่เจริญสติติดตัวรู้ แต่ให้สักแต่ว่า แปลว่า “ติดตัวรู้-ไม่ติดตัวรู้”

ตัวรู้-คือหลงเข้าไปรู้ ด้วยโมหะ บวกเจตนา บวกตัววิญญานัง วิญญานตัวรู้ เรียกว่า “หลงรู้”

หลงรู้ เป็นต้นมหาสมุทร เหตุเกิดทุกข์ หลงรู้อะไรก็ทุกข์เพราะอันนั้น ท่านให้สักแต่ว่า-ไม่ให้ยึด-แต่ให้ปล่อย-ให้ว่าง-ให้ยอมๆมันเสีย เรียกว่าจบ จบภพชาติ

อนิจจังนี้ มีอำนาจเหนือสรรพสิ่ง ทั้งนอกโลกในโลกร ไม่อยู่ในอำนาจใคร ไม่มีใครเป็นใหญ่จำเพาะอัตตาตัวตนของใคร เป็น “อนัตตา” จะเอาอัตตาเข้าไปบงการบัญชาไม่ได้เลย เรียก อนิจจัง-อนัตตา อย่าขัดแย้ง กฎกติกาสัมมัญญลักษณะประจำโลก อย่าไปเบ่งกับมัน ให้ยอมรับมันเสีย!

โลกจะก้าวหน้าทางไฮเทคโนโลยี่ ไปตามกิเลสมนุษย์เพียงใดแค่ไหน แต่หนีกฎพระไตรลักษณ์นี้ไม่พ้น!

อีกไม่นานชีวิตนี้อาจได้เห็นถ้ำยังไม่ตาย อจินไตย จะสำแดงฤทธิ์ อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา ให้ได้เห็น ไฮเทคจะเทคโอเวอร์ ล่มสลายคล้ายตัวคีนส์มหาภูตรูปดิน-น้ำ-ลม-ไฟ ดั้งเดิมของมัน มนุษย์อย่าโยสกับมัน อนิจจังมันไม่ฟังเสียงใคร มันบอกแล้วว่ามันสลายคล้ายตัวของมันตลอดเวลา มันบอกว่าย่ำยัดมันยัดไม่ติด-มันเกาะไม่อยู่ ให้เชื่อมั่น

เชื่อมั่นก็จบ เชื่ออนิจจัง ก็คือเชื่อพระพุทธเจ้า ท่านตรัสรู้เห็นแจ้งตรงนี้ จึงให้เลิกแต่ว่าๆๆ

เห็น ได้ยินฯ ก็ให้ฟังยอมรับมันเลย ไม่ขัดแย้งกับมัน เพราะมันเป็นเจ้าพ่ออนิจจัง

ทุกข์ก็อนิจจัง ยอมรับมัน สุขก็อนิจจัง ยึดไม่ได้ มันอนิจจัง ก็ช่างๆ ปล่อยไป-วางไป

อย่างนี้เรียกว่าเห็นแจ้งใจในอนิจจัง เท่ากับน้อมใกล้นิพพานความว่างๆสุญญตา มหาสุญญตา เข้าไปทุกทีๆ

ถ้ามันอีต้อัดขัดเคืองใจ เห็น ได้ยินฯ ยังติดขัดข้องคา มันติดๆ-หลุดๆ ไม่ค่อยลู่ไม่ค่อยจะล่องง่าย ให้อโหสิ เท้าอุทิศบุญทิพย์ อังอิหวิสาณานุญญาบารมีการบวชบรรพชาทุกภพชาติชดเชยชดใช้หนี้วิบากไปให้กว้างๆจำๆไปไร้เขตไร้แดนแสนโกฏจักรวาลไม่มีประมาณไป

ให้ไปร้งโง่งอยู่อย่างไม่มีกลางวันกลางคืน

“ดูจตะวันส่องสว่างกลางเวหาหาว ฉะนั้น”

นิพพาน-ว่าง เป็นผลอันเกิดจากการคล้ายตัวของอนัตตาจิต

ปฏิบัติ คือไม่ว่าง จิตไม่คล้าย แต่จิตถูกมัดตรึงไม่อิสระไม่ละ ไม่คล้าย ไม่นิพพาน

นิพพาน ไม่มียาก - ไม่มีง่าย แต่ให้คลายจิตออก
“คลายออกเหมือนดอกไม้บานยามเช้าร่วงหล่นโรยกลีบละออง
เกสรเรณูไม่เหลืออัฐตา”

ไม่ต้องไปเที่ยวแสวงหานิพพานที่ไหนอีกแล้ว
มันมีอยู่ในทุกคน ทุกหนแห่ง แต่ให้รู้จักมัน
ความว่าง จะเข้าไปรู้ มัน มันก็ไม่ว่างจากรู้
รู้ก็ช่าง - ไม่รู้ก็ช่าง ว่างๆไร้ๆไป ไร้ร่องรอยอัฐตาตัวตน
สงบ-ไม่สงบ มันอนิจจัง เลือกไม่ได้ ไม่ต้องไปทำสมาธิ แต่สมาธิ
ธรรมชาติมันมีอยู่ เขาเกิดเอง - เป็นเอง ทำเอาไม่ได้ (โปรดอ่านสมาธิธรรมชาติ
เล่ม ๒๐ หน้า ๒๗)

ทำที่ไร เป็นกรรมเอาไปเกิดทุกที่
ไม่ต้องทำ แต่ทำเหมือนไม่ทำ “ดูจันทรกระจ่างฟ้า”
ดูจตะวันส่องสว่างกลางทวฯ
“นอนนั่งระวังห้องฟ้าฟ้าเพดาน จะหล่นใส่หัวฯ”
“เห็นคน ให้เลยคน เห็นภูเขาดันไม้ ให้เลยภูเขาดันไม้ไปฯ”
จำๆอยู่อย่างนี้ ความทุกข์มันจะมีมาแต่ที่ไหน? สมุทัยเหตุมันถูก
ตัดขาดรากถอนโคนเสียแล้ว

ตัวรู้ตัวเห็น ชั่วคราว - อนิจจัง - เสื่อสลายคลายตัว ไม่จริง ไม่ใช่
ของจริง

ศีล-สมาธิ-ปัญญา ชั่วคราว เสื่อสลายคลายตัวไม่จริง ไม่ใช่
ของจริง

ของจริง คือ ว่างๆ ยึดไม่ได้ ยึดไม่ติด ก็หลุด
คลายออก คือ ไม่ติด ก็หลุด เป็นศีลวิมุตติ - สมาธิวิมุตติ - ปัญญา
วิมุตติ - มรรควิมุตติ - วิมุตติ - นิโรธ -นิพพาน

เห็น ได้ยินน้ำให้คลายออก-หลุดออก ไม่ติด-ไม่ขัดคาตรงไหน
ลูไปล่องไป คือลุล่วงธรรม บรรลุธรรมแต่ฉันไม่มีใครบรรลุไม่บรรลุ มันลู
จนไร้ร่องรอยอึดตายตัวตนไม่มี

**สมาธิก พ สาธุคะ ก็หวังแบบสัมมาทิฐิเพื่อเข้าสู่กระแสพระ
นิพพานในชาตินี้เพื่อปิดประตูบาปภูมิคะ**

นิโรธนิพพาน แปลว่า ยุติตัณหา เหตุแห่งทุกข์ คือ วัง ไม่มีเข้า-
ออก ไม่มีกระแสอะไร

ยุติเหตุ คือไม่สร้างไม่ทำเหตุขึ้นมาอีก ไม่ทำกรรมขึ้นมาอีก

ไม่ทำมโนกรรม ขึ้นมาอีก

คิดนึกครั้งหนึ่ง มโนกรรมเกิดแล้วครั้งหนึ่ง เป็นกรรมไปแล้ว
ทุกครั้งที่เกิด

จึงได้บอกว่า อย่าเอากรรมไปซ้อนมโน อย่าให้มโนมีกรรม ปล่อย-
วาง-ยอมปล่อยให้มโน หรืออนัตตาคิตปัสสรวางๆ เขาใสๆบริสุทธิ์
ของเขาอยู่อย่างนั้น

จึงว่า ไม่ต้องทำกรรมอะไรแบบไหนก็ไม่ต้อง

ที่นี่ คนต้องคิดต้องนึก จะทำอะไรอย่างไรจึงจะไม่คิด

**สมาธิก พ มโนกรรมบางครั้งก็ลึกแต่ว่า ก็เป็นกำไร บางครั้ง
ไม่ทันก็ขาดทุนคะอนิจจังคะ**

ก็บอกแล้วว่า ไม่ต้องทำอะไร ไม่ต้องไปแก้ไข ไขตัวแก้ไขคือ
ตัวหลงเข้าไปแก้ไข กลับไปทำเหตุซะเอง บอกแล้วว่าไม่ต้องทำอะไรแบบไหน
อีกนี่ คนหลงจะฟังไม่รู้เรื่อง เพราะอวิชชาโหมะตัณหา มันเยอะ มันอยาก
นิพพาน เลยเผลอเข้าไป

จึงได้บอกว่าปล่อย -วาง-ยอมให้วิบากมันผ่านไปของมันเองๆ!!

คนที่โอโหสิน้อย หรือไม่ยอมโอโหสิขมากรรม คือ คนหลง คนมืด

ค้นหาเพราะอยากนิพพาน นี่ไปสร้างเหตุชะเอง ทำเหตุ ทุกข์เกิด ไม่นิโรธ
นิพพาน

เข้าใจภาษาใหม่ว่า ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีกนี่ แปลว่าอะไร?

เข้าใจคำว่า “ปล่อยไหม?” เข้าใจคำว่า “วาง” ไหม?

ปล่อยวาง ไม่ใช่ทำ ถ้าทำปล่อย-ทำวาง ก็เป็นกรรมเอาไปเกิด

ปล่อย ให้มันปล่อย-มันวางของมันเอง

จึงว่าไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก

นิพพาน มันว่างๆ ของมันเองอยู่แล้ว ว่างๆทำเอาไม่ได้ ว่างไม่มี
อะไรจะให้เอา

ถ้ายังกื้อมัน ไม่ยอมขอมขมากรรม ก็อย่าหวังว่าจะปิดอบายภูมิได้
ฟังดูออกกะไรขอขมาไม่ขอขมา มันสื่อบอกเลยว่าเซทออกมาแต่ละที
มันเป็นวิภูฏะทั้งนั้นเลย

พระองค์ตรัสนะ ว่า เจตนาเป็นกรรม ทำเป็นกรรม ปฏิบัติเป็น
กรรม นิพพานว่างแล้วจากกรรม

อกุศลกรรมไม่มี-กุศลกรรมก็ไม่มี นิพพาน ไม่มีกรรม อย่า
ทำกรรม **กรรมดีทำได้แต่อย่าเอา** นิพพานไม่ต้องการดี- ไม่ต้องการชั่ว
นอกดีเหนือชั่ว คือนิพพาน

เข้าใจหรือยัง??? ขอมขมากรรมมากๆ

คนไม่เข้าใจ เข้าใจยาก คนหลง เพราะเคยปฏิฆะปฏิบัติสมรรถผล
นิพพาน เคยล่วงเกินพระอริยเจ้าอริยสงฆ์ จิตคิดล่วงเกินองค์คุณพระอริย
เจ้า ให้ขอขมากรรมมากๆ ไม่งั้นจะวนมีดไปอีก มาพบเจอกันแล้วอย่าสร้าง
กรรมเพิ่มอีก รีบขอขมาเสีย

สมาธิ B กรวดน้ำเยอะๆ บ่อยๆ ถ้าไม่สะดวกหาน้ำไม่ได้ ก็
อโหสิปากเปล่าไปเรื่อยๆ ขอขมาบทใหญ่บ่อยจะคลายไปเอง

ขับริด ทำกับข้าว เข้าห้องน้ำ นั่ง นอน เดิน ยืน ก้อโหลิ อโหลิ
อโหลิ ทำได้ตลอดนะคะ ถ้ายู่ที่ไหนสะดวกมีน้ำ ก็เทน้ำ หยาดน้ำตาม
ไปด้วย

พุทโธโหลิ รัมโมโหลิ สังโมโหลิ สรรพสัตว์ตานัง อโหลิ ขอให้
มีส่วนแห่งบุญข้าวจงทั่วกันตลอดไปด้วยเทอญฯ สาธุ โสวฯฯ อโหลิ

เรื่องของทิวภูมิมานะยี่ดถืออ๊ตตาตัวตนนี้มันยี่ดเอามานาน ตัวมุง
หวังตั้งเอาทั้งทางโลกและทางธรรมนี่ต้องขุดรากถอนโคน ด้วยขอขมาบาท
ใหญ่ ประกาศสละ-ถอน ให้ทำตรงนี้บ่อยๆ

สมาธิ B ก่อนนอนก็หลับตาอโหลิ อโหลิ อโหลิ ไปเรื่อยๆ ตื่น
ลืมตาก็ อโหลิ อโหลิ อโหลิ เบาๆไป ไม่ต้องจริงจังเคร่งเครียด นึกได้ก็
อโหลิกันไป ลืมไป เผลอไปก็ปล่อยไป ตอนไหนก็ตอนนั้น ไม่ระบุเวลา
อโหลิ ไปเรื่อยๆ ค่ะ

มโนกรรม เป็นกรรม กรรมไปเกิด ถ้าเข้าใจแจ้งแก่ใจว่า กรรมดี-
ชั่วก็คือเกิด ก็คือทุกข์ จะไม่บอกว่ามโนกรรมเป็นกำไรหรือขาดทุนอะไร

กรรมคือเกิด กรรมคือทุกข์ กรรมดีตรงไหน ทรงตรัส ลั่นกรรมช
ลื่นเกิด!

สมาธิ B บทขอขมากรรม บทใหญ่ ขอขมากรรมเสร็จ กรวดน้ำ
เทน้ำ แผ่บุญไปไกลๆฯฯ

ที่นี้พูดแต่วิภูฏะ พุทธพระสังฆธรรมเนื้อหานิพพาน ไม่พูดโลกีย
ธรรม-วิภูฏะ พาวนเกิด ไม่ใช่คำสอนพระพุทธเจ้า

สมาธิ B Do as Romans do!!! เข้าเมืองตาหลิ่วต้องหลิ่ว
ตาตาม

เป็นลูกหลาน ลูกศิษย์ท่านพระอาจารย์ต้องทำตามที่ท่านฯเมตตา
ชี้แนะ บอกสอน

ไม่ง่าย ไม่ยาก แค่ละตัวตน และ ละความสงสัย ไปเสีย
ทุกอย่างมันยากเพราะมีตัวตน กับ ความสงสัย บวกกับ นิรวรณ
มันเลยยากเข้าไปอีก

ทุกอย่างมันง่าย แค่ ทำตามที่ท่านชี้แนะ เต็มมันก็เข้าใจไปเอง
รู้ได้ด้วยตัวเอง งานเบาๆ งานปล่อย ปล่อยแล้วปล่อยอีก ลึกแต่ว่าปล่อยๆ
ไปสารุ อโหสิ เจ้าคะ

มันไม่ยากไม่ง่าย แต่ให้คลายออก คลายเสียด้วยอโหสิ อุทิศบุญ
 สลายเมฆทะมึนมืดมิดปิดกันปิดบังอยู่

คลายด้วยจิตจำๆกว้างๆ เริ่มตั้งแต่ไม่คับแคบ เปิดใจ หงายของ
 ที่คว่ำขึ้นมารองรับคำสอนพระสัมพุทธะ

ก่อนพุทธะจะอุบัติ ศาสนาอื่น เช่นพราหมณ์ เขาก็ปฏิบัติบำเพ็ญ
 กัน ทั้งศีลสมาธิบิณฑบาต แต่ไม่มีใครตรัสรู้ พระองค์ก็ไปเรียน ได้
 สำเร็จสูงสุดสมัยนั้นถึงสมาบัติแปด ก็ไม่ตรัสรู้

“ถ้าทำเอานิพพานสำเร็จ ท่านจะเสด็จลงมาอุบัติทำไม?”

ท่านตรัสรู้แล้ว จึงสอนว่า “อย่าทำ ทำเป็นกรรม ให้ปล่อยให้ว่างๆ
วางก็จบ จบกรรม จบเกิด”

สมาธิ B สารุ ท่านพระอาจารย์พอจะเมตตาเล่าเรื่อง แม่พระ
 ธรณีบีบมวยผม ให้น้ำท่วมมารให้ลูกหลาน ลูกศิษย์ ได้ฟังพอสังเขป
 หน่อยเถอะ เจ้าคะ ลูกหลาน ลูกศิษย์จะได้เข้าใจถึงการเทน้ำ หยาดน้ำ
 มากขึ้นเจ้าคะ

เขาก็อุปมาว่า ท่านบำเพ็ญมานับอสงไขย น้ำที่หลังกรวดน้ำอุทิศมัน
 มากที่หลังลงพื้นดิน แม่พระธรณีเป็นพยาน นี่เป็นรูปธรรมหรือไม่ไม่ทราบ
 แต่น่าจะเป็นบุคคลาธิฐาน ผู้ได้ทักขิวัฏฐานจึงรู้ได้แต่ตามดำราก็ว่ากัน
 ไปให้น้ำเชื่อถือศรัทธา แต่กรวดน้ำเริ่มตั้งแต่ท่านแนะนำพระเจ้าพิมพิสาร

เพราะน้ำเป็นสื่อถึงภูมิดำ เช่น เปรต ๔ ตน เป็นญาติพระเจ้าพิมพิสาร
เรื่องให้หน้าเคยบอกแล้วนะ ต้องวางใจกว้างๆไกลๆไม่มีประมาณ
ให้ทั่วทั้งแสนโกฏจักรวาลสังสารวัฏ อย่าคับแคบแค่อุบัติ ทรงตรัสว่า
 “ที่ไม่ใช่ญาติกันไม่มีในโลก” เพราะเคยเกิดกันมานับแสนชาติ พ่อแม่พี่น้อง
 ลุงป้าหน้าอาลูกหลาน นับไม่ถ้วน

พระพาหิยะ บรรลุธรรมเป็นสาวกภูมิ อรรถกถากล่าวว่าสาวกภูมิ
 บำเพ็ญมาครบแสนชาติ หนึ่งแสนกับชาติ กับคือชาติ

ใครจะรู้ว่าพวกเราทั้งหลายที่กำลังฟังพระสังฆธรรมนี้ ครบหนึ่งแสน
 ในชาตินี้

ขยันใช้หนี้ให้เบาบาง ด้วยอโหสิกรรม-วิมุตติกรรม อุตุนุญทิพย์
 ใช้หนี้กรรม หหมดเมื่อใดก็เมื่อนั้น

ถ้าหนี้กรรมหนาแน่นมาก ไม่เคยส่งใช้เขาเลย คิดว่าเจ้ากรรม
 เจ้าหนี้เขาจะยอมให้หนีพานง่ายๆหรือ เพราะเขายังไม่ได้รับการชดเชย
 ชดใช้เลย เขาคงไม่ยอม

หนี้กรรม จะต้องได้รับการชดใช้ เอนุญทิพย์ชดใช้ ก็ไม่ต้องเอา
 กายจิตเอาน้ำตาหรือทรัพย์สินคนรักของรักไปใช้

แม้จะอโหสิกรรม-ขอขมากรรม แต่ถ้าอุทิศไม่ถูกไม่กว้างไม่วางไม่
คลาย ผลที่ส่งไปก็จะน้อย ถ้าได้เห็น ทำให้ดู เมื่อนั้น กว่าจะเข้าที่เข้า
 ทาง ก็ใช้เวลาฝึกการเทน้ำ “เน้นว่าไม่สำรวจนี้เข้าใจกันอย่างไร?”

สมาธิ B คือใจเบาๆเลื่อนๆไม่ติดขัดอะไร มันจะโล่งของมัน
 เอง จำเอง ไร่เอง เบาๆคลายๆไปเอง ไม่จ่อจ้องที่หน้า ไม่จ่อจ้องตั้งจิต
 ต้องใจมา อธิฐานขอเอามา มีแต่แผ่บุญออกไปเรื่อยๆ กรวดน้ำบ่อยๆเข้า
 มันเป็นไปเอง เจ้าคะ

แรกๆจิตอึดอัด อะไรกับอะไรไม่ถูก ก็ปล่อยไปก่อน

มีวิธีแก้คือ เอ่ย “สาธุ โหสิๆๆๆๆๆไปเรื่อยๆก่อน พอสักพัก คลายๆเบาๆ ก็แผ่บุญออกไปให้สุดขอบรอบจักรวาล อนันต์จักรวาล”

ทำบ่อยๆกรวดน้ำบ่อยๆจะเลื่อนไปเอง จะไม่จ่อจ้องหรือ ตั้งจิต ตั้งใจไปเอง เจ้าคะ

แรกๆพูดถูกพูดผิดก็ปล่อยไป ไม่ต้องจริงจังวงกลับไปแก้ไข ปล่อยๆไป พูดบ่อยๆเดี๋ยวมันเลื่อน มันว่าง มันจำ มันรู้ มันเย็นไปเอง เจ้าคะ

ทั้งนี้ทั้งนั้นอะไรก็ทิ้งปล่อยๆไป อาศัยทำ(กรวดน้ำและปล่อย) บ่อยๆเดี๋ยวมันชัดเจนของมันเอง เจ้าคะ

เราคุ้นกับบรรพบุรุษกรวดน้ำ นิ่งจ่อจ้องจริงจัง ต้องอย่างนั้นนี่ ต้อง เอาไปเทที่นั่นอย่าทำที่นี้ นี่ของเดิม แล้วขอกรวดให้เฉพาะญาติ อย่างนี้มัน คับแคบ นิ่งเรียบร้อยสำรวมจิต-ตั้งใจ อย่างนี้มันสำรวม มันเป็นกรรม

คำว่าไม่สำรวม ในห้องน้ำกำลังถ่ายหนักเบาทำได้ ให้กว้างๆทะลุ กำแพงบ้านออกไป เลยขอบจักรวาลออกไปไกลแสนไกลโกฏจักรวาล ผายมืออีกข้างเป็นสัญลักษณ์ของการให้ ส่งพลังจิตแผ่ออกไป **ตามองไป ข้างหน้าไร้จุดหมายและทิศทาง** อย่ากังวลกับน้ำไม่ต้องดูน้ำ ยืนตรงไหน ได้หมด เดินทางบนรถเปิดประตูเห่อออกไป เปิดใจให้กว้าง ขอให้มีส่วนบุญ ซ้ำๆทั่วกัน อโหสิกรรมทุกอย่างอโหสิ พูดคำว่า “โสว” ด้วยก็ได้ ถ้ามั่นใจ ว่าพลังพอ ส่งไหว หัดพูดบ่อยๆพลังจะเกิด

ใจต้องมีให้กับการให้ แวดตาการุณกับสรรพชีวิต สรรพสิ่งทั้งหลาย **สมาธิ B** คือง่ายๆสักแต่ว่าทำๆไปแล้วปล่อยวาง **ไม่ยึดอะไรกะ อะไร เจ้าคะ ไม่พิธีรีตอง ปล่อยๆไป ให้หมดจิตหมดใจ ไม่ยึด ไม่ขออะไรไว้เลย เจ้าคะ**

ขวดน้ำพลาสติกเปล่า กรอกน้ำเรียงไว้ ด้านหน้าบ้านข้างบ้าน จะ ออกจะเข้าบ้านทุกครั้ง ตีตรถไว้สักขวด จอดตรงไหนเท ขับไปมีศาล

มีสี่แยก ร้อยศพแขวนข้างทาง เหนือให้หน่อย เขารอรับอยู่ วิญญาณล่องลอยมีอยู่ทั่วไป ในป่าภูเขاتهเล ถนนหนทาง อย่าให้ขาด ภาคพิภพมีอยู่ทั่วไปก่อน หินต้นไม้

อยู่ในบ้าน เปิดก๊อกล้างมือล้างเท้าทำได้หมด รตนน้ำต้นไม้ก็พูดไปด้วย

เพื่อนสมาชิกบ่นเข้ามาว่า บางครั้งก็ปล่อยทัน บางครั้งก็ไม่ทัน
เอนี้ มันใช่ปล่อยหรือเปล่าหนอ? ใครจะช่วยคลายให้หายขัดข้องใจ
มันใช่ปล่อยวางของพระพุทธองค์ไหม?

เพื่อนบอกว่า บางครั้งก็ปล่อยทัน นี่หมายความว่าอย่างไร?

สมาชิก B ถ้ายังข้องอยู่ว่าทันหรือไม่ทัน คือยังติดๆหลุดๆอยู่
ทางแกก็คือไม่ข้อง ปล่อยอย่างเดียว

จำได้ใช่ไหมว่า เคยบอกไปแล้วว่า “ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก”
ทำเป็นกรรม เข้าใจตรงนี้แล้วใช่ไหม ว่าทำเป็นกรรม

ปล่อย นี่ใครปล่อยกันเอ่ย?

สมาชิก B ตอบว่า คลายได้ระดับหนึ่งเจ้าคะ ถ้าปล่อยเลยๆไป
ก็จะปล่อยไปได้อีก ปล่อยแบบไร้ขอบเขตของมันเอง เจ้าคะ

ถ้ามันปล่อยของมันเอง เราต้องเข้าไปยุ่งกับวิบากมันไหม?

เมื่อมันปล่อยของมันเอง เราก็อยู่เฉย วางเฉย “แล้วมันจะมีปล่อย
ทัน-ปล่อยไม่ทันไหม?”

เมื่อมันเป็นเรื่องของวิบากมัน แล้วมันเป็นเรื่องของ(เรา) ตัวเจ้าของ
ไหม?

เรื่องของวิบากมันวางตัวของมันเอง เราไปยุ่งอะไรกับมันด้วยหรือ?

ที่ว่าปล่อยทันบ้าง-ไม่ทันบ้าง วิบากมันบอกเองหรือ?

แล้วไปยุ่งกับวิบากมันทำไมล่ะ?

วิบากมันวางของมันเอง ไม่ต้องเข้าไปยุ่งกับมัน!!!

เมื่อไม่ยุ่งไม่เกี่ยว ไม่สน no interest -never mind -don't worry ช่าง ไม่ท้วงไม่กังวลไม่สนใจ คือปล่อย มันไม่มี ว่า ท้น-ไม่ท้น เพราะไม่ใช่เรื่อง(เสือกสะอะะเข้าไปรู้มันทำไม) มันงการอะไรของเจ้าด้วย
ถามว่า “ที่บอกว่า ท้น-ไม่ท้น นี่ เอาอะไรเข้าไปรู้?”

ตัวรู้หลง หลงเข้าไปรู้ คือ อัตตา-ตัณหา-เจตนา-กรรม-ภพ-ชาติขรา
มรณะโสกะๆ ตามมาเป็นแถวเลย

วิบากมันมาแล้ว มันไม่ได้อยู่นิจจังยั่งยืน มันอนิจจังมันมาชั่วคราว
ตามอายุกรรมของมัน มาเยี่ยมแล้วก็ต้องไป ปล่อยให้มันผ่านตลอด อย่า
ให้ขัดข้องคา ให้ลุล่วงออกไปของมันเอง

ไม่ต้องหลงเข้าไปรู้มัน มันก็วางตัวของวิบากมันเอง ของมันเอง
ลุล่วงของมันเอง ลุล่วงกรรม บรรลุกรรมของมันเองไม่ใช่ใครทำ มันของมันเอง!

จึงว่า “ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก” เขียนป้ายแขวนคอไว้ดูทุก
ขณะจิต ให้จำให้ขึ้นใจแล้วค่อยเอาออกดู วิบากที่ตา หู ให้อุปมาเหมือน
กับ “ผู้เฒ่าหนึ่งยี่มดูเด็กเล่นของสกปรก” รู้แล้วก็เมินๆ เลยกๆ ออกไป คือ
“ให้ช่าง”

คือยอมรับมัน สกปรกก็ช่าง ไม่สกปรกก็ช่างๆ
เรื่องของเรื่อง **มันคอยจะๆๆ** เข้าไปแทรกแซง**คอยจะ**เข้าไปปล่อย
ถ้าเอาอัตตาตัวเองเข้าไปคอยปล่อย ไม่เรียกว่า ปล่อย เรียกว่า
เป็นเจตนากรรม

ถ้าปล่อยให้มันปล่อยของมันเอง เรียกว่า ปล่อยแท้
จะไม่มีว่า “ปล่อยท้นบ้าง-ปล่อยไม่ท้นบ้าง” จะไม่มี เพราะมันของมันเอง
ไม่ใช่เราปล่อย

เพราะ มันปล่อยของมันเอง ไม่ใช่เราปล่อย ถ้าเราไปยุ่งกับวิบาก
หรือคอยจะเข้าไปคอยปล่อย -คอยวาง พอรู้ตัวว่าไม่ใช่ ก็จะรีบออกมา จึง

เกิดอาการติดๆ-หลุดๆ คอยติดคอยหลุด

เกิดเป็นกรรมซ้อนมนโน เป็นมนโนกรรม เอาไปเกิด

อาการติดๆ-หลุดๆ เป็นเพราะวิบากกรรมเก่า จึงให้คลายเสียด้วย
อโหสิ อุทิศบุญ ชมากรรม

และให้อยู่ในอาการ “ตื่นๆ ตื่นโพล่ง ตื่นนอกตื่นใน-ตื่นรู้-รู้ปล่อย
รู้วาง-กว้างๆจ๋าๆ-ไร้ๆฯ พร้อมกับ อโหสิอุทิศบุญ

“คืนนี้ ท่านอุทิศบุญ อโหสิ แล้วหรือยัง ?”

มีอีกคำที่จะปล่อยวางของนั่นเอง คือคำว่า “อย่าตัดสิน-อย่าเลือก
ข้าง-แต่ให้ท่ามกลาง”

ท่ามกลาง คือ ไม่ตรงอะไร-ไม่เลือกอะไร-ไม่เลือกข้าง-ไม่ตัดสิน
ใครสิ่งใด- “ไม่เป็นผู้พิพากษาซะเอง” ไม่ให้คำราคาราคา ความคิดความ
เห็นความหมาย-ไม่วิพากษ์วิจารย์วิจารณ์สิ่งใดๆปล่อยให้มันจบของมันเอง

เห็น ได้ยิน ฯ ปล่อยให้มันจบของมันเอง นั่นคือ ลักแต่ว่าพระ
พาหิยะฯ!

๒๐๑๕.๑๐.๐๖ วันอังคาร

คลายจิต คือ อะไร? เริ่มจาก คลายตัวออกจากการกำหนด
รูปแบบ คลายตัวออกจากการกำหนดกิจกรรม

คลายจิต คือ คลายออกจากอัตตาตัวตน คืนสู่นันทตาจิตดั้งเดิม
คลายความมุ่งหวัง ตั้งเามา คลายความอยากได้ใคร่ดี คลายการสร้าง
บารมี

คลายความอยากความปรารถนาความสุข ความอยากไปสวรรค์
มนุษย์สมบัติ-สวรรค์สมบัติหรือนิพพานสมบัติ-มรรคผลนิพพาน-คลายจิต-
คลายอัตตาในธรรม(ธรรมเป็นอนัตตา)

คลายกรรมเจตนา-คลายวิญญูณตัวรู้
การให้ โดยไม่ปรารถนาเอาสิ่งตอบแทน ไม่ตั้งความปรารถนา
ไม่ปนเปื้อนด้วยความปรารถนา
ไม่เอาต้นหาไปร้อยรัด

คลายจิต คือ คลายความยึดติดกับสรรพสิ่ง ให้คืนสู่ความเป็น
อิสระดั้งเดิมของอนัตตาคิจิตที่เคยปกัสสรพองใสอยู่ก่อนแล้ว

ละชั่ว-ทำความดี-ด้วยคลายตัวปรารถนาดีจิตจึงจะพองใสโดย
ไม่ต้องทำจิตให้พองใส

จิตพองใส เกิดจากการคลายตัวปรารถนาดีไม่ได้เกิดจากการทำจิต
คลายตัว นั้นแหละนิพพาน แต่ทำจิตเป็นเหตุสมุทัย ไม่นิพพาน
คลายจิต จิตพองใส-แต่ทำจิต จิตเศร้าหมอง

คลายจิต คือ การคลายตัวรู้ คลายการรับรู้รับทราบ คลายตัว
จริงจังตั้งต่อง คลายตัวดันเข้าใส่ คลายตัณหาความอยากไปนิพพาน

หยุดเริ่มต้น-หยุดเดินทาง-หยุดสร้างทางเดิน

หากจำเป็น หรือ อยากเดิน ปรารถนาเดิน ก็ให้ ลักแต่ว่าเดิน-เดิน
คลาย-เดินคลีคลาย-เดินปล่อยเดินวาง

“ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก”หากทำ ก็ให้ลักแต่ว่าทำ”

ถ้ายังไม่คลาย ยังข้องคาติดขัด ให้ขอขมากรรมอุทิศบุญ!

“คืนนี้ ท่านแทน้ำอุทิศบุญทิพย์โปรดสังสารวัฏหรือยัง?”

อุทิศบุญกว้างๆด้วยตัวที่รู้คลายโพล่งโลงวะออกไปให้ไร้เขต
แดนฯ

ที่รู้คลายมลทินออก ะออกๆ โพล่งโปร่งโลงจ้า

จำอย่างไม่มีกลางวันกลางคืน จำเป็นอกาล เป็นอกาลิโก

รู้จำก็ปล่อยเสียด้วย จำอีก ก็ทิ้งอีกๆๆ “ดูจตะวันส่องสว่างกลาง

หาว ฉะนั้นๆ”

ขอความสว่างไสว ความไม่ติดยึด ไม่ติดขัด ไม่ขัดแย้ง ไม่ขัดข้อง ไม่ข้องไม่เกี่ยว เห็นที่ตา ได้ยินที่หู ฯ รับรู้รับทราบไม่ข้องคาที่ใจ จงมีใน พระสังฆธรรมสัมพุทธะ จงทั่วกัน

มีคำถามเข้ามาว่า “อยากเข้าวัดทำบุญ ควรจะไปที่วัดไหนดี?” ก็ให้ไปที่ “วัดปล่อย-วัดวาง นะซี!”

ก็ถามมาอีกว่า “อยู่ที่ไหน?” ตอบไปว่า ที่ไหนก็ได้ ที่ไม่ทำปล่อย-ไม่ทำวาง ใช้ได้ทั้งนั้น “แล้ว เอ จะไปไหนดี?”

พระก็ถามโยมกลับไปว่า “ก็ทำบ้านให้เป็นวัดเสียซิทำได้ไหม?”

ทำอย่างไรนะหรือ? อ้อ ไม่ยาก คงเคยได้ยิน พระพุทธทระจนะที่ว่า “ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต ทำบ้านให้เป็นวัดของพระตถาคตเสีย” ก็ทำให้เห็นธรรมเสียซิ จะทำอย่างไร จึงเห็นธรรม ต้องเอาพระพุทธรูปองค์สวยๆใหญ่ๆมาบูชาในบ้านด้วยซิไหม? แล้วนั่งมองดู จึงเห็นพระพุทธรเจ้าตถาคต ใครฟังอยู่ช่วยตอบธรรมยามเช้าวันนั้นกันหน่อย “เห็นธรรม-เห็นพุทธะตถาคต คือเห็นอย่างไร?”

สมาธิก B เห็นพุทธะตถาคต คือเห็นพระสังฆธรรม เนื้อหาพระนิพพาน เจ้าคะ

ไม่มีสถานที่ ไม่มีกาลเวลา ไม่มีบุคคล ไม่ให้ค่า ไม่ให้ความสำคัญ ต่อทุกสรรพสิ่ง สรรพชีวิต ไร้ตัวตน เป็น อนัตตา เจ้าคะ

ท่ามกลาง ไม่เลือก สถานที่ บุคคล เวลา ไม่ตัดสินเลือกข้าง ไม่ชี้ดีชี้ชั่ว เรื่อยๆปล่อยๆไป ไม่ยึดวัด ยึดพระ ไม่ยึดต่อสิ่งใดๆหรือใครๆ เจ้าคะ ลึกแต่ว่า พระพาหิยะ จบตรงนั้น เจ้าคะ

ตอบมาได้เนื้อหาานิพพานตรงประเด็น เหมือนยิงศรตัดชั่วหัวใจ

สมาธิก B สาธุ อโหสิ เจ้าคะคณฺฐที่คุมฺสรตี เจ้าคะ ครูบาอาจารย์ เมตตา ชี้แนะ ชัดเกล้า อยู่เนืองๆเจ้าคะท่านพระอาจารย์เมตตาชี้ให้ลึกแต่ว่าเห็น “โลกุตระธรรม”

คือเห็นธรรมะ คือเห็นองค์ท่าน เห็นคำสอนของท่าน ถ้าว่าโดย
พิสดารก็คงเป็นคั่งเป็นแคว มีที่มาที่ไป ให้เหตุหาผล ยิ่งเด็กรุ่นใหม่ยิ่งเจ้า
เหตุเจ้าผล คงต้องชี้แจงให้เขาฟัง

เทศน์กัณฑ์แรก เรียก ปฐมเทศนา คือธรรมจักกัปปวัตตนสูตร แก่
ปัญจวัคคีย์(หมู่่นักบวชห้าคน) มีโกณฑัญญะเป็นหัวหน้าแก่กว่าผู้อื่น

**สมาธิ B สักแต่ว่าชี้แจงกันไปเจ้าคะ มันขึ้นอยู่กับเหตุและ
ปัจจัยของใครที่สร้างมา**

บอกแล้ว สอนแล้ว ปล่อยวาง อย่าทรงอย่าแช่ สักแต่ว่า สอนไป
เรื่อยๆ ไม่กำหนดเวลา ไม่ตั้งเป้า ไม่หวังผลใดๆ เจ้าคะ

ใจความแรก ทรงตรัสสอน ทางสุดโต่งสองทางไม่ควรดำเนิน คือ
หลงเพลิดเพลินในกามสุข และ กระทำตนให้ลำบาก ท่านให้เริ่มตั้งสัจมา
ทวิปฏิให้ถูกต้อง เสียก่อน จึงจะเห็นธรรมได้

หัวใจความของเทศน์นี้ คือ “สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดาสิ่งนั้น
ทั้งมวลล้วนดับไปเป็นธรรมดา” ท่านโกณฑัญญะเห็นแจ้งธรรมนี้ก่อนองค์
อื่น

สรรพสิ่งเกิดขึ้น สรรพสิ่งนั้นดับ คือ เสื่อมสลายไป ยึดเอาไว้ไม่ได้
มัน อนิจจัง-อนัตตา “สรรพเพ ฐมา อนัตตา”

อีกสิ่งก็เห็นตามมาเพราะกลั่นกรองอีกคนละวันๆเป็นไปตาม
กำลังแต่ละคนๆที่วิบากส่งผล

ต่อมาจึงทรงเทศน์ “อนัตตลักขณสูตร” มีใจความว่า ร่างกาย-
จิตใจ รูป-นาม ชันธ์ห้า ตกอยู่ในอำนาจ อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา เอาัตตา
เข้าไปทำกับอนัตตาไม่ได้

นี่แหละเป็นที่มา ที่กล่าวว่า เจตนาเป็นกรรม เอาัตตาเข้าไปทำ
กับอนัตตาไม่ได้ นี่แหละเป็นที่มา ที่กล่าวว่า เจตนาเป็นกรรม

จึงมีคำกล่าวว่า ปฏิบัติธรรมเป็นกรรมฯ เพราะธรรมเป็นอนัตตา จิตก็อนัตตา เอาัตตาไปทำอนัตตาไม่ได้ ด้วยเหตุอันนี้ว่า “ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีกฯ” ด้วยเหตุนี้

สมาธิ B   สิ่งนี้แหละ ลูกจะนำไปสอนผู้อื่นต่อเจ้าคะ

เด็กโตก็ให้เหตุผลเสียหน่อย จะชัดเจนขึ้น จะมีหลัก หลักนี้เอาไปใช้ครอบจักรวาล แม่บ่ท่ใหญ่ เอาอะไรมาหักล้างคำสอนนี้ถือว่าผิดต่อพุทธโอวาท ตำราใด พระไตรปิฎกตอนใด ผิดจากหลักนี้ถือว่าผิดพุทธโอวาทที่ทรงประทาน

ทรงสอนให้กับนักบวชชุดแรกภายหลังตรัสรู้ ให้ถือเป็นบรรทัดฐาน เอาไปพิสูจน์คำสอนอื่นๆว่าใช่ของพระองค์หรือไม่? ที่ท่านไปทำ ไปหา ไปปฏิบัติมาหกปี ท่านไม่ได้เอามาสอนเลย!

ท่านบอกที่ลงไปหกปีเพราะวิบากที่เคยประมาทล่วงเกินองค์พุทธ กัสสปพุทธเจ้าในพุทธันดรที่แล้ว

เวลาสอนก็มีภาพปัญจวัคคีย์ทั้งห้านั่งสดับพระสังฆธรรมประกอบเห็นภาพในยุคนั้น

ท่านสอนให้ปล่อยวางธาตุขันธ์ ตั้งแต่กัณฑ์แรกเลย ว่า อนิจจัง-อนัตตา ยึดเอาไม่ได้ ปล่อยวาง ยึดไม่ได้ สติปัญญาญาณ ยึดไม่ได้ อนัตตา ปล่อย

ร่างกาย-จิตใจ เรากับธรรมชาติ พึ่งให้กลมกลืน เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา เป็นอันเดียวกัน อย่าแบ่งแยก เข้าใจแจ้ง แก่ใจตรงนี้มันก็สว่างเลย ชีวิตก็ไม่ดันเข้าใส่กับมัน อย่าจริงจังกับมัน มันก็ลักแต่เข้าไป ก็ไม่เป็นกรรม ชีวิตจะสงบเย็น ร่มเย็นกว่าชีวิตที่ต้องดิ้นรน

จะอยู่ที่ไหนๆ ก็เป็นวัดไปหมด วัดกายวัดใจ-วัดในวัดนอก เป็นวัดหมดสรุปแล้ว ร่างกาย-จิตใจนี้ทำอะไรกับมันไม่ได้เลย นอกจากปล่อย

วาง หรือสมมุติใช้กายจิตดำรงชีพที่เรียบง่าย (มักน้อย-สันโดษ-พอเพียง) แล้ววาง หรือทำให้เลิกแต่ว่าทำ ได้เท่านี้ นอกนี้เป็นกรรม

ความสงบหรือสมาธินั่งหลับตา也不需要ไปหา มั่นอนิจจัง-อนัตตา ไม่สงบ也不需要ไปรังเกียจผลลัทธิ มั่นอนิจจัง-อนัตตา ถ้าเอาอัตตาเจตนา เข้าไปทำปฏิบัติ ก็เป็นกรรม ไปเกิดอีก

เรื่องทำบ้านให้เป็นวัด ที่พักที่อยู่ บาลี เรียกว่า “อาวาส-อาวาส” อาวาสสัปปายะ คือ อาวาสสบาย ควรมีมุมพ่อนคลายกายและใจไว้เดิน คลี่คลาย อารมณ์สบาย ธรรมชาติคือธรรมชาติ มีดิน-น้ำ-ลมพัดผ่าน เล็กใหญ่ ตามฐานะ อัตตภาพ คนมีวาสนาก็เลือกหาได้ง่าย

มีอากาศสบายสดชื่นไร้มลภาวะ ได้ไป สามอ้อแล้ว คือ อาวาส-อากาศ-อุตุสบาย

อิริยาบถ สบาย เป็น อ.ที่ ๔ ก็อยู่ที่เดียวกันในมุมพ่อนคลาย

อาหารสบาย-อารมณ์สบายอีก ๒ อ. จะมากขึ้นน้อยอยู่ที่วิบาก พวงพันสัมพันธ์กับครอบครัวยุคไหนเพียงใด

ส่วน อ.ที่ ๗ สุดท้าย คือ **อาจารย์** ก็หาที่ถูกฝักถูกตัวกันมาเป็น ปุพเพตกปุญญตามีวาสนาร่วมกันมาแต่อดีตที่ตรงต่อพระสัจธรรมนิพพาน

ครบ ๗ อ. สัปปายะ ทำบ้านให้เป็นวัด แต่องค์พุทธะ ท่านตรัสว่า ทำทุกอย่างก้าวให้เป็นวัด วัดที่ไม่ต้องดูแล นั่นแหละวัด(อาวาส-อากาศ-อุตุ-อาหาร-อิริยาบถ-อารมณ์-อาจารย์)

ถึงจะสบาย-ไม่สบาย ก็ให้ปล่อย ไม่ยึดเอาอะไร สรรพสิ่งยึดกัน ไม่ได้ พ่อแม่ ลูกภรรยาสามีก็เป็นกันไป แต่ยึดไม่ได้ พี่น้องญาติมิตรสหาย รัก ก็ต้องพลัดกัน ยึดเอาไว้ไม่ได้

ไม่ปล่อยตอนนี้ จะไปปล่อยตอน ยอมจำนนปล่อย มันก็ต้อง ปล่อยด้วยน้ำตา

น้ำตาที่เคยหลั่งกันมาแล้ว มากกว่าน้ำในมหาสมุทรทั้งสิ้น!

อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต ยึดไม่ได้ แม้ปัจจุบันก็ไม่ไปอยู่กับปัจจุบัน
มันยึดไม่ได้ ยึดก็ทุกข์ทันทึ จึงให้ปล่อยวาง- วางๆ “จำๆ ดุจตะวันส่อง
สว่างจ้า”

สมาธิ B แม่ธรณี องค์พยานเอง

ภารกิจที่สำคัญที่สุดก็คือ ในคืนที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ พญามาร
วัสดี และกองทัพมารเข้ารบกวนพระพุทธเจ้า อ้างเอาบัลลังก์เป็นของตน
ไม่มีเทพ เทวดา กล้าเป็นประจักษ์พยานให้ ต่างหนีกายหลบเร้นไปหมด
ด้วยความกลัวในพญามาร จนพระพุทธเจ้าต้องอ้างเอาธรณีเป็นพยาน พอ
พระพุทธเจ้าเปล่งวาจาเท่านั้น แผ่นดินก็จะสะเทือนเลื่อนลั่นอยู่ ๗ ครั้ง
เสียงดังกัมปนาท พระแม่ธรณีไม่อาจทนอยู่ได้ พอนางได้ยิน ต้องปรากฏ
กายเป็นพยานเอก แสดงการบิดน้ำจากมวยผมเพื่อแสดงให้เห็นถึงกุศลที่
พระพุทธเจ้าได้กระทำมาตั้งแต่อดีตชาติ ปรากฏว่าน้ำที่กรวดลงบนพื้นแล้ว
แม่ธรณีรับไว้้นมากถึงขั้นเป็นมหาสมุทร พัดเอาเหล่าพญามารกระจัด
กระจายหายไป ต้นเหตุนี้ทำให้เกิดพระพุทธรูปในปางมารวิชัยขึ้นในกาลต่อ
มา เรื่องการอ้างเอาพระแม่ธรณีเป็นพยานนั้น ในประวัติศาสตร์ชาติไทย
สมเด็จพระนเรศวรมหาราชก็อ้างเอาธรณีผืนแผ่นดินไทยเป็นพยาน ด้วย
การหลั่งน้ำทักษิโณทกเพื่อประกาศอิสรภาพไม่เป็นเมืองขึ้นของพม่าอีก
ต่อไป หรือเมื่อศรีปราชญ์ถูกพระยานครศรีธรรมราชประหารชีวิตก็อ้างเอา
แม่ธรณีเป็นพยาน จนเป็นที่มาของบทโคลงที่ว่า

ธรณีนี้นี้ เป็นพยาน   เราก็คิษย์มีอาจารย์ หนึ่งข้าง
เราผิดท่านประหาร   เราขอบ เราบ่ผิดท่านมล้าง
ดาบนี้ คืบสนอง

สมาธิโพสต์ภาพวัดและรูปเจ้าคุณเจ้าอาวาสว่า วัดพัฒนาตัวอย่าง

อีกวัดดังแถวภาคกลาง ออกทีวีเป็นวัดตัวอย่างปฏิบัติธรรมตลอดปี แนวเจริญสติปัฏฐานบ้านเรา คือชนิดตามดูตามรู้ฟอง-ยุบ รูป-นาม วัดนี้เจ้าคุณเจ้าอาวาสชราภาพมาก อายุกว่าแปดสิบ สอนไม่ไหวแล้ว แต่ยืนยันคำสอนมาตลอดอายุของท่านว่า “ดีอยู่/พากตาย” ไม่รู้เอาพุทธประวัติตอนไหนมาสอน ใครไปฝึกกัมมฐานได้ผลนิพพานอย่างไรเซตมาเล่าสู่กันฟังบ้าง

สมาธิ B เรื่องพระแม่ธรณี ก็สักแต่ว่ารู้ไว้ ไซ้ว่าใส่บาแบกหามเจ้าค่ะ

เรื่องพระแม่ธรณีนี้นี้ตรงกับเนื้อหา “การกรวดน้ำ” การแผ่บุญ และอธิศีลกรรม เจ้าค่ะ

แต่ก็แนะนำไปแล้ว ให้ทำบ้านให้เป็นวัด ท่านเห็นอย่างไรแชร์ส่งข่าว เห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร?

สมาธิ B อิมมม..สำหรับตัวลูก อยู่บ้าน เบาๆคลาๆ ไปดีกว่า ดั้นรนไปมันเป็นทุกข์ ทุกข์ทั้งทางโลก ทางธรรม เจ้าค่ะ

ทุกข์ทางโลก อย่างแรกการเดินทาง ตามมาด้วยที่อยู่ทีกิน บุคคลต่างๆ ที่ต้องไปพบไปเจอ มีผัสสะมากระทบกาย กระทบใจเยอะเยอะมากมาย ดั้นรนไปสู้กับทุกข์ไป ก็มีแต่ทุกข์ เพราะทุกข์ไม่มีตัวตน ทุกข์เกิดอยู่กับตัวเจ้าของนั้นแหละ เจ้าค่ะ

ทางธรรม โมหะ อวิชชา พาหลง ไม่จบ ต้องไปเกิดตามวิบากเจ้าค่ะ

ธรรมทั้งหลายไม่มีตัวตน ไม่เที่ยง บังคับบัญชาไม่ได้ แต่เอาตัวตนไปบังคับ ไปรู้ ไปดู ขัดแย้งต่อพระสัจธรรม มันบังคับบัญชาไม่ได้ แต่บังคับให้เดินจงกรม นั่งสมาธิ ปิฉวาจา ฟืนธรรมชาติอย่างแรง หลงตั้งแต่เริ่มคิดที่จะทำแล้ว เจ้าค่ะ อะไรที่ไม่อิสระ ขัดต่อพระสัจธรรม

เนื้อหาพระนิพพาน นิพพาน ไม่มีอะไร แล้วจะเอาอะไร

ขอวิสัชนาคำสอนที่ว่า “ดีอยู่ปากตาย” นี่ท่านเจ้าคุณสอนมากกว่าสามสิบปี เมื่อก่อนก็ไม่มีครูอาจารย์ที่ดีกว่านี้ ก็หลงเชื่อไปฝึก ก็เกือบตาย สมคำสอน เพราะจะเอาแค่ดี แต่ดีของคนสอนก็มุ่งหวังจะให้ได้ คือได้ นิพพานแต่คนสอนก็ไม่วั้จักนิพพาน ก็สอนแค่เอาดี

สมาธิก B บังคับธรรมชาติ ฝืนธรรมชาติ มันแค่ชั่วคราว เจ้าคะ

ครั้นภายหลังได้ครูอาจารย์ที่ตรงต่อพระสัจธรรมเนื้อหาานิพพาน ว่า นิพพานว่างทำเอาว่างไม่ได้ จึงรู้ว่า เราหลงไปเพราะวิบากเคราะห์ ดีที่ยังไม่ตายตามที่ท่านเจ้าคุณสอน เลยพ้นออกมาได้ ก็ใครจะไปรู้เห็นมีคนนิยมชมชอบกันมากแม้ทุกวันนี้ก็ยังดังไม่ตก สำนักพุทธศาสนาแห่งชาติก็สดุดีเป็นสำนักปฏิบัติยอดเยี่ยมของประเทศไทยคู่กับอีกสำนักแถวอยุธยา คนหลงปฏิบัติชอบ-ชอบปฏิบัติมากไม่แพ้กัน

ที่ยกมาให้ทราบ ก็ให้รู้ว่าอะไรที่ไม่ตรงต่อเนื้อหาพระสัจธรรม นิพพานคำสอนพระพุทธะ ไม่ใช่วัดในความหมายของพระพุทธเจ้า จะได้ไม่หลง!

สมาธิก B สัตว์โลกย่อมเป็นตามกรรม เจ้าคะ

ทุกอย่างก้าวเป็นวัด ทุกกลมหายใจเข้า-ออก เป็นวัด วัดที่ ตื่น ๆ ตื่น โพล่งโลง้งจ้า กว้างไกลไร้เขตแดน ไร้คตินึกา วัด อนิจจัง -อนัตตา ไร้ร่องรอยอึดตาตัวตน ลักแต่ว่าพระพาหิยะฯ

วะฯ หลุด “โลกธรรมแปดเปื้อน” วะแล้ววะอีกๆๆ

เรื่องของหนี้กรรม ถ้าเคยพึงพาพ่อแม่ในชาติก่อนไว้เยอะ และรักหวงห่วงกันมาก พ่อแม่ก็จะมาเกิดในชาตินี้กลับมาเกิดในห้องของลูก

ให้ลูกได้ชดใช้เลี้ยงดูใช้กรรมกันไป-มา ไม่จบ ก็จะห่วงกันไปมาอยู่อย่างนี้ ก็ให้เห็นน้ำชดใช้มากๆ

ถ้าห้วงชาติบ้านเมืองมาก แสดงว่าเคยเป็นหนี้ชาติบ้านเมืองเอา ทรัพย์สินของแผ่นดินมาใช้มากในชาติก่อน ก็ให้หนี้มาใช้ให้แผ่นดินขอมาเป็นหนี้ต่อแผ่นดินหนี้ภาษีอากรหนี้ส่วนรวมฯ

เช่น ห่วงหมาแมวมากก็เพราะเคยใช้แรงงานคนรับใช้ลูกจ้างรักมาก ใช้เขามาก เขาตายมาเกิดเป็นลูกหมาแมวในบ้านให้เราเลี้ยงใช้หนี้กรรม

หรือเคยใช้แรงงานคนรับใช้มากเกินพอดี รักมากใช้มาก เขาตายมาเกิดเป็นลูกเราให้เลี้ยงชดใช้หนี้กรรมคืน กลับไปกลับมาไม่จบ ให้หนี้เอาทิศให้จิตจางขาดกันไป จึงอิสระ หลุดจากกัน

ห่วงอะไร คนสัตว์สิ่งของ แสดงว่าอดีตเคยใช้แรงงานเขามากเกิน จริจกเกินกรรมเกินเลยเยอะ ให้หนี้มากมายให้จิตจางขาดกันไป

คำว่า สุข-ทุกข์ อยู่ที่ไหน นี่พระพุทธรูปหรือเปล่านั้น ท่านสอนว่าอย่างไรหนอ?

พอตาเห็น หูได้ยิน ได้กลิ่น รู้รส รู้สัมผัสกาย ใจรับรู้รับทราบ ก็เกิดพอใจบ้าง ไม่พอใจบ้าง เกิดแต่เหตุที่ผัสสะกระทบ ที่ตา หู ฯลฯ นั้นแหละ

พอใจคือสุขเวทนา -ไม่พอใจคือทุกข์เวทนา เวทนา อนิจจา-อนัตตา ยึดไม่ได้ เพราะมันไม่เที่ยง ไม่แน่ ไม่สุขไปตลอดไม่ยั่งยืน

พอพลัดพรากจากสิ่งที่รักที่พอใจ นั่นคือทุกข์

พอประสบกับสิ่งที่ไม่พอใจ นั่นคือทุกข์อีก

เจ้าเวทนา เป็นต้นเหตุ เป็น เหตุให้เกิดทุกข์

คนที่พูดว่า สุขทุกข์อยู่ที่ใจ นั่นนะ ต้องพูดต่อให้จบว่า สุขก็สักแต่ว่า ทุกข์ก็สักแต่ว่า มันอนิจจา-อนัตตา ควบคุมมันไม่ได้ ไม่ให้ยึด ให้ปล่อยวาง ทุกข์ก็ช่าง สุขก็ให้ช่างเสียด้วย อย่าไปยึดติดมัน!

ใช่แล้ว มันไม่เที่ยง สิ่งใดไม่เที่ยง สิ่งนั้นเป็นทุกข์

คนรักแต่งงานกัน พูดกันว่า จะรักเธอชั่วฟ้าดินสลาย ก็อย่าไปเชื่อ!

ให้ท่องไว้ว่า มันไม่แน่ (สักวันเธอต้องไปจากฉัน)ไม่จากเป็น (ไปมีคนใหม่) ก็ต้องจากตาย

ให้คิดถึงความตายทุกลมหายใจเข้าและหายใจออก

สุขก็อย่าไปหลง ทุกข์ก็ไม่แน่หรอก มันไม่ได้ทุกข์ตลอดไปเสียเมื่อไร มันมาเยี่ยมแล้วมันก็ต้องจากไป อย่ายึดอย่าติดกับมัน

ทำไมไม่ให้ยึดติดกับมัน เพราะอะไร?

ก็เพราะยึดมันไม่ได้ อนิจจังมันสลายคลายตัวของมันเองอยู่ตลอดเวลา ถ้าเข้าไปขัดแย้งกับอนิจจัง จะทุกข์ และสุขทุกข์ก็เป็นอนัตตา เอาอัตตาเข้าไปจัดแจงมันไม่ได้ บงการบัญชาไม่ได้ เรียกอนัตตา อย่าเอาอัตตาเข้าไปทำอนัตตา

อัตตา นี่มันมีเราที่ไม่ใช่เรา มันอนัตตาไม่ใช่เรา และไม่มีเรา แต่เราคิดว่ามีเรา เราหลงผิด เพราะอัตตา

ทรงตรัสอีก ว่าโลกมีแต่ทุกข์ ไม่มีสุข แต่ทุกข์น้อยไปหน่อย เลยตีค่าราคาราคะด้วยตัณหาว่า นี่แหละสุขของฉัน!

ทรงตรัสอีก “ให้พึงเห็นสุขโดยความเป็นทุกข์ พึงเห็นทุกข์โดยความเป็นทุกข์เสียแบบ พึงเห็นความไม่สุข-ไม่ทุกข์โดยความเป็นของไม่เที่ยง”

อะไรๆ มันไม่แน่นอน นี่เป็นกฎกติกาของโลกจักรวาลนี้ ที่สัตว์โลกต้องยอมรับ ไม่ยอมรับทุกข์ทันที

สรรพสิ่งล้วนเสื่อมสลายคลายตัวของสรรพสิ่งเองบังคับบัญชาไม่ได้ ไม่อยู่ในอำนาจ นี่แหละคือ อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา

กาย-ใจ ก็ตกอยู่ภายใต้อำนาจของ อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา อย่าขัดแย้งกับมัน

แต่ให้ยอมมัน-ปล่อยมัน-วางมันเสีย สุข-ทุกข์ ก็ให้ปล่อยวาง มัน

ยึดอะไรไม่ได้สักสิ่งเดียว คนรัก-สมบัติพัสดาน-ยศตำแหน่งเกียรติบิราร
ล้วนยึดไม่ได้ ต้องทิ้งสิ่งทั้งปวงไป

“โลก คือหมู่อัสตร ไม่มีอะไรเป็นของตน จำต้องทิ้งสิ่งทั้งปวงไป”

“รู้อย่างนี้แล้ว ท่านควรจะทำการอย่างไรกับชีวิตนี้?”

“ใครที่ฟังอยู่ แสพมาสันทนาธรรมกันหน่อย ท่านคิดว่าควรจะทำ
อย่างไรกับชีวิตของท่าน หรือว่าแล้วแต่वासนา?”

จิตคนส่วนมากหลงทั้งวัน แต่ไม่รู้ตัวว่าตัวเองหลง!

หลงไปทำบุญบ้าง-ทำบาปบ้าง-บางคนหนีโลกไปนั่งหลับตา
หาความสงบบ้าง นี่คนหลงไปทำเอาไปเกิดภพชาติ ท่านจะมีชีวิตอยู่เพียง
เท่านี้ละหรือ?

ช่วยกันแชร์แบ่งปันธรรมทานกันหน่อย ขอเชิญนะ

สมาธิก ส หนูแค่รักษาใจตัว

รักษาใจ ก็เข้าใจว่ารักษาโดยไม่ทำบาป แต่ทำแต่บุญใช่ไหม ไปนั่ง
สมาธิรักษาใจด้วยไหม เห็นเขาทำกันทุกวัด

หรือไปเจริญสติปัฏฐานวิปัสสนาไหมทั่วบ้านทั่วเมืองเขาทำกัน

**สมาธิก ส ไม่ค่ะ ทำได้ทุกอย่างที่ มันอยู่ที่ใจเรา ให้เราไปที่ไหน ถ้าจิต
คิดไม่ดีก็ไม่มีประโยชน์**

ขอถามใหม่ ทุกคนเกิดแล้วที่ไม่ตายไม่มีในโลก จึงถามว่า ท่าน
ต้องตายไม่ช้าก็เร็ว ตายแล้วต้องเกิด ยกเว้น พระอรหันต์

ถามว่า ยังอยากเกิด-ตายๆๆๆอยู่อย่างนี้ แต่ขอไปเกิดที่ดีๆ นี่
คนส่วนใหญ่ขอเกิด ที่ไม่อยากจะเกิด เห็นมีแต่ปากว่า แต่ไม่รู้ว่าจะไม่เกิดคือ
อย่างไร?

**สมาธิก B ท่ามกลาง ไม่มีบุญ ไม่มีบาป ไร้ใจซะแล้ว ก็ไม่ต้อง
รักษาใจ**

ปล่อยใจให้มันเป็น อนัตตาไม่ต้องเอาตัวรู้ ตัวหลง เข้าไปรักษาใจ

ปล่อยให้ใจคลายออกจากทุกข์ จากสุข

**สมาธิ B คลายจากบุญ จากบาป ใจจะสว่างด้วยใจของมันเอง
โดยธรรมชาติ เจ้าคะ**

ไม่เกิดคือ หลุดพ้น ออกจากโลกทวารทั้งหก
แม้ครั้งพุทธกาล ไปสอบถามอุบาสก-อุบาสิกา ไม่เคยมีใครไม่ขอ
เกิดสักคน

ปัจจุบัน ยังไม่เคยทำแบบสอบถาม แต่คงเหมือนสมัยพุทธกาล
หรืออาจมี มีเท่าธุลีปลายเล็บ ที่ทรงพยากรณ์ไว้

หลายคนอยากเกิดดีๆ เช่น ยอมบริจาคเงินไปจองดุสิตบุรีเทวโลก
เป็นต้น ดีจริงไหมไปเกิดบนสวรรค์ดีไหม?

**สมาธิ B จริงหรือไม่จริง ไม่ตัดสิน ทุกอย่างเป็นไปตามวิบาก
ดี-ชั่ว ที่สร้างที่ทำได้ แต่มันไม่เที่ยง ดีได้ดับได้ ชั่วได้ดับได้ เป็นไปตาม
วาระของมัน ขึ้นสวรรค์ได้ก็ตกสวรรค์ได้ เจ้าคะ**

สมาธิที่ตอบว่า “รักษาใจ ให้คิดดี-พูดดี-ทำดี จึงจะมีประโยชน์”
ก็ถูกต้อง ทำดี ผลดี ไปเกิดดี อาจมาเป็นมนุษย์ชั้นสูง หรือเทวดา หรือ
พรหม ถามต่อว่า “พ้นทุกข์หรือยัง? ไปเกิดดีๆ พ้นทุกข์ไหม?”

ทรงตรัสว่า เกิดเป็นทุกข์-แก่เป็นทุกข์-เจ็บป่วยไข้เป็นทุกข์-ตาย
เป็นทุกข์

ท่านอาจจะบอกว่า เทวดาไม่แก่-ไม่เจ็บ แต่เทวดามีตาย เรียกว่าจติ
แปลว่าเคลื่อน คือหมดบุญคือตายนั่นแหละ

แล้วไปเกิดที่ไหนอีก ที่ว่าดีๆ นะมีไหม ตอบว่าไม่มี ยิ่งนรก
อบายภูมิคงไม่อยากไปใช้ไหม ๓๑ ภูมิ มีไหมที่ทรงรับรองว่าไม่ทุกข์

ท่านจะอย่างไรกับชีวิตนี้ ปล่อยให้ไปตามกรรมใช้ไหม ทรงตรัส
รับรองไว้แล้ว “สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม” หนีกรรมไม่พ้น ก็เคยเกิด-
ตายกันมาแล้วคนละกี่แสนชาตินับถว้นไหมไม่มีใครรู้ นอกจากพระพุทธเจ้า

ทรงตรัสว่า “ทุกคนเคยเกิดมาแล้ว ทั้งพรหม-สวรรค์-มนุษย์-และ
นรกฯ” เคยหมดแล้ว วนเวียนดูจเดินทางไปรอบมหาสมุทร วนไปแล้วกลับ
มาที่เดิม

ควรที่จะเบือนหน้ากันได้หรือยัง?

สมาชิ ก B ท่ามกลาง เบื่อ หรือ ไม่เบื่อกับล่องไปเจ้าคะ ยึดเบื่อก
ก็ผลักไล่เลือกข้าง หลงวิ่งตามหาพระนิพพานให้หายเบื่อกอีกเจ้าคะ

เจ้าชายสิทธัตถะ อยู่ในวังพร้อมด้วยความสุขสำราญ ท่าน
สงสัยว่า ทำไมคนเกิดแล้วต้องแก่-เจ็บ-และตาย ทำไมต้องรุกรานทำ
สงครามฆ่าฟันกันท่านต้องการคำตอบ ไม่มีใครตอบได้ ท่านจึงหนีเข้าไป
หาคำตอบอยู่หกปี

ขณะนี้ ท่านมีความสุขสบายดีใช่ไหม? ถ้าท่านตอบว่าใช่ ท่านก็
กำลังหลงไม่รู้ตัวว่าหลง

หลงว่ายังแข็งแรง-ยังไม่แก่-ไม่เจ็บ-ยังไม่ตาย

เพราะว่า อิริยาบถปิดบังทุกข์-สันตติปิดบังอนิจจัง-ความเป็นกลุ่ม
ก้อนชีวิตร่างกาย ปิดบังอนัตตา

โมหะอวิชชาตัวหลงเข้าไปรู้-รับรู้รับทราบทางทวารหก ตา หู ฯ หลง
ในความเป็นความอยู่ หาอยู่หากิน ด้วยความหลง

“โลก คือหมู่สัตว์ ไม่มีอะไรเป็นของตน จำต้องทิ้งสิ่งทั้งปวงไป-
ไม่อยู่ในอำนาจ ไม่เป็นใหญ่จำเพาะตน-ไม่อึดในกาม เป็นทาสแห่งตัณหาฯ”

ถูกผูกไว้กับโลกหย่อนๆแต่คลายยาก ผูกไว้ด้วยอาลัย สัตว์โลก
ต่างก็มีกรรมเป็นของตัว มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย ทำกรรมอันใดไว้ ย่อมได้
รับผลของกรรมนั้นๆ

ชีวิต น่าจะมีอะไรที่มากกว่าการเกิดแล้วก็ตายเสียเปล่า เกิดทิ้ง-
ตายทิ้ง น่าจะมีอะไรที่มากกว่านี้ (มากกว่าเกิดทิ้ง-ตายทิ้ง สู้ญเปล่า)

สมาชิก B ชีวิตนี้ไม่มีอะไร เป็นอนิจจัง อนัตตา ปล่อยวาง
คือ จบ

อนิจจัง อนัตตา ยึดเอา ถือเอา ไม่ได้ เพราะ ไม่มีอะไรจะให้อยึด
“ชีวิต ควรที่จะพ้นไปจากความทุกข์ทรมานสโลเกะโสะกะพิไรรำพัน
มิใช่หรือ?”

ถ้ายอมรับว่า ชีวิตควรที่จะพ้นไปจากทุกข์ทรมานสโลปะยาสะโสะกะ
ก็ต้องถามต่อไปว่า “จะพ้นทุกข์ได้อย่างไร?”

สมาชิก B ลึกแต่รู้ว่ารู้ เห็น ฯลฯ แล้ว ปล่อยวาง เจ้าคะดับตรง
นั้น เดียวนั้น จบเลย ปล่อยเลย เจ้าคะ

หกปีทรงตรัสรู้สัจธรรมดับทุกข์ได้ด้วย อริยสัจสี่ทรงตรัสเหตุ และ
ความดับเหตุ

เหตุ คือ สมุทัยอริยสัจ ได้แก่ ตัณหา ทำให้เกิดทุกข์ ดับเหตุที่
ตัณหา คือ ดับทุกข์

“ดับตัณหา ดับอย่างไร ทรงสอนอย่างไร?”

สมาชิก B ลึกแต่ว่า พระพาหิยะ เจ้าคะ

ถามร้อยครั้ง ลูกก็ตอบแบบนี้ร้อยครั้งเจ้าคะ ฆ่าลูกให้ตาย ลูกก็จะ
ตอบอย่างนี้เจ้าคะ

นั่นแหละ ที่ต้องการคำตอบ คือ ทรงตรัสสอนพาหิยะว่า “เมื่อเธอ
เห็น ได้ยิน ฯ ให้ลึกแต่ว่า รับรู้รับทราบอะไรๆก็ให้ลึกแต่ว่าฯ”

สมาชิก B ลึกแต่ว่า ตัดตัวรู้ ตัวหลง ตัดท่อน้ำเลี้ยง ตัณหา
อุปทาน ไปเรื่อยๆเจ้าคะ

ทีนี้ ก็ควรไปทำความเข้าใจ คำว่า ลึกแต่ว่าให้ซาบซึ่งใจแจ้งแก่ใจ
ถ้าแจ้งแก่ใจก็ใช้ดับทุกข์ได้จริงตามที่ทรงตรัสรู้

ก่อนนอนคืนนี้ เทน้าอุทิศบุญโปรดสังสารวัฏเสียด้วยอโห-สิกรรม-

ขอขมากรรม จะดับทุกข์ได้เร็วขึ้น

สมาธิก ส สาธุค่ะ เข้าใจแล้ว รู้สึกดีจังเลย สมาธิก B สาธุๆๆ
ขอบคุณที่ให้เข้ากลุ่ม

สมาธิก B ก่อนนอนคืนนี้ เทน้ำอุทิศบุญโปรดสังสารวัฏเสียด้วย
อโหสิกรรม-ขอขมากรรม จะดับทุกข์ได้เร็วขึ้นสาธุ อโหสิ เจ้าคะ ขอ
อนุญาตนำคำของท่านพระอาจารย์มากล่าวซ้ำ เจ้าคะ

เป็นแก้วเปล่าๆ ไปนะจ๊ะ แก้วคว่ำ ต่อให้ฝนตกมากแค่ไหนก็ไม่ได้
น้ำ สาธุ อโหสิต่อกันนะจ๊ะ

ก็อะไรเล่า ปิดกันปิดบังสัตว์อยู่? ก็อะไรเล่า ถ้าไม่ใช่วิบากกรรม
พื้ชำระหนี้กรรมเสียด้วย การเทน้ำอโหสิกรรมอุทิศบุญให้บ่อยๆ
เนืองๆ

จิตที่วางที่ว่างเท่านั้น จึงจะมีพลังอุทิศได้กว้างไกลไปแสนไกล
จักรวาล

จิตตื่นๆ ตื่นโพลง ตื่นนอกตื่นใน คลายจิตออกเหมือนดอกไม้บาน
ล่องหล่นกลีบละอองเกสรเรณูไม่เหลืออึดตา ดุจตะวันส่องสว่างอยู่กลาง
หาวจะนั้น

๒๐๑๕.๑๐.๐๗ วันพุธ

อนิจจัง จะแปลว่า คลายหลุดออกตลอดกาลก็ได้ ปล่อยออก
หรือ มันวางตัวของมันตลอดกาล ก็ได้

อนัตตา มันวางจากอึดตา อยู่ตลอดกาลอยู่แล้ว ก็ได้ เหมือน
อนัตตาจิตดั้งเดิมแท้ มันปัสสสรของมันอยู่แล้ว ก็ได้

ธรรมชาติ ของโลกธาตุจักรวาล มันอนิจจัง-อนัตตา-ทุกขัง อยู่เป็น
อกาล-อกาลิโก

ส่วนจิตปัสสสรตั้งเดิมแท้ มันก็อันตตาแฝงใสอยู่แล้วเดิมเหมือนกัน
จะนั้นอย่าเอาอัตตา ไปใส่จิตปัสสสร อย่าไปขัดแย้งกับธรรมชาติ
อันตตา

อย่าเอาอินจัจยังยืน ไปใส่จิตปัสสสรที่มันคลายอยู่แล้ว-คลายเป็น
อนิจจังอยู่แล้ว

ให้ฟังอยู่กับ อนิจจัง-ความไม่แน่นอน ไม่ยั่งยืน ความชั่วคราว
ความเสื่อม ความหลุด-วิมุติ (อย่าอยู่กับสมมุติ แต่ให้สมมุติใช้ธาตุขันธ์
แบบพอดีแล้วปล่อยวาง)

สมาธิ B สาธุ อโหสิ เจ้าคะ ท่านพระอาจารย์ ลูกขออนุญาต
บอกอาการตามความเป็นจริงเจ้าคะ คือ ร่างกายวงวลีมาไม่ขึ้น แต่จิตตื่น
มีสภาวะรู้ตัวว่าต้องแผ่บุญไป ก็นอนผายมือออกไปทั้งสองข้าง แล้วก็แผ่
บุญไป ขอโหสิไป จนสภาวะรู้ตัวหายไป หลับไป เจ้าคะ

ให้ฟังอยู่กับ อันตตา ด้วยความไร้ร่องรอยแห่งอัตตาตัวตน ไม่มี
ตัวเองในนั้นๆทุกสรรพสิ่ง ไม่มีตัวเองในเห็น ได้ยินฯ ในโลกธาตุขันธ์ มีแต่
อันตตา

สมาธิ B ลูกไม่มีเจตนาทำสมาธินะเจ้าคะ มันเป็นไปของมันเอง
เจ้าคะ

ไม่อยู่อย่างแตกต่างหากจากธรรมชาติธรรมดาของ อนิจจัง-ทุกขัง-
อันตตา

อยู่กับการ “ปล่อย-สักแต่ว่า” อย่างเดียว ไม่แะทรง-ไม่ต้องทำอะไร
แบบไหนอีก อยากกิน-กิน อยากนอน-นอน อโหสิไป อุทิศไป มีเพียงเท่านั้น
ของมันเองๆๆๆ

ใช้โสวณีๆ หนักแน่นยิ่งกว่าสาธุ - อโหสิยิ่งกว่า หลุดวิมุติผายมือ
แสดงจิตที่อุทิศแผ่ให้

โลกทิพย์เป็นภาคละเอียด โลกแห่งโอปปาติกะ มีทั้งอบายภูมิที่ไม่สบาย ต้องการบุญจากผู้ที่อนุโมทนาให้ ส่วนภพภูมิเทวโลกส่วนใหญ่มีอรรถภาพพอสมควร แต่ก็ยังต้องการเพิ่มรังสียิ่งขึ้นไป เทวโลกเขานับถือกันที่แสงสว่างจ้าจากกาย เช่น พระอินทร์หรือท้าวสักกะเทวราช ประมุขของเทพชั้นดาวดึงส์เทวโลก คุณถึงชั้นล่างคือจาตุมหาราชิก สีมหาราชด้วยครึ่งหนึ่ง มีจุลเทพ-มหาเทพ อุบัติขึ้นใหม่ มีแสงสว่างจ้ามกกว่าท้าวสักกะเนื่องจากบำเพ็ญบุญบารมีที่มีอานิสงส์มากกว่าท้าวสักกะที่บำเพ็ญจากมมมานพที่สร้างทางศาลาพักร้อนจึงแสงน้อย เวลาจุลเทพ-มหาเทพ ออกมานอกวิมาน ท้าวสักกะ ต้องคอยหลบ เพราะอับอาย จึงชวนขวยบำเพ็ญบุญอยากได้บุญมากขึ้นอีก จึงลงมาใส่บาตรพระอรหันตเถระพระสารีบุตรครั้งนั้น รัศมีกาย จึงตัดเทียมเทพทั้งหลาย

ดังนั้น คนที่มีบุญบารมีบนโลกมนุษย์ จะมีแสงรัศมีพลังบุญเปล่งออกจากกายซึ่งภาคทิพย์เขาเห็นง่าย ก็จะมาขอรับส่วนบุญ ถ้าหากทำเฉยเมย เขาก็จะส่งสัญญาณ อย่างใดอย่างหนึ่ง บางที ถึงกับซ่อนร่างคนนั้นหรือคนใกล้ชิด จะสังเกตได้ว่าผิดปกติอะไรเกิดขึ้นพอจะรู้ได้ จึงให้หมั่นจ่ายออก เหมือนคนร่ำรวย มีทรัพย์มากอย่าเก็บ ให้รีบจ่ายออก ดังที่ให้เห็นน้ำอุทิศนี้แหละ

อานิสงส์เมื่อเขาได้รับ เขาจะอนุเคราะห์ตอบแทนเอง ไม่ต้องขอให้ออกไปอย่างบริสุทธิ์ไม่ขอได้เอง

เมื่อคืน ค้างอยู่ที่ประเด็นธรรมที่ว่า อะไรเล่าปิดบังสัตว์อยู่ และเปิดประเด็นค้างไว้ว่า

ก็จะอะไรเล่า! ก็กรรม หรือ วิบากกรรม นั่นเอง ที่ส่งผลปิดกันปิดบัง นั่นพูดถึงด้านเดียวเฉพาะ วิบากที่เป็นอกุศล

แต่วิบากที่เป็นกุศลกรรม เราก็เคยบำเพ็ญมาในอดีต ก็ส่งผล

แทรกแซงเบียดอกุศลได้เหมือนกัน

เช่น องค์อุลmal เป็นต้น วิบากกุศลแซงอกุศล ทำให้ไปอยู่ในข่าย พระญาณพระพุทธร ในค่อนรุ่งวันนั้น จึงทรงเสด็จไปโปรด นี่ด้วยวิบาก กุศลกรรมมาเบียดอกุศล จึงได้บวชบรรลุลหรรณ

พาหิยะ เรือแตกรอดตาย วิบากกุศลกรรมส่งผลให้ได้สดับ พระธรรมจากพระพุทธรบรรลุลหรรณ นี่ก็เพราะกรรมดีส่งผล

การอุทิศบุญ-อโหสิกรรม วิบากกุศลจะหลุดทุกครั้งที่อโหสิอุทิศบุญ ยิ่งทำบ่อย กรรมก็หลุดบ่อย จนกรรมเบาบาง วาระโอกาสได้ฟังพระ สัจธรรมก็มาถึง ไม่มีอะไรปิดกั้นปิดบัง ฟังแล้วกลั่นกรองไม่นาน ก็ไม่ติด ไม่ขัดข้อง-ไม่ขัดแย้ง-ลุล่วงในธรรม-บรรลุลหรรณงาย

อย่าคิดว่านิพพานต้องไปหาเอาในอนาคตเตกาเล่า เบื้องหน้าโน้น เทอญฯ

แต่นิพพานที่นี้เดี๋ยวนี้ คลายจิตออก-จิตก็ไม่ติด-จิตก็หลุด-วิมุตติ นิโรธนิพพาน

นิพพานไม่ยาก-ไม่่งาย แต่ให้คลายจิตออก

จำๆ กว้างๆ ตื้นๆ โลงโพล่งๆ นี่จิตคลายแล้ว

อโหสิๆ นี่ คลายแล้ว

ทำบุญกุศลความดี ไม่หวังตอบแทน ทำปล่อย-ทำวาง นี่คลายแล้ว

สมาธิที่เข้ามาใหม่ ทำการบ้านพูดคุยกับกัลยาณมิตรคนแนะนำ

ท่าน เท่าที่คุยได้ ถ้าสงสัยให้ถามเข้าไป จะวิสัชนาให้

เคยคิดนานมาแล้ว ตอนเกษียณใหม่ๆ มีญาติมิตรสหายรู้ว่าเรา ปฏิบัติธรรม ก็มาหามาคุย แล้วก็อนุโมทนาว่าขอให้สำเร็จบรรลุลหรรณชั้น สูงสุด เราก็ฟังแล้วก็นึกในใจว่า นิพพานมันคงไม่่งายอย่างที่เพื่อนฝูง อวยพรหรอก!

เพราะตอนนั้น ยังไม่พบกัลยาณมิตรครูอาจารย์แบบพาหิยะ
แต่บัดนี้ได้พบแล้ว จึงว่า พระคุณขององค์พระศาสดาสัมพุทธะนั้น
ไม่มีประมาณ ควรที่ตอบแทนคุณพระศาสนา จึงได้ชวนชวนนำมาบอก
กล่าวอยู่นี้แหละ!

ต้องขออนุโมทนาถึง ผู้ที่มาทำไลน์กลุ่มสนทนาธรรมให้ ได้พูดคุย
กัน ขอบคุณ “ภูเกิล-ไวไฟ ๙ และเจ้าหน้าที่ไอที ทุกท่านทุกส่วน ขอให้มี
ส่วนในบุญนี้จงทั่วๆกัน”

สมาธิ B รู้สึกผ่อนคลายเลย

รู้สึกผ่อนคลาย ก็ต้องปล่อยเสียด้วย

ไม่แซ่-ไม่ทรงฌานจิต ปล่อยออก ะออก โพล่งออก ะแล้วะอีก
ทิ้งอีกๆๆ

ไม่มีใครในผ่อนคลายมีแต่ว่าง ๙ อนัตตา!

สมาธิ B ขอบคุณพระอาจารย์คะ ที่ให้ความรู้

นิพพาน ไม่ยาก-ไม่ง่าย แต่ให้คลายออก

นิพพาน เป็นผลอันเกิดจากการคลายตัวของอนัตตาจิตเดิม ที่เคย
ปรกัสนอยู่เองแล้ว แต่ถูกความหลงปิดบังไว้ จึงให้คลายออก หยุดทำเอา
คือหยุดตันทา นิโรธนิพพาน ฌับพลันทันที

ฌับพลัน เหมือนพระพาหิยะฯ ได้สดับ “ลักแต่ว่าๆๆ”

ขณะนี้ ท่านแทน้อทิศบุญ อโหสิ แล้วหรือยัง?

แท้จริง การให้ทานบริสุทธิ นี่วิมุตติ ฌับพลันทันทีที่ให้แล้ว ตันทา
ดับแล้วนิพพานแล้ว จบแล้ว

จำๆกว้างๆไว้ๆ ไร่คิดนึกๆ นี่ เป็น คีล สมาธิ ปัญญาวิมุตติไปแล้ว

จำแล้วก็ให้ทิ้งเสีย ทิ้งก็วิมุตติทันที!

จึงว่า ไม่ต้องทำอะไร แต่ให้ปล่อยออกคลายออก วางเสีย

แท้จริงแล้ว ที่จำๆได้นี้ ได้คลายไปแล้วนะ อริยมรรคองค์แปด
สัสมัคีแล้ว-มรรควิมุตติไปแล้ว

แต่เป็นทำแบบปล่อยวาง ทำแบบไม่เอา จำก็ทิ้ง จึงเป็นแบบทำแบบ
ไม่ทำ(ไม่กรรม)

จึงได้กล่าวว่า ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก(ปฏิบัติกรรมฐานทุกอย่าง
เป็นกรรม เอาไปเกิด จึงไม่ต้องทำ) ทำจำๆ ทำปล่อย ทำวางทำโอหิ หนั้

ท่านใดที่จำยาก เพราะวิบากขวางอยู่ เคยมุ่งหวังตั้งเอามา ทั้งทาง
โลก ในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัสกามคุณสุนทริยารมณ์ และในการ
เป็นการอยู่-การหาอยู่หากินฯ

และได้เคยมุ่งหวังตั้งเอามาในทางธรรม ในการปฏิบัติบำเพ็ญ
ทานศีลสมาธิสมณะตะบะฉานญาณ ตั้งเอาในมรรคผลนิพพาน อันเป็น
ตัณหา-อุปาทาน

ให้ประกาศสละ-ประกาศถอน การตั้งเอาทั้งสองทาง ทำบ่อยๆก็จะ
จิตจางคลายไปเอง แต่ถ้าไม่ทำไม่คลาย

ดูรายละเอียดในเล่ม ๒๐ ทางหนังสืออ่าน เป็นการถอนการหลง
ตั้งเอา ชุตราภกอนโคณ

ย้อนนับภพนับชาติ เมื่อหมดตัวตั้งเอา มันก็จะจำของมันเอง
มันจะตัดตัวรู้ของมันเอง ตรัสรู้เองไม่มีใครไปทำตัด แต่มันตัดของ
มันเอง อนัตตาของมันเอง เมื่อหยุดเอาก็หยุดตัณหา มันก็อนัตตาของมัน
มันเอง

ชีวิตนี้ จะไม่ได้ประโยชน์อันใดไปจากสังสารวัฏนี้เลย นอกจาก
หลงสร้าง และหลงเสวยวิบากกรรม จบหลง-ก็จบวิบาก-ก็จบทุกข์-จบชีวิต-
จบเกิด

สมาธิิกแซท : รูปภาพวันฤกษ์ดีมาบอก

องค์พุทธะอนุพุทธะ และพุทธสาวก-พุทธะสาวิกา วันนี้หรือวัน
ไหนๆ ก็ฤกษ์ดีทุกวัน

นิพพานเหนือดีพ้นชั่ว-พ้นชั่วเหนือดี นิพพาน ไม่มีก้าวหน้า-ไม่มี
ก้าวหลัง

อนิจจัง ไม่มีแม้ปัจจุบัน แล้วอดีต อนาคต จะมีแต่ที่ไหน?

อดีตตา ธัมมา-อนาคตตา ธัมมา-ปัจจุบันนา ธัมมา ลัทธิเพ ธัมมา
อนัตตาทิฯ ธรรม ท. ไม่ใช่ตัวตน เป็นอนัตตา บังคับบัญชาไม่ได้ อนิจจัง
ไม่ยั่งยืนแน่นอน ผันแปรเปลี่ยนแปลงเป็นอกาลไม่มีกลางวัน ไม่มีกลางคืน
แม้ปัจจุบันก็ไม่มี อดีต-อนาคต จะมีแต่ที่ไหน

อดีตารัมณธัมมา-อนาคตารัมณธัมมา

ปัจจุบันนารัมณธัมมา ลัทธิเพ ธัมมา อนัตตาทิฯ อารมณ์กระทบ
ทวารหก มี รูป เสียง ฯลฯ ทำให้ เห็น ได้ยิน ฯลฯ อารมณ์รูป, เสียงฯ
ทั้งที่เป็นอดีต-อนาคต-ปัจจุบัน ไม่ใช่ตัวตน

บังคับบัญชาไม่ได้ ไม่ยั่งยืนแน่นอน ผันแปรเปลี่ยนแปลงเป็น
อกาล ไม่มีกลางวัน ไม่มีกลางคืน แม้ปัจจุบันก็ไม่มี อดีต-อนาคตจะมีแต่
ที่ไหน

ปัจจุบันก็ไม่มี เพราะมีแต่อนิจจัง จึงไม่ต้องไปอยู่กับปัจจุบัน!

จึงทรงสอนพาหิยะ ว่า “เมื่อเธอ เห็น ได้ยิน ให้ลึกลับว่า”

เพราะมัน อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา

บังคับบัญชาไม่ได้ ไม่ยั่งยืนแน่นอน ผันแปรเปลี่ยนแปลงเป็น
อกาล ไม่มีกลางวัน ไม่มีกลางคืน แม้ปัจจุบันก็ไม่มี อดีต-อนาคต จะมีมา
แต่ที่ไหน

พึงไม่ขัดแย้งกับอนิจจัง มันไม่เคยยึด ไม่เคยติด แต่มันคลาย มัน
หลุด วิมุตติ เป็นอกาล ไม่มีเวลา เห็น ได้ยินฯ ให้หลุด ให้ลุล่วง ให้คลาย

ออกไป ไม่ยึดไม่ติดอะไร ล่วงธรรมไป เรียกว่า บรรลธรรม

นี้แหละ “สักแต่ว่า” ที่ทรงสอนพระพาหิยะขิปปาภิญญา

พึงมั่นคงในสัทธา ให้เป็นสัทธาวิมุตติ อย่าสัทธาโลภียะนั่นมันตัว
หลง หลงเข้าไปรู้ ให้ สักแต่ว่า ก็จะหยุดหลง ก็จะถึง วิริยะ-สติ-สมาธิ-
ปัญญา วิมุตติ ของมันเอง มรรคสมังคี วิมุตติของมันเอง

ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก แต่พึงทำ สักแต่ว่า ทำแบบไม่กรรม
ทำปล่อย ทำวาง ทำทิ้ง ทำว่าง ทำแต่ไม่ใช่ทำ ไม่กรรมสิ้นกรรม วิมุตติ-นิโรธ
นิพพาน

นิพพานไม่ยาก-ไม่ง่าย แต่ให้คลายออก คลายออก ไม่ติด ก็หลุด
วิมุตติ-นิโรธนิพพาน

นิพพาน เป็นผลอันเกิดจากการคลายตัวของจิต อนัตตาจิตที่เคย
ปกัสสรอยู่แล้วแต่เดิมอันถูกตัวหลงรู้ห่อหุ้มมีดมิดปิดบัง คลายออกจนจำ
สว่างไสวไร้อึดตาตัวตนฯ

บายวันนี้ ท่านเทน้ำอโหสิอุทิศบุญโปรดสังสารวัฏแล้วหรือยัง
กว้างๆ ไกลๆ แล้วหรือยัง?

**สมาธิ B พุทโธโหสิ รัมโมโหสิสังโมโหสิ สรรพสัตตานัง
อโหสิ ขอให้มีส่วนแห่งบุญข้าวจงทั่วกันตลอดไปด้วยเทอญฯ สาธุ โสวๆ
อโหสิ**

คำนี้ ท่านเทน้ำอโหสิโปรดสังสารวัฏกว้างๆ ไกลๆ ไร้วางๆ แล้ว
หรือยัง?

พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธะ ทรงสอนไม่ให้ยึดติดกับสรรพสิ่ง
ท.ในโลก เพราะสรรพสิ่งมันเสื่อมสลาย ไม่คงสภาพยั่งยืนไม่อยู่ในอำนาจ
ไม่เป็นใหญ่จำเพาะตน

แม้ชีวิตร่างกาย ก็ตกอยู่ในสภาพไม่ยั่งยืนเช่นเดียวกัน

ครอบครัวและบริวารญาติมิตร สมบัติพัสถาน ล้วนชั่วคราวทั้งสิ้น
ดูจั่วหัวกระเป๋เข้าพักแรม แล้วก็จากไปในไม่ช้า ชีวิตไม่ยั่งยืน
ความตายเป็นของยั่งยืน

ชีวิต เป็นสิ่งสมมุติ ความตายก็สมมุติ เพราะจิตไม่เคยตาย ตาย
แล้วต้องเกิดอีก

ทรงตรัสว่า เกิดเป็นทุกข์-แก่-เจ็บ-ตายเป็นทุกข์

“ความทุกข์เกิดขึ้นเพราะเข้าไปยึดเอาในสิ่งที่ยึดเอาไว้ไม่ได้”

ถ้าเรายอมรับกฎพระไตรลักษณ์ เข้าใจชัดแจ้งใจในอนิจจัง ความ
เสื่อมสิ้นสลายคลายจาง ความไม่อยู่ในอำนาจ เราก็ไม่ไปยึดมั่นความแก่
ชรา-เจ็บ-ไข้-ความตายมาเยือน เราก็ไม่ยึดติดในชีวิตร่างกาย เราก็จะไม่ต้อง
ไปทุกข์กับมัน

เศร้าก็ช่าง ทุกข์ก็ช่าง สุขก็ให้ช่างเสียด้วย ยึดติดไม่ได้ มันอนิจจัง
ชั่วคราว ยึดไม่อยู่ อยู่กับความปล่อยวาง ย่อมอ่อนนิพพาน

“ชีวิต คือการเรียนรู้ที่จะปล่อยวาง” ปล่อยวาง ก็หลุด วิมุตินิพพาน
แท้จริง เราไม่เคยสอนเด็กลูกหลานให้เรียนรู้ที่จะปล่อยวาง แต่
กลับสอนตรงกันข้าม ให้มีชีวิตที่จริงจังพากเพียรอุตสาหะมานะพยายามให้
มาก มีความรู้ให้มากเรียนให้มาก เพื่อความก้าวหน้าในอาชีพการงาน เงิน
เกียรติยศ บริวารสรรเสริญและความสุข

ซึ่งผิดต่อพุทธประสงค์ ที่ทรงประทานสอน ให้เรียนรู้ที่จะปล่อย
วาง เพื่อความพ้นทุกข์

แต่ปัจจุบัน สอนให้ทำเอา มุ่งหวังตั้งเอาสร้างกรรมและต้องไปเสวย
วิบากกรรม ไม่จบไม่สิ้น ทุกข์โศกนันทสอุปายาสไม่จบสิ้นเกิด-ตายๆไม่รู้จบ

ถ้าหลักสูตรการเรียนการสอนในโรงเรียน สถาบันการศึกษา สอน
ให้รู้จักการปล่อยการวาง การไม่ยึดไม่ติดในชีวิตและสรรพสิ่ง ชีวิตและ
สังคมจะมีความสงบผาสุกร่มเย็น

บ้านเมืองก็จะสงบร่มเย็น รู้จักผ่อนปรน ให้อภัยซึ่งกันและกัน
สามัคคีพึ่งพาอาศัยกันอย่างกลมเกลียวสามัคคีสงบร่มเย็นและผาสุก

สมาชิก ท โลภียธรรม-โลกียธรรมสวนทางกันครับ.

ทรงตรัสว่า “เราไม่ขัดแย้งกับโลก แต่โลก -โลกียะย่อมขัดแย้ง
กับเรา”

สมาชิก ท ทั้งนี้ทั้งนั้นอยู่ที่วิบากกรรมของสัตว์โลกนะครับ

เกิดเพราะสอนให้ “มุ่งหวังตั้งเอามาด้วยตัณหา”

ตัวมุ่งหวังนี้แหละ เป็นสมุทัย สร้างเหตุ ให้ต้องไปเสวยวิบาก
อันเกิดจากความหลง

สมาชิก ท สอนตามความรู้ที่ศึกษามาแต่ไม่ตรงต่อสังขธรรม

“มนุษย์ จะไม่ได้รับประโยชน์อันใดไปจากสังสารวัฏนี้เลย นอกจาก
หลงสร้างกรรม และไปเสวยวิบากกรรม” เช่นนี้ไม่รู้จักจบสิ้น

สมาชิก ท ผู้โปรดก็เหนื่อยหน่อยครับ

แม้สถาบันพระศาสนาไม่ต่างจากทางโลก ผู้โปรดด้วยสำนึกใน
พระมหากรุณาคุณพระสัมพุทธะอันไม่มีประมาณที่ทรงประทานพระสังขธรรม
เนื้อหาอันไพศาล จึงต้องโปรดสังสารวัฏต่อไปจนกว่าสัตว์จบสังสารวัฏนิพพาน
ไม่ยาก-ไม่ง่ายแต่ให้คลายออก คลายจิตออก กว้างๆไกลๆ ไร่ขอบเขตแดน
ไร้คตินึกดูจะวันส่องสว่างอยู่กลางหาวคลายออกเสียด้วย โอโหสิอุทิศบุญ
ขมากรรม

แท้จริงการให้ทาน การเสียสละ ในบุญกุศลความดี โดยบริสุทธิ์
ไม่หวังตอบแทน นี่ เป็นการคลายจิตที่อ่อนนิพพานแล้วไม่ติดไม่ยึดในกุศล
ความดี ทำดี ไม่เอาดี ภพชาติก็จบทันทีที่ไม่ทำเอา ไม่มุ่งหวังตั้งเอามาด้วย
ตัณหา

ขอถามเพื่อนสมาชิกว่า “การบำเพ็ญทานศีลสมาธิภาวนา จำเป็น

หรือไม่ และบำเพ็ญอย่างไร จึงจะเป็นไปตามพระสัจธรรมคำสอนเนื้อหา
นิพพาน?” ขอเชิญท่านที่อ่านอยู่แชร์ธรรมทานกันหน่อย

สมาชิก B “ทุกขัง อนิจจัง อนัตตา” ตามกฎไตรลักษณ์แล้ว
ไม่ยึดสรรพสิ่งหรือสรรพชีวิตใดๆ การบำเพ็ญ ทาน ศีล ภาวนา(โลภียะ
ธรรม) ก็เช่นกัน ไม่ควรยึด แต่ให้สักแต่ว่า ทำๆ ไป แล้วปล่อยวาง ปล่อย
คือ จบ คือ วิมุติ คือ โลภุทธะธรรม เดียวนั้น ตอนนั้นที่ปล่อยออกอย่าง
หมดจดหมดใจ เจ้าคะ โสวๆโหสิ เจ้าคะ

สักแต่ว่า พระพาหิยะ พึงทำให้มากให้บ่อย มันจะของมันเอง
จำเองไว้เองเบาเองจบเอง

ตอบว่า ไม่จำเป็นเจ้าคะ เพราะไม่เข้าไปยึด ปล่อยออกอย่างเดียว
เมื่อไหร่ที่จำเป็นคือยึด คือ อตฺตา เจ้าคะ ทำปล่อย ทำวาง ทำละ ให้มัน
จบๆไป เมื่อไหร่เมื่อไหร่เจ้าคะ สัมผัส ชั๊ว ไม่สัมผัส ชั๊ว ไม่จริงจัง ตั้งจ้อง
เอาเข้าใส่ ทำดีไม่ต้องถึงดี แค่ทำดีแล้ววาง คือ จบแล้วคะ

การบำเพ็ญ ทาน ศีล ภาวนา(โลภียะธรรม)ยังยึดอยู่ ยังหลงอยู่
ยังวนไปเกิดอยู่เจ้าคะ

ยังเลือกข้าง ผลักไส ไม่ท่ามกลาง เจ้าคะ

สักแต่ว่า พระพาหิยะ อยู่เหนือสามโลกเจ้าคะ ไม่มีสวรรค์ ไม่มี
นรก ไม่มีโลกมนุษย์ มันว่างๆของมันเองเจ้าคะ

มีอีกสักท่านหนึ่งไหม เห็นด้วยหรือเห็นต่างจากนี้ ขอเชิญแซทเข้าไป
หน่อย เห็นด้วยหรือไม่?

ขอเชิญตอบไปหน่อยอีกสัก ๑-๒ ท่าน แสดงธรรมกันหน่อย
ธรรมทาน

อาจจะยังไม่ว่างจากโต๊ะอาหารคำก็ได้ แต่มีผู้ตอบมาแล้ว ๑ ท่าน
เรื่องของการ ปฏิบัติบำเพ็ญนี้ ต้องแยกออกเป็น สองระดับ คือ ระดับโลภียะ

ทำมุ่งหวังตั้งเอา เป็นวิภูฏะ มีวิบากไปเกิด ไม่วิภูฏะ

ส่วนระดับวิภูฏะไม่เกิด ซึ่งเป็นเนื้อหาพระสังฆธรรมคำสอน นิพพานนั้น ทำก็ “สักแต่ว่าทำ” นำเอาหลักธรรมที่ทรงสอนท่านพาหิยะมา พูนหัวทูลเกล้า

ทาน สิ่งของจำเป็นต่อการดำรงชีพของสงฆ์ ช่วยสืบต่อพระศาสนา **ธรรมทาน** โปรดเวไนยสัตว์ให้บรรลุธรรม **อภัยทาน** คืออโหสิกรรม-เป็นวิมุติกรรมให้สัตว์ในสังสารวัฏบรรลุธรรม

พระสังฆธรรมคำสอน ว่า “สักแต่ว่า” คือ การไม่ยึดติด หรือ ปล่อยวาง นี่ เป็น ศีล-สมาธิ-ภาวนาปัญญา ครบถ้วนเป็น มัคคสมังคีทั้งแปดองค์ วิมุติเรียบร้อยแล้ว จบแล้ว นิโรธนิพพาน

สมาธิก B แม้แต่นิพพานก็ไม่ควรยึด ควรปล่อยให้มันของมันเอง ยึดนิพพานคือหลงทันที เจ้าคะ โสวๆอโหสิ เจ้าคะ

ที่ท่านเทน้ำอุทิศบุญอโหสิกรรม อยู่เนืองๆ ท่านได้ให้บุญอันเป็นทิพย์เป็นทาน และอโหสิ นี่เป็นทั้งให้อโหสิ-ให้อภัยทาน และขออโหสิ-ขอภัยทาน อนุเคราะห์สังสารวัฏให้บรรลุธรรม มีพลานิสงส์มาก

สมาธิก B สติปัฏฐานสี่ ยึด นิพพาน เป็น อารมณฺ์ จึงหลงใน “ตัวรู้” รู้ในรู้ รู้ในเห็น รู้ในสัมผัส อยู่อย่างนั้น เจ้าคะ หลงวนอยู่ในขั้นนี้ห้าไปไหนไม่ถึงไหน เจ้าคะ

พระสังฆธรรมคำสอน “สักแต่ว่า” เป็นการไม่ติดยึดจิตคลายออกเป็นเนื้อหา นิพพาน

สมาธิก B ก็สักแต่ว่าคลายออก ไม่ข้องนิพพาน เจ้าคะ ถ้าข้องนิพพาน คือ จอจ้อง ตั้งเอา นิพพาน จะไปนิพพาน แต่ไปได้แค่หัวสะพาน๔๔๔ เพราะ หลง เจ้าคะ โสวๆอโหสิ เจ้าคะ

สติปัฏฐานสี่อย่าง พึงเป็นสติตัดตัวรู้-ไม่ติดในรู้ (ไม่ใช่เจริญสติติดตามรู้ หรือตามติดรู้) กายก็ช่าง-เวทนา ช่าง-จิต ช่าง- ธรรม ก็ช่าง ให้

ลง” “สักแต่ว่า-ช่างๆ” ให้ทั้งหมด

สมาชิกร B ชีวิตนี้เป็นอิสระต่อทุกสรรพสิ่ง แม้นิพพานก็ไม่ยึด
เจ้าค่ะ

สติปัญญานี้ ที่สอนๆกัน เขาสอนให้รู้ ให้ดูอาการ ไม่เหมือน
พระอาจารย์สอนเลยเจ้าค่ะ

สมาชิกร B ส่วนใหญ่จะสอนให้เจริญสติ วนอยู่ในขั้นห้า ให้
เดินจงกรม ๑ ชม นั่งสมาธิ ๑ ชม ให้เห็นทุกข์ ให้เห็นอาการ วนอยู่ใน
ขั้นห้าก็ต้องไปเกิด เจ้าค่ะ ยังไม่จบเจ้าค่ะ โสวๆโหสิ เจ้าค่ะ

สาธุโสวนะโสวๆๆ

ถ้ายังปฏิบัติ ก็เป็นกรรมเอาไปเกิดนั่นแหละ โสวนะ

อ้อ นี่ก็ได้รับบอก ว่า “อโหสิ่นักกับโสวด้วย เวลาเกิดราคะหรือ
ปฏิฆะขัดข้องขัดเคือง หรือไม่สบายกาย-ไม่สบายใจ ใช้โหสิ-โสวๆๆเข้า
ภายใน จี๋จุดที่ขัดเคืองนั้นๆ ด้วยคำที่หนักแน่นซ้ำๆ ประกอบกับเทน้ำ บางที
ถูกภาคพิพัยซ้อนก็เคยมี บางทีก็เป็นอนุสัยของธาตุขันธ์เดิมๆของตัวเอง”

สมาชิกร ท การบำเพ็ญศีลสมาธิภาวนาเป็นการเข้าใจผิดของ
ผู้แสวงหาความพ้นทุกข์ จะนั้นยังบำเพ็ญทานศีลสมาธิภาวนาเหมือน
พายเรือในอ่างหาทางออกไม่ได้ ต้องหยุดบำเพ็ญทุกอย่างทำแล้วๆไป
ไม่หวังผลตอบแทน ทำบุญทำแล้วๆไป ศีลที่ว่าทั้งหลายเป็นแค่ศีลสังคม
แต่คนเอามายึดติด ตราบใดที่ไม่ได้ทำกรรมบริสุทธิ์อยู่แล้วในตัวเองแต่
การเข้าไปปฏิบัติกลายเป็นกรรมซ้อนกรรม

สาธุ ขอความไม่ติดขัดข้องคาในพระสังฆธรรมนิพพานจงทั่วกัน

เมื่อคืนนี้ มีประเด็นค้างยังไม่สุด มีเพื่อนสมาชิกรตอบคำถาม ที่ถาม
ว่า ทำทานศีลภาวนา บำเพ็ญ อย่างไร? ท่านหนึ่ง ตอบเข้ามาว่า ควรมีปัญหา
สร้างปัญญาก่อน

จึงมีคำถามว่า “สร้างปัญญาบารมี มีปัญญาอย่างไร?” จึงถูกตรง
ต่อคำสอนของพระพุทธเจ้า ขอเชิญแชร์ธรรมทานแบ่งปันๆ สาธุ อโหสิๆ

จริงๆ แล้ว ก่อนที่จะบำเพ็ญทานศีลสมาธิภาวนาต้องสร้างปัญญา
ให้เกิดก่อนถ้าขาดปัญญา (ปัญญา คือเรียนศึกษาพระธรรมคำสอนของ
พระพุทธองค์เสียก่อน)

“ถ้าไม่สร้างปัญญาการบำเพ็ญทานศีลสมาธิภาวนาจะทำโดยถูกต้อง
ได้อย่างไร?”

การได้ยินได้ฟังในพระธรรมะของพระพุทธองค์จะได้รู้ว่าอะไรถูก
อะไรผิด อะไรเป็นกุศลอะไรเป็นอกุศล จะต้องเป็นผู้มีเหตุมีผล ไม่ฟัง
พระธรรมจะทราบได้อย่างไรว่าทานศีลสมาธิปัญญามาด้วยเหตุอย่างไร?

ถ้าเราไม่ศึกษาพระธรรม แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ตรัสรู้อะไร?

ไปวัดไปฟังเทศน์เราต้องรู้จักประสงค์เราไปเพื่ออะไร?

สมาธิ B บุญอยู่ที่ใจจะไม่ใช่ไปทำตามๆกันโดยคิดว่าได้บุญ
ใจเราเท่านั้นว่าเราทำแล้วได้อะไร ถ้าเป็นปัญญาของเราเอง ว่าจิตเป็น
กุศลหรือเป็นอกุศล

ก็เลือกฟังพระธรรม ขอพระพุทธองค์จริงๆยังมีอยู่ค่ะและยังมีผู้
ที่ยังสอนและอธิบายให้เราได้เข้าใจถูก ก็ควรเลือกครูบาอาจารย์ที่สอนถูก
เข้าใจถูกนำพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์จริงๆ โดยมีได้ใส่หรือเพิ่ม
ความคิดเห็นส่วนตัวลงไปเพิ่มเติมเพราะพระธรรมคำสอนของพระพุทธ
องค์สุขุมลุ่มลึกยากที่คนทั่วไปจะเข้าใจให้ถูกต้องได้

มีผู้แชร์ธรรมทานเข้ามาแล้ว ข้อความแปดกรอบข้างบน ตั้งแต่
๐๘.๑๘ ถึง ๐๘. ๑๘ น. ขอเชิญท่านอื่น แบ่งปันธรรมทานกัน ขอเชิญ

ควรเลือกฟังธรรมของพระองค์จริงๆ และบุญอยู่ที่ใจ นี่ใช้ธรรมะของพระองค์จริงหรือหนอ ?

พระถามต่อนะ ว่า “ธรรมจริงๆ คือ พระสังฆธรรมใช่ไหม? และจริงๆ คืออะไร” ตีให้แตกก่อนกลืนนะ ช่วยกันตอบ ขอเชิญ “เลือกฟังธรรมะจริงๆ ของพระองค์จริงๆ คืออะไร?”

สมาธิ B ธรรมทั้งหลายไม่เที่ยง ไม่มีตัวตน อยู่เหนือบุญ-บาป ไม่ต้องการที่อยู่ เพราะไม่มีตัวตน บุญก็อยู่ส่วนบุญ ทำแล้วก็แล้วกัน เป็นอนัตตา ใจก็อยู่ส่วนใจ เป็นอิสระจากทุกสรรพสิ่งทุกสรรพชีวิต เจ้าคะ

สมาธิ B ตอบว่า “บุญอยู่ที่ใจ” นี่ไม่ใช่เจ้าคะ เพราะใจยังยึดบุญอยู่ ใจยังหลงบุญ ยึดสิ่งที่ไม่เที่ยงไม่มีตัวตน ใจยังไม่อิสระยังไม่คลายจากบุญเจ้าคะ ยังขัดต่อกฎไตรลักษณ์ และพระสังฆธรรมเนือหานิพพานเจ้าคะ

พระสังฆธรรมเนือหานิพพาน คือ ลึกแต่ว่า พระพาหิยะ เจ้าคะ ไสวๆ อโหสิเจ้าคะ

การบำเพ็ญศีลสมาธิภาวนา เป็นการเข้าใจผิดของผู้แสวงหาความพ้นทุกข์ จะนั้นยังบำเพ็ญทานศีลสมาธิภาวนาเหมือนพายเรือในอ่างหาทางออกไม่ได้ ต้องหยุดบำเพ็ญทุกอย่าง ทำแล้วๆ ไป ไม่หวังผลตอบแทน ทำบุญทำแล้วๆ ไป ศีลที่ว่าทั้งหลายเป็นแค่ศีลสังคม แต่คนเอามายึดติดตราบใดที่ไม่ยึดติดและไม่ได้ทำกรรม ศีลย่อมบริสุทธิ์อยู่แล้วในตัวเอง แต่การเข้าไปปฏิบัติกลายเป็นกรรมซ้อนกรรม

สมาธิ B ตอบ คำถามว่า ปัญญา เป็น อนิจจัง อนัตตา ถ้าเข้าไปสร้างก็เป็น อัตตา เป็นกรรมนำไปเกิด จึงไม่ต้องบำเพ็ญทานศีล สมาธิ ภาวนา ไม่ต้องสร้างปัญญา ยิ่งสร้างยิ่งหลง ยิ่งยึด ขัดต่อกฎไตรลักษณ์ ขัดต่อพระสังฆธรรม เนือหานิพพาน ลึกแต่ว่า พระพาหิยะ แค่นั้น จบเจ้าคะ

ของมันไม่มีตัวตน ก็จะไปสร้างไปบังคับมันให้มันมี ให้มันเป็น คือ หลง เจ้าคะ

แค่ปล่อยๆ ไป งานเบาๆ ไม่ต้องทำ ไม่ต้องสร้าง ทำไม่ไม่เปิดใจ ยอมรับ แต่ก็ช่างๆ ปล่อยๆ ไป สุดแท้แล้วแต่เหตุและปัจจัยของใคร แนะนำได้แค่ให้กรวดน้ำ ขอโหสิกรรม ขอขมากรรม บทใหญ่ แล้วแผ่บุญไปไกลๆ อย่างไม่ต้องลังเลสงสัย แผ่บุญออกไปอย่างหมดจดหมดใจ แล้วจะเบาๆ คลายๆ ไปเอง เจ้าคะ

พระสังฆธรรมคำสอนดั้งเดิมแท้ ยังอยู่หรือหนอ ทุกคนต่างเพียรพยายามค้นหา ยิ่งหา ยิ่งหลง เพราะตัวหา พาหลงซะเอง

สมาธิ B พระสังฆธรรมคำสอนดั้งเดิมแท้ยังอยู่ ทุกคนไม่ต้องเพียรพยายามค้นหา แค่หยุด ก็จบเจ้าคะ ลักแต่ว่า พระพาหิยะ แค่นี้จบ เจ้าคะ ไสวๆ โหสิ เจ้าคะ

คำถามต่อไปนี้เป็นพระสังฆธรรมเนื้อหาหนีพพานใช่หรือไม่ เป็นเนื้อหาหรือเนื้อออกถูกตอกลิ้มปะเข้าไปในเนื้อกลองอานกะ เชิญใช้ปัญญา สัมมาทิวัจฉิ-องค์มรรคตันขบวนลาก พิจารณากลับกรองให้จงดี้ อะไรใช้-อะไรเนื้อออก

- ข้อ ๑. กาย-จิต และสรรพสิ่ง วิบากอารมณ์ เป็นอนิจจัง-อนัตตา
๒. สุข-ทุกข์ อยู่ที่นี่
๓. สุข ก็ช่าง ทุกข์ก็ช่าง
๔. ให้เพียรแสวงหาวิบัติปฏิบัติดี-ปฏิบัติชอบ
๕. ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก เพราะทำเป็นกรรมเอาไปเกิด
๖. พึ่งเพียรพยายามสั่งสมบารมี ให้เหมือนอย่างพระพุทระ ให้มีสติปัญญามากๆ
๗. สติปัญญา ก็ไม่เที่ยง ไม่ใช่อัตตาตัวตนว่าเราว่าของเรา ก็ให้ช่างๆ ไป

๘. พึงเพียรรักษาใจให้บริสุทธิ์ผ่องใสอยู่เสมอๆ
๙. ทานศีลภาวนา ทำก็สักแต่ว่าทำ ทำหิง-ทำปล่อย-ทำวาง เจตนา ๓ ก่อนทำ-ขณะทำ-หลังทำ ก็ช่าง ทำแล้วๆ เลย ปล่อยไป
๑๐. ทานศีลภาวนา ให้ทำด้วยปัญญา เพื่อสั่งสมเป็นเสบียงเดินทาง ต้องมีปัญญาอันนี้ก่อน จึงจะค่อยไปปฏิบัติบำเพ็ญ ดีให้ถ่อง ถองให้แตกเคี้ยวให้แหลกค่อยกลืน ดีไม่ถ่อง ถองไม่แตก เคี้ยวไม่แหลก ติดขัดข้องคาจนตาย

สมาธิ B ท่ามกลางไปเรื่อยๆ มีเคี้ยว มีกลืน ก็มีสิ่งที่ถูกเคี้ยว ถูกกลืน เป็นกรรม ฉะนั้น ลูกไม่เคี้ยว ไม่กลืน ลูกปล่อยเลย เจ้าคะ

ปัจจุบันนี้ เผยแผ่พระธรรมอย่างไร มีให้เลือก ๒ ระดับ ระดับปฏิบัติบำเพ็ญสร้างสะสมบารมีเพื่อมุ่งสู่ประตุนิพพาน นี้ คือ วัฏฏะคามินี กุศล ไปเกิดเป็นไปตามกรรมที่ปฏิบัติ นี้ไม่ใช่พระสังฆธรรมคำสอน เป็นเนื้อหาออกใส่ไว้ในตำราเพราะคนเขียนตำราไม่ได้เนื้อหาพระสังฆธรรม จับธรรมใส่พระโอษฐ์ ตูพระสังฆธรรม เอาธรรมมาแลกทรัพย์ซื้อกิน ตามพุทธรพยากรณ์

สมาธิ B สรุป ข้อ. ๑, ๓, ๕, ๗, ๙ คือใช่ ตรงเนื้อหาพระสังฆธรรม เจ้าคะ

ส่วนอีกระดับ เป็นระดับพ้นเกิด-พ้นตาย นอกโลก-เหนือธรรม เป็นโลกุตระ เหนือพ้นโลกธรรมแปดเปื้อนทั้งปวง บำเพ็ญทานศีลสมาธิ ปัญญา ไม่หลงทำโดยมุ่งหวัง ไม่ตั้งเอามา ไร้เจตนาอัตตาตัวตน ไร้กรรม ช้อนมนิ ไร้กรรมช้อนธรรม ไร้กายช้อนจิต ไร้ร่องรอยคิดนึก เป็นวิวัฏฏะ พ้นเกิด-พ้นตาย ไม่มีวิบากกุศล-อกุศลให้สวดยอีก

“ก็อะไรเล่า ปิดกันปิดบังสัตว์อยู่?” ก็ อะไรเล่า? ถ้าไม่ใช่หลง แล้วจะเรียกว่าอะไร?

ตัวหลงเอา มุ่งหวังตั้งเอามา ด้วย “ตัณหา-อุปาทาน” อันเกิดมาจาก

โมหะ-อวิชชา-เจตนา ๓ และวิญญาณัง-ตัว รู้ไปทั่ว หลงเข้าไปรู้ไปทั่ว เห็นได้ยิบๆ รู้ไปทั่ว

ติดตัวรู้-ไม่ติดตัวรู้ ไม่ตรัสรู้ หยุดตัวหลงชะ ยุติตัวหลงเอา ก็ยุติ
ค้นหา นิโรธนิพพาน

ยุติค้นหาเสียด้วย “สักแต่ว่าพระพาหิยะฯ” ปล่อยวาง-ช่างๆ-ไร้คิด
นึกอรรถาตัวตน-ไร้ร่องรอยคิดนึกฯ คลายจิตออกเสียด้วย อโหสิฯๆ เหน้า
อุทิสบุญสังสารวัฏไม่มีประมาณ

“สายวันนี้ ท่านเหน้าอุทิสบุญโปรดสังสารวัฏแล้วหรือยัง?”

มีคำถามเข้ามาอีก “การจะหยุดตัวหลงไม่ง่าย การปล่อยวาง การ
วางใจ จะต้องมีการฝึกมิใช่หรือ?” ใครจะตอบคำถามนี้ ขอเชิญ

สมาธิก ท ผิดถูกเป็นเพียงสมมุติบัญญัติถ้ายังต้องเข้าใจเสีย
ก่อนว่าอันนี้ถูกอันนี้ผิดยังเป็นความคิดเปรียบเทียบให้ความหมายอยู่
ทุกอย่างเป็นเพียงสมมุติเพื่อสทอนสังขธรรมให้สัตว์โลกได้เข้าใจเนื้อหา
สังขธรรม แล้วปล่อยตามวางตามจิตเดิมแท้ว่างอยู่แล้วความรู้สึกนึกคิดเป็น
จิตเจตสิกไม่ใช่ของจริง ฉะนั้นผิดถูกก็ไม่มี ดีชั่วก็ไม่มี บุญบาปก็ไม่มี
พุทธะมารก็ไม่มี ถ้าไม่สมมุติบัญญัติเป็นนั่นเป็นนี่ขึ้นมา จิตก็ว่างเอง
อยู่แล้ว ไม่ต้องไปทำให้ว่าง ทำให้ถูกทุกสิ่งอนิจจังอยู่แล้ว ไม่ต้องทำให้
อนิจจังหยุดตัวทำอย่างอาจารย์สุวัฒน์ท่านว่านั่นแหละทุกอย่างแค่อุปโลก
ขึ้นมาไม่ใช่ของจริง.

สาธุโสวฯฯ ขอบคุณพระคุณท่านวิสัชนามา

มีคำถามเข้ามาอีกแล้ว ว่า “ต้องให้อยู่กับอารมณ์ปัจจุบัน จิตเป็น
กุศล-อกุศลก็ให้รู้เท่าทัน กิเลสเกิดก็ให้รู้เท่าทัน อย่างนี้ ถ้ามัวใช้น้ำหา
คำสอนพระสังขธรรมนิพพานหรือไม่” ขอเชิญแชร์กันหน่อย

สมาธิก ท รั้มมะของพระพุทธองค์ท่านสรุปให้ไว้มดแล้ว ทุก

สิ่งทุกอย่างเป็นลักแต่ว่าธาตุตามธรรมชาติ ไม่ใช่สิ่งยึดติดอยู่แล้ว แต่
 ความไม่รู้ทำให้ไม่ยอมรับตามความเป็นจริง พยายามดิ้นรนขัดขืนจะ
 ทำให้ได้ตั้งใจแค่นี้เอง ทุกข์ไม่เอา จะเอาแต่สุข ในเมื่อสุขทุกข์เป็นของ
 คู่กัน มีสุขก็ต้องมีทุกข์เพราะเป็นวิบากของใครของมัน หมดอายุรกรรม
 ก็ผ่านไปเองอยู่แล้ว

สังขารคือความไม่ยึดติด กุศลก็ช่าง อกุศลก็ช่าง เป็นแค่อนุสัย
 เก้าที่ผูกโผล่ขึ้นมา เขาเกิดดับเองอยู่แล้ว ทุกอย่างทำอะไรไม่ได้เลย เป็น
 กรรมซ้อนกรรมทั้งสิ้น

สมาธิ B ไสวๆ อโหสิๆ กราบขอบพระคุณท่านพระ
 อาจารย์ทั้งสองท่าน เจ้าคะ

ท่ามกลางไปเรื่อยๆ ไม่ผลักไส เลือกข้าง คือ จบ เต็มมันเป็นของ
 มันเอง เจ้าคะ

สาธุไสวๆ ไสวแล้วนะ ขออนุโมทนา จะขอวิสัชนาแก้ข้อธรรมที่
 ยังติดขัดข้องคา

ทั้ง ๒ คำถาม ต้องฝึกวางจิตซะก่อน ต้องอยู่กับปัจจุบัน ถาม
 ท่านว่า ท่านเอาอะไรเข้าไปฝึก? และท่านเอาอะไรเข้าไปอยู่กับปัจจุบัน แม้
 กระทั่งการปฏิบัติบำเพ็ญสารพัดร้อยแปดพันประการในสากลโลกนี้ทั้งหมด
 ทั้งหมดที่ฝึกสารพัดฝึกนี้ บำเพ็ญบารมี ลิป ยีลิป สามลิป นี่ท่านเอาอะไร
 เข้าไปฝึก?

ทรงตรัสว่า “เจตนาเป็นกรรม” เขียนห้อยคอไว้ เป็นแม่บทใหญ่

ท่านตรัสว่า “สัตว์เป็นไปตามกรรม” นี่ก็ทำให้ฝังกระดูก

ตัวหลง หรือหลงเข้าใจรู้นี้ เคยบอกไปแล้วว่า มันมี ตัวหลง
 มุ่งหวังตั้งเอามาหลายภพชาติ ตั้งเอาตั้งหาหนีพพาน จะไปฝึกจิตเอาหนีพพาน
 นี่คือคนหลง!

ถ้ายังไม่ประกาศสละ-ประกาศถอน ตัวมุ่งหวังตั้งเอามาด้วยตัณหา

นี้เสีย ให้ชู้ตลากอนโค่นนี้ก่อน ก่อนที่จะทำอะไร นี่ตั้งสัมมาทิฏฐิ ปัญญา ถูกตรงต่อพระสัจธรรมนิพพาน

ที่สมาชิกลูกหนึ่งกล่าวว่า ก่อนบำเพ็ญอะไรให้มีปัญญานี้ก่อน ก็สาธุ แต่ต้องเป็นปัญญาวิมุตติเนื้อหาพระสัจธรรมนิพพาน ที่มุ่งหวังตั้งเอาไม่ได้ ไม่ยึดติด-ลักแต่จะใช้แล้วให้วาง ให้เข้าใจตรงนี้!

อีกประการ เอาอัตตาเจตนากรรมเข้าไปปฏิบัติบำเพ็ญเพื่อขอถึง พระนิพพาน นี่ก็ไม่ใช่เนื้อหาสัจธรรม เป็นโลกียะ ที่โลก-สัตว์โลกชอบ ปฏิบัติ แต่พระองค์ไม่ได้ทรงสอน

กุศลความดีทุกอย่างทำได้ แต่ไม่มุ่งหวังเอาอะไร แม้นิพพานก็ต้อง มั่นของมันเอง

ให้ทำแล้วปล่อยวาง ทำทั้ง ทำแบบไม่ทำ ทำแบบไม่เป็นกรรม ไม่เจตนาไม่กรรม ทำก็ลักแต่ว่าพระพาหิยะ จิตก็ให้ลักแต่ว่า จิตก็อนิจจัง-อนัตตา ยึดไม่ได้ ก็ต้องปล่อย จิตกุศล-อกุศล ก็ปล่อย จิตจะปล่อย-ไม่ปล่อย ก็ปล่อยอีก

สรุปว่า “ไม่ต้อง-ไม่ตั้งเอา ไม่ต้องทำปฏิบัติกรรม (กรรมฐาน) อะไรแบบไหนอีก “ถ้าทำก็เป็นกรรมไปเกิด”

เฮ้! ถามเข้ามาอีก “ถ้าไม่ทำแล้วจะถึงนิพพานได้หรือ?” ใครช่วย วิสัชนาหน่อย

สมาชิกร B นิพพานไม่มีอะไร แล้วจะไปเพื่ออะไร เพราะชอบสุข ช่างทุกข์ จึงผลักไล่เลือกข้าง ดันร่นหาทางดับทุกข์ ยึดนิพพานเป็นที่ตั้งที่พึ่ง จึงหลงทำ เจ้าคะ

มองย้อนกลับมาดูที่ตัวเจ้าของว่า ขณะนี้ที่กำลังทำอยู่นี้ ทุกข์หรือสุข ถึงหรือยังนิพพาน เจอหรือยัง นิพพาน แค่อยุติ และปล่อยวาง ก็ไม่ทุกข์ไม่สุข ไม่ถึงอะไร ไม่เจออะไร ว่างของมันเอง นั้นแหละ จบแล้ว เจ้าคะ

พุทธะก่อนตรัสรู้ก็ยังไม่บำเพ็ญบารมีถึง ๓๐ ทัศ ทสabarมี-
อุปบารมี-ปรมัตตบารมี อย่างเราๆ ก็ควรบำเพ็ญบารมี ๑๐ ทัศเป็นอย่าง
น้อย เพื่อหวังถึงพระนิพพาน มิใช่หรือ?

และพระองค์ก็จะต้องนั่งสมาธิสมาบัติ จนถึงฌานแปด เราก็คควร
นั่งเอาอย่างท่านมิใช่หรือ?

**สมาธิก B พระพุทธองค์ท่านทรงบอกแล้วว่า ท่านหลงมาถึงหกปี
ถึงตรัสรู้**

ท่านทรงธรรมทั้งด้วยวาจาและการกระทำ ตรัสสั่งสอนธรรมทั้ง
ด้วยวาจาและการกระทำของท่าน

ถ้าเราจะเอาอย่างพระพุทธองค์ท่าน ก็ควรเอาอย่างตอนหลังจากที่
ท่านตรัสรู้แล้ว เจ้าคะ

ก่อนที่ท่านจะทรงตรัสรู้ ท่านก็ได้ทรงรับวิบาพาวน อยู่หกปี
สักแต่ว่าดู รู้ เห็น แล้วปล่อยวาง ไม่ต้องพิจารณา ไม่ผลักไส
เลือกข้าง เจ้าคะ

ปล่อยคือจบ โสวๆๆ อโหสิต่อกันนะคะ ทุกท่าน
คนที่จะมีคำถามลักษณะนี้ คือ คนที่ยังยึดติดอยู่อย่างเหนียว
แน่น ยังมุ่งหวัง ตั้งใจจ้อง จะเอาให้ได้ แนะนำให้หมั่นกรวดน้ำ อโหสิกรรม
ขอขมากรรม บทใหญ่บ่อยๆ อย่าเสียเวลาถามอยู่เลย ลงมือเถอะคะ แล้ว
จะสิ้นสงสัยไปเองนะคะ โสวๆๆ อโหสิๆๆ ต่อกันทุกท่านคะ

ได้เขียนเรื่อง โปรดเข้าใจนิพพานเสียใหม่ ไว้ในเล่ม ๑๘ ไปหาอ่าน
ทำความเข้าใจ

นิพพาน เป็นความว่าง ไม่ใช่สภาวะ ไม่ใช่ธาตุ ไม่ใช่ธรรม ไม่ใช่
สถานที่ ไม่มีลักษณะ กลิ่นสีแสงรูปร่าง ไม่อาจรู้ได้ด้วยอายตนะใดๆ

ไม่มีทางเดินที่จะไปให้ถึง นิพพานไม่มีไป-มา ความว่าง มันไม่เคย

เกิด และไม่เคยดับ มันไม่มีผู้ให้กำเนิด ไม่มีใครสรรสร้างมัน

นิพพาน ว่าง เป็นอากาลโก ไม่มีกลางวัน-กลางคืน มีอยู่ในทุกคน
ทุกหนแห่ง จึงให้รู้จักมัน

จะว่ารู้ก็ไม่ใช้-ไม่รู้ก็ไม่ใช่นิพพาน ไม่ใช่กรรม ทำเอาไม่ได้

นิพพานพ้นจากกรรมดี-ชั่ว นอกบุญ-เหนือบาป

นิพพาน ว่างๆ ว่างจาก กุศล-อกุศลกรรม

นิพพาน ปฏิบัติเอา ทำเอาไม่ได้ ไม่ว่าจะบำเพ็ญบารมีที่หัก

ก่อนตรัสรู้ต่างก็ค้นหานิพพาน ความพ้นทุกข์ แต่ไม่มีใครรู้จัก

นิพพาน

เมื่อไม่รู้จักนิพพาน ก็เริ่มบำเพ็ญ ทาน ศีล เจริญภาวนา เจริญ
สมาธิ-สมถะ-ตบะ-ฌาน-ญาณ

แต่ไม่มีผู้ได้รู้จักนิพพาน พระมหาโพธิสัตว์ลัทธิตถะ บำเพ็ญอยู่
หกปี เริ่มฝึกจิตเจริญฌาน จนบรรลุสมบัติแปดอันยากยิ่งที่จะมีผู้ใดสำเร็จ
สมัยนั้น แต่พระองค์ก็ตรัสว่า ไม่ใช่ทางพ้นทุกข์

ไม่ได้ตรัสบอกให้ทำตามพระองค์

ส่วนบารมี ๓๐ ทศ ทรงตรัสบอกพระประยูรญาติที่กบิลพัสดุ์ คราว
เสด็จกลับไปเยี่ยมเมื่อพรรษาที่ ๒ ภายหลังตรัสรู้ พระญาติไม่มอบน้อม
พระสัณมาสัณพุทธะ ด้วยคิดว่าลูกหลาน จึงทรงแสดงฤทธิ์เสด็จขึ้นไปยืน
บนนภาภาคแสดงพระธรรมว่า การอุบัติตรัสรู้ พระองค์บำเพ็ญมาแสนยาก
อย่างนี้ๆ บันดาลให้ฝนโบกขรพรรษสีแดงตกว่า ฝนนี้เคยตกมาแล้วใน
พระชาติที่เป็นพระเวสสันดร

ท่านไม่ได้ตรัสบอกให้ทำตามพระองค์!

แต่ภายหลังที่ทรงตรัสรู้แล้ว ท่านสอนให้บรรลุธรรมต่อหน้าพระ
พักตร์ ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก

ทรงตรัสว่า เจตนาเป็นกรรม-สัตว์โลก จึงต้องเป็นไปตามกรรม

จึงสอนพาหิยะว่า เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น รู้รส รู้สัมผัสกายหนาวร้อน
คิดนี้รับรู้รับทราบ ให้ลึกแต่ว่าๆๆ

พาหิยะสดับธรรมเพียงน้อยนิด ก็ส่งบระงับ บรรลอรุฬัตตผล
ชิปปาภิญญา เลิศกว่าภิกษุทั้งหลาย (อสีติมหาสาวกแปดสิบองค์) ทาง
ตรัสรู้เร็ว

นี่เป็นพระสังฆธรรมคำสอนของพระองค์ (จริงๆ)

ถ้าคำสอนใดไม่ตรงตามนี้ ไม่สอนให้สงบระงับดับเหตุต้นหาสมุทัย
นั่นมิใช่คำสอนของพระองค์

นิพพานไม่ยากไม่ง่าย แต่ให้คลายจิตออก

คลายจิต ตื่นๆ ตื่นโพล่งโพล่งจ้า กว้างๆ ไกลๆ ไร้ขอบเขตคิดนึกๆ

คลายจิตด้วย อโหสิเทน้ำอุทกขุณฺณทิพย์ฯ

นิพพาน เป็นผลอันเกิดจากการคลายตัวของจิต คลายจิตออก
ด้วยการปลง-การปล่อย-การวาง

ปล่อยวาง ด้วยไม่คอยวาง แต่มั่นวางของมันเอง ให้ยุติตัวเข้าไป
คอยวาง จึงวางแท้ วางแท้

ปฏิบัติธรรมบำเพ็ญ คือ การยุติตัวคอยวาง คือหยุดทำเอานั่นเอง
ทำก็ให้เป็น ลึกแต่ว่าทำ

นิพพาน ไม่นิพพาน-ช่าง จบ-จบกิจ นิโรธนิพพาน

จบกิจ มิใช่ทำ มิใช่ทำกิจให้จบ แต่จบกิจ ไม่มีกิจ กิจอื่นที่พึงกระทำ
ไม่มี

ไม่ต้องเริ่ม ไม่มีเริ่ม-ไม่มีจบ แต่จบทันทีพาหิยะฯ

ถามว่า “มีสติรู้ตัวอยู่และมีปัญญารู้ยั่วว่า อะไรเป็นจิตกุศล อะไร
เป็นจิตอกุศล” นี่เป็นคำสอนพุทธองค์ ตรงต่อเนื้อหาสังฆธรรมนิพพาน
หรือไม่ ดับทุกข์ได้หรือไม่?

ช่วยกันกลั่นกรองเป็นธรรมทานหายหลงกันหน่อย ช่วยคนไม่หลง
อานิสต์มาก

“มีสติรู้ตัวและมีปัญญารู้อยู่ แล้วทำอะไรต่อ?”

กับ นิโรธนิพพานแบบ ลักแต่ว่าพระพาหิยะฯ เหมือนกันหรือต่าง
กันอย่างไรร?

สมาธิ B นิโรธนิพพานแบบ ลักแต่ว่าพระพาหิยะฯ เหมือนกัน
เจ้าคะ คือ ดับไปเลยเจ้าคะ

ถามว่า “มีสติรู้ตัวและมีปัญญารู้ว่า อะไรเป็นจิตกุศล อะไร
เป็นจิตอกุศล” นี่เป็นคำสอนพุทธองค์ ตรงต่อเนื้อหาสังฆธรรมนิพพาน
หรือไม่ ดับทุกข์ได้หรือไม่? ตอบ ไม่ตรงเจ้าคะ เพราะยังไม่ทรมกลาง
ยังมีทวิภาวะ คือ มีกุศล อกุศล อยู่ เจ้าคะ

จิตกุศล จิตอกุศล เป็นการเลือกข้าง รักดีเกลียดชั่ว ทำให้จิต
เข้าไปยึดดี ติดดี จิตยังยึดอยู่เจ้าคะ จิตคลาย ผ่องใสประภัสสร ไม่มีดี
ไม่มีชั่ว เจ้าคะ

มีสติมีปัญญาแล้วเอาไปทำอะไรต่อไปอีก?

สมาธิ B มีสติรู้ตัวและมีปัญญารู้อยู่ แล้วทำอะไรต่อ / ปล่อย
ไปเจ้าคะ ทางไม่ปล่อยคือยึด คือหลง เจ้าคะ ยึดไว้ก็เอาไปทำอะไรไม่ได้
เจ้าคะ นอกจากจะพาหลง พาวน

นิพพานเป็นอิสระ ยึดสติปัญญาไว้ ก็ไม่ใช่นิพพาน แต่เป็นโลกียะ
ต้องวนเกิดอยู่เจ้าคะ

สิ่งที่ท่านพระอาจารย์สอนคือ การหยุดเกิด ไม่ใช่การวนไปเกิดอีก
เจ้าคะ

แล้วทำไมไม่ปล่อยเสียเลย เข้าไปรู้ทำอะไร รู้ทำไม ทำไมต้องรู้เสีย
ก่อน แล้วปล่อยทีหลัง นี่มันใช่หรือไม่? ตรงที่รู้จะเป็นกรรมไปแล้วใช่ไหม?

มีผู้รู้กับสิ่งถูกรู้ เอาอตฺตาเข้าไปรู้ เอาเจตนากรรมเข้าไปรู้ เป็นกรรมไปเกิดแล้ว ที่ไหน โน่น พรหมโลกๆ ดีไหม อันตํานะดีไหม เป็นพรหม?

จิตเป็นอนิจจัง-อนัตตา วิญญาณัง อนัตตา วิญญาณานุปาทานักขันโธ ยิตฺตังหิ ติตฺตังหิ อุปาทานขันธํ ไม่หลุดพ้นชั้นนี้ ไม่ชั้นวิมุตติ

จิตดี-จิตชั่ว ก็ช่าง ปล่อยไป ยึดไม่ได้ มันอนิจจัง-อนัตตา

ไม่ต้องไปดู-รู้เสียก่อน-สังเกตซะก่อน นี่ยังทุกขัง ไม่จบ

เวลาโปรดสรรพสัตว์ ต้องให้เขาสลายโมหะตัวหลงว่า อย่าหลงเข้าไปดู-ไปรู้มัน ตัวรู้เป็นชั้น เป็นทุกข์ ก่อนรู้ก็ไม่ได้ รู้จบทันที ไม่ค่อยเริ่ม-ค่อยจบ จบทันที บรรลุเฉพาะพระพักตร์ทันที

ธรรมะสอนให้จบ จะกระทบกับมานะของคนหลงที่ไม่อยากจบ

ต้องสอนเขาให้สลายคลายมานะตัวหลงตัวโมหะ

สมาธิ B “เวลาโปรดสรรพสัตว์ ต้องให้เขาสลายโมหะตัวหลงว่า อย่าหลงเข้าไปดู-ไปรู้มัน ตัวรู้เป็นชั้น เป็นทุกข์” โปรดแล้ว วางเลย เมื่อไหร่เมื่อนั้น คนไหนคนนั้น มันของมันเอง เจ้าค่ะ

“อะไรปิดบังสัตว์อยู่?”

สมาธิ B วิบากเจ้าค่ะ บางที่ต้องปล่อยไปตามวาระเจ้าค่ะ กระทบกับโมหะ มีแต่หลงกับหลง หลงแล้วพาไปมี โทสะ ปล่อยเลย ตัดเลย เจ้าค่ะ หมดวิบาก เขาจะมาขอความเมตตาเอง ที่กล่าวมานี้คือ ตัวลูกเองเจ้าค่ะ จิตลูก เป็นอนิจจัง เพราะฉะนั้น ตัดเลย เจ้าค่ะ ปล่อยทันทีที่ให้เจ้าค่ะ

คนที่มีอนุสัยเคยเจริญสติตัวรู้ จะยึดติดตัวรู้ กลัวจะขาดสติ โดยหาได้เฉยใจลักนิดไม่เลยว่ กำลังเอาอตฺตาเจตนากรรมเข้าไปเจริญ จึงยึดติดสติปัญญาซึ่งเป็นชั้น ไม่พ้นออกไปจากชั้น จึงไม่ชั้นวิมุตติ

ถ้าหากเขาปล่อย-คลายตัวรู้ออก ไม่ติดยึด ก็หลุด วิมุตติ-ชั้นวิมุตติ-นิโรธนิพพาน

จับพลันทันทีเหมือนพาหิยะ นั้นแหละ!
ก็แผ่อุทิสบุญให้ไปอย่างนี้แหละ โปรดไปสังสารวัฏไม่ประมาณ
เราต้องสงเคราะห์เขาด้วย จึงเรียกว่าโปรดสัตว์
ให้ระลึกถึงพระมหากษัตริย์คุณอันไม่มีประมาณ ตลอดพระชนม์ชีพ
พระองค์ ๔๕ ปี สั่งสอนสัตว์

สมาธิ B ลองถ้าเขามาถึงตรงนี้ได้ ก็ไปต่อได้เจ้าคะ แต่เขายัง
มีวิบากอยู่ ปลอ่ยให้เขาใช้วิบากไปก่อนเจ้าคะ ลูกเป็นได้แค่พี่เลี้ยง ดูอยู่
ห่างๆ สงเคราะห์ไปตามยถาเจ้าคะ

ทรงตรัส “จระเธ่ ภิกขเว พุทฺธนา พุทฺธิตายะ พุทฺธุชาเยฯ” เธอ
ฟังจาริกไปเพื่อประโยชน์สุขแก่มหาชนเป็นอันมาก “เธออย่าไปทางเดียวกัน
สององค์ฯ”

สาธุโสภาฯนะโสวแล้ว
บายนี ท่านโปรดสังสารวัฏแล้วหรือยัง?
ขอความไม่ติดขัดข้องคา ได้ยินที่หูเห็นที่ตาไม่ข้องคาใจ ขอความ
สว่างไสวในพระสังฆธรรมนิพพานจงมีแต่สมาธิทุกท่าน
ท่านใดจะเปิดประเด็นธรรม ขอเชิญนะ
ดึกค่านี ท่านเทน้ำอุทิสบุญโปรดสังสารวัฏแล้วหรือยัง?
เนื้อหานิพพาน คือ การไม่ยึดติด ไม่ยึดติดกับโลก **“สรรพสิ่ง
ในโลก”**

ชีวิต ร่างกาย-จิตใจ คือสรรพสิ่ง อารมณ์ภายนอก รูป เสียง กลิ่น
รส สัมผัสกาย เรื่องราวคิดนึก เป็นสรรพสิ่ง กระทบทวารหก ตาหูจมูกลิ้น
กายใจ นี่ก็เรียกว่าโลก หรือโลกทวารหกเป็น **“สรรพสิ่ง”**

เกิดวิญญานหก เห็น ได้ยินฯ รับรู้รับทราบทางใจมโนทวารเป็น
สรรพสิ่ง

ทรงสอนพาหิยะ ให้ตัดตัวรู้ ตรงที่อารมณ์กระทบ ตา หูฯ ที่ตรงนี้
ท่านสอน ให้สักแต่ว่า นี่ ตัดตัวรู้ ไม่ติดในรู้

ถ้าติดรู้-ตามดูตามรู้ ไม่ตรงคำสอน คือ หลงเข้าไปรู้ กรรมซ้อนลง
มโน เป็นมโนกรรม เอาไปเกิดแล้ว มโนกรรมมีผลมาก แค่คิดก็ผิดแล้ว
กรรมเกิดแล้ว

“เช่น ตามที่มีการสอน ให้ดู รูป-นามบ้าง ดุจิตบ้าง ฝึกรู้ตัวเจริญ
สติบ้าง ดูท้องพอง-ยุบ ดูลมหายใจเข้า-ออก บ้าง นี่ ถามว่า สักแต่ว่า
ตามที่ทรงสอนแล้วหรือยัง?”

แท้จริงแล้ว ทรงตรัสแม่นยำไว้ “เรากล่าวว่าเจตนาเป็นกรรม” นี่
ชัดเจนอยู่

ถามต่อว่า “การปฏิบัติบำเพ็ญ ทาน ศีล สมาธิ สมณะ ฌาน ญาณ
เป็นกรรมหรือไม่?”

สมาธิก B เอาัตตาเข้าไปบังคับให้มันดับ มันบังคับบัญชาไม่
ได้ แต่จะไปบังคับเอาให้ได้ ขัดต่อกฎไตรลักษณ์ ขัดต่อพระสังฆธรรม
เนื้อหา นิพพาน

ถามต่อว่า “การปฏิบัติบำเพ็ญ ทาน ศีล สมาธิ สมณะ ฌาน ญาณ
เป็นกรรมหรือไม่?” / ตอบว่า เป็นกรรมเจ้าคะ

เป็นกรรมก็มีผลไปเกิดใช้หรือไม่ ไม่นิพพานใช้หรือไม่?

สมาธิก B เป็นกรรมก็ต้องไปเกิดเจ้าคะ ไม่ใช่นิพพานเจ้าคะ
นิพพาน ไม่เกิดไม่ตาย เจ้าคะ

มีคนพูดว่า “ฉันก็หวังว่าชาตินี้ ขอปิดอบายภูมิให้ได้” ถามว่าเป็น
กรรมไหม?

ตรงกับที่ทรงสอน “ให้สักแต่ว่าไหม?”

สมาธิก B “ฉันก็หวังว่าชาตินี้ ขอปิดอบายภูมิให้ได้” เป็นกรรม

**เจ้าคะ ยึดติด มุ่งหวัง ตั้งใจจ้อง เลือกข้าง รักดี เกลียดชั่ว ชอบสวรรค์
ชังนรก เจ้าคะ**

คนเราคิดทั้งวัน คิดเป็นกรรมทางมโนทวาร เป็นมโนกรรม มีผล
มาก เป็นเหตุให้เกิดกายกรรม-วจีกรรมตามมา ทรงสอนให้ตัดทิ่มโน้ ไม่
กรรมซ้อนมโน เวลาคิดก็ ให้สักแต่ว่าคิด คิดก็ช่าง ก็ปล่อยไป ทั้งผ่านไป

คิดแล้วพูดออกมา และทำไมทำมือประกอบด้วย ถ้ามโน เป็นกรรม
ก็กรรม?

**สมาธิ B ครบสามรายการเลยเจ้าคะ มโนกรรม วจีกรรม
กายกรรม**

แต่คิด แล้วพูดออกมาและทำด้วย คนเราต้องทำงานสัมมาอาชีพ
และการเป็นการอยู่ หาอยู่หากิน ก็มีเป็นกรรมไปทั้งหมดเลยหรือ? ที่คิด-
พูด-ทำ ที่ไม่เป็นกรรมไม่มีเลยหรือ? ถ้ามีทรงสอนว่าอย่างไร จึงไม่เป็น
กรรม?

**สมาธิ B สักแต่ว่า ทำๆ ไป เผลอไปผิดก็โหลิๆ แล้วก็แล้ว
กันไปเจ้าคะ สักแต่ว่าไปเรื่อยๆ เดี่ยวแยกแยะไปได้เองเจ้าคะ**

ทรงสอนให้สักแต่ว่า นี่ไม่เป็นกรรมเพราะไม่มีเจตนา เมื่อไม่เจตนา
ก็ไม่เป็นกรรม เจตนาคือตัวจริงจัง คิดพูดทำที่ไม่จริงจัง ก็จะไม่เป็นกรรม
คิดก็ให้สักแต่ว่า พูดก็ให้สักแต่ว่า ทำอะไรสิ่งใด ก็ให้สักแต่ว่า อย่างนี้
ไม่เป็นกรรม ไม่จริงจังไม่เป็นกรรม คือ ไม่ดันเข้าไป-ไม่มุ่ง-ไม่หวัง
ตั้งเอา-ไม่คาดหวัง-ไม่หวังว่า-พอใจตามมี-ยินดีตามได้-ชีวิตพอเพียง-
เศรษฐกิจพอเพียง-พอเพียงในความคิดพูดทำฯลฯ อย่างนี้ ทรงสอนว่า
ให้สักแต่ว่าๆ อย่างนี้ ไม่เป็นกรรม

ไม่ดันเข้าไปกับชีวิต ให้สักแต่ว่า ไม่คาดหวัง ไม่มุ่งหวังตั้งเป้า
หมายโครงการ อย่างนี้ไม่เป็นกรรม

ท่านยังมุ่งหวังอะไรกับชีวิตไว้บ้างหรือไม่ หากมุ่งหวัง ก็ย่อมมี
ผิดพลาด ทรงสอนให้ลึกแต่ว่า อย่างนี้ ไม่มีผิดพลาด เพราะไม่เคยคาดหวัง
อะไรไว้

ไม่มุ่งหวัง ก็ไม่มีผิดพลาด ก็จะไม่ทุกข์!

ชีวิต ก็คือการเรียนรู้ที่จะปล่อยวางมิใช่หรือ?

แม่นิพพาน ก็มุ่งหวังตั้งเอาไม่ได้ ให้ลึกแต่ว่า แม้ปล่อยวาง ก็ให้
ลึกแต่ว่าปล่อยวางเสียด้วย

จิตดั้งเดิม มันผ่องใสบริสุทธิ์ ของมันเองอยู่ แล้วแต่เดิม ผ่องใส
อยู่ ดูจตุรัส่องสว่างกลางเวหาหา

การคอยทำจิต การปฏิบัติจิต คือ ทางสุดโต่งสองทาง ที่ไม่ควร
ดำเนิน เป็นการทำให้เกิดสมุทัยตัณหาเสียเอง!

การทำจิตปฏิบัติจิต ดูชักแหล่เข้าไปบังตะวัน

เพราะเอาอัตตา-เจตนา-โมหะ-ตัณหา เข้าไปทำอนัตตาคิจต-เอากกรรม
เข้าไปซ้อนจิต(มโน)ปภัสสร

เกิดกลายเป็นมโนกรรมห่อหุ้มอนัตตาคิจตเดิม ยิ่งทำยิ่งปฏิบัติ
ยิ่งชักแหล่เข้าไปบังตะวัน

แต่ถ้าปล่อย-วาง-ห่าง-คลายสลายแหล่ ตะวันก็สว่างฟุ้งปล่อยให้
ตะวันส่องสว่างอย่างที่เคยส่อง

ฟุ้งปล่อยให้อนัตตาคิจตเดิมที่เคยผ่อง ให้ผ่องอย่างที่เคยผ่อง
ปล่อยให้มันเป็น อย่างที่มันเป็น

อย่าทำกรรม (ฐาน)อะไรแบบไหนๆ อีก เพราะทำเป็นกรรมเอาไป
เกิดอีก

เรากล่าวว่าเจตนาเป็นตัวกรรม อย่าทำกรรมไปใสมโน อย่าให้
มโนมีกรรม

มนอนัตตาจิต ก็ปัสสรดังเดิม ดูตะวันส่องสว่างอยู่กลาง
เวหาหาวนั้น

ปล่อยให้จิตมันเป็นอย่างที่เป็น อย่าเอาอะไรไปใส่อนัตตาจิต

ทำปล่อยวางจิตให้โปร่งใส อย่างที่มันเคยโปร่งใส

มันว่างๆ ของมันเอง นิพพานว่างๆ ของมันเอง

ของมันเองอยู่แล้ว

“จงทอดสายตาไปข้างหน้า อย่างไม่ที่หมาย ไร้ทิศทางและร่องรอย
คิดนึก

แววตาการุณต่อทุกสรรพสิ่งไม่มีประมาณ คลายจิตออกให้เหมือน
กับดอกไม้บาน

เหมือนกับดอกไม้บานยามเช้า ร่วงหล่นโรยกลีบละอองเกสรไม่
เหลืออ้อตตา”

สาธุสวๆ ทุกชีวิตจิตวิญญาน ของจะมีส่วนบุญข้าฯจงทั่วๆ กัน
ตลอดไป

๒๐๑๕.๑๐.๐๙ วันศุกร์

สมาธิ B กระทบกับโมหะ มีแต่หลงกับหลง หลงแล้วพาไปมี
โทษะ ปล่อยเลย ตัดเลยเจ้าคะ ต้องแก้ไขเป็น กระทบกับโมหะ มีแต่หลง
กับหลง หลงแล้วพานไปเกิดเจ้าคะ ปล่อยเลย ตัดเลย เจ้าคะ

ทรงตรัส “จรณะ ภิกขเว พหุชนา พหุหิตายะ พหุสุขายะฯ” เธอพึง
จาริกไปเพื่อประโยชน์สุขแก่มหาชนเป็นอันมาก เธออย่าไปทางเดียวกัน
สององค์/ตรงนี้ เข้าใจ ชัดเจนแล้วเจ้าคะ “สักแต่ว่า” พระพาหิยะ ทูนหัว
ทูนเกล้าไว้ระเธอ

วิบากพานไปยึดติดนิดเดียวก็คือ “หลง” ต้องรีบแก้ไข ปล่อยไป

ผู้อื่นจะหลงตามเป็นกรรมหนักเจ้าคะ คนที่มีอนุสัยเคยเจริญสติตัวรู้ จะยึดติดรู้ กลัวจะขาดสติ โดยหาได้เฉลียวใจลึกลับไม่เลยว่า กำลังเอาอึดตาเจตนากรรมเข้าไปเจริญ จึงยึดติดสติปัญญาซึ่งเป็นขั้น ไม่พ้นออกไปจากขั้น จึงไม่ขั้นวิมุตติ

กรณีตัวอย่างคะทุกท่าน “หลง” ไม่เข้าใครออกใคร ยึดสติ เลยขาดเฉลียว กรรมเกิดไม่รู้ตัว นี่คือ หลงจริงๆ ค่ะ โสวๆอโหสิๆต่อกันทุกท่านคะ

สมาธิ T คับหลวงพ่อกะ จะลองปฏิบัติดูครับ

ปฏิบัติก็เป็นกรรมไปเกิด ไม่เกิด ต้องหยุดปฏิบัติ ปฏิบัติที่ไม่ปฏิบัติ

สมาธิ B ลูกหยุดปฏิบัติ(เอา) นานแล้ว ก็ยังมีอนุสัยที่เคยเจริญสติ ยึดติดรู้ กลัวขาดสติ (เลยขาดเฉลียว) กรรมเกิดไม่รู้ตัว คือ หลงจริงๆเจ้าคะ

นิดเดียวเองจริงๆ ที่เข้าไปยึดแบบไม่รู้ตัว อย่างนี้แหละ ที่เรียกว่า “หลง” ของจริงจริงๆ เจ้าคะ

คนที่หลง ก็คือ คนที่เข้าไปยึดติด แบบเนียนๆ ไม่รู้ตัว “ต้นหาอุปทาน” พาวน หลง ใครบอกใครเตือนก็ยังไม่เข้าใจ

ท่านพระอาจารย์ถึงได้บอกอยู่บ่อยๆว่า ต้องกระตุกแรงๆ โสวๆอโหสิๆ ลูกเข้าใจ ชัดเจนแล้ว เจ้าคะ “ใช้ปฏิภาณแทงเลือดซิบ ก็ต้องทำ” ลูกเข้าใจแล้ว เจ้าคะ

ลูกศิษย์กัณฐิ เคยบวชไปปฏิบัติด้วยกัน ตอนนั้นก็สอนให้เจริญสติ ลาลึกเข้าไป ๒-๓ ปี ไม่พบกัน เอาไลน์ธรรมะเนื้อหาหนักพานให้อ่าน ไม่รู้ อ่านหรือเปล่า นานๆ ก็เซทเอาใจอาจารย์ ว่า “ครับ จะลองปฏิบัติดู” ฟังแล้วก็นึกถึงคำถาม ที่เคยถามว่า “อะไรปิดบังสัตว์อยู่?”

ความหลง ปิดบังสัตว์!

สมาธิ B นี่แหละ ผลที่рін(ปฏิชะ)ครูบาอาจารย์ แค่นิดเดียว
เอง วิบากพาวน “หลง” ชะเองเลย เจ้าคะ โสวๆๆ อโหสิๆๆ สมน้ำหน้า
เจ้าตัวเจ้าของมัน(ลูกเอง) เจ้าคะ

หลงปฏิบัติคนหลง หลงเข้าไปรู้เห็นสารพัด-หลงหาอยู่หากิน-หลง
กับความเป็นความอยู่

ก็รู้อยู่นะว่า สักวันหนึ่งก็ต้องพลัดพรากกันไปคนละทิศละทาง
สุดแต่วิบากจะเหวี่ยงไป

ไม่มีอะไรเป็นของตน จำต้องทิ้งสิ่งทั้งปวงไป

สมาธิ B เหวี่ยงไปไกลๆ ก็แล้วไปเจ้าคะ เหวี่ยงมาใกล้ๆ นี่ซี
เจ้าคะ ก็ต้องเรียกให้ลูก ปลุกให้ตื่น (จากความหลง) เรียกแล้ว ปลุกแล้ว
กระตุกแล้ว ไม่ตื่น ก็ต้องทึ่งเจ้าคะ “ลั้กแต่ว่า” กันไปเจ้าคะ

คนหลง เพราะไม่เห็นแจ้งในความไม่แน่นอน อนิจจังมันประกาศ
บอกอยู่ตลอดเวลาว่า อย่ายึด มันยึดไม่ได้ อย่าติดยึดสรรพสิ่งในโลก ใน
ขันธโลก สังขารโลก กาย-จิต ทั้งของตน และคนที่รัก ยึดเอาไว้ไม่อยู่-เกาะ
เอาไว้ไม่ติด

ทรงตรัสสอนว่า “ผู้ใดเห็นแจ้งในอนิจจัง-อนัตตา อยู่อย่างไม่มี
กลางวันกลางคืน ผู้นั้น ความทุกข์ทำอะไรไม่ได้”

ไม่ต้องปฏิบัติอะไรแบบไหนอีก นอกจากยอมปล่อยให้ออนิจจังมัน
สลายคลายตัวเสื่อมสลายไปตามธรรมดาของมันเอง โดยไม่เข้าไปขัดแย้ง
กับมัน

จึงสอนพาหิยะฯ ว่า “เมื่อใดเธอ เห็น ได้ยิน ฯ ให้ลั้กแต่ว่า ฯ รับรู้
รับทราบ-คิดนึกทางใจ ก็ให้ลั้กแต่ว่าฯ ลั้กแต่ว่า คือ อย่างไร? ท่านเข้าใจว่า
อย่างไร?”

นิพพาน เป็นความว่าง สุญญตา ว่างๆ ว่างจากกุศล-อกุศลกรรม และอภัยตกะกรรมกลางๆ

นิพพาน รู้จุตหมาย-ไร้ร่องรอย-ไร้ทิศทางและคิดนึก สักแต่ว่า ก็คือ ว่างๆ สุญญตา-นิโรธนิพพาน

สักแต่ว่า ไร้อัตตาไร้เจตนากรรม

คนหลง เพราะ เห็น ได้ยินฯ รับรู้รับทราบคิดนึกฯ ไม่สักแต่ว่า แต่ไปหลงปฏิบัติ

“อะไรปิดบังสัตว์อยู่?”

การทำจิตปฏิบัติจิต ดุจดั่งชักเมฆเข้าไปบังตะวัน

ตะวันที่เคยส่องสว่างอยู่กลางหาวจึงเศร้าหมอง

พึงปล่อยวางอนัตตาจิตเดิมที่เคยผ่อง ให้มันผ่องอย่างที่เคยผ่อง

“ปล่อยให้มันเป็นอย่างที่มีมันเป็น”

ไม่ต้องปฏิบัติอะไรแบบไหนอีก นอกจากยอมปล่อย ให้วิบากมัน สลายคลายตัวผ่านออกไปเป็นธรรมดาเช่นนั้นของมันเอง

อย่าเข้าไปขัดแย้งกับมัน อย่าเอากรรมไปใส่มัน อย่าให้มันมี กรรม อย่าให้จิตเศร้าหมอง

ปล่อยให้ของมันเองๆๆ ของมันเองอยู่แล้ว

“นิพพานของมันเองอยู่แล้ว” ไม่ต้องไปแสวงหานิพพานที่ไหนอีก!

นิพพานไม่ยาก-ไม่ง่าย แต่ให้คลายจิตออก

“จงทอดสายตาไปข้างหน้าอย่างไร้ทิศทางที่หมายและร่องรอยคิดนึก แหวดการรุดร่นกับสรรพสิ่งไม่มีประมาณ”

คลายจิตออกให้เหมือนกับดอกไม้บานยามเช้า

บานร่วงหล่นโรยกลีบละอองเกสรเรณูไม่เหลืออัตตา

“เธอจงเลดูพระอริยสัพพตเจ้าผู้โพธิญาณอยู่ ดุจตะวันส่องสว่าง อยู่กลางหาวฉะนั้น”

คลายจิตออกเสียด้วย การหยาดน้ำอุทิศบุญโปรดสังสารวัฏเนื่องๆ
อโหสิเนื่องๆ-ให้วิมุตติกรรมเนื่องๆ

สายวันนี้ ท่านอุทิศบุญโปรดสรรพสัตว์ไม่มีประมาณกว้างขวาง
กว้างไกลแล้วหรือยัง?

อะไรเอ่ย? ไม่ตกผลึก-ไม่ทรงไม่แซ่ แต่ให้ตื่นออก

ตื่นนอกตื่นใน ตื่นคลาย ตื่นโพล่งตื่นโถ่ง ตื่นกึ่งตื่น ไม่ซึ้งไม่คา
ตื่นจ้ำไว้ร่ำรอย ไร้คิดนึก

ตื่นโปรดสรรพสัตว์ โสวๆ.. มีส่วนบุญซ้ำจกทั่วกันโสวๆๆ

ผายมือเป็นสัญญาณแห่งการให้สังสารวัฏไม่มีประมาณ

นี่คือ การตื่นออกเพื่อการโปรดสรรพสัตว์ล้างหนี้บาปสังสารวัฏไป
ด้วยกัน

นี่เป็นการคลายสงบระงับสิ้นเชิง

ผายมือโสวออกไปกว้างๆ ไร้เขตแดน

สัตว์ก็หลุด เจ้าของก็หลุดวิมุตติ หลุดออกไปจากธาตุขันธ์ ให้วิมุตติ
ญาณออกไป พันธธรรมเหนื่อธรรมออกไปโพล่งทิ้งโถ่งทิ้งออกไป ไม่หยุด
ไม่หย่อน ไม่มีเวลา

ไม่ยึด-ไม่แซ่ทรง-ไม่ตกผลึก-ไม่ต้องเฝ้ารักษาขันธ์ ขันธ์ก็อันิจจัง
พ้นออกจากขันธ์ วิมุตติจากขันธ์ออกไปเป็นชั้นขณวิมุตติ

ไม่ต้องมาเฝ้ายามรักษากาย-จิต ปล่อยทิ้ง จ้าออกไปให้หมดตัว
หมดตน

สมาธิก ภา พระอาจารย์ครับ เห็นหลายๆท่าน...ตื่น..ตื่นโพล่ง
โถ่งจ้ำ..สว่างโสว..ไร้ขอบไร้เขต..

ผมยังจำหลวงพ่อบ้าง..ช่างสติติด..ได้ครับ..รู้จักช่าง ไม่รู้จักช่างๆไป
ตัดตัวรู้..จึงตรัสรู้..(ธรรมของพระอาจารย์) นี่ลึกซึ้งมากครับ

๒๐๑๕.๑๐.๑๐ วันเสาร์

“มนุษย์ จะไม่ได้รับประโยชน์อันใดจากสังสารวัฏนี้เลย นอกจาก
หลงสร้าง-หลงเสวยวิบากกรรม”

ชีวิตที่อยู่กับความหลง แต่ไม่รู้ว่าการหลง นี่หลงแท้ !

ชีวิตและสรรพสิ่ง ล้วนชั่วคราว ไม่ยั่งยืน ไม่ยึดติดกัน พร้อมเสื่อม
สลายคลายตัวมันเองอยู่ตลอดเวลา แต่เราไม่เข้าไปเห็นอนิจจังมัน

พึงหลุดให้มุติออกไปจากความเสื่อมสลายคลายตัวชั่วคราวที่เป็น
อนิจจังเสียด้วยความไม่ยึดติด

กายจิต ความคิด ก็ชั่วคราว สุขทุกข์ชั่วคราว ผ่านมาผ่านไป
เหมือนลมฝนพายุร้อนหนาว ก็อนิจจังเสื่อมสลายคลายตัวไม่ติดยึดกันนาน
มันล้วนต่างก็ชั่วคราว

“ฟังดีๆ ดิ้นโพล่งโง่งจ้อออกไป ..สว่างไสวไร้ร่องรอยคิดนึก”

ผายสองฝ่ามือออก บอกถึงการให้อย่างไม่มีประมาณว่า “โสวๆๆๆ
อโหสิๆๆๆ ทุกอย่างอโหสิ ทุกจิตวิญญาณมีส่วนบุญซ้ำๆ ทุกๆกัน โสวๆๆ”

หนักแน่นด้วยโสวบาร์มีแห่งความสัมฤทธิ์!

ด้วยโสวๆๆ บาร์มีแห่งความสัมฤทธิ์ พลาญภาพแห่งมหาบุญญา-
ความว่างเปล่าบริสุทธิ์

มองไปข้างหน้าท่ามกลางออกไปอย่างไร้ทิศทางและที่หมาย ด้วย
แววตาการุณยธรรมต่อสรรพสัตว์สังสารวัฏอย่างไม่มีประมาณ โสวๆๆจะมี
ส่วนบุญซ้ำๆๆๆกัน ตลอดไปโสวๆๆ

ให้น้อมมาใช้เข้ามาชำระล้างภายในบ้าง ถ้าหากติดข้องอาารมณ์
ป่วยเจ็บไข้ เครียดปฏิกะหรือโรคใดๆ ให้ล้างเสียด้วยโสวๆๆ

ไร้ร่องรอย มันไม่ติดไม่ยึดกับสรรพสิ่งใดๆ มันหลุดวิมุติออกไป
ไร้คิดไร้นึก ตัดรู้ออกไปแล้ว

สักแต่ว่า ออกไปแล้ว ไม่ติดรู้-ตัดรู้-ตัดชะรู้-ตรัสรู้

สาธุ ขอความชั่วครวร ทุกเวลาเวลาที่ลมหายใจไม่ติดยึด โพล่งโลงง้อ ออกไป จงมีแก่สรรพสัตว์ทั่วกัน เป็นเอกภาวะหนึ่งเดียวกลมกลืน สัณสารวิญจงทั่วๆ กัน

ตื่นแบบไม่อะไรกับอะไร จ้าทิ้ง-คลายทิ้ง-โพล่งทิ้ง ไม่หลงเหลือ อัดตา ไร้ร่องรอยไม่หลง และไม่เหลืออัดตา

จ้า ไม่หยุดหย่อน จ้าทิ้งๆๆ!

ขอความไม่ติดในรู้ ไม่ติดในเห็น-รับรู้รับทราบ “ให้สักแต่ว่า” จง ทุกท่าน

ไม่ติดในรู้ ไม่ติดก็หลุด หลุดรู้ ก็หลุดญาณตัวรู้ วิมุติญาณ-วิมุติ ญาณทัสสนาจร

ไม่ติดรู้ คือไม่ติดตัวหลง ตัวหลงเข้าไปรู้เห็น ทางตา หู จมูก ลิ้น กายใจ ไม่ติด ก็หลุดไปจากกายใจ พ้นไปแล้ว จ้าไปแล้ว-จ้าไม่หยุดหย่อน ตะวันสาดแสงจ้า ไม่หยุดหย่อน ไม่มีเวลาหยุด

ไม่มีกลางวันกลางคืน มนุษย์สมมุติมันว่านี่กลางวัน นี่คือกลางวัน ตะวันมันว่าอย่างนั้นที่ไหน?

สมมุติก็ให้รู้สมมุติ สมมุติใช้งานไปแล้วก็ปล่อยวาง อย่าให้มันบัง วิมุติ

วิมุติมันหลุดทุกเวลาเวลาที่ มันคลายจากกัน-พลัดกันทุกเวลาเวลาที่ ให้เห็นมัน มันอนิจจัง-อนัตตา บังคับบัญชาได้ที่ไหน ไม่อยู่ในอำนาจ มัน อนัตตา จึงอย่าอัดตา

อย่าอัดตาในเห็น ได้ยินฯ ไม่มีเราเห็น ได้ยินฯ นั่นมันสมมุติ

ชีวิตสมมุติ เกิด-ตายไม่จริง เป็นสมมุติ

จิตไม่เคยตาย เกิดแล้ว-ดับแล้ว เกิดอีก-ดับอีกเป็นแสนโกฏ

ขณะชั่วลัดนิ้วมือเดียว

ให้ดับเสียก่อนดับ ดับก่อนดับ ก่อนดับ-มันดับของมันเองอยู่แล้ว

“ก่อนดับ มันก็ดับของมันอยู่แล้ว พอเข้าไปรู้-มันเลยไม่ดับ!”

มันดับระงับสงบ ของมันเองอยู่แล้ว นิพพานอยู่แล้ว

นิพพานของมันเองอยู่แล้ว รู้หรือไม่รู้ มันก็ของมันเองอยู่แล้ว

อกาลอยู่แล้ว อกาลโกของมันเองอยู่แล้ว

จึงว่า “ไม่ต้องไปทำอะไรแบบไหนอีก-ทำเป็นกรรม-ปฏิบัติเป็นกรรม-เอาไปเกิดอีก”

อนิจจัง มันบอกว่า อย่ายึด-อย่าติด-อย่าเอา-มันเอาไม่ได้-ให้ปล่อย
ออก-คลายออก-มันชั่วคราว

จำต้องทิ้งสิ่งทั้งปวงไป ลักรันต้องพลัดกัน-จากกัน-อย่ายึด-มันยึด
ไม่ติด-มันเกาะเอาไว้ไม่อยู่

เกิดมาก็มาใช้หนี้กัน จึงให้อโหสิแก่กันเสีย อย่ายึดติดเอาไว้ มัน
ทุกข์ที่ต้องไปเอาคืน ใช้คืนไม่หยุดภพหยุดชาติ

จึงให้หยุดภพชาติเสีย ด้วยการไม่ยึด แต่ให้คลายออก จ้าๆ ขอให้
มีส่วนบุญข้าฯ ท้าวฟ้าจักรวาลทุกจิตวิญญาณ จงมีส่วนบุญข้าฯ โสวๆๆ
อโหสิโสวๆๆ

ถ้าเชื่อมั่นคงในอนิจจัง มันขอเอามาไม่ได้ แต่ให้ขอให้มีส่วนบุญ
ข้าฯ อย่างนี้ขอได้ตลอดอนันตกาล!

“ขออโหสิ-ให้ออโหสิ” แก่กัน แก่สังสารวัฏ อย่างนี้ขอได้ทุกเวลานาที
ทุกลมเข้า-ออก

จิตมันคลาย เต็มมันเจ้าของมันเอง!

มองออกไปข้างหน้าอย่างไรทิศทางและที่หมาย ไร้ร่องรอยคิดนึก
ไร้ร่องรอยอึดตาตัวตน การุณย์ต่อสรรพสัตว์สังสารวัฏไม่มีประมาณฯ นี่
มันคลาย!

คือสมาธิภาวนาปัญญาญาณทัสสนาจร มันไม่จรแล้ว มันคลาย ออกจนหลุด วิมุตติไปแล้ว จากญาณรู้ญาณเห็น-ตัดญาณรู้ ญาณเห็นฯ เป็นวิมุตติญาณฯ ไปแล้ว

เห็นคนให้เลยๆคนไปเสียฯ

ทุกข์สมุทัยตันหามันไม่อยู่แล้ว ที่อยู่กับจำๆนี้-นิโรธมรรค-วิมุตติ ไปแล้ว!

มันดับมันหยุด มันยุติตันหาไปหมดเลย จำๆ นี้ แต่จำๆ ก็ต้อง ปล่อยทิ้งอีกเหมือนกัน มันไม่แน่เหมือนกัน ปล่อยทิ้ง คลายทิ้งอีก มัน สว่างไสวของมันเอง โสวให้ทั้งจักรวาลสว่างไสวไปเสียด้วย ไร้ร่องรอยคิด นี้ๆ

ไม่ทรง-ไม่แช่ ปีติก็คลายทิ้ง รู้ก็คลายทิ้ง ะออกๆ มีน้ำก็เทน้ำไป
แบบไม่ล่ำรวมอะไรกับอะไร!

ปล่อยรู้-วางรู้-คลายรู้-ไม่ติดรู้-ตัดรู้ จึงตรัสรู้ ะออก-คลายออก ไม่เอารู้

ดูเมฆกะซอน มันมุดดิน มันมุดๆๆ แหวกๆๆออกๆๆ ให้วิมุตติหลุด มุดออกอย่างเมฆกะซอน ทั้งออกตลอดเวลา ไม่หมก-ไม่แช่ อย่าหลับ-อย่า หลงใหล-อย่าหลับใหล-ตื่นโพล่งออกมา-ะออกมา

พุทโธโอโหสิ-ธัมโมโอโหสิ-สังโฆโอโหสิ ทุกจิตวิญญาณ มีส่วนบุญข้าฯ ทั่วๆกันๆตลอดไป

โสวๆๆสาธุโสวๆๆๆ

สมาชิก : แซร์โฟสต์ แก้นิ้วล็อคใน ๔ นาที นพ. วิชัย วิจิตรพรกุล
ผู้อำนวยการในการรักษาโรคนิ้วล็อค โรงพยาบาลเลิดสิน คิดค้นวิธี
รักษาเอง ท่านเก่งมากครับ

ปลดนิ้วล็อคแล้ว ให้ปลดล็อคกรรมสิทธิ์เสียด้วย โอโหสิ-เทน้ำอุทิศ

บุญให้สังสารวัฏ ปิดอบายภูมิเสียด้วยอโหสิ จ้าอยู่ก่อนแล้ว-ว่างอยู่ก่อนแล้ว-นิพพานอยู่ก่อนแล้ว

ก่อนซัง ก็ไม่ได้ซัง ก่อนชอบก็ไม่ได้ชอบ มันว่างของมันอยู่ก่อนแล้ว จ้าอยู่ก่อนแล้ว

ก่อนคิดนึก มันก็ไม่ได้คิดนึก มันว่างอยู่ก่อนแล้ว จึงให้จ้าวออกไป จ้าไม่หยุดไม่หย่อน จ้าไม่มีเวลา

มันคิดก็ช่าง ไม่คิดก็ช่าง เรื่องของมัน ช่างๆ(งู)ไป

ไม่ใช่ให้ไปช่างมัน แต่ให้ช่างตัวเจ้าของ

จะนั่ง-ยืน อย่าแซ่-อย่าทรง-อย่าจุมซึ่มในฉนวน-ให้โล่งทึง-โพลงทึง

จะเดินก็คลื่ออก-คลายออก-ไร้ร่องรอย-ไร้จุดหมาย-ทิศทาง-กว้างๆไป

เดินจงกรม บาลีว่า จัง-กระ-มะ แปลว่า เดินไปๆ-มาๆ และให้คลื่อคลายเสียด้วย

อย่ากำหนดกฎกติกาก

แต่ให้ตื่นออกคลายออก พุทธะท่านเดินเปลี่ยนอิริยาบถคลื่อคลาย ไม่กำหนดกฎเกณฑ์บริกรรม

นางมาคัณฐิยา มเหสีพระเจ้าอุเทนโกสัมพินคร นางเดินจงกรม หน้าห้องบรรทมมเหสีสามาวดีกับพระเจ้าอุเทนทั้งคืน แต่ไม่ใช่คลื่อคลายแต่นางกำลังเจริญไตรปิฎก

บาลีใช้ จังกระมะ คำเดียวกันนี้ แต่นางไม่ได้คลื่อคลาย นางกำหนดภาพนิมิตเห็นแต่พระนางสามาวดีกับพระเจ้าอุเทนในห้องบรรทมด้วยวิริยาทั้งคืน จงกรมทั้งคืน

จะนั้นอย่าหลง ตีให้ถ่องถ่องให้แตก ก่อนแกก่อนกลืน อโหสิๆๆ

เดินคลื่อคลายไร้ร่องรอยคิดนึก มันนอกคิด-เหนือนึกไปแล้ว หลุด

ประเดินธรรม แสดงความรู้สึกไปบ้างจะได้รู้ว่ถึงไหนกันแล้ว หลุดโลกกันแล้วหรือยังเอ่ย?

สมาธิก B ส่วนสภาวะของลูก วันนี้ก็เบาๆ คลายๆ เรื่อยเปื่อยตามเรื่องตามราวของมันไป พอมันเบา มันคลายก็แผ่บุญไปเจ้าค่ะ ไม่ฟุ้ง ไม่โพล่ง ชัดเจนเหมือนเมื่อก่อน เจ้าค่ะ

“กาเยนะ วาจาเย วะเจตะสา วา สังฆะ กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง สังโฆ ปฏิกคัณหะตุ อัจจะยันตัง กาลันตะเร สังวะริตุง วะ สังฆะ ขอพระสงฆ์ จงงดโทษล่วงเกินอันนั้น เพื่อการสำรวมระวัง ในพระสงฆ์ ในกาลต่อไปเจ้าค่ะ” นี่ใช่หรือเปล่าหนอ?

สมาธิก P ปลดแล้ว วางแล้วค่ะ เห็นธรรมะนี้ช่างเผ็ดร้อนจริงหนอ ทุกข์นี้ก็ไม่ได้ตั้งอยู่ตลอดไป ล้วนเป็นอนิจจังจริงๆค่ะ ที่เงียบไปเพราะช่วงนี้แพ้อากาศไม่ค่อยสบายค่ะต้องดูแลสุขภาพ เพื่อเตรียมตัวเดินทางจะไม่อยู่บ้านสัปดาห์วัน กลับมาแล้วค่อยมาถามปัญหาท่านใหม่ค่ะ กราบสาธุในความมีเมตตาต่อสัตว์โลกที่มีกิเลสตัณหาเจ้าค่ะ

โอโหสิๆๆ โสวๆๆสาธุโสวๆ ขอความไม่ติดขัด ได้ยินที่หู เห็นที่ตา ไม่ขัดข้องคาที่ใจลุล่วงไปๆ สว่างใสในพระสังฆธรรมเนื้อหาพระนิพพานจงทั่วๆกัน

ดูอนิจจังให้ทัน มันคลี่คลายตัวอยู่ตลอดเวลา ใจเราก็อนิจจัง อย่ายึด เห็น ได้ยิน ยึดไม่ได้ มันทุกข์ทันทึ จึงให้ลั้กแต่ว่า ให้ปล่อยผ่านออกไปอย่ากักกันมันไว้เอาไว้ไม่อยู่ ที่ขัดๆข้องๆมันเป็นวิบาก โอโหสิเหน้าบ่อยๆ คลายๆกว้างๆรู้ๆ ไร้ร่องรอยอัตตาตัวตนไม่มี มันอนัตตา ตลอดๆ อนิจจัง คลายออกตลอดเวลา

เราก็ให้คลายเช่นเดียวกัน คลายด้วยจำๆกว้างๆนี้แหละ “ให้ดูจันทรกระจำงฟ้า ไร้ไฟผ้าราศีคาวๆ” ไร้ร่องรอยอัตตาตัวตนไป จำไม่หยุดหย่อน

ทุกซ์จะมีมาแต่ที่ไหน? อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ โสวๆๆ แล้วนะ สาธุ

ขอทุกจิตวิญญาณจงได้มีส่วนในการบวชบรรพชาของข้าฯ ขอให้มี
ส่วนในการโปรดสรรพสัตว์สังสารวัฏ จงทั่วๆกันด้วยเทอญฯ สาธุ โสวๆๆ

เรื่องของการขอขมากรรม ขอทำความเข้าใจ แท้จริง เป็นการขอ
ขมากรรมในอดีตทุกภพชาติพุทธันตรย้อนหลัง ที่แนะนำที่ผ่านมาร่ำบ่น
มาตลอดนี้ เป็นเรื่องว่าให้ขอขมากรรมเสีย หมายถึงว่า การติดขัดข้องคา
ทำให้เข้าใจพระสังฆธรรมยากหรือไม่อาจอยากฟัง หรือมีอุปสรรคขัดขวางนี้
เป็นผลแต่อดีต เคยปฏิเสธปฏิเสธมรรคผลมาก่อน อาจเคยล่วงเกิน ปฏิบัติ
ไม่ตรงพระสังฆธรรม หรือเคยขัดขวางบุคคลมิให้เข้าใจหลักพระรัตนตรัย มิให้
ได้ฟังธรรมมาก่อน ฯลฯ ให้ใช้ขมากรรมบทใหญ่ก่อนนอนหรือตื่นนอน
เพราะต้องใช้เวลาทางหนังสืออ่านสัก๒-๓ ครั้ง จำได้ ก็ว่าเองได้

ส่วนบทเล็กก็ใช้ทั้งวัน เท่าที่ระลึกนึกได้ ให้พูดอโหสิหน้าอุทิศ
ทั้งวัน

ทำควบกันแบบนี้ บางคนก็ ๗ วัน ๗ อาทิตย์ ๗ เดือน หรือ ๗ ปี
ไม่แน่นอน แล้วแต่वासนา-อธิวาสนา

อาตมา ๑ ปี เปดเดือน นี้ขนาดไปอยู่กับครูบาอาจารย์ครอบให้
ในป่า ฐานเรียนมากรู้มาก สอนคนเจริญสติ วิภาทวน ฟังธรรมไปสมอง
บรรยายปริยัติเป็นฉากๆ อยู่ตลอดสามเดือน นี่เรื่องขมากรรมถ้าถูกฉา
ถูกตัว จะลุล่วงได้ง่าย

บทที่คุณโยมว่า กาเยณะฯ ที่ใช้ทำวัตรพระและโยมใช้ไม่ครอบคลุม
ควรใช้ในเล่ม ๒๐ ดีกว่า ละเอียด และหากระลึกผิดขึ้นในทรวงอกก็มี
ทำไปจะรู้เอง กรรมของใครของคนนั้น ไม่เหมือนกัน ชยันทำลายเร็ว

อาตมาว่า ในกลุ่มทั้งหมดนี้ มีอธิวาสนาพ่วงพันสัมพันธ์กันมาแต่
อดีต ไม่อย่างนั้น จะไม่ได้มาพบกัน พุทธะทรงตรัสว่า “ไม่มีอุบัติเหตุ
มีแต่อุบัติมาแต่เหตุทั้งสิ้น” เคยพบพานกันมาแต่อดีตชาติใดชาติหนึ่ง วิภาท

แต่ละคนที่เคยทำมาแตกต่างกัน ชยันขอขมา ใจยอมรับนี่คลายระดับหนึ่งแล้วนะ ลตมานะทมิฬจิตวิญญาณเห็นเดิมๆ ออกไปก่อน เอาอัตตาทิ้งออกไปก่อน ยอมๆ ไปก่อน เดียวจบเร็ว ไม่มีใครอายใคร ไม่มีใครทั้งนั้น เกิดมาใช้กรรมแล้วก็จากกันไป แต่พบกันแล้ว น่าจะถึงเวลาวาระโอกาสของท่านแล้วนะ

ขออนุโมทนา สาธุสวณะโสวแล้วทุกๆท่าน ขอให้มีส่วนในการบวช การบรรพชา ในอธิวาสนาบารมีและการโปรดสรรพสัตว์ของข้าพระพุทธชาติ พุทธันดรด้วยจงทั่วกันทุกท่านเทอญ อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ โสวๆๆ

สมาธิก B ลูกสนทนารธรรมกับท่านพระอาจารย์ได้สองวัน วันที่สามเริ่มเข้าใจเลยคะ ที่เหลือมันก็ของมันเองคะ สนทนารธรรมไม่มีผิดไม่มีถูก มีแต่ธรรมทาน ตรงไหนที่ยังไม่ใช่จะรับการชี้แนะขัดเกลา ส่วนตัวเรากียอมรับ แก้ไข ปรับปรุง เดี่ยวมันของมันเองคะ

สาธุ คงถูกฝากถูกตัว จำได้ไหม พาหิยะ นี่เทวดาญาติสาโลหิต อนาคตามีจากพรหมโลก ลงมาแนะนำให้ไปเฝ้าพระศาสดา และพรหมองค์องค์นี้ไปบอกเพื่อนในอดีตชาติอย่างนี้อีกหลายองค์ในพุทธกาลนี้ เช่น พระกุมาร กัสสปะ พระโสภิตะเถระ เป็นต้น

สมาธิก B ที่สำคัญ กรวดน้ำ ขอขมากรรม และอโหสิกรรมอยู่เนืองๆ แค่นี้คะ ไม่มีอะไรยากเลยคะทุกท่านลูกคงมีเพื่อน N เป็นสะพานบุญให้เจ้าคะ

สมาธิก B สำหรับลูก คงเป็น “เทวดา N” เจ้าคะ๕๕๕ โสวๆ อโหสิ เจ้าคะ

กรวดน้ำให้ทุกจิตวิญญาณ พวงด้วยญาติมิตรสาโลหิตอริยบุคคล บนเทวโลกพรหมโลกขอให้มีส่วนบุญนี้ด้วย เน้นตรงนี้ด้วย หรือเทวดาทั้งหลายก็ได้เหมือนกันพวงท้ายไป แต่สรรพสัตว์ทั้งหลายทุกชั้นภูมินี้ ก็

คลุมหมด ๓๑ ภูมิแล้ว ข้อสำคัญใจว่างๆ ตื่นโพล่งจ้าๆ พลังแรง

คนที่ไม่ค่อยขยันนี้ วิชาเกะเยอะพาวน แต่ถ้าได้พบกันคุยกันบ่อยๆ
อย่าห่าง ครูอาจารย์ เกะติดกลุ่มสนทนาธรรมนี้ไว้ อย่าเพิ่งออกกลุ่ม ทุู้
เข้าใจ ด้านๆ หนๆ ได้ดี

สมาธิ B ไม่ให้เล็ดรอด แม้แต่เบคที่เรียเจ้าคะ แผลให้หมด
เจ้าคะ ด้านได้อายอด เจ้าคะ ๔๔๔๔

กราบเรียนท่านพระอาจารย์ เพื่อนสมาธิบางท่านติดตามอ่าน
เข้าใจ แต่ไม่กล้าพิมพ์แสดงความคิดเห็นในไลน์ แต่ส่วนใหญ่ที่คุยกับลูก
จะบอกว่าเข้าใจ และการสนทนาธรรมในไลน์นี้ ดีมากเจ้าคะ

เคยโง่มาแล้ว ยกเอกายโนมรรโคทพูนหัวพูนเกล้าหมดจิตหมดใจ
มาแล้ว ก็นักวิปัสสนาจารย์เก่งๆดั่งๆ ของบ้านเราสุดยอดทั้งนั้น แต่ไม่เสีย
หลาย เพราะคนเจริญสติมาแล้วนี้ ไกล่จบมากแล้ว เพียงแค่คลายทิ้งก็จบ
แต่วิชาภูมิ มันไม่ยอมให้จบง่ายเพราะเอาสติปฏิฐานสี่ไปสอนคนไว้เยอะ
เลยมีหนี้กรรมที่ต้องชดใช้ชะบัง!

ก็อาจเกือถูกลั่นมา รอเวลาวาระมาถึง เท้าขมามากๆ ก็ใช่แล้ว
แต่อย่าไปอยากนิพพานนะ เดี่ยวขวาง ของพรรคนี้ได้ไม่รู้ตัวนะ บางที
มีเจ้าคพอดเสียก่อนให้แทบน้ำตาร่วง พอผ่านมามากสองสามวัน จ้าเลย
ไอ้ โยเฮะ เลย ถึงบางอ้อเลย อ้อเลย!

อย่าไปอยากมัน ว่างไรๆ ไป เรื่อยๆ มาเรื่อยๆ

สมาธิ B อย่างนั้นเลยเจ้าคะ อย่างที่พระอาจารย์ว่าเลยเจ้าคะ
“เจ็บมาเยอะแล้ว” เจ็บและชินไปเองเจ้าคะ หลังๆ มาลูกปล่อยเลย อะไร
มันก็ไม่แน่น ท่ามกลาง ไม่เลือกข้าง ไม่ผลักใส ไปเรื่อยๆ เดี่ยวมันของ
มันเอง มาให้งงงง แล้วก็จากไปเจ้าคะ

ตันร้าย-ปลายดี ตันดี-ปลายร้าย ตันดี-ปลายดี ตันร้าย-ปลาย

ร้าย ก็ปล่อยไป เรื่อยๆ เต็มมันหลุดเองเจ้าคะ

นิพพาน เป็นผลอันเกิดจากการคลายตัวของจิต

จิตคลายได้ด้วยทำให้ การให้ที่มีอานิสงส์มาก คือการกรวดน้ำ อุทิศบุญอันเป็นทิพย์ ให้สรรพสัตว์ไม่มีประมาณ และจิตผู้ให้กว้างได้มาก จำๆ กว้างๆ ไกลๆ รั้งๆ มาก พลังแผ่ได้มาก ยิ่งเร็ว

โลกทิพย์เขามีพลังตอบแทนโดยไม่ต้องขอ เขาอยากได้บุญจาก มนุษย์ เพราะโลกทิพย์ไม่มีที่ทำบุญเหมือนโลกเรา เขาไม่ยากตกสวรรค์ เร็ว นี่ก็ติดยึดสวรรค์ แต่เขาพึงธรรมไปด้วยเขาก็คลาย ตอนขอขมากรรม ให้ชวนเขากล่าวด้วย เขาจะง่ายมีโอกาสช่วยเหลือเกื้อกูลสังสารวัฏได้อีกมาก

จึงให้อยู่กับการเทน้ำอุทิศ ไม่น้ำก็รำพึงในใจ ทั้งวันให้เป็นเนื้อเดียวกันกับชีวิต กินข้าว มีเนื้อสัตว์ในอาหารก็ “อโหสิ มีส่วนบุญข้าทุก จิตวิมูขณฯ” เวลาไอจามก็ “อโหสิ” อาจมีใครส่งสัญญาณมาขออนุญาต ก็ รีบจ่ายออกไป พุดให้ติดปาก บอกคนในบ้านให้ช่วยกันพุด บ้านน่าอยู่ รมเย็นดี ฟันธงทะเลาะเถียงกันบ่อยชวนมานั่งล้อมวงทางหนังสืออ่านขมา พร้อมๆ กัน

จิตคลายตัวมากเข้า กรรมเก่าก็ถูกชดใช้ด้วยบุญทิพย์ วาระโอกาส เร็ว แต่บางทีวิบากแทรกโอกาสไม่เอื้อก็มี ต้องอดทนและเริ่มเอาใหม่อีก ใจเย็นๆ ขอให้พุดอโหสิ นิमितหน้าคนรักห่วงใยให้ถึงเขาบ่อยๆ ห่วงใครมาก เหน้าให้คนนั้นมากๆ ก็จะจิตจางไปเอง

สมาธิ B สาาาาาาา ลูกันี่เปิดน้ำก็อก เปิดน้ำสายยาง แผ่บุญ อโหสิ ให้ทุกวันเลยเจ้าคะ วันหนึ่งไม่รู้ก็รอบ ยังไม่ค่อยอยากหลุดเลยคะ ทั้งคนรักทั้งคนชัง แต่ไม่ห่อ ทำไปเรื่อยๆ เต็มก็ตายจากกันแล้ว เจ้าคะ ไสววๆ อโหสิ เจ้าคะ

โบราณว่า ยิ่งเกลียดอะไรก็จะได้เช่นนั้น ก็ตรงกันกับวิบาก ยิ่ง

หักท้วงยิ่งหลดยาก ไม่รู้ไม่ชี้ ปล่อยช่างๆ ดีกว่านะ

แวตตาการุณย์แก่สรรพสัตว์ไม่มีประมาณ โสวๆๆ

คนที่วาสนาพร้อมกันได้ยืนนาน ควรมีธรรมเสมอกัน ๕ อย่าง คือ
ศรัทธา ๑ คีล ๑ สุตะ ๑ จาคะ ๑ ปัญญา ๑

แนะนำคนในบ้านอุทิศบุญด้วยก็ดีนะ อโหสิ หัตพุด “ขอโทษอโหสิ-
ไม่เป็นไรอโหสิ-ขอบคุณอโหสิ” ธรรมะจัดสรรอย่าแก่คนอื่น แก่ที่เรา คือ
ปล่อย only

สมาธิ B โสวๆๆอโหสิ เจ้าคะ ลักแต่ว่าๆๆๆ only เจ้าคะ

ใช้โสวๆๆ มากๆกับทุกสรรพสิ่ง เป็นบารมีแห่งความสำเร็จด้วย

จิตเมตตาอุเบกขาสุญญตา

**สมาธิ B โสวๆๆอโหสิ รับทราบเจ้าคะเอาบุญทิพย์ใช้หนี้ท่าน
เจ้าหนี้ไป เจ้าคะ**

**ท่านเจ้าหนี้ผู้มีพระคุณทั้งหลาย ไม่มีพวกท่าน คงไม่เห็นธรรม
๕๕๕ โสวๆๆอโหสิๆๆ**

เรื่องของความติดยึด ติดขัดข้องคา เป็นเครื่องขวางกั้นปิดบัง
นิพพาน

มีอย่างหยาบ คือ ทางโลก ได้แก่ กามคุณอารมณ์สุนทรีย์ ๕ อย่าง
คือ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัสกาย

เป็นเหตุให้แสวงหา ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข มาปรนเปรอ กามคุณ
อารมณ์ทั้งห้าให้สุนทรีย์น่าใคร่น่าพอใจ

คนปฏิบัติธรรม ก็พยายามหลีกเลี่ยงทางโลก หนีมาหาธรรม หนี
ความสุขความวุ่นวายทางโลก คิดว่าทำตนให้ลำบากจะได้หนีพ้น

แต่ก็มามุ่งหวังตั้งเอาทางธรรมอีก แต่ก็ เป็น “ตัวเอา” ตัณหาสมุทัย
ตัวเดียวกัน นั่นคือ ตัณหา สมุทัย เหตุแห่งทุกข์ตัวเดียวกัน

เคยได้ยินครูบาอาจารย์สอนว่า ปรารถนานิพพาน ไม่ใช่ตัณหา

อธิษฐานปรารถนาเอาได้ เป็นอธิษฐานบารมี แท้จริง เป็น ตัณหาตัวเดียวกัน

สมาธิก ส สวดมนต์ได้ไหมคะ สวดแล้วปล่อยนะค่ะ

พระโพธิสัตว์ ท่านปรารถนาพุทธภูมิหวัง สัมโพธิญาณตรัสรู้ นิพพาน ตอนนั้น ท่านก็ยังไม่รู้จักนิพพาน เห็นพระพุทธรองค์หนึ่ง มีรัศมี เปล่งฉัพพัชร์รังสี เกิดปีติโสมนัสยินดี ก็ใคร่ปรารถนาขอเป็นพุทธร ในอนาคตข้างหน้าบ้างพระองค์หนึ่ง จึงเริ่มบำเพ็ญบารมี ดังที่ทราบ มีทาน บารมีเป็นเบื้องต้น และปัญญาเป็นที่สุด ทั้ง ๓๐ ศัก

แต่ครั้นบำเพ็ญมาถึงสี่อสงไขยแสนมหากัป(ความจริงมากกว่านั้น) ถ้านับตั้งแต่คิดในใจปรารถนายังไม่เอ่ยวาจา ประมาณ ๒๐ อสงไขย) วันตรัสรู้ วันนั้นท่านทั้งหมดเลยที่บำเพ็ญมาทั้งหมด เพราะไม่เคยรู้จัก นิพพานมาก่อน

ท่านจึงนำมาสอนเท่ากับไปไม่กำมือเดียว ทั้งป่าทั้งหมดเลย

สมาธิก ส อ้อเข้าใจแล้วเจ้าค่ะ

สอนท่านพาหิยะลั่นๆ ดังที่ได้นำมาเล่าให้ฟังนี้แหละ “สักแต่ว่า” หนึ่งเดียวในดวงใจเลย บรรลุฉับพลันเลย

สมาธิก B สนทนธรรมโดยตรงกับท่านพระอาจารย์เลย จะได้ ลุธรรมง่ายๆสบายๆ โสวๆอโหสิๆๆ

สมาธิก ส สาธุโสวๆๆ อโหสิๆๆ เจ้าค่ะ

สมาธิก B ลุยเลย สงสัยใคร่อยากรู้อะไร ลุยโลด ด้านได้ อาย อด นะจะอายครู บั๊ววิชา เต๋อออ

ที่นี้พระไตรปิฎก หรือ อรรถกถา-ฎีกา ที่มีคนเขียนอธิบายอีกต่อ หนึ่ง ก็ด้วยกาลอันนานไกล ถึงสองพันกว่าปี และท่านก็ทรงพยากรณ์ไว้ แล้ว ว่า กลองศึกแตกคนก็เอาเนื้อไม้อื่นตอกลิ่มปะแทนเนื้อไม้เดิม เช่นนี้ เรื่อยๆ จนไม่เหลือเนื้อเดิม

ประกอบกับเปลวรรณ-พยัญชนะผิดพลาดคลาดเคลื่อน ยกตัวอย่างเช่น “นิพพาน นครั้ง นาม” นิพพานเป็นนครใหญ่ตั้งอยู่ที่สุดโลก เป็นต้น

ครั้นเมื่อแปลว่า นิพพานเป็นนครใหญ่ เป็นสถานที่ ก็จึงต้องสร้างบารมี เพื่อถางทางเดินและเดินทางให้ถึงนครนิพพานเมืองแก้ว-ขอให้แคล้วบ่วงมาร-ทันศาสนาพระศรีอาริย์ฯ เป็นต้น

สมาธิก ส หนุ่ยยึดของเดิมมานาน พอได้ฟังตอนแรกรู้สึกขัดแย้งไม่ว่าใครๆก็ยึดตามปุฏฺพทตตยาายาัยทั้งนั้น ยิ่งเถรมหาเถรต้องให้ความเคารพศรัทธา

ครั้นทำไปๆๆๆ ก็ยิ่งทำยิ่งมีวิบากเพิ่มทวีคูณเรื่อยๆ เพราะทำเอาด้วยตัณหา

สมาธิก ส พอเปิดใจแล้วทำความรู้สึกผ่อนคลายเบาตัวเบาหัวเป็นต้นหาตัวเดียวกัน เอามามุ่งหวังตั้งเอาทางธรรมอีก ที่นี้ “บุญก็บังนิพพาน” เพราะต้องไปส่วยบุญเทวโลก-พรหมโลกจึงบังนิพพาน เคยเอา “บุญบังนิพพานไปเทคนิ” โยมฟังแล้วไม่พอใจว่าครึ่งห้องนี้ก็เพราะยึดถือกันมานั่นนานกาล และประกอบกับองค์กรบริหารสงฆ์และองค์กรศาสนาไม่ให้ความสนใจในพระสังฆธรรม ปล่อยเลยมตามเลย ไม่มีใครคิดแก้ไข เพราะไม่อยากเดือดร้อนเปลืองตัว อยู่สบายๆ มีลาภสักการะได้อยู่แล้ว เคยดีกว่า เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

สมาธิก ส ตอนนี้รู้สึกใจว่างมาก เหมือนไม่อะไรกับอะไร เบากว่าเมื่อก่อนมากเลยเจ้าคะ

แต่อะไรๆ ก็ฝันอนิจจังไปไม่ได้ มันประกาศความเสื่อมอยู่ตลอดเวลา

แต่ปัจจุบันนี้ จะเริ่มอรุณรุ่ง ยุคธรรมะศิริโล่ห์แห่งพระสังฆธรรม

ดั้งเดิมแท้ กำลังเริ่มเพาะพันธุ์กล้า มีพระอริยเจ้าอริยสงฆ์ แม่ชี อริยบุคคล
หลายพันคนในป่า กำลังออกมาสอนธรรม ล้วนเป็นพระโพธิสัตว์ทั้งสิ้น
กำลังออกมาโปรดสรรพสัตว์ รวมทั้งกลุ่มที่กำลังสนทนารธรรมนี้ด้วย

ความจริงยังไม่เปิดเผย แต่ถึงอย่างไรก็ต้องบอกว่าถึงเวลาที่พระ
สังฆกรรมจะกลับมา จะเห็นได้จากภัยพิบัติอจินไตยกำลังล้างล้างสารวัฏฏ์เริ่ม
เกิดทั่วไปทั้งโลกธาตุจักรวาล

และจะหนักมากขึ้นเรื่อย อุณหภูมิสูงขึ้นผิดปกติ คลื่นความร้อน
ผิดปกติทุกปีและเร็วกว่าที่ทุกคนเคยคิดว่า จะเกิดตอน พ.ศ. เก้าพันปี
แต่ไม่ใช่เสียแล้ว!

เล่าให้สู่กันฟัง ว่า เหตุใดจึงปฏิบัติธรรมมุ่งหวังตั้งเอาด้วยตนหา
เพื่อหาหนีพพาน

ทั้งที่ พระองค์บอกว่า “อย่าทำ ทำเป็นกรรม-เจตนาเป็นกรรม
ต้องไปเกิด!” คนปฏิบัติก็ยังไม่เชื่อ เชื่อแต่ว่ารับสะสมเสบียงเดินทางไปให้
ถึงนิพพานนครใหญ่ให้จงได้ในอนาคตเบื้องหน้าโน้นเทอญ

ก็ไม่ต้องหวังนิพพาน-ไม่หนีพพาน ช่างๆ ไป มันของมันเองๆ ปล่อย
จิต-วางใจ คลายใจ ไปเรื่อยๆ

ถามว่า สวดมนต์ได้ไหม? คนติดสวดให้สวดแปล บทที่ชื่อ สังเวค
ปริกิตตปาฐะ ภาราหเวปญจักขันธา ปฏิจจสมุปาฐะ อนัตตลักษณะสูตร
อาทิตตปริยายสูตร ฯลฯ แปลให้รู้ความหมายเข้าใจมากขึ้น แต่พุทธะท่าน
ไม่แนะนำเลย ใช้ “ลักแต่ว่า” นี่ ม้วนเดียวจบ

โอโหสิเหน้า และจ้ำๆ นี่ จบเลย

คนที่ยังชอบปฏิบัติของเดิม ให้ฆมากรรมบทใหญ่สักหนึ่งอาทิตย์
หรือ ๑ เดือนอย่างมาก เดียวก็หยุดได้ไม่ยากอีก เพราะเหนื่อยบ่อยๆ มัน
จิตจางไปเอง ตอนนี้สวดใช้วิบากไปก่อนนะ

สมาธิก ส เจ้าค่ะ

สมาธิก M การบำเพ็ญบารมีของพระพุทธเจ้าประเภตปัญญาธิกะ คิดในใจ ๗ อสงไขย เอ่ยวาจา ๙ อสงไขย ได้รับพุทธพยากรณ์แล้ว อีก ๔ อสงไขย รวม ๒๐ อสงไขย สาธุครับ

ยิ่งวิริยาก็เป็น ๒ เท่า และศรัทธาธิกะ อีก ๒ เท่าของวิริยา นานนับไม่ได้ อสงไขยหนึ่งก็แปลว่านับไม่ได้อยู่แล้ว

ก่อนนอนคืนนี้และทุกเวลาที่นึกได้ตื่นขึ้นมากลางดึก หรือนอนไม่หลับ ให้ลุกขึ้นมาเทน้ำโอสิสุทิศให้สัพพสัตว์สังสารวัฏเจ้ากรรมนายเวร ด้วย

๒๐๑๕.๑๐.๑๑ วันอาทิตย์

เรื่องของความมุ่งหวังตั้งเามา ทั้งทางโลกและทางธรรม เคยมุ่งหวังตั้งเามาแต่อดีตหลายภพชาติ ผังหยั่งรากลึก ด้วยความอยากได้ใคร่ดี ทางโลกก็อยากได้ใคร่ดีในโลกธรรม และความสุขทางโลก ส่วนในทางธรรม ก็ปรารถนาในมรรคผลนิพพาน ปรารถนาพ้นจากทุกข์ **ล้วนเป็นตัวสมุทัย เหตุแห่งทุกข์เสียเอง!**

อันเป็นความหลง เป็นโมหะเจตนาเจตสิกเกิดในจิต หลงสร้างและเสวยวิบากไม่หยุดหย่อน จึงพึงตั้งจิตให้เป็นสัมมาทิฐิ ด้วยหยุดตัวหลง!

หยุดตัวหลงด้วยแจ้งแก่ใจ ตามที่ทรงได้ตรัสสอนว่า “เจตนาเป็นตัวยกรรม” พึงชุตราภกอนโคณ “ตัวหลง” โมหะ(อวิชชา)-เจตนาในจิต ด้วยการประกาศสละ-ถอน ด้วยความสำนึกด้วยใจ

โดยนอบน้อม พระสัมพุทธะเป็นประธาน ขอประกาศสละ-ถอนเสียให้สิ้น

การมีชีวิตและใช้ชีวิตต่อไป ก็จะเป็นไปตามอริยสัจธรรม ซึ่งเป็นกฎธรรมชาติของธรรมชาติของโลกธาตุจักรวาล อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา การปล่อยวาง ของมันเองๆ

“เรียนรู้ที่จะมีและใช้ชีวิตด้วยการปล่อยวาง!”

ชีวิตก็จะดำรงอยู่อย่างไม่ทุกข์มากนัก

ปล่อยวางเสียได้ ความอยากได้ใคร่ดี มันไม่มี เป็นอยู่อย่างพอเพียงและพอดี เรียบง่าย-พอดี

ความสงบระบับดับต้นหาทุกข์โทษไม่มี มันสงบว่างดับเย็นเป็นอิสระจากสิ่งร้อยรัดทั้งปวง

ดูจันทรกระจ่างฟ้า ไร้ไฟผ่าราศีดาวเมฆหมอกหุ้มห่อมิได้

“ดูจตะวันส่องสว่างอยู่กลางเวหาหาวฉะนั้น”

อนัตตาจิตก็จะผ่องใสประภัสสรสว่างสุกใสตลอด เป็นอากาลของมันเป็นเอง

พึงหยาดน้ำอุทิศบุญทิพย์โปรดสังสารวัฏเหืองๆ

มองออกไปข้างหน้าอย่างไร้ทิศทางและที่หมายไร้ร่องรอยคิดนึกๆ ด้วยเวทนาการอุณหธรรมต่อสรรพสัตว์และสรรพสิ่งในโลกธาตุ ด้วยผายมือให้อโหสิ-ขออโหสิอย่างหมดจิตหมดใจ โสวๆๆ อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ จงมีส่วนบุญซ้ำๆทั่วๆ กันตลอดไป สาธุโสวๆๆ โสวๆๆ โสวๆๆ

ขอความลุล่วงในพระสัจธรรมเนื้อหาพระนิพพาน จงบังเกิดมีแต่สมาชิกสนทนาธรรมทุกท่าน

เข้าวันนี้ ตื่นโพล่งโลงๆ จ้าๆ กว้างไกลไร้เขตไร้แดน ไร้ทิศทางที่หมายและคิดนึก

จะนำเรื่องมาเล่าที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน แต่เป็นพระสัจธรรมดั้งเดิมที่สูญหายไปนานหลังพุทธปรินิพพาน

ภายหลังตรัสรู้ ทรงระลึกถึงพระอาจารย์ทั้งสอง คือ อาฬารดาบส และอุทกดาบสว่า ได้ฟังธรรมเมื่อน้อยก็จะตรัสรู้ตาม แต่ท่านทั้งสองตายไป เกิดบนพรหมอันต่ำเสียแล้ว หหมดโอกาสได้ฟังพระสัจธรรมนิพพานเพราะ เสวยปีติสุขในองค์มานลิกดับสัญญา

แต่ทรงนึกถึงพระปัญจวัคคีย์ทั้งห้า จึงทรงเสด็จไปโปรด ด้วย ปฐมเทศนา เทศน์กัณฑ์แรกในพระศาสนา ชื่อ “ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร” ว่า ด้วยหมุนกงล้อพระสัจธรรมให้เป็นไป

เนื้อความแรกที่ทรงตรัสสอนนี้สำคัญยิ่งนัก รหัสัยสำคัญที่ควรตีให้แตก ความต่อไปนี้ เป็นเนื้อความดั้งเดิม ที่ท่านได้ฟังอาจขยวงเพราะไม่เคยรู้มาก่อน ขออย่าปฏิบัติประวัธน์ ฟังแล้วให้ท่ามกลางไป อย่าให้เป็นกรรมคำสอนที่ทรงตรัสแรกคือ “ทางสุดโต่งสองทางไม่ควรดำเนิน คือ”

กามสุขัลลิกานุโยโค เพลิดเพลินมัวเมาในกามโลกียะทางโลก (มุ่งหวังตั้งเอามาด้วยตัณหา ๓ อย่าง กามคุณ ๕-ภาวะ-วิภาวะตัณหา)

และ อัสตทกิลมณานุโยโค กระทำตนให้กายจิตต้องลำบาก (มุ่งหวังตั้งเอาด้วยตัณหาในทางธรรม ในมรรคผลนิพพาน ในทานศีลสมาธิสมณะ ตบะฌานญาณ)

กามสุขัลลา ทางโลกคงพอเข้าใจไม่ยาก พวกกิเลสหนาปุถุชนในปัญญายาบ

แต่อัสตทกิลมณานุโยคนี้ ตามที่วงเล็บความหมาย ท่านฟังแล้วอาจอ้างว่าเอาอะไรมาเทศน์ ไม่เคยได้ยินมาก่อนว่า ปฏิบัติบำเพ็ญทานศีลสมาธิภาวนาปัญญาญาณเหล่านี้ เป็นทางสุดโต่งไปได้อย่างไรโปรดฟังต่อไป

ก็ก่อนตรัสรู้ ดาบสฤาษีชีไพร พรหมณ์ เขาปฏิบัติบำเพ็ญมาก่อน พระองค์ออกบวชใช่หรือไม่? ไม่มีใครตรัสรู้ใช่หรือไม่? พระองค์ก็ไปเรียนสมบัติแปดที่หาคนจับได้ยากก็จบแล้ว ก็ไม่ตรัสรู้ ทรงตรัสว่าไม่ใช่ทาง

ใช่หรือไม่? แล้วก็เสด็จกลับไปใช่หรือไม่? ธรรมที่ทรงตรัสรู้จะต้องนอกเหนือจากปฏิบัติบำเพ็ญเหล่านี้เป็นแน่ใช่หรือไม่? ภายหลังตรัสรู้แล้วทรงตรัส “มัชฌิมาปฏิปทา”

ทรงตรัส “เจตนาหัง ภิกขเว กัมมัง วทามิ” เรากล่าวว่า “เจตนาเป็นตัวกรรม”

มัชฌิมาปฏิปทา คือ ให้พึงท่ามกลาง ไม่สุดโต่งในทางทั้งสอง ไม่กำมสุขัลล และไม่ทรมาณตนด้วยการปฏิบัติบำเพ็ญด้วยอัตตตาดัฏหาเจตนากรรม

“ท่ามกลาง” คือ ไม่ตรงอะไร-ไม่เลื้อกอะไร-ไม่เลื้อกข้าง ท่ามกลาง อุเบกขาสุญญตา ว่างๆ

ทรงตรัสให้ใช้ธาตุชั้นธ้อย่างไม่เจตนากรรม ไร้เจตนาอัตตาทัตตน ดำริใช้แล้วให้ปล่อยวาง

ทรงตอบพราหมณ์ ที่ไปถามที่ป่ามทาว์น ศาลากูฎาคาร เมืองเวสาลี ว่า “บางคนนิพพาน เพราะไม่ยึดติดอุปาทาน บางคนไม่นิพพาน เพราะยึดติดอุปาทาน”

ปล่อยวาง คือ ไม่ยึดติด ไม่อุปาทาน ไม่อัตตเจตนากรรม ไม่เป็นกรรม ลัทธิกรรมก็สิ้นเกิด นิพพาน

ไร้เจตนา-ก็ไร้กรรม-ไร้กรรมก็สิ้นกรรม-จบกิจจบกรรม-นิพพาน

ไม่เจตนา ก็ไม่เป็นกรรม-สัตว์ก็จะไม่เป็นไปตามกรรมอีกต่อไป ด้วยไม่ปฏิบัติบำเพ็ญกรรม

ปล่อยวาง ไม่ต้องคอยปล่อย มันปล่อยของมันเอง ไม่เจตนา ไม่เป็นกรรม แต่ถ้าเข้าไปคอยปล่อย นี่เป็นกรรม!

ดังนั้น ปล่อยวางไม่ต้องกระทำหรือปฏิบัติบำเพ็ญ “ปล่อยให้วิบาก มันวางตัวของมันเอง” (อาคันตุกะเสหิ-อุปกิเลเสหิ)

ส่วนที่ทรงยกเอาบารมีสิบ-อุป-ปรมาตบารมี สามสิบทัศ ทรงบอกพระประยูรญาติว่า พระสัมมาสัมพุทธะจะอุบัติตรัสรู้แสนยาก และตรัสย้อนไปถึงทศชาติ สิบชาติสุดท้าย คือพระเวสันดรชาดก

ไม่ได้ทรงสอนให้ทำตาม แต่ทรงสอนง่ายๆ ว่า “อย่าทำ เจตนาเป็นกรรม แต่ให้สักแต่ว่า” ที่สอนพาทิยะฯ บรรลือรุดตชิปปาภิญญา นับพลันทันที เร็วเป็นเลิศกว่าภิกษุทั้งหลาย

ถ้าอ่านจบแล้วเครียดซึ่งปฏิเสธให้รีบเทน้ำอโหสิ “พุทโธ-อโหสิ-ธัมโม อโหสิ-สังโฆ อโหสิ กรรมทุกอย่างอโหสิ โสวๆฯ แล้วให้ขอขมากรรม บทใหญ่เสียด้วย

ทั้งหมดทั้งมวลที่นำมาสนทนากันนี้ เป็นสังขธรรมที่สูญหายไป ดุจเนื้อไม้เดิมของกลองคึกก้องของพวกกษัตริย์ทาสหะ ที่แปลตำรา ผิดพลาดคลาดเคลื่อนอยู่ให้เห็นและบำเพ็ญกันในปัจจุบันนี้ ก็ดุจเนื้อ(งอก) ไม้อื่นทำลิ่มตอกปะเข้าไปแทนเนื้อไม้เดิม

ฝันว่าเห็นแก่นจันทน์แดง ราคาแพงเลิศล้ำในตำใต้ คนเขลา(คนหลง) เอาพอแรงไม่แจ้ง(ตีความผิดพลาดคลาดเคลื่อน)ใจ เอาไปแลกนมโค เสียง่ายตาย

ได้นำเอาแก่นจันทน์แดงมาคืนให้ท่านแล้ว นาทิพยโอสถมาให้ดื่ม ท่านพร้อมอ้าปากดื่มพระสังขธรรมดั้งเดิมแท้หรือยัง?

ก่อนดื่มด่ำ โปรดอโหสิกรรม-ขมากรรม ใ้หัวพระบรมครูก่อนเสียด้วย เพื่อความไม่ติดขัดข้องคา เพื่อความลุล่วงในพระสังขธรรมพระสัมมาของบังเกิดแก่สมาชิกทุกๆท่านด้วยเทอญฯ อโหสิๆๆ สาธุโสวแล้วนะ โสวๆฯ

สมาชิก B ลูกไม่มีสิ่งใดโต้แย้ง ขัดเคือง ต่อท่านพระอาจารย์ และพระสังขธรรมเนื้อหา นิพพาน

สาธุ โสวๆอโหสิ เจ้าคะ ลูกถึงพร้อมแล้วที่จะสละตนให้เป็น
เพื่อพระสังฆธรรมะเนื้อหาพระนิพพาน ข้อ ๑. ไม่หลง ข้อ ๒. ไม่ทำให้
ตัวเองต้องลำบาก(กาย-ใจ) นอกนั้น มันของมันเองเจ้าคะ

ง่ายๆแค่นี้ จบแบบสบายนะจ๊ะ “จ้าาาาาเอง”

ปล่อย คือ จบ จบตรงนี้ เดียวนี้ สักแต่ว่า ชั่งๆปล่อยๆไปนะ

สมาธิก ส สาธุโสวๆๆ อโหสิๆๆ

ปล่อยแล้วจ้ะ แต่ก็ยังมีติดบ้าง ยังไม่โล่งมาก ขอขมาอยู่ เจ้าคะ

สมาธิก B ติดก็ปล่อย โล่งก็ปล่อย ท่ามกลาง ไม่ผลักไส เลือก
ข้าง ไปเรื่อยๆ โสวๆอโหสิ ขอขมากรรม กรวดน้ำ ไปเรื่อย เดียวมันของ
มันเองขัดข้อง สงสัยอะไร ถามท่านพระอาจารย์โดยตรงเลย จะหลุดง่าย
ทั้งนี้ทั้งนั้น ตนแลเป็นที่พึ่งแห่งตน

มีคำถามเข้ามาว่า แล้วปฏิบัติธรรมอะไรก็เป็นกรรมไปหมด ถ้าเช่นนั้น
นั้น ไม่ให้ทำอะไรเลยหรือ ทานศีลภาวนา ไม่ต้องทำหรือ? ใครจะช่วยเชรั
ธรรมทาน ให้หายขัดข้องคาได้บ้าง ขอเชิญ

สมาธิก B ครูบาอาจารย์ท่านชี้แนะอะไร ก็ทำตามท่านไปสักแต่
ว่าทำไป ไม่ปฏิบัติ เดียวจะสิ้นสงสัยไปเอง สาธุ โสวๆ อโหสิๆ

สักแต่ว่า ทำๆไป ทำแบบไม่ยึด เจ้าคะ ทาน ศีล ภาวนา ก็ทำไป
ทำทั้งๆ ไม่ยึด ไม่มุ่งหวัง ตั้งเป้า เจ้าคะ แต่ถ้า ขอขมากรรม กรวดน้ำ
อโหสิกรรม ทำตามที่ท่านพระอาจารย์ชี้แนะ จะสิ้นสงสัย และจะละทาน ศีล
ภาวนา ที่เป็นโลกียะธรรม ไปเอง ของมันเองเจ้าคะ ตนแลเป็นที่พึ่งแห่งตน

สมาธิก ส ทำทุกอย่างได้ใช่ไหมเพียงแต่ไม่ต้องยึดกับสิ่งทำ
ใช่ไหม?

สมาธิก B เมื่อไหร่ที่ก้าวข้ามมาถึง “โลกุตระธรรม” จะไม่สงสัย
จะไม่มีข้อขัดข้อง เคืองใจ ที่ยังมีคำถามลักษณะนี้อยู่ คือ ยังยึดติดอยู่

ในโลกียะธรรม แนะนำให้วางของเก่าลงไปก่อน หรือทิ้งไปเลย เจ้าคะ
 ลักแต่ว่า ทำๆไปแล้วปล่อยวาง แต่ถ้ายังคิดที่จะทำอยู่ คือ ยังยึดติดอยู่
 แต่ไม่รู้ตัว หรือตรงๆคือ หลงยึดติดแบบเนียนๆ

เป็นแก้วว่างๆ เข้าไว้ น้ำเต็มแก้วก็ให้พร่องออก อุทิศบุญ ขอขมา
 กรรมบทใหญ่ แล้วจะสิ้นสงสัยเพราะยังไม่ทำตามที่ท่านพระอาจารย์เมตตา
 ชี้แนะ จึงมีคำถาม เจ้าคะ

โลกุตระธรรม ไม่ต้องทำอะไรแบบไหน อีกแล้ว ปล่อยให้มันเป็น
 ธรรมดา ธรรมชาติ “ลักแต่ว่า” พระพาหิยะ แค่นี้จบ เจ้าคะโลกุตระธรรม
 คือ หลุดจากดี-ชั่ว

ท่ามกลาง ไม่มีทวิภาวะ ไม่มีกุศล อกุศล ไม่มีกรรมดี กรรมชั่ว
 ไม่มีนรก สวรรค์ โลกมนุษย์ ไม่มีอดีต ปัจจุบัน อนาคต สรุปลือคือ ไม่มีอะไร
 ว่างๆ ของมันเอง เจ้าคะ

ละดี ละชั่ว ละกุศล ละอกุศล ละซึ่งทุกสรรพสิ่ง หลุดพ้น ถึง
 โลกุตระธรรม โสวๆๆ อโหสิๆๆ ธรรมทานและอภัยทานไม่มีผิดไม่มีถูก
 มีแต่ให้ธรรมเป็นทาน และเมตตาอโหสิกรรมต่อกัน

โสวๆอโหสิๆ ธรรมทั้งหลาย ไม่เที่ยง ไม่มีตัวตน แต่ ธรรมมีสอง
 ระดับ คือ โลภะธรรม และ โลกุตระธรรม หากปล่อยวาง โลภะธรรมลง
 ก็จะถึงซึ่ง โลกุตระธรรม เมื่อถึงซึ่งโลกุตระธรรม ก็จะถึงซึ่ง อนัตตา เมื่อ
 ถึงซึ่ง อนัตตา ก็จะถึงซึ่ง อนิจจัง จิตจะหลุดพ้น ไม่ยึด ธรรมใดๆ ไปเอง
 สาธุ โสวๆ อโหสิๆ ขอความสว่างไสวในพระสังฆธรรม เนื้อหา พระ
 นิพพาน จะมีแต่สรรพสัตว์ทั้งหลายทั้งปวงเทอญ สาธุ โสวๆอโหสิๆ

เหมือนการก้าวขึ้นบันได หากไม่ละขั้นที่หนึ่ง จะขึ้นขั้นที่สองได้
 อย่างไร

เหมือนก้าวขึ้นถึงขั้นที่สุดจบแล้ว ก็ละคือละทั้งสองขั้น ถ้าหาก

ไม่ละใดๆเลย ก็จะไม่จบ ก็ต้องวณขึ้นลงอยู่แค่สองชั้นนี้ โสวๆโหสิๆ
เมตตาโหสิกรรมต่อกันทุกท่านคะ

สมาธิก ส สาธุโสวๆ อโหสิๆเจ้าคะ

สมาธิก B ในเมื่อเป็น อนัตตาไปแล้ว ก็ไม่มีตัวตน เมื่อไม่มี
ตัวตน จะมีชนชั้น ได้อย่างไร ท่ามกลาง ไม่แบ่งแยก ไม่เลือกข้างไปแล้ว
จบไปแล้ว

พระพุทธรูปทรงเมตตาหาประมาณไม่ได้ จึงชี้ชัดให้ ลัทธิโลกได้
เห็นซึ่ง “ลัทธิธรรม”

มีผู้แชร์ธรรมทานเข้ามาหลายท่าน ก็จะตอบตรงกัน ว่าไม่ยึดติด
กับสิ่งที่ทำ ขออนุโมทนา ก็เป็นเช่นนั้น ขอขยายความให้พิสดาร ละเอียด
อีกเล็กน้อย การทำบุญกุศลความดี แต่ไม่ยึดติดดี นี่ไม่่ง่ายใช่ไหม?

การปฏิบัติบำเพ็ญ ขอแยก เป็น ทาน-ศีล-ภาวนา ดังนี้

ทาน มี ๓ ระดับ คือ อามิสทานสิ่งของวัตถุทาน นี่เป็นการให้ที่
จิตคลายขั้นต้น ถ้าเป็นทานบริสุทธิไม่หวังตอบแทน ยิ่งให้ทานสิ่งของวัตถุ
หายาก เช่น อวัยวะร่างกาย หรือแม่ชีวิต ไม่เสียชีวิต นี่คลายสูงสุดขั้น
นิพพานได้

๒. ธรรมทาน ชะนทานทั้งปวง เพราะให้ปัญญาเข้าถึงธรรม
แต่ไม่ควรลืมหานทั้งปวงด้วย ควรทำให้ครบ

๓. อภัยทาน สูงสุดที่ทำได้ยากเป็นปรมัตถทาน เช่น อโหสิกรรม
แก่กัน จิตคลายได้มากกว่าสรรพทานทั้งหมด

ทานการให้ ทำแล้วปล่อยวาง ไม่ยึดติดในบุญนั้น ใกล้เคียงน้อม
นิพพานแล้ว

ส่วนศีล ตรงกับ บาลี ว่า วิรตติ ภาษาไทย คือ วิรติ แปลว่า
งด-เว้น การไม่ติดยึดกับสรรพสิ่งทั้งปวง นี่เป็นศีลขั้นสูงสุด แล้ว ที่มโน

ใสสะอาดบริสุทธิ์ กายวาจาอันเป็นคัลยาณบาริพุรณของมันเอง

สมาธิ B “ธรรม ที่ตถาคตตรัสรู้แล้วนี้ ลึกซึ้ง เห็นได้ยาก รู้ตามได้ยาก สงบประณีต มีชีวิตลึกลับแห่งตรรก คือ คิดเอาเองไม่ได้ หรือไม่ควรลงความเห็นด้วยการเดา...”

“คำสอนของพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์นั้นเป็นธรรมที่ลุ่มลึก คัมภีระลุ่มลึก ยากที่เวไนยสัตว์จะรู้ได้ด้วยตนเอง”

ภาวนา มี ๒ คือ สมถะ กับ วิปัสสนา ให้รวมลงสู่ไม่ติดยึดให้ทั้งหมด คือ คลายจิตออก คือไม่ติด คือหลุด วิมุตติทั้งหมดเช่น ศรัทธา-วิริยะ-สติ-สมาธิ-ปัญญา รวมลงสู่ปัญญาวิมุตติ

สมาธิ B หลังจากพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วและทรงเสวยวิมุตติสุขตามบริเวณ “สัตตมหาสถาน” จำนวน ๗ แห่ง เป็นเวลาแห่งละ ๗ วัน จนครบ ๗ สัปดาห์ไปตามลำดับคือ :

๑. รัตนโพธิบัลลังก์(รัตนโพธิปูลงก์) ภายใต้ต้นพระศรีมหาโพธิ (สิริมหาโพธิ)-(อัสสัถถพฤกษ์)

๒. อนิมิสสเจตีย์(อนิมิสสเจตีย)

๓. รัตนจกกรมเจตีย์(รัตนจกกรมเจตีย)

๔. รัตนมรเจตีย์(รัตนมรเจตีย)

๕. อัชปาลนิโครธเจตีย์(อัชปาลนิโครธเจตีย)

๖. มุจจลินทเจตีย์(มุจจลินทเจตีย)

๗. ราชายตนเจตีย์(ราชายตนเจตีย)

ในสัปดาห์ที่ ๘ ขณะประทับนั่ง ณ ควมไม้อัชปาลนิโครธ ทรงพุทธรำพึงว่า

“ธรรม(ธมม) ที่ตถาคตได้บรรลุแล้วนี้ ลึก ซึ้ง เห็นได้ยาก รู้ตามได้ยาก สงบ ประณีต(ปณีต) มีชีวิตลึกลับแห่งตรรก(ตฤก) คือ คิดเอาเองไม่ได้

หรือไม่ควรลงความเห็นด้วยการเดา แต่เป็นธรรมที่บัณฑิตะ บัณฑิต (ปณฺฑิต) พอละรู้ได้”

อึ้งเล่า สัตวะทั้งหลายส่วนมากยัง “ถูกอวิชชาครอบงำ ยินดีในความอาลัย เจริญและชื่นชมในอาลัย คือ กามคุณ” สัตวะเหล่านั้นจะไม่รู้ซึ่งถึงธรรมของตถาคต สัตวะผู้เห็นปานนั้น ยากนักที่จะเห็นปฏิจฺจสมุปบาท (ปฏิจฺจสมุปบาท) และพระนิพพาน ซึ่งมีสภาพบอกคีนกิเลส(กิเลส) ทั้งมวล ทำตัณหาให้สิ้น ดับทุกข์ ตถาคตจะพึงแสดงธรรมหรือไม่หนอ?

ถ้าแสดงไปแล้วคนอื่นรู้ตามไม่ได้ ตถาคตก็จะพึงลำบากเปล่า โอ! อย่าเลย อย่าประกาศธรรม ที่ตถาคตได้บรรลุแล้วเลย

ธรรมนี้อันบุคคล(บุคคล)ผู้เพียบแปล้ไปด้วย ราคะ โทสะ โมหะ จะรู้ได้โดยง่ายมิได้เลย บุคคลที่ยังยินดีพอใจให้กิเลส(กิเลส)ย้อมจิต “ถูกความมืดคืออวิชชาหุ้มห่อแล้ว จักไม่สามารถเห็นได้ซึ่งอมตธรรม อันจะยังสัตวะให้ถึงซึ่งพระนิพพาน ซึ่งเป็นธรรมที่ทวนกระแสจิตอันละเอียด ประณีต ลึกซึ้ง เห็นได้ยากนี้”

พระอาจารย์: สติปฏิฐานสี่อย่าง กาย-เวทนา-จิต-ธรรม ปล่อยวาง ให้หมด กายก็ช่าง เวทนาจี่ช่าง จิตก็ช่าง ธรรมก็ช่างฯ

มรรคมืองค์แปด ย่อลงศีล-สมาธิ-ปัญญา รวมลงปล่อยวาง คลายจิตออก ไม่ติดยึด ก็หลุด ก็วิมุตติ เป็นปัญญาวิมุตติ-มรรควิมุตติ

จะเห็นว่า การปฏิบัติบำเพ็ญ สามารถทำได้ ให้ทำสักแต่ว่าทำ ทำไม่ติดยึดเอาบุญกุศลความดี-ทำปล่อยวาง

สมาธิ B ครั้นแล้ว ท้าวสหัมบดีพรหม จึงห่มผ้าลดไหล่ข้างหนึ่ง คูกเข่าขวาลง ณ พื้นปฐพี ประนมอัญชลีไปทางพระผู้มีพระภาคเจ้า แล้วกราบทูลว่า

“ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า ขอพระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงพระมหา

กรุณาธิคุณโปรดประทาน

พระสังฆกรรมแต่ไว้ในยัสต์ทั้งหลาย ของพระสุคตเจ้าทรงโปรดแสดงธรรมเถิด ลัทธิทั้งหลายผู้มีฐิติในจักขุน้อย (มีอกุศลจิตน้อย) ยังมีอยู่ แม้มิได้สดับรับรสแห่งพระสังฆกรรม ก็จะไม่เลื่อมสยุมจากพระอริยมัคคญาณ ผลญาณ จะสยุมเสียประโยชน์อันใหญ่หลวง อนึ่งลัทธิผู้บำเพ็ญบารมี มาแต่ในสมเด็จพระพุทธเจ้าในอดีตกาลบริบูรณ์ประดุจดอกปทุมชาติพร้อมที่จะบานเมื่อได้รับแสงพระสุริยา มีความปรารถนาจะได้รับฟังพระสังฆกรรม แม้เพียงพระคาถาเดียวก็จะหยั่งลงในอริยมูมิ สำเร็จมรรคผลได้ ส่วนลัทธิที่มีอุปนิสัยที่จะบรรลुरुธรรมนั้นมีมากต่อมาก ขอพระสุคตเจ้าผู้ทรงสร้างสมตึงสปรามีมาสิ้นกาลนาน จนบัดนี้ได้บรรลุพระสัพพัญญุตญาณแล้ว ขอทรงมีพระมหากุณาแก่สรรพสัตว์ หากแม้เราได้ตรัสพระสังฆกรรมเทศนา (สทุธมฺเทศนา) ลัทธิโลกทั้งหลายจะแสวงหาที่ฟังจากที่ใดเล่า”

อนึ่ง ทำที่ไม่เป็นกรรมนั้นมีอยู่!

ให้เรื่อตตาตัวตน-ไว้เจตนาจริงจังตั้งต่อง-ไว้ร่่องรอยคิดนึกไป ให้ลักแต่ว่าๆไป

โดยสรุป พุทธะทุกพระองค์จะเริ่มบำเพ็ญจากทานบารมี นี่ขาดไม่ได้ แม้ตรัสรู้แล้ว ก็ทรงดำเนินต่อไปในขั้นสูงขึ้นไป ได้แก่ ธรรมทาน และอภัยทาน

สมาธิ B ถ้าลูกเป็นพระ เทศนาธรรม เรื่อง “ให้ละโลกียะธรรม” วันนี้อีกคงอดฉันทเพลนะเจ้าคะ สาธุ โสวๆๆ อโหสิๆๆ เจ้าคะอะไรๆ มันก็ไม่แน่ ดีแล้วที่ลูกเป็นโยมอยู่บ้าน งานนี้เลยรอด เจ้าคะ

ทั้งชีวิตก็มีแต่หลงสร้างและหลงเสวยวิบากกรรม

และทั้งชีวิตก็มีแต่เสวยวิบากกับแก้ปลดปล่อยวิบากกรรม

ทรงตรัสว่า “เห็น ได้ยิน ฯลฯ เป็นต้น นี่เป็นกรรมเก่า”

ได้กลิ่น รู้รส รู้สัมผัสกาย นี่เป็นกรรมเก่า
 ส่วนใจคิดนึกอย่างไร นี่เป็นกรรมใหม่เอาไปเกิด
 กรรมเก่า คือวิบาก ห้ามไม่ให้เกิด ห้ามไม่ได้
 เพราะเป็นกฎของกรรม ทำสิ่งใดไว้ ย่อมได้รับผลอันนั้น
 จึงให้ยอมรับสถานเดียว ยอมรับเหมือนกับแขกอาคันตุกะมาเยี่ยม

ทางตา หู ฯลฯ

ถึงเวลาแล้วเขาก็จากไป ตามอายุกรรมของแขก
 แขกทุกขเวทนา จะไล่แขกให้กลับเร็วก็ไม่ได้ เขามีอายุของเขา
 แขกสุขเวทนา จะดึงรั้งเอาไว้ให้อยู่นานๆตลอดไปก็ไม่ได้ เขาก็
 มีอายุของเขาเหมือนกัน

สุข-ทุกข์เวทนา มันอนิจจา ชั่วคราว เสื่อมสลายคลายตัว ไม่ยั่งยืน
 ยึดไม่ได้ จึงให้ปล่อย

ทุกข์เวทนา ให้ปล่อยวาง แม้สุขเวทนา ก็ให้ท่ามกลางวางเหมือน
 กัน วางเฉยอุเบกขาสุญญตา มันอนัตตา มันไม่มี ไม่อยู่ในอำนาจ มันมี
 จังหวะมา-จังหวะไปของมันเอง เราเข้าไปคอยปล่อย คอยวางไม่ได้ แต่ให้
 มันปล่อยมันวางของมันเอง นี่แหละ มัน “ดับ-เย็น-ว่างๆ” ของมันเอง

ทำเอาปรารถนาเอาไม่ได้ แต่มันของมันเอง นิพพานของมันเอง
 นิพพาน ทำเอาปฏิบัติเอา ไม่ได้

ก็ความว่าง มันไม่มี ไม่มีอะไรจะให้เอา-ให้มี-ให้เป็นอะไร ความ
 ไม่มีนี่แหละ คือ ว่าง

เริ่มจากไม่มีเจตนา ในการสมมุติใช้กายใจทำกิจจำเป็นในชีวิต
 ประจำวันหาอยู่หากินแต่พอดี ไม่เกินพอดี ไม่ติดตันกับชีวิต ไม่จริงจังตั้ง
 ต้อง ไร้เป้าหมายโครงการมุ่งหวังตั้งเอามาฯ

ทำกิจจำเป็นก็ไร้ร่องรอยอึดตาตัวตน ให้เดินๆไป

มีเวทนาการอันกับทุกสรรพสิ่งรอบกาย ไม่คับแคบต่อสิ่งใด
กว้างๆออกไป กว้างใหญ่ไพศาล เบิกบานแจ่มขึ้นหัวใจทุกเวลานาทีมีแต่
การให้อภัยกับทุกคนทุกตัวสัตว์เป็นญาติมิตรที่ดีต่อกัน

ลดตัวจริงจังกับชีวิต ไม่ดันเข้าใส่เป้าหมายต้องได้ก็ไม่ต้อง ให้เชื่อ
วิบาก ไม่มุ่งไม่หวังตั้งเอามา

ไม่หวัง ก็ไม่มีผิดหวัง ก็ไม่ต้องทุกข์กับชีวิต พอใจตามมี-ยินดี
ตามได้-ชีวิตเรียบง่าย-ยอมรับวิบากให้เป็น

อย่าขัดแย้งกับมัน ปลดลือควิบากกรรมเสียด้วยยอมรับ
ยอมรับชดเชยชดใช้วิบากล่วงหน้าด้วยบุญกิริยาและอโหสิกรรม-
วิมุติกรรม

ผ่อนส่งใช้หนี้ล่วงหน้าด้วยการหยาดน้ำอโหสิบ่อยๆ กรรมก็หลุด
วิมุติเร็ว

ให้ยอมรับว่าวิบากเป็นกรรมทายาทของเราและอยู่กับมันอย่างลูก
หลานญาติมิตร

อย่ารังเกียจมัน เราสร้างมันมาเอง อโหสิๆ กรรมทุกอย่างอโหสิ
จงมีส่วนบุญซ้ำๆ

ขอชดเชยชดใช้ด้วยวาสนาบารมีการบวชบรรพชาของข้าแต่หน
หลังทุกภพชาติพุทธันดร ขอให้มีส่วนในการโปรดสรรพสัตว์ให้จบตาม-
ดับตาม-ว่างตามพุทธอรหันต์จงทั่วกันตลอดไปด้วยเทอญฯ

ผายมือเป็นสัญญาณการให้ไม่มีประมาณ

อยู่กับตัวเอง ก็ให้คลายออก จำออก ฟังเพลงคลายๆเบาๆบ้าง
งดทีวีวิทยุบ้างก็ดี ขว้างหนังสือพิมพ์งดเด็ดขาด อดบายมุขการพนัน พวกนี้
ไม่คลาย มีแต่คับแคบ ควรหลีกเลี่ยงการพูดคุยมัวอยู่กับไฟหวยปิด
อดบายภูมิไม่ได้

พวกพุดคุยนินทาชาวบ้านอย่าคบ “มีเพื่อนดีมีหนึ่งถึงจะน้อย ดีกว่า ร้อยเพื่อนคิดริษยาฯ”

ไม่พุดความไม่ดีคนอื่น แม่พุดตำหนิความไม่ดีตัวเอง ก็ไม่สมควร!

ควรพุดแต่ความดีของเขา ความดีของเราแม่ถูกถามก็ไม่พุด

“ปัญหาทุกเรื่อง ให้แก้ที่ตัวเรา อย่าไปแก้คนอื่นแก้ไม่ได้”

เมื่อสนทนาตอนที่แล้ว บอกว่าปัญหาทุกเรื่องให้แก้ที่ตัวเรา การแก้ไขให้เข้าไปทำ แต่ “ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีกฯ”

ถามสมาชิกว่า “ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก คืออย่างไร ท่านเข้าใจว่าอย่างไร?” ตอบไปหน่อย

สมาชิก B สักแต่ว่ารู้ เห็นฯลฯ แล้วปล่อยวาง ไม่ตอบโต้ ไม่เอาเข้าไป ใส่ แก้วที่เราคือ ไม่ใส่ใจ ซังๆปล่อยๆๆแล้วก็แล้วๆไป โกรธก็โอหิสิ ดีใจ ก็โอหิสิ ดีก็ซัง ร้ายก็ซัง ปล่อยๆไปเจ้าคะ

ซังๆไป ปล่อยๆไป แค่นี้ จบ สักแต่ว่า พระพาหิยะ เจ้าคะ

ถ้ายังขัดเคือง ไม่สะดวกกาย-ใจ กรวดน้ำ ขอโหสิกรรม ขอขมา บทใหญ่ เต็มมันละของมันไปเองเจ้าคะ

ถ้ามันยังเก็บเอามาคิดมาทุกข์ใจอยู่บ่อยๆละ ไม่ลืม-ลืมยาก จะทำไงดี? กลุ่มใจมาก?

สมาชิก B โดยธรรมชาติของจิต จิตจะไม่ยึดติดอะไร จิตจะละได้ด้วยตัวจิตเองเจ้าคะ

ปล่อยให้มันกลุ่มไป เต็มก็เบื้อหายกลุ่มไปเอง กลุ่มใจเป็นทุกข์ก็เพราะยึดไว้ เจ้าคะ

สัญญาไม่เที่ยง ไม่จำ เต็มก็ลืมได้เองเจ้าคะ

ย้ายจิต หาอะไรทำไปเพลินๆ ฟังเพลงบรรเลง รดน้ำต้นไม้ไป กรวดน้ำไป เดินเบาๆคลายๆ เต็มจิตมันก็คลายไปเอง เผลอเข้าไปยึด

จนเป็นทุกข์ มีกันทุกคน รู้ว่ามันทุกข์ก็ปล่อยไป อย่าไปเคล้าคลึง เน้นให้มันเป็นทุกข์เข้าไปอีกเจ้าคะ ตนแลเป็นที่พึ่งแห่งตน “ทุกขัง อนิจจัง อนัตตา” ยอมรับในกฎไตรลักษณ์ แล้วก็ สักแต่ว่า ปล่อยๆไป เจ้าคะ

สาธุโสวณะโสวๆแล้ว สาธุ ถูกทุกข้อ

สมาธิ B ตัวลูกเองคนตอบก็เป็นอย่างนั้นแหละเจ้าคะ กลุ้มใจเป็นทุกข์ ลืมยาก ถึงได้ตอบถูกเจ้าคะ

ยิ่งดูยิ่งทุกข์ ยิ่งดูยิ่งรู้ ไม่หาเหตุแล้วเจ้าคะ ปล่อยเลยเจ้าคะ กรวดน้ำ ขอโหสิกรรม ขอขมากรรมไปเลยเจ้าคะ

แต่ที่นี้ วิบากมันคร่ำครวญหวลละห้อย อาลัยอาวรณ์ มันทำท่าตีตัวยาว ต้องดูเหตุ มันฝังรากลึกเรื่องอะไร เช่น เรื่องกามราคะหรือภริยะ ขัดเคืองผูกโกรธหรืออาลัยอาวรณ์ห่วงหาคนรักคนโปรดลูกหลานหรือเพื่อนสนิทสหายรัก ให้รีบตั้งนโม ขอประกาศสละ-ถอนเรื่องนั้นๆ

หรืออาจเคยให้สัจจะวาจาว่ามันสัญญาหรือบนบานศาลกล่าวคำสาปแช่งคำอธิษฐานสาบานเอาไว้กับผู้หนึ่งผู้ใด-สิ่งใด-ดินแดนแวนแคว้นใด ขอยกเลิกเพิกถอนเสียสิ้น ขอคืนสู่อิสระ แล้วบทเล็กเสริมไปด้วยเรื่อยๆ ที่นี้ทุกข์มันเกิดเพราะคิด ก็อย่าไปคิด แต่อย่าไปห้ามคิด ปล่อยๆ-ซ่างๆไปแล้วไปอยู่กับจำๆตื้นๆ ไร้ร่องรอย มองดูต้นไม้ภูเขากว้าง ไร้ทิศทางที่หายไป สลับกับเหน็บทเล็กอย่าขาด

มองดูทุกข์ให้เหมือนกับผู้เฒ่ามองเด็กเล่นดินโคลนมอมเมมเมก๊ซาง เรื่องของเด็กมัน!

คลื่นเกิดแต่ทะเลก็สิ้นหายไปสู่ทะเล คิดเกิดจากจิตก็คืนสู่จิตฉันนั้น ย้ายอารมณ์บ้าง อยากดูหนังฟังเพลง ก็ทำสักนิดๆหน่อยๆ แต่ไม่จมแช่อยู่กับมัน

หรือเดินคลีคลายจั่ง กระมะกลับไป-มาพระพุทธรูปท่านใช้วิธีหลังนี้

มองดูอนิจจังอย่างเป็นมิตรกับมัน มันไม่อยู่ในอำนาจ ไม่อาจต้านทานได้ ยอมเท่านั้น แต่ก็ไม่ใช่ยอมจำนน ยอมแต่ที่แรกแล้ว แต่เวทนามันกล้า จึงต้องย้ายอารมณ์ให้บ่อย

“จงเลศดูพระพุทธองค์ผู้ไฟโรจน์อยู่ ดูจตะวันส่องสว่างกลางหา”
เอาท่านมาเป็นอนุสติก็ได้ แล้ววาง

แล้วปล่อยด้วยนะ มิฉะนั้นเกิดปีติมานจะติดเดียวไปพรหมอันต่ำอีก

เรื่องของวิบากไม่เข้าใครออกใคร โดนกับใครคนนั้นจะประทับใจไม่ลืมทีเดียว แต่ผ่านแล้วก็โล่ง แต่ถ้าตีตัวยาวอย่าง เจ้าชาย-เจ้าหญิงนิทานนี่เป็นไปตามกรรมจริงๆ ก็ต้องท่ามกลางอุเบกขาสุญญตา

การเห็นบ่อยๆทั้งวันนี่เป็นการใช้หนี้กรรมผ่อนส่งที่พึงสังวร ที่ส่งใช้ล่วงหน้า คนส่งใช้ล่วงหน้าวิบากก็จะน้อย ความขัดข้องก็จะน้อย

พูดโอฬาส์ๆ ไปทุกก้าวเดินผายมือด้วย ทุกเวลาในที่ระลึกได้กรรมหลุด และสังสารวัฏก็หลุดด้วย

“การมีและใช้ชีวิต พึงเรียนรู้ที่จะมีและใช้ชีวิตที่ปล่อยวาง!”

สมาธิ ก นมัสการพระอาจารย์ และสวัสดิ์พีๆ เพื่อนๆ น้องๆ ทุกท่าน ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก..ผมเข้าใจว่า..ชีวิตคนเราจะสุขหรือทุกข์ มันผ่านมาแล้วก็ผ่านไป ปล่อยให้มันเป็นของมันเอง ปล่อยวาง คลายจิตออก แบบทำให้ว่างๆทุกเวลา ไม่ยึดติดอะไร รู้ก็ปล่อย ไม่รู้ก็ปล่อย ช่างๆ มันไป รู้ก็ช่างไม่รู้ก็ช่าง เช่น ฝนตกเดี๋ยวมันก็หยุดตกเอง ไม่ต้องไปทำอะไร (ว่างๆ)

สมาธิ B ส่วนศีล ตรงกับ บาลี ว่า วิรัตติ ภาษาไทย คือ วิรติ แปลว่า งด-เว้น การไม่ติดยึดกับสรรพสิ่งทั้งปวง นี่เป็นขั้นสูงสุดแล้ว ที่มโนโสสะอาดบริสุทธิ์ กายวาจาอันเป็นศีลย่อมบริบูรณ์มันของมันเอง

สาธุ โสวัๆ อโฬสิ ค่ะ คุณภาพธรรม เข้าใจถูกต้องแล้วค่ะ ท่านพระ

อาจารย์เคยให้ว่า “ท่ามกลางสายฝน” เลือกไม่ได้ว่าฝนเม็ดไหน ให้อยู่ท่ามกลางไปคะ สาธุ โสวๆอโหสิๆคะ ขอความสว่างไสวในพระสังฆธรรม จงมีแด่ทุกท่าน ทุกๆกันคะ

สมาธิ ก ครับ ผมมาช้ากว่าเพื่อน ว่างจึงได้เข้ามาดู
สมาธิ B ช้า เร็วกี่ปล่อยไปคะ เพราะที่พูดแล้วก็คือไม่มีคะ
ท่ามกลางไปเรื่อยๆตามที่ท่านพระอาจารย์เมตตาชี้แนะนะคะ
อนุโมทนาด้วยคะ

๒๐๑๕.๑๐.๑๒ วันจันทร์

สมาธิ ก ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก..ผมเข้าใจว่า..ชีวิตคนเราจะมีความสุขหรือความทุกข์ มันผ่านมาแล้วก็ผ่านไป มันมีอายุกรรมของมัน ปล่อยให้มันเป็นของมันเอง ปล่อยวางคลายจิตออก แบบทำให้ว่างๆทุกเวลา ไม่ยึดติดอะไร รู้ก็ปล่อย ไม่รู้ก็ปล่อย ว่างๆมันไป รู้ก็ว่าง ไม่รู้ก็ว่าง

สมาธิ B ธรรมทั้งหลายทั้งปวง ไม่เที่ยง ไม่มีตัวตน ยึดไม่ได้ แม้แต่พระสังฆธรรม เนื้อหาพระนิพพาน ก็ยึดไม่ได้ เพราะฉะนั้นแล้ว “ปริศนาธรรมใดๆของผู้ใดก็ตาม” ยึดไม่ได้เช่นกัน

“ทุกขัง อนิจจัง อนัตตา” พึงยอมรับอยู่เนืองๆ โสวๆอโหสิๆ ขอความสว่าง ตื่น โพล่ง โลง แจ้ง จงมีต่อทุกท่าน ทุกๆกัน เทอญ สาธุ โสวๆอโหสิๆ

ท่าน ศील ภาวนา มี ๒ ระดับ

๑. ท่าน ศील ภาวนา **ระดับ โลกียะธรรม** ทำแล้ว นำไปเกิด
๒. ท่าน ศील ภาวนา **ระดับ โลกุตระธรรม** ทำ “สักแต่ว่าทำ” แล้ว หยุดเกิด

การเกิดนั้นเป็นทุกข์ ดังนั้น พระพุทธองค์ทรงตรัสสั่งสอนสัตว์ให้ละทุกข์ ด้วยการไม่เกิด คือ นิพพาน

ตื่นๆ ..ท่ามกลาง-คลายออกไปจ๋าๆ-อย่างไร้ทิศทางและที่หมาย-
สาธุ อโหสิ-โสรๆๆ-มีส่วนบุญซ้ำๆทุกอย่างอโหสิโสรๆ-โสรๆๆ

ทุกเวลาที่มีแต่ ตื่นจ้า-ไร้ร่องรอยคิดนึกแห่งอตฺตา-อโหสิโสรๆ-
โสรๆ มีส่วนบุญซ้ำๆจงทั่วกันๆ ตลอดไปฯ

-ด้วย “สุรเสียงหนักแน่นและแผ่วยาวว่า” โสรๆ-โสรๆ “กระซิบ
หนักแน่น ด้วยโสรๆ-โสรๆ มีส่วนบุญซ้ำๆ” และผายมือกว้างไกลอุทิศให้
ไม่มีประมาณ

จ้าๆ ในท่ามกลางว่างจากคิดนึก-หลุดจากอตฺตา-มหาสุญญตา-
ว่างๆ-นิโรธนิพพาน

ไม่มี ตัวเอง ในเห็น-ไม่มีตัวเอง ในได้ยิน ฯ ว่างๆ ว่าง ๆ จ้า ๆ
ท่ามกลาง-ว่าง ๆ-จ้า ๆ

มีส่วนบุญซ้ำๆ-อโหสิ-โสรๆ-โสรๆๆ

**สมาธิ B วิชาลูกเจ้าคะ มุ่งหวัง ตั้งใจ “อยากให้ผู้อื่นพ้น
ทุกข์ พบทางสว่าง” ลูกเลยตนเองเจ้าคะ**

ไม่พึ่งโทษคนอื่น แม้ตนเองก็ไม่ มันอนิจจัง มันอนัตตาก็ปล่อย
อย่าอยาก ช่าง ปล่อย-ของมันเองๆ โปรดภาคิพฺย ด้วย “จงมีส่วนบุญ
ซ้ำๆ-อโหสิโสรๆ--โสรๆๆ” ไปเรื่อยๆ ท่ามกลางสว่างจ้าไปเรื่อยๆ

ผายมือทำให้ นี่คือการโปรดสัตว์สังสารวัฏ-สรุปรวมเท่านี้ ใช้ได้
ทุกเหตุการณ์ ทั้งยามคับขัน-ภัยอันตราย-คับแคบใจและยามปกติได้
ตลอดกาล

“กรรมอนุสสัย มีทุกคนต่างๆกัน ให้ขอถอนไปเรื่อยๆทุกวัน การติด
ยึดเรื้อรังเนิ่นนาน ค่อยๆขัดเกลาไป”

สมาธิ B นี่แหละเจ้าคะ ผลที่เคยปฏิบัติ สงสัยต่อต้านครูบาจารย์ ลูกได้ผลนั้นแล้วเจ้าคะ โสวๆ อโหสิๆ หมดแล้วเจ้าคะ

โลภะเจตสิกเกิดจากจิตสิ้นสุจิต-ใช้อย่างพอดี-ดี ท่ามกลางสัญญา ญตา ว่างๆ ถ้าขาดก็โปรดสัตว์ไม่ได้ แต่มีพอดี คือ ของมันเอง โลงนี้ก็ของมันเอง ไม่คิดว่าจะมีได้ พระช้างห้องท่านดึงสายไวไฟมาทำออกยุทูปของท่าน เคยเทศน์ออกอากาศกับท่านแต่สมาธิค่อยไม่เวิร์ค กลายมาเป็นโลภะเมื่อ ๒ สิ่งที่ผ่านมา ลูกๆ ช่วยกันทำให้ เริ่มจากเบอร์โทรที่มีในสมุดบันทึกและบอกต่อ ทุกคนสามารถทำได้เท่าที่ทำได้ ปล่อยให้ของมันเอง

สมาธิ B เหตุและปัจจัยเกื้อหนุนให้เกิด เจ้าคะ

การอยู่คนเดียว การแก้ “ตัวคอยอยู่” ที่แสนวิเศษอีกอย่าง คือ การโปรดสรรพสัตว์ทางไลน์

ต้องที่ถนัดด้วยเช่นอย่างกับ โลงธรรมนี้ เหมาะกับยุคนี้แต่ยังจำกัดด้วยคลื่น ก็ทำได้หลายๆ ทาง

โปรดสัตว์ไม่ยากเหมือนจัดคอนเสิร์ต

คนที่มองไม่เห็น “การสลายคลายตัว-การไม่ยึดติด-ความชั่วคราวของกายธาตุจิตธาตุ-ความชั่วคราวของชีวิตไม่เที่ยง-อนิจจังทุกขังอนัตตา เรียกว่าไม่เห็นสังขาร”

คนไม่เห็นความเสื่อมสิ้นสลายของสรรพสิ่งเรียกว่ายังหลง คนหลงจะรู้ อนิจจัง ชั่วคราว แต่เพียงตัวหนังสือ

“คนไม่หลงจะรู้ว่า สรรพสิ่งเป็นอนิจจัง-ยึดไม่ติด-เกาะรั้งเอาไว้ไม่อยู่ สุขทุกข์ ก็ชั่วคราว ยึดไม่อยู่!”

คนไม่หลงคืออริยะชน อริยบุคคลแปด จะไม่หลงติดยึดกับ “สุข-ทุกข์เวทนา”

สุขทุกข์เวทนา มันอนิจจา มันเสื่อมสลายคลายตัวอยู่เป็นนิจ มันยึดไม่อยู่!

**ถ้าเห็นสังขารนี้ ชื่อว่า เห็นธรรม แฉ่งในธรรม-ลุล่วงธรรม-บรรลु
ธรรม!**

คนที่หลงติดมือ-ติดปาก-ติดใจ ในสุขเวทนา-ผลักไสทุกขเวทนา
ไม่เห็นแฉ่งสังขารม อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา ชื่อว่ายังหลงอยู่

หลงในความเป็นความอยู่ หลงหาอยู่หากิน ว่ายังแข็งแรง ยังไม่ไข้-
ไม่เจ็บ-ไม่ตาย นี่คือคนหลง

“อะไรปิดบังสัตว์อยู่? อะไรหนอ ปิดบังสัตว์อยู่?”

ทำไฉนหนอ จะพ้นออกไปจากทุกข์ทั้งปวงได้ ?

คำตอบคือ “ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก”

อริยสัง-มรรคอริยสัง มืองค์แปด ย่อเป็น ศีล-สมาธิ-ปัญญา ให้จบ
มรรค เป็นมรรควิมุตติ-ปัญญาญาณวิมุตติ

จบมรรค-อริยผลเกิดฉับพลัน (ขิปปาภิญญาพาหิยะฯ) ทันที

จบมรรค-จบศีลสมาธิปัญญา-ปัญญาวิมุตติญาณทัสสนะ เรียกว่า

จบมรรค

จบทุกมรรค ทุกมรรคาทุกเส้นทาง เรียก จบมรรค ก็จบผล ไม่มี
ทางเดินและผู้เดินทาง

“ธรรมก็อนัตตา-จิตก็อนัตตา อนัตตาธรรม-อนัตตาจิต อยู่เองแล้ว!”

จึงกล่าวว่า “ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีกฯ”

“เรากล่าวว่าเจตนาเป็นกรรมฯ” ไร้เจตนา-ไร้กรรม ไม่กรรม-ไม่
เกิด-ไม่อัตตา

ว่างๆ จากอัตตา นิโรธดับ-นิพพานเย็น-สุญญตา ว่าง ว่างจากอัตตา
จึงอนัตตา

ไม่มีอัตตาในเห็น ได้ยินฯ ไม่มีตัวเองในเห็น ไม่มีตัวเองใน
ได้ยินฯ มันว่างจากอัตตา ว่างๆ นิพพาน

จึงว่า “ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก-ทำเป็นกรรม”

อย่าเอาอัตตาไปซ้อนอนัตตา-อย่าเอากรรมไปซ้อนมนโมโนต้องไม่มีกรรม

ไม่มีโมโนกรรม-ไม่กรรม-ไม่เกิดอีก จบกิจ-จบกรรม-จบเกิด-จบพรหมจรรย์

พรหมจรรย์-พรหมจรรย์ยามารยาท คือ การกระทำของผู้ประเสริฐให้จบ เรียกจบพรหมจรรย์

ท่านจบมันแล้วหรือยัง? ถ้ายังก้อโหลิเหล่าน้าบ่อยๆเนืองๆด้วยจ้าๆกว้างๆ-ตีนโปลง!

ผายมือไสวๆๆ อโหลิไสวๆๆๆ เป็นสัญญาณการให้ไม่มีประมาณ “นิพพานเป็นผลอันเกิดจากการคลายตัวของอนัตตาจิต”

จิตปภัสสรผ่องใส ดุจตะวันส่องสว่างจ้า ไร้ร่องรอยคิดนึกฯ

ชั่วก็ไม่ดี-ดีก็ไม่เอา ให้นอกดี-เหนือชั่วไป ผ่องปภัสสรจรัสจ้าหลุดออกไปจากชั่วและดี นั่นแหละจึงหลุดออกจากทุกข์

ถ้ายังไม่พ้นชั่ว-ดี ก็วนเกิด-วนตาย ไม่รู้จบ

จบเกิดนะ พ่อจำเนียรฯ-แม่เจตจำนงฯ จบดี-จบชั่ว จบเกิด-จบตาย จบทุกโลกทุกเส้นทาง ไม่มีผู้เดินทางอีกต่อไป

ส่วนเรื่องเวลาของชีวิต จะสั้น-จะยาวก็ช่างให้สักแต่ว่าพระพาหิยะฯ ไปนะ จะได้ไม่ต้องไปทุกข์กับสั้นๆ-ยาวๆ

สั้น-ยาวนี่ก็ “ปริตตา ัมมา -มหัคคตา ัมมา -อัปปมาณา ัมมาฯ” รวมลง “ลัทธิเพ ัมมา อนัตตาติฯ” ทั้งหมด

จงดู “อนิจจัง-อนัตตา” ให้ทัน มันไม่แน่นอนพรอก ชีวิตก็ชั่วครว!

“ดูจหัวกระเป๋เข้าพักแรม ไม่นานก็จะต้องจากไปแล้ว

พรุ่งนี้ กับ ชาติหน้า อะไรจะมาถึงเราก่อนกัน?”

สมาธิก B ขาดินหน้าคะ เพราะอีกนึ่งอิดใจข้างหน้าก็เป็นชาติหน้าแล้วเจ้าคะ ทำเดี๋ยวนี ตอนนี จบทุกกลมหายใจ อิดใจนี้คือ อนิจจัง อนัตตา อีกอิดใจข้างหน้าจะเป็นอย่างไร ชั่งมัน ลักแต่ว่า ปลอยไปเจ้าคะ

สรุป ทุกกลมหายใจคือ อนิจจัง อนัตตา ลักแต่ว่า พระพาหิยะ เดี๋ยวนี ตอนนี เพราะวันนี้ข้าไป พรงนี้ยังข้าหนักเข้าไปอีก

ท่านใดมีข้อข้องใจเรื่องใด ขอเชิญถามเข้ามาได้ หรือใครจะเปิดประเด็นใดก็ขอเชิญ

ปิดทองหลังพระ แปลว่า อะไรเอ๋ย ทำดีก็ปล่อยวาง ลักแต่ว่าใช่ไหม?

แต่ถ้าปล่อยวางจริงๆแล้ว มันไม่เอาสวยไม่สวยแล้วไม่ใช่หรอ แม้พระปฎิมากรก็ไม่รู้จะเอามาทำไม?

จะปิดทองจะได้ปิดที่ตรงไหนก็ช่าง เดี๋ยวก็นก็จะรุมพากันไปแย่งปิดข้างหลังกันหมดอีกจะว่าไป

ให้มันไว้ร่องรอยอัตตาตัวตนไปไม่ใช่หรอ? ความจริงพระไม่ปิดทองจะสวยหรือไม่สวย เราไม่ได้กราบที่สวย แต่กราบพุทธุคุณนะ!

สมาธิก B ใช่เจ้าคะ ใจลูกไม่คิดอะไรหรอกเจ้าคะ อยู่ๆ ก็นึกอยากเปิดประเด็น เรื่องปิดทองหลังพระ ขึ้นมาเจ้าคะ

แต่เขาคงเปรียบเป็นอย่างอื่นหรือเปล่า?

สมาธิก B ถ้าปล่อยจริงก็จะไม่ข้องว่าจะปิดทองตรงไหน ปิดก็ได้ ไม่ปิดก็ได้ เจ้าคะ

อ้อๆ การทำดีต่อหน้าและลับเจ้าคะ

ถ้าอริยะแล้ว ท่านก็ไม่สนว่าใครจะเห็นข้างหน้าข้างหลังเกรงว่าจะไม่เห็น นี่ไม่มีนะ มันอนัตตาไปแล้ว เห็น-ไม่เห็น ไม่แตกต่างกันใช่ไหม? บุญกุศลความดี ไม่รู้จะเอามาทำไม? โบนัสหรือเลื่อนขั้นเงินเดือนมันไม่มี

พัตยคมนักก็ไม่ว่าจะเอามาทำอะไร มีพัตลมนักก็พอ

สมาธิก B เจ้าคะ ปล่อยออกให้หมด จะได้เบาๆเจ้าคะ

การโปรดสัตว์สังสารวัฏ ท่านทำด้วยการอุทธรณ์ธรรมสัญญาตา กรุณาให้สัตว์พ้นจากทุกข์ ไม่หวังตอบแทนหรือลาภสักการะ

สมาธิก B คือ ลูกจะสือว่าอย่าท้อ ให้ทำไปเรื่อยๆเจ้าคะ

ทรงตรัสกับพระอานนทว่า พระองค์สรรเสริญปฏิบัติบูชา ยิ่งกว่าอามิสบูชา

สมาธิก B สำหรับตัวลูก อะไรก็ได้ ยังไงก็ได้เจ้าคะ ท่านพระอาจารย์ชี้แนะให้ลูกทำอะไร ลูกก็ทำเจ้าคะ

เรื่องกำลังใจนี้มันให้กันไม่ได้เลย เป็นเรื่องของหน้าที่เจ้าของจะต้องชดใช้(ชะบัง)

ช่วยได้โดยนิमित โสวโหลให้เขาเป็นการเฉพาะ หรือกล่าวนำขมากรรมให้พูดตาม จนกว่าจะทำได้เอง ถวายสังฆทานบ้าง สิ่งของจำเป็นที่สงฆ์ต้องใช้ ควรถามความต้องการท่านก่อนจะได้ใช้ประโยชน์ได้จริงๆ ท่านก็มี ๓ ทานอามิสสิ่งของ-ทานธรรมทาน เช่น พุดให้ฟัง พิมพ์หนังสือ-อภัยทานถือโหลอุทิศบุญที่กำลังพาทำกันอยู่

สมาธิก B จันทลูกถามเลยเจ้าคะ ท่านพระอาจารย์มีความจำเป็นต้องใช้อะไรบ้างเจ้าคะ

พระอาจารย์: “ยังไม่มี”

สำหรับท่านที่ดูแลตัวเองได้แล้ว หมายถึง พอเห็นแจ้งพระสังฆธรรมสว่างไสวบ้างแล้ว ควรเผื่อแผ่แบ่งปันญาติมิตรสหายคนข้างๆก่อนค่อยขยายออกไป แต่ไม่คาดหวังหวัง เคยเห็นคนในครอบครัวเพราะห่วง ทำให้เหนื่อยอยู่พักใหญ่ เพราะฝืนและใจร้อนไม่ดี แต่ก็สำเร็จ ต้องใช้เวลาใช้อุเบกขาสัญญาตาจะดีกว่า อยู่ที่ได้รับด้วย วิบากมากก็นาน ก็ต้องให้พา

เขาโหลให้ได้ก่อนอื่น หัดให้จำให้ได้ก่อน!

สมาธิ B ลูกก็เข็นลูกสาวที่บ้านอยู่เหมือนกันเจ้าคะ วันดีคืนดี
ลูกสาวก็ไปเข็นพ่อเขาต่อเจ้าคะ

เคยเห็นจันทร์วันเพ็ญไหม? อาทิตยส์่องแสงสว่างจ้า เคยเห็นไหม?
อย่าแะนะ รู้จักปล่อยอีก!

พ่อแม่ลูกสายเลือดเดียวกันจะง่าย แต่กรรมสัมพันธ์แต่อดีต เป็น
บุพเพทปญญา ถูกฝ่าถูกตัวนี้ก็เช่นกัน จะเชื่อมโยงง่าย เห็น ได้ยินฯ
มาพบเจอกัน นี่กรรมเก่าอยู่แล้ว ไม่ใช่บังเอิญ ต้องมีสัมพันธ์ แต่วิบากเขา
จะชัดใช้มากน้อยอย่างไรก็ต้องอ่านชีวิตต่อไป

สมาธิ B คือลูกยึด และเป็นกังวล ว่า ผู้อื่นจะท้อ จะไม่เข้าใจ
ยังคาใจอยู่ ยังอยากให้ดังใจอยู่ ลูกติดตรงนี้ เจ้าคะอดตามันเข้ามา
ไม่รู้จะทำไมยังงี้ปล่อยๆไปก่อน เดียวก็หลุดๆไปเองเจ้าคะ

สมาธิ S จำแล้วคะ

สาธุ โสว แล้วสาธุ มีโยมใส่บาตรเช้า ฐานะดี คนจีนเจ้าของร้านขาย
เครื่องไฟฟ้า มีลูกห้า มีหลานสิบคน รู้จักมาสองปีแล้ว ปีก่อนไปเนปาล
ก็ถวายเงินหลายพัน กลับมาก็ถวายบ่อย ครั้งละพันๆ เคยบอกเขาไปว่า
ว่างเมื่อไรจะนิมนต์ให้พระมาเทศน์ก็ขอให้ออก จนแล้วจนรอด นี่กำลังว่า
ช่วงกินเจวันที่ ๑๘ จะนิมนต์ ไม่รู้จริงหรือเปล่า ก็รอโอกาสอยู่!

เมื่อเขาก็ถามว่ายังโหลอยู่ไหม-จ๋าๆ อยู่ไหม? ก็รับว่าทำอยู่ นีรอน
นานมาก ส่วนรายอื่นๆ อีกหลายคน ง่ายกว่านี้ ชวนฟังธรรมก็ฟังเลย ๑
หรือ ๒ ชม. กว่านั้นก็มี

หนังสือ เล่ม ๑๘ กับ ๒๐ มีคนอ่านทั่วปท. ช่วยได้ระดับหนึ่ง ที่
ห้องสมุดทั่วประเทศประมาณ ๑,๔๐๐ แห่ง ทั้งในเรือนจำด้วย มีตอบรับ
น่าอนุโมทนา ใครที่ต้องการหนังสือภาคภาษาอังกฤษเล่ม ๑๙ ให้เพื่อน
ต่างชาติ ขอไปที่กองทุนฯ โทร ๐๒-๕๓๖-๖๕๒๒ หรือที่ห้างหนังสือก็มี

จำหน่าย

คนที่ว่า “จำแล้วค่ะ” นี่ จำก็ทั้งด้วยนะ อย่าแะนะ เตียวไปพรหม อันด้าอย่างนางลูกสุกร อุพพรี ละก็แย่เลย!

จำอีก ก็ทั้งอีก ไม่เอาอะไรสักอย่าง ปิตักี้ทั้งๆ ให้หมด ทั้งหรือยัง ที่ว่าจำแล้วนี่ทั้งด้วยนะ!

ให้ตื่นโลงโปล่งวะ วะแล้ววะอีก อิกๆ วะอีกก็ทั้งอิกๆ ไม่เหลือ ไร่ร่องรอยคิดนึก ไร่อัตตาตัวตน

“เหมือนดอกไม้บานยามเช้า ร่วงหล่นโรยกลีบละของเรณูเกสร ไม่เหลืออัตตา”

“ดูจันทรเพ็ญ เต็นนภา นวลผ่อง แล้วก็ทั้ง ผ่องอิกก็ทั้งอิกๆ ผายมือทั้งสองว่าโอโหสิโสวๆ โสวๆ”

กระซิบ-หนักแน่น แผ่วยาวๆ ที่คำว่โสวๆ มองไปข้างหน้า ไร่ทิศทางและที่หมาย แวตากการุณยธรรมต่อทุกตัวสัตว์และสรรพสิ่ง แล้ว ว่า “โอโหสิโสวๆ ผายมือออกไปด้วย มีส่วนบุญข้าฯ ทั่วๆกันตลอดไป”

ใจ-ความรู้สึก-จิต-วิญญาณ เป็น นาม ไม่มีรูปสภาวะกลืนลิ มันไม่มีเป็นความรู้สึก concious เรียกว่า mind-mymy นี่เริ่มถูกซ่อนแล้ว เดิม mind-มโน มันใสซื่อบริสุทธิ์ มันยังไม่มีกรรม แต่พอกระทบอารมณ์ ๖ ทางทวาร ๖ เกิดวิญญาณ ๖ ตา เห็น รูป. หู ได้ยิน เสียง ฯลฯ เป็นต้น มันมีเจตสิกในจิต เรียก “ผัสสะเจตสิก” ทำหน้าที่กระทบ หรือเชื่อมต่อ เป็นสะพาน หรือประตูทวารก็ได้ ประตูลงสู่ใจ

ผัสสะ มันมีพวกพ้องอิก ๖ อยู่ด้วยกัน ทำหน้าที่เป็นประตูใจ คือ ชีวิตินทรีย์-เอกัคคตา นี่ ๑ คู่ เจตนา-มนสิการ ๑ คู่ และ เวทนา-สัญญา ๑ คู่ ทำหน้าที่ ตอนนี้นมันยังใสซื่อบริสุทธิ์อินโนเซนส์-ไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไร รู้ซื่อๆ แต่เจ้าตัว “my-ของฉัน มันแสดงตัวซ่อนเข้าไป” มันแสดงตัวว่า

“ฉันคืออตัตา” ปลุกประตู่ใจทั้ง ๗ ว่า “ประตูของฉัน” ยึดอำนาจ

อตัตามันบอกว่า.. ฉันเห็น ฉันได้ยิน ฯลฯ กลายเป็น มีอตัตา
ตัวเองในเห็น ได้ยินฯ ทุกครั้งไป จึงเกิดมโนกรรมทุกครั้งไป
ประตูใจเจตสิกทั้ง ๗ เริ่มแสดงบทบาท เจตนาสังขาร(อภิสังขาร ๓ บาป-
บุญ-มาน) มีพวก ๕๐ เจตสิก ร่วมกับ เวทนา ๑ และสัญญา ๑ รวมเป็น
๕๒ เป็นขบวนการสังสารวัฏสร้างโลกทวารขึ้นก่อเกิดลูกหลานภพชาติ
ไม่หยุดหย่อน

เริ่มจาก my-ฉันหรืออตัตา ตัวซ้อน เป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โต มาถึง
ทุกวันนี้

จึงทรงสอนให้ “สักแต่ว่า” ลดบทบาท **เจตนา-มนสิการ**-ตัวจริงจัง
ลง ให้เผินๆ ให้ไปอยู่ที่ไรๆ-ไร้คิดไร้นึกฯ

เวทนา-สัญญา ก็ไม่ทำงาน ส่วน เอกัคคตา-ชีวิตินทรีย์ ก็สักแต่ว่า
มีเหมือนไม่มี ผัสสะก็สักแต่ว่ากระทบไปอย่างนั้นๆ

เมื่อเจตนา-มนสิการ มันไม่จริงจัง มันเผินๆเลอะๆ-ละๆ ปล่อยๆ-
วางๆ ไปแล้ว

เรื่องทำบาป-บุญ-มาน ทั้ง๕๐เจตนากรรม มันไม่ทำแล้ว ถึงทำ ก็
สักแต่ว่าทำ ไปแล้ว จบเลย

เห็นคน ก็เลอะๆ คนไปแล้ว ฯ ชื่อๆ ไปแล้ว ของมันเองไปแล้วว่างๆ
จำๆ ตื่นโพล่ง โลง พ้นออกไป นอกเหนือตัวเจตนาจริงจัง ทั้ง ๕๒ ออก
ไปแล้ว

เจ้า ๕๒ เจตสิกในจิต ก็คือ นามวิญญานชั้นและ เวทนา-สัญญา-
สังขารชั้น เป็น นามชั้น ๔ พ้นชั้น เหนือชั้นโพล่งจำออกไปแล้ว อิสระ
แล้ว หลุดอิสระแล้ว ด้วยขันธวิมุตติ ปัญญาญาณหลุดพ้น ด้วยวิมุตติญาณ
ทัตสนะ แล้ว

ตื่นโพล่งออกไป จำออกไป ไร้เขตแดนไร้คิดนึก “ดูจตะวันส่อง

สว่างอยู่กลางหาว ฉะนั้น”

“ดอกบัวโกกะนุทแดง ส่งกลิ่นหอมบานแต่เช้า กลิ่นไม่ไปปราศเลย
นั่นใด

เธอจงเลดูพระอังคีรสพุทธรเจ้า ผู้ไพโรจน์อยู่ ดุจตะวันส่องสว่างอยู่
กลางหาว ฉะนั้น”

ทุกจิตวิญญาน ของงมีส่วนแห่งบุญข้าฯ จงทั่วๆกัน โสวๆๆ
อโหสิโสวๆๆ

รูป-นาม ชั้นที่ ๕ อายุตนะ ๑๒ ชาติ ๑๘ อินทรีย์ ๒๒ ปฏิจ ๑๒
อริยสัจ ๔ สติปฏิฐาน ๔ เอกายโนมคโคฯ สัมโพชฌงค์ ๓๗ องค์ตรัสรู้
(ตัดชะงู) ได้ด้วยตัดเสียซึ่งรู้-ไม่ติดรู้-ตัดรู้ จึง ตรัสรู้

สัพเพ ัมมา อนัตตาฯ ไม่อยู่ในอำนาจ ไม่ใช่อัตตา อนัตตา วัง
เปล่าเสียแล้วจาก อัตตา

พระไตรปิฎก สามตะก้า ได้แก่ ๑ พระวินัยปิฎก ๒ พระสุตตัน
ตปิฎก(หรือเรียกพระสูตร) ๓ พระอภิธัมมปิฎก รวม ๓ ปิฎก ๘๔.๐๐๐
พระธัมมขันธ์

ครึ่งหนึ่ง ได้แก่ พระอภิธัมมปิฎก ๔๒.๐๐๐ ที่เหลือเป็น พระวินัย
กับ พระสูตร อย่างละครึ่ง

ที่นำมาบอก จะบอกให้รู้ว่า “สัพเพ ัมมา อนัตตาติฯ”

ไม่ต้องรู้ก็ได้ แต่เวลาเจอคนหลงรู้มากจะได้เอาไว้แก้คนหลงว่า
รู้มากบ้าหอบฟาง ยากนาน

ไปสอนคนเฒ่าคนแก่ แก่รู้จักแต่ “หลวงตาจ๋าฯ” แก่ใส่บาตรทุกเช้า
ถามแกทุกวันว่า “ยังจ๋าฯ อยู่ไหม?”

“เออ ทั้งจ๋าเสียด้วยนะ!”

แต่สอนนักอภิธรรมเจ็ดแปดปีครึ่งนี้มหาบัณฑิตนี้ ต้องเอาจิต-
เจตสิก-รูป-นิพพาน ขึ้นมาว่า แถมยังไม่อยากจะจำเลย

สมาธิ B ลูกโดนแซะเรื่องนี้บ่อยเจ้าคะ เรื่องพระไตรปิฎก เรื่องพระสูตร เรื่องพระอภิธรรม ลูกก็ตอบไปตรงๆ สั้นๆ ว่า “ไม่รู้” รู้แต่ ว่า “สัพเพ ธัมมา อนัตตาติ” ยึดไม่ได้เจ้าคะ

โอ หนอ..! อะไรหนอ.. ปิดบังสัตว์อยู่..?

สมาธิ B เส้นผมบังภูเขา อัตตาบังอนัตตา เจ้าคะ
อ่านมาก รู้มาก ประुแต่งมาก ไปมันแบบที่อย่าไม่รู้อะไรเลยดีกว่า
เจ้าคะ จ้าง่ายดีเจ้าคะ

มีคนถามลูกว่าไปเรียนธรรมะมาจากไหน?? ลูกก็ตอบว่า “เรียน
อยู่ในไลน์นี้” ทุกวันเจ้าคะ

“อโหสิไสวๆๆ สิ่งใดที่ได้เคยประมาทล่วงเกินองค์คุณพระ
ไตรรัตน์เคยวิพากษ์วิจารณ์วิจารณ์พระสังฆธรรมคำสอน ว่าไม่เหมือนกับของตน
ที่เคยรำเรียนมา ปฏิเสธมรรคผลนิพพาน และสิ่งใดที่ได้เคยประมาท
ปรามาสล่วงเกินองค์คุณพระอริยเจ้าอริยสงฆ์ จะเจตนาหรือไม่ก็ตาม จะรู้
หรือไม่รู้ก็ตามทุกภพทุกชาติพุทธานดร และสิ่งใดก็ตามที่ได้เคยประมาท
ล่วงเกินต่อองค์คุณบุการีบิดามารดา-ครูบาอาจารย์เจ้าทั้งหลายทุกภพชาติ
ทุกๆกรณีกรรม ข้ำ ๆทั้งหลาย และจิตญาณที่พ่วงพันสัมพันธ์กันมากับหมู่
เหล่าข้าฯ ท.บริวารของข้าฯ ท.ขอน้อมกราบขมากรรม ขอองค์พุทธะ-มหา
พุทธะ-มหาโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์ ทุกพระองค์ ได้โปรดเมตตา ยกโทษ ให้
กรรมทั้งหมดทั้งมวลของหมู่เหล่าข้าฯ ท. จงเป็นอโหสิกรรมเป็นวิมุตติกรรม
ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปด้วยเทอญฯ อโหสิๆ

ข้าฯท. ขอสดขยชดใช้ด้วยอริยาสนาบาารมี ขอให้มีส่วนในการ
บวชบรรพชาของหมู่เหล่าข้าฯท. ทุกภพทุกชาติพุทธานดร และขอให้มีส่วน
ในการโปรดสรรพสัตว์ให้จบตาม-วางตาม-ว่างตาม องค์พุทธะอรหันต์จงทั่ว
กันๆตลอดไปด้วยเทอญฯอโหสิๆไสวๆๆสาธุไสวๆๆ”

โดยสรุป มันเริ่มต้นมาจากเจ้า mind-มาเป็น-my จากจิตหรือใจ

มาเป็น-ใจของฉัน (ตัวกู-ของกู)

mind-มโน-จิตใจดั้งเดิมอนัตตาจิต มันปัสสสร มันใส่ชื่อบริสุทธิ์
อยู่แล้วแต่เดิม

ครั้นพอถูกเจ้า-my-ฉัน-ของฉัน-อัตตา(เจตนา) เข้ายึด(เข้ายึดอำนาจ)
ติด-ติดยึดด้วยอัตตาตัวตน มันเข้าไปห่อหุ้มอนัตตาจิตเดิมจนมืดมืด
เจ้าอัตตา มันเป็นใหญ่ มีโมหะความหลงเป็นพื้น พาหลงชอบ-หลงชัง หลง
ราคะ-หลงโทสะ หลงคติ-อคติ วิพากษ์วิจารณ์วิจัยความเห็นความหมายทฤษฎี
มานะ

มันไม่ยอม ไม่ปล่อย -ไม่วาง-มันไม่วาง-มันติดยึด(อุปาทาน-ตัณหา)
จึงทรงสอนให้ “สักแต่ว่า-ให้ยอม-ให้ปล่อยวาง ให้ปล่อยวางลงเสีย!”

ไม่ยาก-ก็ไม่ง่าย แต่ให้คลายออก คลายออก-ก็ไม่ติด-ก็หลุด-วิมุติ
จ๋าๆ..นี่หลุดออกไปแล้ว ..ไร้ๆ ด้วย ไร้ร่องรอย-ไร้คิดนึกฯ
เจ้าอัตตา มันก็หยอ ย ฝอเหี้ยวเห้งหายไปแล้วจึงว่า “ไม่ต้องทำ
อะไรแบบไหนอีก ฯ”

โสรๆสาธุโสรๆๆ แล้ว โสรแล้วนะ โสรๆๆว่างๆ ว่างจากอัตตา-
กือนัตตา

ตื่นจ้าออกไป จ้าทั้ง จ้าปล่อยอีก ทั้งอีกๆๆ “เห็นคนให้หลายๆคน
ออกไปเสียฯ”

ไม่มีตัวเองโนเห็น ได้ยินฯ มันก็อนัตตา ปล่อยให้ของมันเองๆๆๆ
ประตุทวารใจ เมื่อไม่มีอัตตาเข้ามาุ่นวายกวนใจ ประตุทวารใจ
(ทั้งหก) ก็เป็นอิสระสงบร่มเย็น พระยาจิตราชผู้ครองกายนคร (รูปขันธ์-
ร่างกาย) ก็ร่มเย็นสงบระงับ นิ่งทั้ง-นอนทั้ง ลืมวันลืมคืน ไม่อะไรกับอะไร
ไปฯสักแต่ว่าพระพาหิยะฯเรื่อยฯ ไปฯไร้ๆ ไป จ้าๆ ไป จ้าทั้ง-จ้าปล่อย จ้า
ไม่หยุดหย่อนฯ จ้าทั้งจ้าฯ

สมาธิก สาธุ กราบนมัสการครับ กิจทางโลกมีมากครับ พยายามทำแบบปล่อยวาง ทำสักแต่ทำตามหน้าที่ เมื่อทำแล้วต้องพบเหตุการณ์เฉพาะ จิตจะพลอยเกิดโลภ พอใจ เกิดปฏิฆะ จิตขุ่นเคืองนิดๆ เกิดโมหะ พยายามเพ่งเพื่อให้จิตนิ่งเป็นครั้งคราว เมื่อรู้ตัวเกิดโลภ โกรธ หลงแล้ว ก็รีบกล่าวอโหสิกรรม พุทโธอโหสิ รัมโมอโหสิ สังโมอโหสิ สรรพสัตว์ทั้งปวงอโหสิ สาธุ โสว โสว โสว อโหสิ อโหสิ อโหสิ ขอจงอโหสิต่อกันและกันเทอญ

พยายามทำแบบปล่อยวาง ๑ ครั้นพอจิตพลอย โลภบ้าง-ราคะบ้าง-เกิดโทสะบ้าง หรือขุ่นเคืองบ้าง รู้ตัวแล้วรีบกล่าวอโหสิ ๑

ถามว่า ถ้าท่านประสบเหตุการณ์ข้างต้น ท่านจะอย่างไร? พยายามทำแบบปล่อยวาง คือ อย่างไร?

สมาธิก ภ ขอขมากรรมบทใหญ่ ประกาศสละถอนความมุ่งหวังตั้งเอา

สมาธิก B ช่างๆ ไป ปล่อยๆ ไป แล้วๆ เลยผ่าน โสวๆ อโหสิๆ ไม่ข้อง ปล่อยให้ไฉไลเจ้าคะ

ไม่ตั้งพยายาม ตั้งจ้อง ปล่อยๆไป จบๆๆ ไม่ต้องไปรู้ลึก รู้ผ่านๆ ไปพอ สักแต่รู้ว่ารู้ เห็นๆๆ แล้วปล่อยไปเจ้าคะ

สาธุโสวๆ..โสวแล้วนะ เพื่อนสมาธิกตอบได้ตรงต่อเนื้อหาวิพทาน การประกาศสละถอนตัวเจตนามุ่งหวังตั้งเอามาด้วยต้นเหตุอุปาทาน อันเป็นเหตุสมุทัยนี้ มันขุดรากถอนโคนจริงๆ-up root -ขุดรากถอนโคนกิเลสต้นเหตุ ขุดขึ้นมาตากแห้งเลย

จำได้ไหม? เคยบอกว่า เจ้า ๓ สหาย คือ ตัวโมหะ-หลง ๑ กับ เจตนามุ่งหวังตั้งต้อง ๑ และ วิญญาณ ตัวเข้าไปรับรู้รับทราบ ๑ นี่เป็นเหตุสมุทัย-หลงเข้าไปรู้

ทรงตรัสเหตุ และความดับเหตุ มีปรกติทรงตรัสสอนอย่างนี้เป็นอันมาก พระอัสสชิอรหันตเถระ เทคนิสอนุปติสสะสารีบุตร เพียงสั้นๆ คนฟังก็คลายขึ้นหนึ่งเลย ยังไม่ทำอะไรเลยนะ นี่คลายแล้ว เป็นพระอริยบุคคลไปแล้ว

ครั้นนำไปบอกสหายรัก โกลิตะโมคคัลลานะ เพื่อนก็คลายตามอีก นี่เพียงแค่ฟังนะ จึงได้กล่าวว่า “ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก”

สมาธิ B ดั่งคณิพพาน- “นิพพานด้วยองค์นั้น”, นิพพานด้วยองค์ธรรมจำเพาะ เช่น มองเห็นขั้น ๕ โดยไตรลักษณ์แล้วหายทุกข์ร้อน ใจสงบสบายมีความสุขอยู่ตลอดชั่วคราวนั้นๆ กล่าวคือ เห็นเข้าใจธรรมใดได้อย่างแจ่มแจ้ง(ธรรมสามัคคี) ทำให้ใจสงบสบายมีความสุขอยู่ตลอดคราหนึ่งๆ, นิพพานเฉพาะกรณี เช่นตั่งคิมุตติ

แล้วอย่างนี้ จะต้องพยายามทำแบบปล่อยวางไหม? ก็ว่าไปตามที่ท่านทรงสอนพวกเรา ก็สมมุติคำพูดว่าทำแบบปล่อยวาง คือ ทำแบบลักแต่ว่าทำนั่นเอง

คือ ให้มันไว้ร่องรอยอัตตาตัวตนไป ไม่เอาอัตตาเจตนาจริงๆ ใดๆ เข้าไปทำ ให้มันเดินๆ ไป “เห็นอะไร ได้ยินอะไรๆ ก็ให้เมินๆ เฝินๆ ไป ไร้ๆ กว้างๆ ไป:อย่าไปจดจ่อสแกน-โฟกัสกับมัน แค่นี้ก็แค่นั้น ไม่มุ่มไม่คอด ไม่หวังตั้งเอา **แม้ปัจจุบันก็ไม่เอา** ไร้ๆ ไร้ร่องรอย”

มองออกไปข้างหน้ากว้างๆ อย่างไร้ทิศทางและที่หมาย แวดตากรุณยธรรมต่อสรรพสัตว์-สรรพสิ่งทั้งหลายขอโหสิโสวๆ-ผายมือเป็นสัญญาณแห่งการให้ “ขอให้มีส่วนบุญข้าฯ ทั่วๆ กันฯ” ให้อย่างไม่มีประมาณออกไปทั่วสังสารวัฏ

ทำแบบไม่ทำอย่างนี้ มันไร้ความหลง ทั้งเจตนาและตัวรู้มันถูกตัดท่อน้ำเลี้ยงผัสสาหาร-มโนสัญญาเจตนาหาร-วิญญาณาหาร ถูกตัดเป็นสมุจเฉท

เด็ดขาดไปแล้ว มโนกรรมไม่มีแล้ว จบไปแล้วด้วยไสวๆๆอโหสิๆๆเท่านั้น
สังสารวัฏสิ้นสะเทือนเลื่อนลั่นหวั่นไหวไปเกิด-ตายๆ มาแล้วไม่รู้
ก็ชาติๆ เป็นอนกามีไซ้หนึ่ง ก็เพราะเจตนา

เจตนา ๓ ก็มี ๑ เจตนาทำบาป ๒ เจตนาทำบุญกุศลความดี
(นี่ก็เอาไปเกิด) ๓ ทำมาน เอาสงบบลั๊กหนีความวุ่นวายโลก

ไปเกิดแล้ว ครบ ๓๓ภูมิ - กามาวจรภูมิ ๑๑ (อบาย ๔ มนุสส ๑
เทวภูมิ ๖) - รูปาวจรภูมิ ๑๖ - อรูปาวจรภูมิ ๔

พวกเราทั้งหลาย ไปกันมาแล้วคนละไม่รู้กี่รอบต่อกี่รอบ ทรงตรัส
ว่าอย่างนั้น (ยกเว้นภูมิสุทธาวาส ๕ ชั้นรูปพรหมชั้น ๑๑-๑๖ ของพระ
อนาคามีบุคคลนิพพานที่นั่น)

“สักแต่ว่าพระพาหิยะฯ ให้ไว้เจตนามุ่งหวังตั้งเอาออกไปเสีย” ให้
สักแต่ว่าไปเสีย ช่างๆ ไป ทำมกลางไป ปลงปล่อยวางไป ยอมๆ บ้างก็ได้
ไม่ขัดแย้งกับสรรพสิ่ง

มนุษย์ส่วนมาก วาดฝันเป้าหมายชีวิตตั้งความหวังความสำเร็จชีวิต
ครอบครัวไว้สวยงาม แต่ตั้งอยู่บนความหลงโดยไม่รู้สีกตัว เพราะไม่เข้าใจ
ไม่เห็นแจ้งใน อนิจจัง - ความไม่ยั่งยืน-ว่าชีวิตชั่วคราว ดุจหิวกระเป๋เข้าพัก
โรงแรม ไม่นาน เดียวเดียว ก็จะต้องออกไปแล้ว

“พรุ่งนี้ กับ ชาติหน้า อะไรจะมาถึงเราก่อนกัน?”

โลก คือหมู่สัตว์ ไม่มีอะไรเป็นของตน จำต้องทิ้งสิ่งทั้งปวงไป

มนุษย์ผู้ปุถุชน ที่ยังหนาแน่นเหนียวด้วยยางแห่งกิเลสตัณหา ก็
ถูกร้อยรัดมัดผูกไว้กับโลก โลกนี้-โลกหน้า ชาตินี้-ชาติหน้า

เพื่อนสมาชิกขอใจ ว่า ตัณหานี้เป็นโลภะเจตสิก อยู่ในกลุ่มอกุศล
เจตสิกในอกุศลมูลจิต ถ้าเป็นจิตฝ่ายกุศลน่าจะไม่เป็นตัณหา เช่นทำบุญ

กุศลความดีทั้งหลาย เป็นต้น

ถามท่านทั้งหลาย แสดงความเห็นธรรมทานให้หายข้องคาหน่อย
เห็นด้วยหรือไม่?

สมาธิ B ถ้าทำบุญกุศลและหวังผล หวังสวรรค์ หวังนิพพาน
คือ ยึด คือ ตัณหา ตัวเดียวกันเจ้าคะ แต่ถ้าทำแล้วปล่อยวาง คือ จบบุญ
กุศลนั้นเป็น อนัตตา

แต่เมื่อไหร่ที่ยึด บุญกุศล นั้นถูกอัตตาเข้าไปแทรก ตัณหาเกิด
คือ อย่างเดียวกัน ตัวเดียวกันเจ้าคะ บุญกุศล ทำด้วยจิตที่สละออกไม่ยึด
เป็นจาคะ เป็นอนัตตา นั้นแหละ ที่ทำแล้วไม่เป็นการนำไปเกิด เจ้าคะ

บุญกุศลมี ๓ ระดับ ๑ กุศลกามาวจรเทวโลก เช่น ทานศีล เป็นต้น
๒ กุศลรูปาวจรพรหมโลก สมณะสมาธิบะชฌานญาณรูปาวจร ๓ กุศล
อรุปาจร อรูปฌาน-อรูปพรหม กุศลทั้งสามนี้ ทำอย่างไรไม่เป็นตัณหา

ทาน ปล่อยวาง เห็นได้ ส่วนข้ออื่นๆ ศีล สมาธิ ฌาน-ญาณ
ปล่อยวางอย่างไร จึงไม่เป็นตัณหา

ศีล ปล่อยวางอย่างไร? อธิบาย

สมาธิ B สมาธิ ธรรมชาติ ของมันเองเจ้าคะ

ศีล คือ จดเว้น ลักแต่ว่า เว้นจากการยึดทั้งปวง นี่ก็วิมุติ จบลง
แล้วเจ้าคะ

สมาธิ B ทำได้ครับ..แต่ถ้าทำแล้วเพื่องหวังตั้งเอาหรือทำ
เพื่อสร้างบุญกุศลให้มากๆก็จะได้ไปเกิดเป็นเทวดา..หรือพรหม...ก็จะ
ทำให้ไม่จบกิจจบกรรมสังสารวัฏ ควรจะทำแล้ว..แล้วไป... ไม่ทำแบบมุ่ง
หวังตั้งเอา เดียวจะกลับมาเกิดอีก

สมาธิ B ฌาน ญาณ ตาแจ้งๆนี้แหละเจ้าคะ ลักแต่ว่ารู้ เห็น

แล้วปล่อยไปเจ้าคะ

ท่านพาหิยะถือศีลก็ข้อ อะไรบ้าง?

สมาธิก B ข้อเดียวโดดๆ ลักแต่ว่า ปล่อยไป ไม่ยึดเจ้าคะ

ไม่ยึดติด คือไม่ตัณหา-ไม่อุปาทาน นี่ ใจเป็นศีลแล้ว เมื่อมน้อมไม่มีกรรม กายกรรม-วจีกรรม จะเกิดมาแต่ที่ไหน? ทั้งกาย-วาจา-ใจ สัจจจริตเป็นปาริสุทธิตีลแล้ว ถามว่าต้องขอศีลด้วยคำว่า “มะยังภันเตฯ” ไหม?

สมาธิก ก เรื่องศีล..ให้ถือศีลที่ใจ..ไม่ใช่ศีลเป็นข้อๆ..มีอะไรให้โอฬารกรรมซึ่งกันและกันครับ

สมาธิก B ไม่ต้อง ขอ “มะยังภันเต” เจ้าคะ

ส่วน สมาธิ-สมณะ กุศลรูปาวจร ทำที่ไม่ตัณหาทำอย่างไร?

สมาธิก B ปล่อยไป คลายๆ คลายออก จ้าๆ โลงๆ ตื่น โพล่ง พุงออกไป เจ้าคะ

ทำอย่างไรอธิบาย ทำที่ไหน อย่างไร ต้องหาที่สงบๆ ใช่มั้ย?

สมาธิก B ไม่ต้องทำอะไรเลยเจ้าคะ ปล่อยตามธรรมชาติ ขับรถ ทำกับข้าว เดินห้าง นอนหลับ นั่งเล่น ปล่อยๆไปเจ้าคะไม่ต้องหาสถานที่เจ้าคะที่สงบไม่ต้องเจ้าคะอยู่กะลูกกะสามีไปปกติ สามีบ่นยังจำได้เลยเจ้าคะ

คนข้างบ้านด่ากัน เรายังเจ้าของเราอยู่ในบ้านเจ้าคะ!

กุศลอรูปาจร -อรูปรพรม ละ จะไปอรูปรพรมละต้องทำอย่างไร?

สมาธิก B ไปทำไมคะ ไปก็ไปเกิด เป็นพรหม ลักแต่ว่า พระพาหิยะ ดับเลยดีกว่าเจ้าคะ

ที่ถามนี้ เพราะคนที่สงสัยว่า ตัณหาเป็นได้เฉพาะไปอบายภูมิเท่านั้น ส่วนไปสวรรค์-พรหมไม่ตัณหา ใช่มั้ย?

สมาธิก B ขึ้นชื่อว่าพรหม ยังไงก็ต้องกลับมาเกิด เจ้าคะ

ไม่ใช่เจ้าคะ ตัณหาที่ไปสวรรค์ ไปพรหมโลก เป็นตัณหาชั้นเทพ
หลอกให้หลงแบบเนียนๆไม่รู้ตัวเลยเจ้าคะเป็นตัณหาตัวยืดยาว ดีดี เจ้าคะ
แบ่งแยก ชอบ ชัง เกลียดทุกข์ รักสุข เจ้าคะ

จะตัณหาไปอบายภูมิ หรือ ตัณหาไปสวรรค์ ไปพรหมโลก มันก็
คือตัวเดียวกันเจ้าคะ คือ ตัวยืดยาว เจ้าคะตัณหา มี ๑๒ หน้า เจ้าคะ

พระอาจารย์: ขึ้นชื่อว่า “ตัณหา” บอกไปแล้วว่า มันมี ๑๒ หน้า
๑๒ ความหมาย มันหลายรูป เช่น ทำหลง-เอาอัตตาทำ-มีตัวหลงเข้าไปรู้-
มีเจตนา-ทำผ่านรูปนาม-อายตนะ-มีการกระทบผัสสะทั้งหก-เกิดคติชอบ-
อคติชัง-ยึดติดเหนียวแน่นคับแคบ-มีภพชาติขราเป็นที่ไปฯ นี่เป็นตัณหา
แปลงร่าง

สมาชิก B นิมนต์ท่านพระอาจารย์ให้ธรรมทานเรื่องตัณหา
๑๒ หน้าอีกครั้งชัดๆ ทีละหน้าเจ้าคะ

แม้ปรารถนานิพพาน ก็ใช้ตัณหา เพราะผ่านมโนทวารใจคิดอยาก
นิพพาน เอาปฏิจ ๑๒ มาทางดู ๑๒ ตัวมันคือส่วนหนึ่งเป็นภาคหนึ่งของ
กันและกัน ยกตัวใดขึ้นมา ก็มีความหมาย ๑๒ อย่าง อวิชชา-เจตนา
(สังขาร)-วิญญาณ-นามรูป-อายตนะ-ผัสสะฯ-เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-
ภพ-ชาติ-ชรา-มรณะ-โสกะฯ

ถ้าหากทำหรือปฏิบัติทำเหตุ ๖ ตัวแรก ให้รู้เถิดว่า ความหมายถึง
ผลอีก ๖ ตัวหลังเกิดแล้ว

มันจึงเป็นของกันและกัน เป็นความหมายเดียวกัน!

เช่น ยกวิญญาณ ขึ้นมา “ตัวรู้ มันก็มีความหมายถึง ตั้งแต่ตัวแรก-
อวิชชา หลง ไล่ไปถึงสุดท้าย รู้ ก็หมายถึงชรา-มรณะฯ ด้วย”

“ผู้ใดเห็นปฏิจสมบูรณ์ ผู้นั้นเห็นธรรม-บรรลุมรรคฯ”

“ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้น เห็นตถาคตพุทธเจ้า-พระพุทธวณะ”

ตัดตัว “หลงรู้” ที่อวิชชา-เจตนา-วิญญาน คือตัดปฏิจ ทั้ง ๑๒ ตัว จึงตรัสรู้

ตัดตัวหลงรู้ ด้วยสักแต่ว่าพระพาหิยะฯ นั้นเอง

ทรงตรัสรู้ อริยสัจ ๔ แต่ตอนเสวยวิมุตติสุข ๗ สัปดาห์ ตอนสัปดาห์สุดท้าย ท่านพิจารณาปฏิจ ๑๒ โดยสืบก้นสาวไปหาเหตุว่า “เจ้าสมุทัยต้นหานี้ มันเกิดมาจากอะไรกันหนอ?”

อ้อ! เพราะเหตุที่มันมีเวทนา-มีผัสสะ-มีอายตนะ-นามรูป-วิญญาน-สังขารเจตนา ๓-อวิชชา ท่านไล่ไปหาต้นเหตุ ไปพบหัวหน้าใหญ่คือ “อวิชชา”!

อวิชชา ในพระอภิธรรม มันชื่อ “โมหะเจตสิกในอกุศลมูลจิต” แปลว่าหลง

พอไปรวมกับสังขารเจตนา ๓ กับ วิญญาน จึงกลายเป็นหลงรู้แล้ว ทำเจตนากรรม ๓ (คือหลง ทำบาป-บุญ-ฉาน)

จึงทรงตรัสว่า “เรากล่าวว่า “เจตนาเป็นตัวกรรมฯ”

ตัวหลง ตัวรู้ ตัวยึด ตัวมุ่งหวัง ตัวเอาจริงเอาจัง ตัวแบ่งแยก ผลักไส ตัวเจตนา สัตว์โลกจึงเป็นไปตามกรรมฯ” (เกิด-ตายอยู่ใน ๓๑ ภูมิวิภูฏะ วนในวงจรอุบาทว์ไม่จบ

Bee???? จำไม่ได้ทั้งหมดเจ้าคะ

จึงได้กล่าวว่า “ไม่ต้องทำกรรม(ฐาน) อะไรแบบไหนอีก” ทำเป็นกรรม-เป็นเกิด

ไม่ต้องจำ ถึงเวลาโปรดสัตว์ มันจะของมันเอง ขอให้ จำๆวางๆ เดี่ยวของมันเอง ไม่ต้องอะไรแบบไหนอีก นี่ครอบจักรวาลเหมือนกัน ธรรมะจัดสรร

Bee????เจ้าคะ สัญญาไม่เที่ยง ยึดไม่ได้เจ้าคะ

เที่ยงไม่เที่ยงก็ช่างๆ จำไม่หยุดหย่อน จำทิ้งๆจ้ำปล่อย

สาธุไสวๆๆ ทุกจิตวิญญาณจงมีส่วนบุญข้าฯ จงทั่วๆกัน สาธุไสวๆๆ

เรื่องของตัวหลงรู้ หรือ “หลงเข้าไปรู้” หัวขบวน ปัจจัยการ หรือ ปฏิจจสมุปบาท ๑๒ เป็นสมมุติ ที่บังวิมุตติจนมีมิติ

แต่ทางโลกกลับตรงกันข้าม กลับสนับสนุนยุยงส่งเสริมให้เด็ก-เยาวชน เรียนรู้ให้มากๆ ถึงกับส่งให้ไปแข่งขันระดับโลกและเยาวชนไทย ก็เก่ง (ค้นหา) สามารถไปคว้ารางวัลมาได้อีกด้วย นี่คือนานาโลก โลกธรรม จึงแปดเปื้อน ได้รางวัลชนะมา แล้วเป็นอย่างไรกันต่อไป ก็แสวงหาสิ่งที่ตัวเองต้องการเพื่อบำรุงปรนเปรอความสุขสำราญเพื่อตนและพวกพ้องของตน ที่ไม่ใช่พวกของตนก็ไม่ใช่ดี บางครั้งหรือบ่อยครั้งที่ผลประโยชน์ขัดกัน ก็ถึงกับยอมให้กันไม่ได้ เพียงเพราะไม่ใช่พวกพ้องของตน

“ทำไมคนอยู่ในบ้านเมืองเดียวกัน จึงไม่มีน้ำใจให้กัน แบ่งปันกัน ช่วยเหลือกัน ทำไมต้องแก่งแย่งผลประโยชน์กันและกัน ทำไมไม่ช่วยเหลือกัน ทั้งที่คนเราจะอยู่โดยขาดการพึ่งพาอาศัยกันและกันไม่ได้เลย แต่ก็ยังแก่งแย่งกอบโกยเกินกินเกินอยู่ ทั้งที่ก็รู้อยู่ว่า อายุไม่เกินร้อยปีก็ต้องจากกันแล้ว

อะไรปิดบังสัตว์อยู่? ทำไมมนุษย์หลับใหลอยู่กับอะไรกันหนอ จึงไม่ยอมตื่น จะหลับใหลกันไปอีกนานก็พากันชาติกันหนอ? จะหลงกันไปอีกนานเท่าไรกันหนอ?”

สมาธิ B แต่ถ้าเจอ “หลวงตาจ๋า” แล้ว ชาตินี้ถ้าจะเป็นชาติสุดท้ายเจ้าคะ อะไรมันก็ไม่แน่เจ้าคะ

เท่าที่ยังหลงอยู่ เลิกยึดก็หายหลง ตื่น โพล่ง โลง จ้า ะๆๆออกไป ลักแต่ว่า หายหลง ฉะบพลัน กระทั่งหัน เจ้าคะ

ทั้งที่ก็เห็นกันอยู่ว่า เกิดมาแล้วก็ต้องแก่ เจ็บและตายไป ก็ประกาศ

ตัวให้เห็นอยู่อย่างนี้

เขาทั้งหลายเหล่านั้น ก็ไม่ปรารถนาความไม่เกิด หลงว่ายังแข็งแรง
ยังไม่แก่ ไม่เจ็บไข้และหลงว่ายังไม่ตาย

“มนุษย์ จะไม่ได้ประโยชน์อะไรไปจากสังสารวัฏนี้เลย นอกจาก
หลงสร้างและหลงไปเสวยวิบากกรรมอยู่เนื่องๆ”

**คนหลงเปรียบเหมือนคนตาบอดมองไม่เห็นทาง แม้จะจุดประทีป
ส่องให้สว่างสักปานใด ก็ไม่เป็นประโยชน์สำหรับเขาเหล่านั้น สัตว์โลกจึง
ต้องเป็นไปตามกรรม**

“แท้จริง การตรัสรู้ตามพุทธอรหันต์มิได้ยุ่งยากอย่างที่คิด เพียงแต่
ยอมรับวิบากเป็นแขกอาคันตุกะที่มาเยี่ยมชั่วคราวครั้งชั่วคราว แล้วปล่อยให้
แขกที่มาเยี่ยมกลับไปโดยสวัสดิภาพ ไม่ทักท้วงโต้แย้ง แขกที่สนิทสนม
รักใคร่ชอบพอก็ไม่อาลัยเมื่อต้องจากไป ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก เขา
มาแล้วก็ไป ก็ปล่อยเขาไป ไม่ยุ่งยากอย่างที่คิด”

แต่สำหรับผู้โปรดสรรพสัตว์แล้ว ไม่ง่ายอย่างผู้ตรัสรู้ตาม ซึ่งจะ
ต้องอดทนต่อทิวภูมิانهของคนที่มีทิวภูมิانه ทั้งยังหลงและอาจถูกปฏิเสธ
ปรามาสล่วงเกินเป็นกรรมวิบากต่อกันอีก อาจถูกผูกใจเจ็บแค้น ดังเช่น
พระเวททัตกับพระมหาสัตว์ยาวนานหลายภพชาติ ถึงแม้กระนั้น พระ
โพธิสัตว์ก็ยอมเสี่ยง

วิสัยของพระอรหันต์โพธิสัตว์ผู้โปรดสังสารวัฏ ก็ไม่ต่างไปจากพระ
มหาสัตว์ผู้บำเพ็ญพุทธภูมิ

เมื่อตั้งปณิธานรื้อขนสัตว์ออกจากโอชะกันดารแล้ว ก็ประจวบตั้ง
พญาช้างในสมรภูมิรบ มิได้หวั่นไหวกับหอกธนูปืน เมตตาดำวยอุเบกขา
สุญญตา ท่ามกลางสังสารวัฏสมรภูมิรบ จนกว่าสัตว์ตัวสุดท้ายจะหมดไป
จากสังสารวัฏนี้ โสวๆๆ จงมีส่วนแห่งบุญข้าฯจงทั่วๆ กันโสวๆๆๆ

สมาธิก ภ พระอาจารย์ครับ ถามว่า..แล้วบุญกุศล-บาปกรรมที่เคยทำไว้ตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติ เมื่อเรารู้หลักหรือแนวทางของความว่าง นิพพานแล้ว ไม่ต้องแบบไหนอีก นิพพานมีอยู่เองแล้วมันจะสลายไปไหมครับ?

ตราบได้ยังมีธาตุขันธ์และสมมุติใช้ธาตุขันธ์อยู่ตราบได้ วิชาที่เป็นอนุสัยประจำธาตุขันธ์ก็นอนตามมาคงมีอยู่ ดังเช่น องค์พุทธะท่านก็ต้องรับวิชาจนกว่าขั้นระดับสุดท้ายเป็นขั้นธนิพพาน

สมาธิก ภ แสดงว่า เมื่อเรามีชีวิตอยู่ก็คงมีวิบากกรรมติดอยู่บ้างใช่ไหมครับ?

พระโมคคัลลานะ ก็ต้องยอมรับการทูปของมหาโจร เพราะเคยทูปตีพ่อแม่ในอดีตชาติ

ทุกคนสร้างวิบากมานับไม่ถ้วน ที่ขอโหลิกก็ขอไปล้างไป ก็ยังมีเหลืออีกนับไม่ได้

ก็อย่าท้อนะ! โปรดสัถ์ด้วย โปรดให้ตัวเองด้วย ใจคลายวางๆนี้ เนื้อหาที่ต้องทำตลอดไป ควรระลึกถึงพระเมตตาคุณอันไม่มีประมาณพระสัมพุทธะที่เมตตาสั่งสอนจนมาถึงเราได้ตรัสรู้ตามองค์ท่าน

ทั้งภาคทิพย์-ภาคหยาบ ก็ทำไปตามยถาสติ-ยถาพลัง ตอบแทนคุณสมเด็จพ่อผู้ให้กำเนิดอริยชาติแก่พวกเรา

สมาธิก ภ พระอาจารย์ครับ เมื่อธาตุขันธ์ดับ..ทุกๆ คนที่ “ปฏิบัติแบบไม่” กันเถอะ..นี่..จะสามารถเข้าสู่นิพพานกันได้หมดไหมครับ?

อย่าลืมหาผ้ามือออกกว่า โสวๆๆ เป็นสัญญาณการอุทิศให้ไม่มีประมาณสังสารวัฏ แม้นอนอยู่ก็ไม่ลืม ยากก็จะง่ายขึ้น

นิพพานไม่ต้องเข้า-ออก และไม่มีใครเข้า-ใครออกนะ!

สมาธิก ภ สว่างแล้วครับ

๒๐๑๕.๑๐.๑๔ วันพุธ

ยุติสมุทัยซ้อนธาตุซ้อนชั้น ไม่ต้องไปติด-ไปหลุด ด้วยยุติค้นหา
จะยุติค้นหาก็กด้วยยุติตัวหลงเข้าไปรู้ **ยุติวิชา**

ยุติตัวหลงเข้าไปรู้ ด้วยตื่นๆ..ตื่นโพลงโลงจ๋า..ไร้คิดไร้นึกฯ

“มองออกไปข้างหน้าอย่างไรทิศทางแลที่หมาย ด้วยแววตาที่การุณ
ต่อสรรพสัตว์และสรรพสิ่งรอบข้างไม่มีประมาณ” อโหสิโสวๆๆ-โสวๆ-
โสวๆ-จะมีส่วนแห่งบุญข้าฯทั่วกันๆ-โสวๆ-โสวๆ

“โพลงวะ-โปรงโลง-วะแล้ววะอีก-วะทิ้ง-โพลงทิ้งๆ โสวๆ-โสวๆๆ-
มีส่วนบุญข้าฯ”

มรรค ไม่ใช่ตัวเจริญ แต่ให้คลายมรรค คลายจนอริยมรรควิมุตติ
อริยมรรคยุติสมุทัยเหตุปัจจุบัน

ยุติเหตุ ด้วยคลาย คลายจิตออกโพลงจ๋า..โพลงทิ้ง ไม่ติด-ไม่หลุด
ไม่แบก-ไม่วาง..มันของมันเองๆๆ!

ไม่คอยจะ..คอยจะ ไม่ต้อง ไม่ต้องฝัน-ไม่ไหลตาม ของมันเองๆๆ!

“จงทอดสายตาไปข้างหน้า มองออกไปกว้างๆอย่างเป็นธรรมชาติ
เปิดใจโล่งกว้างด้วยแวตาอันการุณย์ต่อความเดือดร้อนของสรรพสัตว์ แผ่
ออกจากดวงตาให้กว้างดุจมหาสมุทร ปล่อยวางความเป็นตัวเราให้ว่างลง”
แล้วผายฝ่ามือออก ส่งสัญญาณการให้ไม่มีประมาณ ว่า “โสวๆๆอโหสิ มี
ส่วนบุญข้าฯจงทั่วๆกัน สาธุโสวๆๆ-โสวๆ-โสวๆ ใดๆ ทุกชีวิตจิตวิญญาณ
จะมีส่วนแห่งบุญข้าฯทั่วกันๆตลอดไปโสวๆๆ”

เมื่อสนทนาตอนที่แล้วได้นำเอา**สมาธิธรรมชาติ**ของจิตเดิมแท้-จิต
ปฐัสสรมาแนะนำ ลองอ่านบทพวนดูหน่อย!

แท้จริง นี่คือนิยาม**สมาธิวิมุตติ**นั่นเอง จะเรียก “สมาธิภาวนา” ก็ได้ ก็เป็น

อันเดียวกับที่ทรงสอนให้ “สักแต่ว่า” นั่นเอง และได้เพิ่มการคลายจิตด้วยการอุทิศบุญแทนน้ำประกอบไปพร้อมกันด้วย

นำเอาไปบอกต่อให้คนใกล้ชิดในบ้าน ญาติสนิทมิตรสหาย ลองทำดู เท่ากับโปรดทั้งภาคทิพย์ด้วย และภาคหยาบไปพร้อมกัน

แท้จริงสมัธริธรรมชาตินี้ เป็นทั้งหมดของคำสอนเนื้อหานิพพาน คือ การไม่ติดยึด “อนุปาทาโน ปรินิพพาเยติ เมื่อไม่ยึดติด ย่อมนิมมนิพพาน”

“ไม่ยึดติดคือ อย่างไร?” คือ ความที่ไร้ตัวจริงจึงอิตตาเจตนากรรม ด้วยการตื่นโพล่งโลงง้ำๆ ไร้ขอบเขตแดน ไร้คิดนึกอิตตาตัวตนๆนั้นเอง นี่ตัดหลงไปแล้ว เช่นที่เคยบอกว่า “จำๆ ดุจตะวันส่องสว่างกลางหา”

“นอน-นั่ง ระวังท้องฟ้าจะหล่นใส่หัว” “ดูจันทร์กระจ่างฟ้า ไร้เมฆาบดบัง”

“เห็นคนให้เลยคนๆ เห็นคนภูเขาดันไม้ ให้เลยๆ คนภูเขาดันไม้ ออกไป”

“เมื่อเธอ เห็น ได้ยินฯ ให้สักแต่ว่าฯ รับรู้รับทราบ ให้สักแต่ว่าฯ”

คลื่นเกิดแต่ทะเล ก็คืนหายไปกับทะเลฯ คิดนึกเกิดที่ใจ ก็คืนหายไปกับใจฉันนั้น

คิดก็ช่าง เผลอก็ช่าง รู้ก็ช่าง-ไม่รู้ก็ช่าง ทุกข์ก็ช่าง-ไม่ทุกข์ก็ให้ช่าง เสียด้วย

ทุกขเวทนากล้ายามเจ็บไข้ได้ป่วย ก็ท่ามกลาง ไม่อะไรกับอะไร เห็น ได้ยิน ฯ ให้ยอมรับว่านี่เป็นกรรมเก่า อโหสิฯๆ ขอให้มีส่วนบุญข้าฯ

ไม่ติดในรู้-ตัดตัวรู้-ไม่จดจ่อจดจ้อง-ไม่กำหนด-ไม่บิกรรม-ไม่ต้องดูต้องรู้เสียก่อน-ไม่ต้องสังเกตเสียก่อน-ไม่ลังเลสงสัยไม่เอ๊ะไม่เอ๊ะ-

ไม่เลือกข้าง-ไม่พิพาท-ไม่ตัดสิน-ไม่กรรมซ้อนมโน-ไม่คอยปล่อย
คอยวาง-ไม่คอยอยู่-ไม่มุ่งหวัง-ไม่ทวิภาวะของคู่เลือกข้างไหน-ไม่ต้องทำ
อะไรแบบไหนอีก

ไม่เริ่ม-ไม่จบ แต่จบทันที ไม่ต้อง๑ ไปถึง๐ แต่ ๐ ทันที สุธมฺม-
สุญญตา ทันที ไม่เอาอัตตาไปแสวงหาอนัตตา ไม่ต้องไปรู้ว่างก็ว่างจากรู้
(ว่าง รู้ไม่ได้)

ยอมรับวิบากที่เข้ามาเยี่ยม และปล่อยให้เขาสลายคลายตัวออกไป
ของเขาเอง

ยอมรับว่ากาย-จิต มันไม่เที่ยง-เป็นทุกข์-ไร้อัตตาตัวตน ไม่มีตัว
เองใน เห็น ในได้ยิน

ไม่เลือกรับรู้อารมณ์-สงบก็ไม่เอา-ไม่สงบก็ไม่เอา ให้สมมุติใช้
กายจิต คัดนึกแล้วก็ปล่อยวางเสีย อย่าดันเข้าไปใส่ด้วยอัตตาเจตนาตณหา
อุปาทาน

ไม่ยึดติดสักแม้อารมณ์เดียว เพราะ “สัพเพสังขารา อนิจจา”
ยึดไม่ได้ อนัตตา ไม่อยู่ในอำนาจ

“จงทอดส่ายตาออกไปข้างหน้า มองออกไปกว้างๆอย่างเป็นธรรมชาติ
อย่างไรทิศทางและที่หมาย เปิดใจตื่นโพลงโล่งกว้าง ด้วยแววตาอันการุณย์
ต่อความเดือดร้อนของสรรพสัตว์ แผล่ออกจากดวงตา ให้กว้างดุจมหาสมุทร
ปล่อยความเป็นตัวเราให้ว่างลง”

อโหสิๆโสวๆๆ ทุกอย่างอโหสิ จงมีส่วนแห่งบุญซ้ำๆทุกจิต
วิญญาณ โสวๆ-โสวๆ-โสวๆๆ

พร้อมกับผายมือบอกสัญญาว่าให้อย่างไม่มีประมาณว่า
“โสวๆๆ-โสวๆๆๆ”

ใช้ได้ทุกกรณี แม้ยามคับขันอันตรายภัยพิบัติภูตผีปีศาจคนร้าย

ทุจจริตมิจจาทิฏฐิ ด้วย-โสวพระพุทฺธา-ธรรมา-สังฆานูปาปนดาล

สมาธิ B วันนี้ลูกไปรับวิบากมาเจ้าคะ จากที่เคยผลักไส เลือกที่รัก ที่ชัง กลับกลายเป็นยอมรับหมด ที่ร้ายก็กลายเป็นดี แล้วก็หิงๆ ชังๆ ไป มันก็กลายเป็นเจ้าคะ

๒๐๑๕.๑๐.๑๕ วันพฤหัสบดี

เมื่อวานนี้ ทั้งวันจนถึงค่ำ ได้สรุปประเด็นเนื้อหาพระสังฆธรรมให้ กระชับลงมา เหลือ “กรรม-วิบากผลกรรม-กิเลส” เรียกว่า วัฏฏะ ๓ ได้แก่ ๑. หลงกระทำกรรม เอาไปเกิด (ทำบาป-บุญ-มานเอาไปเกิด)

๒. ต้องไปรับผล หรือ คือไปเกิดเสวยวิบาก ที่ได้กระทำเอาไว้

๓. ตายแล้วเอา“ตัณหา”ตัวมุ่งหวังตั้งเอา ไปเกิดใหม่ ไปหลงกระทำกรรมใหม่อีกอย่างเดิม

ดังนั้น สัตว์โลกจึงเกิดเพราะหลงทำกรรม-แล้วไปรับผลของกรรม-ตายแล้วนำเอากิเลสไปเกิด แล้วก็หลงสร้างกรรมใหม่อีกจึงเกิด “วัฏฏะ ๓” อยู่อย่างนี้ ไม่รู้จบ-วนไม่จบ

จึงได้นำเอาพระสังฆธรรมเนื้อหาหนีพพาน เรียก “วิวัฏฏะ” ไม่วนไปเกิดอีก เอามาบอก ดังที่สนทนากันมาตั้งแต่ ๒ สิงหาคมถึงวันนี้ เป็นวันที่ ๗๕ แล้ว มีเพื่อนสมาธิที่สว่างไสวเบากาย-จิต เห็นแจ้งพระสังฆธรรมพอที่จะปิดอบายภูมิได้อยู่หลายท่าน ได้เกิดใหม่-ท่านเกิดด้วยชาติอริยะ!

ด้วยวาระโอกาสของท่านนั้นๆ มาถึง มีอธิวาสนาพวงพันสัมพันธ์ ให้ได้มาพบเจอกัน ก็ด้วยผลวิบากกุศลในอดีต ขออนุโมทนา

แต่สำหรับทุกท่านที่เข้ามาในกลุ่มนี้แล้ว แม้จะยังติดๆ-หลุดๆ หรือ ยังรำไรๆ อยู่ ถ้าขยันโอฬิ-เทหน้า อย่างไม่มีกลางวันกลางคืน ให้เหมือนแลเห็น อนิจจัง-อนัตตา ประกาศอยู่ ก็จะลุล่วงได้อีก

ส่วนกลุ่มสุดท้าย คงกำลังถูกวิพากษ์วิจารณ์ และยังคงมองไม่เห็นแสงปลายอุโมงค์ และยังลังเล ว่า ใช่หรือ? ไม่ปฏิบัติจะนิพพานได้จริงๆ หรือ? ไม่น่าจะเป็นไปได้ กลุ่มนี้บางคนใกล้เกลือกินด่างมีอยู่ แต่อย่าห่วง เขากำลังทำศึกกับวิบาก ต้องปล่อยไปก่อน หนักรมต้องได้รับชดใช้หนี้ซะๆ บ้างๆ อาจหลายๆ ชะบ้าง

จึงขอบอกว่า ให้เน้นให้ถูกให้มีพลังและต้องมากๆ มากไม่ใช่เน้นแต่ให้ถี่ บ่อยๆ และคลายจ๋าๆ มีพลัง ดึกดื่นไม่เว้น ผีนๆ นิสัยเดิมๆ ที่ไม่ค่อยขยันคลาย ให้ขยันคลาย-อุทิศบุญบ่อยๆ

ประกาศสละ-ถอน (up-root) ขุดรากถอนโคน ตัวมุ่งหวังตั้งเอาให้บ่อยๆ ด้วย ทั้งทางโลก-ทางธรรม เริ่มต้นใหม่ๆ ก็กางหนังสืออ่านไปก่อน เดียวก็จะจำได้เอง ถ้าใกล้กับกัลยาณมิตรให้ช่วยกล่าวนำให้ แล้วว่าตามเขาไปก่อนก็ได้ แต่อ่านಿಸ์จากการพูดกล่าวงเอง ผลดีกว่า เพราะสำนึกด้วยใจ

ทำให้ให้คลายๆ วางใจสบายๆ แม้ท่านจะฟังบ้างไม่ฟังบ้าง หรือยังลังเลสงสัยอยู่ กล้าๆ อายๆ เขินๆ ก็ตาม อย่าห่วงเลย ชีวิตในอันตรายพหลังการตายของท่านเหล่านี้หนีกันไม่พ้น เพราะเคยเชื่อมพวงพันสัมพันธ์กันมาอย่างนี้แล้ว จะจบง่ายในภาคทิพย์ ฉะนั้น จึงให้สบายๆ คลายใจได้

ขออย่างเดียว อย่าหนีไปเกิดเป็นพรหมอันต่ำหรือยมโลก อาจไม่เจอกัน

อบายมุขทุกอย่าง หลีกหนีให้ไกลๆ ถ้ามีเพื่อนแบบนี้ให้เลิกคบได้แล้ว พาท้า

“เพื่อนดีมีหนึ่งถึงจะน้อย ดีกว่าร้อยเพื่อนพาลคิดริษยา เหมือนเกลือกหยิบหนึ่งน้อยด้วยราคา ยังดีกว่าน้ำเค็มเต็มทะเลฯ” อเสวนา-อย่าคบบลองอ่านบททวนข้อธรรมเมื่อวาน ถูกใจอันไหนเลือกเอามาใช้สัก

อันสองอันพอ อย่าเอามากม้นรก เอามาเป็น พุทธานุสติเตือนใจ

อ่านแล้วมันสงบระงับ เบาคลาย นั้นแหละของเรา ใช้เลย!

คนเราส่วนใหญ่จะอ้างว่า ต้องทำนั่นทำนี่ก็เพื่อ..เพื่อนัน เพื่อนี้ หลง
เพื่อๆๆ นี่ตั้งเอามาหลายชาติ จึงให้ชู้ตรากถอนโคน “ให้รีบประกาศสละ-
ถอน ก่อนเป็นอันดับแรก!”

อโหสิโลวๆ มีส่วนบุญข้าๆๆโลวๆๆๆ-โลวๆๆๆ ผายมือด้วย

สมาธิ B เจ้าคะคล้ายๆ โลงๆจ้ำๆ นี่ก็เบา หู ตา คอ จมูก
ศรัทธาได้เหมือนกันเจ้าคะ

สภาวะเหมือนตอนขึ้นญาณ วิปัสสนา เอกัคคตารมณ์ จิตหังรูป
หังนาม เป็นอนัตตา ได้แบบไม่ต้องทำอะไรแบบไหนเลยเจ้าคะ หึงได้
ชัดกว่าตอนนั่งสมาธิ เจ้าคะ

จิตสว่างเต็มกำลังก็ หลุดโพล่ง พุ่งออกไปเลยเจ้าคะ จิตไม่ข้อง
อารมณ์ ไม่ข้องอาการทางกายเลย เป็นของมันเองไปเลยเจ้าคะ

สมาธิ S มีแต่ความว่างเปล่าเจ้าคะ แค่นี้ก็ไม่มียึดก็จบแบบ
สั้นๆ สบายๆ

ชีวิตร่างกาย ก็เป็น กายธาตุ-จิตธาตุ หรือ รูปธาตุ-นามธาตุ ด้วย
วันนี้หมอนัดเจาะเลือดตรวจไขมันเดือนละครั้ง มาถึง ร.พ.แต่เข้า
นั่งคอยหมอ นึกขึ้นมาว่า จะให้คนฟังเข้าใจอนิจจังง่ายๆ

สรรพสิ่งและชีวิต ต่างก็ตกอยู่ในกฎแห่ง อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา
กล่าวคือ อนิจจัง-ผันแปรเสื่อมสลายคลายตัวตลอดเวลา เป็นของชั่วคราว
ไม่ยั่งยืนนาน

ทุกขัง-ทนอยู่ในสภาพเดิมไม่ได้นาน เกิด-ดับ อยู่ตลอดเวลา

อนัตตา-ไม่ใช่อัตตา ไม่อยู่ในอำนาจอัตตาตัวตน จะเข้าไปบังคับ
บัญชาไม่ได้ ไม่เป็นใหญ่จำเพาะตนของใคร

กฎแห่งสามัญญลักษณะ ๓ อย่าง นี้ หรือเรียกว่า “ไตรลักษณ์” ต่างก็เป็นธาตุของโลกธาตุจักรวาล

แต่ “นิพพาน” เหนือธาตุ-เหนือธรรม เป็นโลกุตระเหนือโลกธาตุ-เหนือกฎแห่งกรรม-เหนือกฎไตรลักษณ์ทั้ง ๓ ได้แก่ สัจฉัตถะ คือ ความว่าง

ชีวิต คือร่างกายธาตุ-จิตใจวิญญาณธาตุ กัดกอยู่ในอำนาจกฎไตรลักษณ์ ต่างก็ผันแปร-เกิดดับ-บังคับบัญชาไม่ได้ ยึดเอาไม่ได้ ยึดไม่ติด-เกาะรั้งเอาไว้ไม่อยู่ ทั้งโลกธาตุ และ ชีวิตธาตุ เหมือนเป็นอย่างเดียวกัน

แต่เราคิดนึกไปว่า ชีวิตเราแตกต่างจากธรรมชาติของโลก ทุกข์เวทนาจึงเกิดที่ตรงนี้ เพราะไม่ยอมรับ “เข้าไปยึดเอาในสิ่งที่มันยึดเอาไว้ไม่ได้ ไปขัดแย้งกับมัน จึงทุกข์”

ถ้าไม่ขัดแย้งกับกฎไตรลักษณ์ ก็จบ-ว่าง-นิพพาน

“วิบากกรรม-วิบากจิต” ที่ผ่านชีวิตเข้ามาเยี่ยมในลักษณะของอารมณ์ รูป เสียงฯ ผ่านทางทวารธาตุทั้ง ๖ ตา หู ฯ ลงสู่ มโนวิญญาณธาตุทางมโนทวาร ๖ เห็น ได้ยินฯ ให้เป็นเช่นนี้ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย

“เรายอมรับมันหรือไม่?” ยอมให้มันผ่านทั้งสลายคลายตัวของวิบากมันหรือไม่? ถ้าไม่ยอมรับก็ทุกข์ทันที เป็นกรรมใหม่เอาไปเกิดใหม่

ถ้ายอมรับ ปล่อยาวให้วิบากมันผ่านทั้งสลายคลายตัวออกไปของมันเอง โดยไม่ทักท้วงขัดแย้งกับมัน เข้าใจมันว่า เป็นไปตามกฎไตรลักษณ์ ก็จบ-ว่าง-นิพพาน

นิพพาน จึงไม่ยาก-ไม่ง่าย แต่ให้ยอมรับการสลายคลายตัวของสรรพสิ่งบรรดามีในโลก คลายจิตออกกว้างๆ ไร้ขอบเขตคิดนึกฯ

“ดูจตะวันส่องสว่างกลางเวหาหาวฉะนั้นนา”

คลายจิตออกเหมือนดอกไม้บานยามเช้าล่วงหล่นกลีบละอองเกสร

เรณู ไม่เหลืออัฐตา

มีเวทตากรุณย์ต่อสรรพสัตว์-สรรพธาตุ แผ่กว้างจุมหาสมุทร
ปล่อยความเป็นตัวเราให้ว่างลง

จงทอดสายตาออกไปข้างหน้ากว้างๆอย่างเป็นธรรมชาติ อย่างไม่
ทิศทางและที่หมาย อย่างเปิดใจโพล่งโล่งกว้าง ไร้ขอบเขตคิดนึกๆ

วันนี้แะฉั่นเพลที่ ร.พ.สงฆ์ พิธีกรในงานประกาศว่า จะมีเทศน์
กัณฑ์พิเศษโดยท่านเจ้าคุณฯ เรื่องครองตน-ครองคน-ครองงาน จึงขอกลับ
สมองเพื่อนสมาชิกช่วยแชร์ธรรมทานกันหน่อย

ถามว่า ใช้เนื้อหาพระสังฆธรรมนิพพานพันทุกข์หรือไม่? ถ้าให้ท่าน
ไปเทศน์ ในหัวข้อดังกล่าว “ครองตน-ครองคน-ครองงาน” ให้ตรงตามที่
พระพุทธรูปสอน ท่านจะเทศน์สอนอย่างไร?

สมาชิก B ไม่ใช่เจ้าค่ะ ไม่ตรงเนื้อหาพระนิพพานเจ้าค่ะ

ต้องเทศน์ว่า ละตน ละคน ละงาน เจ้าค่ะ นิพพาน เป็น อนัตตา
ยึดเอาถือเอาไม่ได้เจ้าค่ะ

ครองตน ครองคน ครองงาน ยังยึดอยู่ในโลกียวิสัยเจ้าค่ะ

เทศน์ ให้ ครองตน ครองคน ครองงาน ยังต้องวนไปเกิดทั้งผู้
เทศน์และผู้ฟังเจ้าค่ะ แต่ผู้เทศน์จะวนหนักกว่าผู้ฟังเจ้าค่ะ เพราะเป็น
วิบากพาผู้อื่นหลงเจ้าค่ะ

พุทโธโหสิ รัมโมโหสิ สังโหมโหสิ สรรพสัตนัง อโหสิ ขอให้
มีส่วนแห่งบุญข้าวจงทั่วกันตลอดไปด้วยเทอญฯ สาธุ โสวฯฯ อโหสิ ฯฯ
ถ้าลูกเป็นพระ ลูกต้องอดฉั่นเพลอยู่เนืองๆ จนชินเจ้าค่ะ ๔๔๔ สาธุ โสวฯ
อโหสิฯ เจ้าค่ะ

ครั้งหนึ่งลูกเคยคิดว่า ถ้าลูกเป็นผู้ชายลูกจะบวชไม่สึก ทำไมต้อง
เกิดมาเป็นผู้หญิงด้วยน้ำาาาา แต่ตอนนี้ลูกว่าลูกเป็นผู้หญิง จ้าๆไร้ๆไป

ตามเรื่องตามราวดีแล้ว เจ้าคะ ไม่อดจันเพล เจ้าคะอะไรๆมันก็ไม่แน่
เจ้าคะ สารุ อโหสิ เจ้าคะ

กรวดน้ำอุทิศบุญ ถ้ำจิต ว่าง จึงจะมีพลัง คลายจิตออกกว้างๆ
กว้างๆ ด้วย ตื่นๆ..

จงทอดสายตาออกไปข้างหน้ากว้างๆ อย่างเป็นธรรมชาติ อย่างไร้
ทิศทางและที่หมาย อย่างเปิดใจโพลงโล่งกว้าง ไร้ขอบเขตคิดนึกๆ

“จงทอดสายตาออกไปข้างหน้า มองออกไปกว้างๆอย่างเป็น
ธรรมชาติ อย่างไร้ทิศทางและที่หมาย เปิดใจตื่นโพลงโล่งกว้าง ด้วยแววตา
อันกรุณย์ต่อความเดือดร้อนของสรรพสัตว์ แผ่ออกจากดวงตา ให้กว้าง
ดุจมหาสมุทร ปล่อยความเป็นตัวเราให้ว่างลง”

“**คลายจิตเข้ม-วางใจ** ก็คือคลายรู้-คลายเห็น คลายตัวจริงจังลงมา
คลายตัวกระทบชนที่ผัสสะ

คลายการรับรู้รับทราบ ให้มันเลเย่ๆ เฝินๆ เฝินๆ ออกไป ละคลาย
ความรู้สึกนึกคิดลงมา

ละคลายอัตตาตัวตนลงมา จนรู้สึกว่างจากตัวเรา-ความเป็นตัวเรา
-ของเรา”

รวมทั้งความคิด-ความเห็นความหมายที่เป็นเรา ก็ของมันอนัตตา
อยู่แล้ว ไม่มีอัตตาอยู่แล้ว!

ให้เร่ร่อนรอย ไร้คิดไร้นึกกว้างๆจ๋าๆอยู่ แล้วก็ทิ้ง จ้าอีกก็ทิ้งอีกๆๆ
นิพพาน เป็นผลอันเกิดจากการคลายตัวของจิตที่ไร้อัตตาตัวตน
ไม่เหลือ

ไม่อัตตาในจิต ไม่เจตนาในจิต ไม่กรรมในมโน-ไม่มโนกรรม
แท้จริงแล้ว อนิจจัง มันไม่ติดไม่ยึดตัวกันอยู่แล้ว ของมันอยู่แล้ว
มันไม่ติด-ไม่หลุดอยู่แล้ว

จึงให้เรา..ไม่มันซะเองๆ ปล่อยให้มันของมันเองๆๆ

ทรงตรัสในพระสูตรโสไรยมานพว่า “ผู้หญิงที่ไม่เคยเกิดเป็นผู้ชายไม่มี และผู้ชายที่ไม่เคยเกิดเป็นผู้หญิงไม่มี” ต่างก็เกิดมาเพื่อรับผลเสวยวิบากที่ตนเองได้ทำเอาไว้

สมาธิ B จะผู้หญิงหรือผู้ชายก็สมมติ “สักแต่ว่า” กันไป เดี่ยวจบเองเจ้าคะ

แต่ด้วยแรงปรารถนา ธิดาษัตริย์พันธมิตรถวายผอบแก่นจันทร์แดงแก่พระสัมพุทธะพระวิปัสสี ปรารถนาขอเป็นพุทธมารดาพระสัมพุทธะพระองค์หนึ่งกาลล่วงมาถึง ๙๒ กัป ความปรารถนาของนางจึงสำเร็จด้วยมาบังเกิดเป็นพุทธมารดาพระสัมพุทธโคตมะของเรา

ผู้เพศชายเท่านั้นที่สามารถจะสำเร็จพระสัมโพธิญาณ รวมทั้งพระโพธิสัตว์นิตะ ซึ่งได้รับพยากรณ์ฯ จอมจักรพรรดิ และหัวหน้าเทพดาทุกชั้นฟ้า

สมาธิ B ชั่งเออะคะ เพราะถ้านิพพานก็ไม่มีเพศเจ้าคะ นิพพาน คือ ความไม่มีเจ้าคะ

I don't care..ไม่สน ไม่ใส่ใจเจ้าคะ จ้าๆไร้เดียงสาของมันเองเจ้าคะ

บางตำรากล่าวว่า ด้วยผลกรรมของกาเมสุมิฉฉาจาร ล่วงในประเวณี ตกเวจันรกแล้ว ต้องมาเกิดรับวิบากเป็นเดรัจฉานตายด้วยโรคอวัยวะเพศ-เกิดเป็นมนุษย์เป็นหญิงแพศยา-เป็นกะเทยด้วยความไม่สมบูรณ์เพศ-อย่างละห้าร้อยชาติ จากอรรถกถาธรรมบท เรื่องลูกนายช่างทองผิดประเวณีกับภรรยาผู้อื่น

จึงทรงตรัสว่า “กรรมจำแนกสัตว์ฯ สัตเต กัมมัง วิพชะติฯ”

สมาธิ B ลูกเชื่อในผลกรรม แต่ลูกไม่ใส่ใจอดีต อดีตแก้ไข

**อะไรไม่ได้เจ้าคะ ยอมรับแล้วกับมันไป แบบเบาๆ คลายๆ เลยเจ้าคะ
อยู่กับมันไปตามมีตามเกิดนี่แหละ เจ้าคะ ไม่เป็นทุกข์เจ้าคะ**

คำสอนที่ทรงนำมาบอกเล่า เพื่อให้สาวกได้สลัดสังเวชใจในผลแห่ง
วิบาก และทรงตรัสว่า เกิดเป็นทุกข์ ควรที่จะพ้นออกไปเสียจากการเกิด!

และทรงตรัสอีกว่า “สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมฯ และ เจตนา
เป็นตัวกรรม”

**สมาธิก B สักแต่ว่า พระพาหิยะ ไม่เกิดไม่ดับ แต่ดับเลย
เจ้าคะ**

แต่การกระทำที่ไม่เป็นกรรมนั้นมีอยู่ ด้วยยুক্তิ “เจตนา-อิตตา-
ตันทา-อุปาทาน”

อันเป็นความหลง-หลงเข้าไปรู้-เข้าไปยึดติดรู้-รู้ไปทั่ว-ทั่วทั้งโลก
ทวารหก

พึงยุติกรรมทั้งปวงเสียด้วย “รู้จักสักแต่ว่ารู้” รู้ก็ช่าง - ไม่รู้จักก็ช่าง ให้
คลายตัวเจตนาจริงจังลง

เห็นคน..ให้เลยคนๆ เห็นคนภูเขาต้นไม้ ให้เลยๆคนภูเขาต้นไม้ไป

**สมาธิก B พระพุทธองค์ตรัสว่า “สตรีก็มีศักยภาพที่จะบรรลุที่
สิ้นสุดทุกข์เช่นเดียวกับบุรุษ”**

ชีวิต อย่างจริงจัง ชีวิตสมมุติ เกิดตายไม่จริง เป็นสมมุติ สมมุติ
มรณะเพราะจิตไม่เคยตาย

แต่จงไม่ตายเสียด้วยไม่เกิด ไม่เกิดอีกด้วยไม่กรรม-ไม่เจตนา
กรรม-ไม่อิตตา-ไม่ตันทา-ไม่อุปาทาน-ไม่ติดยึดฯไม่ติดยึดกับ**สรรพสิ่ง**

สรรพสิ่ง คือ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัสกาย เรื่องราวคิดนึก

สรรพสิ่ง คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ **สรรพสิ่ง** คือ เห็น ได้ยิน
ได้กลิ่น รู้ รส รู้สัมผัสกาย รู้เรื่องราวทางใจ

สรรพสิ่ง คือ สรรพธาตุ ๑๘ สิ่ง เป็นสรรพโลกธาตุ ล้วน อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา ยึดเอาไม่ได้ ยึดติดสรรพสิ่งไม่ได้ เพราะมันเสื่อมคลายตัวของมันเองตลอดเวลาโดยตัวของมันเอง

ยึดไม่ติด-เกาะไม่อยู่ จึงให้คลายเสียก่อนคลาย!

คลายออกเสียด้วย “อโหสิธุทิสฺสบุญฯ” ขมากรรมบทใหญ่คลายออกด้วย ตีนโปลงจ๋าๆ ๕

แล้วหยาดน้ำฝายมือออกไปกว้างๆด้วย “อโหสิฯ กรรมทุกอย่างอโหสิ” ขอให้มีส่วนบุญเข้าฯจนทั่วกันฯตลอดไป “โสวฯฯ” ให้คลายเสียก่อนคลาย

มันคลายของมันเองอยู่แล้ว ก่อนคลาย มันก็คลายอยู่ก่อนแล้ว จึงว่า “ไม่ต้อง...ของมันเอง ๕ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก ของมันเองๆ!”

เพื่อนสมาชิกท่านใด ที่ยังไม่เคยขอขมากรรมบทใหญ่ หรือเคยแต่ยังติดๆ-หลุดๆ ให้ขอขมาอีกบ่อยๆก่อนนอนทุกคืน และหยาดน้ำจ๋าๆ กว้างๆด้วยจะมีพลัง

๒๐๑๕.๑๐.๑๖ วันศุกร์

ขอความสว่างไสว ขอจงทอดสายตาออกไปข้างหน้า กว้างๆ ไกลๆ ไร้ทิศทางที่หมาย แวดตาเกื้อการุณสรพลัตร์ ปล่อยางความเป็นตัวเรา จงมีแต่ทุกท่านจงทั่วกัน

“เช้าวันนี้ ท่านอุทิศบุญโปรดสังสารวัฏแล้วหรือยัง-กว้างๆจ๋าๆ แล้วหรือยัง ?”

มีข้อธรรมเนื้อหาสังฆธรรมนิพพานมาฝากให้กลั่นกรอง

อะไรเอ่ย? คือ “คอยอยู่” และอะไรเอ่ย คือ “อยู่แล้ว”-“ของมันเอง-อยู่แล้ว” ช่วยกันเชร์ธรรมทาน ชนะทานทั้งปวง ขอเชิญ

สมาชิกร B อวิชา ความหลง คอยอยู่ นิพพาน ความไม่มี
ของมันเป็นอยู่แล้วเจ้าคะ

มีคำถามเข้ามาใหม่ ถามมาว่า “คนกำลังทุกข์ มีอาการซึมเศร้า
พลบโงนก็แล้ว ยังทำใจไม่ได้ ท่านจะช่วยเหลือพูดคุยนะนำเขาอย่างไร”
ช่วยกันแชร์ธรรมหน่อย ขอเชิญ

สมาชิกร B อยากทุกข์ก็ทุกข์ให้มันสุดๆ ไปเลย ปล่อยไปเลย
เดี๋ยวกก็เบือทุกข์ไปเอง ซึมเศร้า เสียใจ ร้องไห้ ก็ปล่อยมันออกมา ไม่ต้อง
กัก ไม่ต้องเก็บไว้ ปล่อยออกมาให้มันหมดๆ มันจะได้เบาๆ คลายๆ เจ้าคะ

เบาแล้วคลายแล้ว ไปหาสั้มตำแซบๆ กินให้อร่อย อย่าไปยึด อย่า
ไปเคล้าคลึงมันอีก ความทุกข์ เสียใจ มันห้ามกันไม่ได้ ยอมรับแล้วปล่อย
มันไป “สักแต่ว่าๆ” แล้วกินสั้มตำให้อร่อยเจ้าคะ

ต้มแซบ ลาบหมู เนื้อย่างก็มี กินให้สบายใจ ทางที่ดีพาเพื่อนไป
ด้วยจะได้มีคนช่วยหารเจ้าคะ๕๕๕ โสวๆอโหสิ เจ้าคะ ลูกจะสื่อว่าควรย้าย
จิต หาอะไรทำ เปลี่ยนอิริยาบถ เจ้าคะ!

ปล่อยให้เป็นธรรมชาติ เดียวมันละของมันเองเจ้าคะ โดยธรรมชาติ
ของจิตเป็นอนิจจัง บังคับบัญชาไม่ได้ คนเสียใจเป็นทุกข์จะให้หนังหิวระะ
ก็ผิดธรรมชาติ จะให้ข่มใจไม่คิด แต่เดี๋ยวก มันก็คิด ยิ่งพยายามหยุดคิด
มันยิ่งคิด ปล่อยๆ ไป เดียวก็เบือ เลิกคิดไปเองเจ้าคะ

คลื่นเกิดในทะเล เดียวก็กลืนหายไปกับทะเล บังคับไม่ให้เกิด
หรือเกิด ไม่ได้เจ้าคะ

ทุกครั้งที่เข้าไปข่มให้มันดับ มันจะยิ่งเกิด ปล่อยมัน ย้ายจิต หา
อะไรทำ เดียวมันดับของมันเอง คิดอีกก็ปล่อยอีก เดียวมันก็คลายๆไปเอง
เจ้าคะ สำคัญคือ “อย่ายึด” เจ้าคะ

นี่คือวิธีปลอบใจคนทั่วไปเจ้าคะ สักแต่ว่า ปลอบๆ ใจกันไปเจ้าคะ

พอเขาเบาๆ คลายๆ เอา “สักแต่ว่า” พระพาหิยะ ให้เป็นธรรมทาน ที่เหลือก็ตนแลเป็นที่พึ่งแห่งตนค่ะ ทำเหตุไว้อย่างไรได้ผลอย่างนั้น ตัวเราช่วยแล้วต้องวาง ไม่มุ่งหวังตั้งจ้องว่า เราจะต้องเป็นอย่างที่ใจเราปรารถนา “ดับตัณหาตัวเองก่อน” เจ้าค่ะ ย้ำอีกที “ตนแลเป็นที่พึ่งแห่งตน” เจ้าค่ะ

“สักแต่ว่า” พระพาหิยะ เป็นข้อธรรมที่เข้าถึงทุกระดับ ตั้งแต่วัยแรกเกิด-จนตาย เจ้าค่ะ

ลูกเด็กเล็กแดง สอนให้ฟังหัวฟังจิตฟังใจไปเลยเจ้าค่ะ

ทุกซมี่ไว้ให้ฝนคลาย เจ้าค่ะ สาธุ โสวอะโหสิ เจ้าค่ะ

มีครูโรงเรียนประถม-อนุบาล มาปรึกษาว่าจะเอาธรรมะไปสอนเด็กนักเรียนตั้งแต่เล็กๆ ควรจะทำได้หรือยังหรือว่าควรรอให้โตอีกหน่อยก่อน?

สมาธิ B สอนเลย ไม่ต้องรอเจ้าค่ะ เด็กตั้งแต่วัยแรกเกิดจนถึงห้าขวบปีบริบูรณ์ เป็นวัยที่สมองเริ่มมีความทรงจำ เอาธรรมะ “สักแต่ว่า” พระพาหิยะ ใส่เข้าไปเลยเจ้าค่ะ แต่การตอบสนองของเด็กจะไม่เหมือนผู้ใหญ่ ใส่แล้วใช้ได้เลยยังไม่ใช่ เจ้าค่ะ ครูผู้สอนต้องปล่อยวาง แต่ควรสอนไว้ ใส่ไว้ในความทรงจำของเด็ก ส่วนเด็กจะระลึกได้และนำไปใช้ตอนไหนก็สุดแท้वासนาของเด็กเจ้าค่ะ

เมตตาเด็กๆ ให้เหมือนลูกเหมือนหลานที่เราเฝ้าคอยอบรมบ่มนิสัยเขา พร่ำบอกกันอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน ให้เด็กๆ ซึมซับไป ในความคิดเห็นของลูก ลูกว่าเด็กๆ สอนง่าย แต่อาจจะช่างถามช่างสงสัยบ้าง ก็ธรรมชาติของเด็ก แรงต้านแรงปฏิเสธยังมีน้อยอยู่เจ้าค่ะ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็สุดแท้ครูผู้สอนจะเห็นสมควรเจ้าค่ะ

เด็กเล็กพูดอโหสิ จะสะท้อนสอนไปถึงพ่อแม่ น่ารักดี พ่อแม่จะทำตามลูกได้ง่าย

พูดถึงการแก้ทุกข์ของแต่ละคนๆ อยู่ที่วิบาก แต่ละคนไม่เหมือนกัน จึงต้องรู้วิเคราะห์เหตุ ที่เรียกว่า สแกนกรรม-วิเคราะห์เหตุ แล้วขอขมา ประเด็นนั้นๆ บ่อยๆ เช่น คนเจ็บไข้พิกลพิการร่างกาย วิบากคือปาณาติบาต เรื่องสูญเสียโภคทรัพย์ก็เคยอกินาทานมาก่อน หรือครอบครัวไม่สงบสุข ก็เคยกาเมสุมิฉมาจารา เป็นต้น

ค่อยๆ พิจารณา ตัวของตัวเองยังไม่สว่างต้องอาศัยกัลยาณมิตร ช่วยแนะ จึงให้คบบัณฑิต นี่ข้อใหญ่ ทุกอย่างจะดีไปหมด ถ้าคบพาล เช่น เล่นหวยก็หายนะไปหมดเหมือนกัน

นิพพาน คือ การคลายอัตตลักษณะให้ว่างลงนิพพาน-ว่างๆ-จาก อัตตาความเป็นเรา

อิสระ จำๆ ไร้คิดนึก ไสวๆๆ อโหสิ ไสวๆๆ มีส่วนบุญข้าท้าวๆ กันตลอดไปไสวๆๆ

สักแต่ว่า เห็น ได้ยิน ฯลฯ คือ ไม่มีตัวเราในเห็นไม่มีตัวเราในได้ยิน ฯ ได้กลิ่น-รู้รส-รู้สัมผัสกายหนาวร้อน ก็ไม่มีเราในนั้น

รับรู้รับทราบเรื่องราว-คิดนึก ก็ไม่มีเรา ก็ช่างคิดก็ช่าง ก็ของมันเอง อยู่แล้ว

มันอยู่แล้ว นิพพานอยู่แล้ว จำๆ อยู่แล้วหนึ่ง-ไม่หนึ่ง ก็ช่าง สงบ-ไม่สงบ ก็ช่าง

ไม่ต้องไปซ้อนกาย-ไม่ต้องไปซ้อนจิตดูตัวเอา-ตัวรู้-ตัวคิด-ไม่เจริญเอา-ไม่ต้องซ้อน

ไม่หลงเข้าไปรู้ ไม่ต้องรู้-ไม่สงสัย-ไม่ ไม่ชะเองมันไม่เคยเกิด-มันไม่เคยดับ มันจำของมันเอง

มันอยู่แล้วๆๆ ของมันเองอยู่แล้วไม่ต้องอะไรแบบไหนอีกแล้ว กาย-จิต ก็ของมันอยู่แล้ว

ยุติตัวคอยทำกาย-ทำจิต ดับชะเอง-นิโรธ สมุจเหตุไปเรื่อยๆ ไม่
ชะเอง-อรหังตฺ ชะเอง

นิพพานชะเอง-ว่างๆ ชะเอง วางอัตตาตัวตนลงชะเอง ไม่ต้องเอา
อะไรแบบไหนอีก

ธรรมทั้งหลายทั้งปวงยึดเอาไม่ได้ สติปัญญาญาณตัวรู้ ก็ไม่ยึด
เอาวางลงให้หมด

กาย-จิตวางลง-ว่าง บริสุทธิ์ไร้ร่องรอยตัวตน อย่าเอาอัตตาไปสร้าง
บารมี นั่นมันกรรมัตถะหา

ไม่ต้องไปละกิเลสที่ไหนอีก ไม่ต้องเอา ก็บริสุทธิ์ ของมันเองอยู่แล้ว
ของมันเองอยู่แล้ว นิพพานอยู่แล้ว

นิพพาน-ไม่นิพพาน ไม่หลงตั้งเอา มันอยู่แล้ว ของมันเองอยู่แล้ว
ไม่ต้องไปรู้ ไม่หลงตั้งเอา

เอาหลวงพ่อข้างสติตัดคัตเอ้าท์-ช่างๆ ไป ไร้ร่องรอยไม่ต้อง-ของ
มันเอง

“มันไม่เคยเกิด-มันไม่เคยดับ-ไม่มีใครสรรสร้างมัน-มันไม่มีผู้ให้
กำเนิด มันมีอยู่ในทุกคน ทุกหนแห่ง แต่ให้รู้จักมัน”

จะว่ารู้ก็ไม่ใช้-ไม่รู้ก็ไม่ใช้ เคยเห็นมัน แต่ไม่มีประโยชน์ใดๆ กับมัน

นิพพาน-ว่างๆ-ว่างแล้วจากอัตตาตัวตนนิพพาน อย่าไปหลงตั้งเอา
แต่ให้ยุติตัวหลงตั้งเอา

ให้ประกาศสละ-ถอน ตัวมุ่งหวังตั้งเอามาแต่อดีตนับภพชาติไม่
ถ้วน-ขุดรากถอนโคน ด้วยขมากรรมบทใหญ่ทุกวันไม่ชะเอง-ไม่หลงชะเอง-
ฉับพลันทันที-จบชะเอง ยุติสมุทัย-จบมรรคก็ถึงผล-นิโรธฉับพลันทันที

บนพื้นฐานนิพพานอยู่แล้วของมันเองอยู่แล้ว!

สติ-สมาธิ-ปัญญาญาณ-ธาตุขันธ์-กายจิต ก็สมมุติใช้ชั่วคราว แล้ว

วาง แต่ใช้แบบหลงตั้งเอา ก็ไม่บริสุทธิ์-ไม่ว่าง วางตัวหลงตั้งเอา วางกิเลส ไม่ใช่วางจิต ปล่อยจิตมันว่างๆของมัน

มีคนเข้าใจว่า จะต้องฝึกวางจิตนี้ไม่ใช่ อนัตตาคิจิตไม่ต้องอะไรแบบไหน จิตปัสสรมันว่าง ปล่อยให้มันเป็นอย่างที่เป็น แต่ให้วางตัวที่จะเข้าไป ฝึก ไม่ต้องทำจิต

สมาธิ B การฝึกจิตเหมือนการเข้าไปบังคับอะไรที่มันบังคับไม่ได้ มันฝืน มันอึดอัด เจ้าคะ

อนัตตาคิจิตปัสสร มันไม่มีอะไร มันว่างๆ อย่าเอาอะไรไปใส่มัน!
“ตรัสรู้” กับ “ตัดชะรู้” นี่เป็นคำที่ตรงกันลงกันได้ ไม่รู้คำไหนมาก่อนคำไหน

ตัดชะรู้-ตัด อัตตาตัวตนเด็ดขาด!

สมาธิ B สาธุ อโหสิ โสวๆ อโหสิๆ เจ้าคะ “ตัดชะรู้-ตัดอัตตาตัวตนเด็ดขาด” สาธุ โสวๆ จะพึงระลึกไว้ เจ้าคะ

๒๐๑๕.๑๐.๑๗ วันเสาร์

สมาธิ B รู้แล้ว มันผลึกใส เลือกข้าง ชอบ-ชัง “ตัดชะรู้ - ตัดอัตตาตัวตนเด็ดขาด” สาธุ โสวๆจะพึงระลึกไว้ เจ้าคะ

สาธุ อโหสิ ทุกอย่างอโหสิ โสวๆๆ ขอความสว่างไสวในพระสังฆารมณิพานว่างๆ ของมันเองอยู่แล้ว ตามองค์พุทธอรหันต์ จงทั่วกัน

วันนี้ วันเสาร์ที่๑๗ ตุลาคม เหลืออีก ๑๑ วันจะถึงวันออกพรรษา แท้จริงก็ไม่มีอะไรเข้า-ออก มันของมันเองอยู่แล้ว แต่เราไปสมมุติมัน จนบางที่เราลืมนิวัติ มันสลายคลายตัว-มันเสื่อมไม่คงที่-มันผันแปรเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดของมัน

๑ ตุลาคมของทุกปี เป็นวันเกษียณอายุของคนทำงานเงินเดือน ไป
บิณฑบาตทุกเช้า จะพบลุงคนกวาดถนนเป็นประจำ ทักทายกันทุกวัน แกว่า
จะเกษียณอายุ ๓๐ กันยายนสุดท้าย จึงชวนแกให้มาอยู่วัดด้วยกัน แกว่า
ไม่รู้ไหม?

“อ๊วย! ..ภาระเยอะ แม่บ้านเป็นอัมพฤกษ์เดินไม่ได้ และยังต้อง
ดูแลหลานอีก ๒ คน กำลังเรียน”

ฟังแล้วก็เอวัง เออหนอ..! “สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมต่างๆ
นานา ๑ แล้วเมื่อไรจะจบภาระกันหนอ?”

จะว่าแต่คุณหัสธัญญาติโยมเท่านั้นก็หาไม่ได้ แม้แต่ในวัดภิกษุสงฆ์
นักบวช ที่ภาระเยอะในพุทธันดรแรกของภัทรกัปครั้งกุกุสันโธพุทธเจ้า เรื่อง
เคยมีมาแล้ว

มีพระสังฆาธิการรูปหนึ่ง มีหน้าที่ปกครองสงฆ์ทั่วทั้งสังฆมณฑล
ได้อาศัยหน้าที่บอกเกณฑ์สงฆ์ทั้งหลายให้ช่วยกันหาทองคำมาถวายสร้าง
ศาสนวัตถุเป็นพุทธรูปฯ ได้ทองคำมากมาย ด้วยอกุศลจิตตายไปบังเกิดใน
นรกอเวจี พ้นจากนรก มาบังเกิดเป็นเปรตหินที่เชิงเขา

ครั้นสัมพัทธกุกุสันโธอุบัติขึ้นในโลก พระองค์จึงได้เสด็จมาโปรด
เปรตหินตนนั้น เหยียบพระบาทลงที่หินเปรต ทรงตรัสว่า “เธอพึงเป็น
ผู้มีกิจธุระน้อย สันโดษเลี้ยงง่าย วาง่ายเถิดฯ” สันตุสสโก จ อัมปิกิจโจ
จ สุภโรฯ

พุทธรูปต่อๆ มา องค์พุทธะ โจนาคมน-กัสสป-และโคตโม
พุทธเจ้า ได้เสด็จมาโปรดและเหยียบพระบาทสอนเปรตหินเป็นรอย
พระบาททั้งสิ้น

ทรงสอนพระองค์ละคำๆ ว่า “พึงว่าง่ายอ่อนโยนไม่มีอติมานะ-
ประพฤติเบากาย-เบาจิตมีกิจธุระน้อย-มีอินทรีย์สงบระงับ-ไม่คองและ

พัวพันในสกุลฯ

ในอนาคตกาลนานไกล พระศรีอริยเมตไตรโยอุบัติขึ้นในโลก จะเสด็จมาโปรดและเหยียบพระบาทเป็นองค์ที่ห้า รอยพระบาทจะเป็นรอยเดียวกันเดิม เปรตหินจะได้ไปเกิดเป็นมนุษย์”

ยกเอามาว่า ด้วยราฟึงถึงลูกคนกวาดถนนเกษียณอายุแล้วก็ยังออกบวชไม่ได้ตามคำชวน เพราะมีภาระเยอะ

แม่นักบวชได้บวชแล้ว ก็ยังมีภาระเยอะอีก ดังที่นำมาเล่าเป็นประวัติพระพุทธบาทสี่รอย ที่แมริม เชียงใหม่

ฟึงเป็นผู้มีกิจธุระน้อยๆ หมายความว่าอย่างไร? คฤหัสถ์ญาติโยมดำรงชีวิตอยู่ทางโลก จะเป็นผู้มีกิจธุระน้อยได้อย่างไร หรือไม่? ช่วยกันแชร์ธรรมทานหน่อย หรือว่าไง?

สมาธิก B กิจธุระน้อย คือ วิชาคน้อยเจ้าคะ

ผู้มีกิจธุระน้อย คือ ผู้ปล่อยวาง ไม่ยึดติดเป็นของตัวของตน เจ้าคะ
สักแต่ว่า พระพาหิยะ ช่วยให้มีกิจธุระน้อยลงได้เจ้าคะ

สมาธิก J โชคชะตามนุษย์สร้างขึ้น และจะรับผลกรรมนั้น
 อโหสิๆๆ กรรมทุกอย่างอโหสิ

สมาธิก ส สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

จะวิสัชนาตอบคำถาม: พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ จะตรัสรู้และโปรดสัตว์สอนเนื้อหาพระสัจธรรมเดียวกันทั้งหมดคือเนื้อหาแห่งความพ้นทุกข์คือนิพพาน-วิมุตติหลุดพ้นไม่เกิดอีก นั่นคือ “ความไม่ยึดติด”

คำว่า “ฟึงเป็นผู้มีกิจธุระน้อยเกิด-ฟึงเป็นคนไม่มีอดีตมานะถือตัว-ว่าสอนง่ายเกิด-ฟึงสันโดษเกิด-ประพฤติเบากายจิตเกิด-มีอินทรีย์สงบระงับเกิด ฯลฯ”

ล้วนแต่มีความหมายถึง “ความปล่อยวาง-ไม่ยึดติด” ทั้งสิ้น

สุดแต่จะใช้ถ้อยคำแทนกันได้ เช่น กิจน้อย ก็คือกิจไม่มาก-ไม่
 มากมาก-คือมันน้อยสั้นโตะ-พอเพียง-พอใจตามมี-ยินดีตามได้-ไม่จริงจัง
 ตั้งต่อง-ไม่ดันเข้าใส่-อะไรก็ได้ไม่อะไรกับอะไร-ยอม-ทั้ง-ไม่เอาแต่ให้-
 คลายออก-ไม่คับแคบ-กว้างๆ-ไร้ๆ จ๊าๆ ฯลฯ มันไร้ร่องรอยไร้อัตตาเจตนา
 กรรมไปแล้ว

มัน “สักแต่ว่าพระพาหิยะ” ไปแล้ว

เพราะเหตุใด พระพุทธทุกพระองค์ จึงทรงสอน “ไม่ให้ติดยึด”
 หรือทรงสอนให้ปล่อยวาง ท่านมีพุทธประสงค์ใดกันหรือ?

**สมาธิก B ให้สัตว์พันทุกข์ พ้นจากวัฏฏสงสาร ไม่เวียนวนมา
 เกิดอีก ที่สุดคือถึงซึ่ง นิพพาน เจ้าคะ**

เพื่อนสมาธิกแชร์ธรรมทานกันหน่อย ว่าเพราะเหตุใด? ทำไม
 ไม่สอนให้หนึ่งสมบัติแปดเสียก่อน แล้วไปบำเพ็ญทุกรกิริยา แล้วค่อยมา
 ปล่อยวางทีหลัง อย่างที่พระองค์ท่านมาแล้วเล่า?

และพระองค์ก็ทรงบำเพ็ญบารมีสามสิบห้าถึงสี่แสน
 มหากัป สิบชาติสุดท้ายก็ยังทรงเล่าถึงการบำเพ็ญขั้นปรมัตถบารมีสละ
 อวัยวะและชีวิต ทำไมท่านไม่สอนให้ทำตามพระองค์เล่า เพราะเหตุใด ?

สมาธิก B เพราะมันไม่ใช่ทางที่ “พันทุกข์” เจ้าคะ

สมาธิก ก ผมคิดว่าเป็นเรื่องของอินไตยครับ

[๗๗] ดูกรภิกษุทั้งหลาย อจินไตย ๔ ประการนี้ อันบุคคลไม่ควร
 คิด เมื่อบุคคลคิด พึงเป็นผู้มีส่วนแห่งความเป็นบ้า เดือดร้อน อจินไตย ๔
 ประการเป็นไฉน

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พุทธวิสัยของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ๑ ฌาน
 วิสัย ของผู้ได้ฌาน ๑ วิบากแห่งกรรม ๑ ความคิดเรื่องโลก ๑ ดูกรภิกษุ
 ทั้งหมด อจินไตย ๔ ประการนี้แล ไม่ควรคิด เมื่อบุคคลคิด พึงเป็น

ผู้มีส่วนแห่งความเป็นบ้า เดือดร้อน ฯ

พระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๑ พระสุตตันตปิฎก เล่มที่ ๑๓ อังคุตตรนิกาย จตุกกนิบาต

ก่อนที่พระองค์จะตรัสรู้ ถามว่า นักพรตนักบวชในยุคนั้น รวมทั้งพระมหาโพธิสัตว์ลัทธิชัตตะ รู้จักนิพพานกันแล้วหรือยัง ?

ภายหลังที่ทรงตรัสรู้แล้ว ทรงเที่ยวจาริกโปรดสอนเทคนัฏกัณห์แรก ปฐมเทศนา แก่ปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ พระยสกลบุตรกับสหยาอัครวม ๕๕

กลุ่มภิกษุวัคคีย์กุมาร ๓๐ กลุ่มชฎิลสามพี่น้องตระกูลกัสสปะมี อุรุเวล-นที-คยาภัสสปะ อีก๑๐๐๓ รูป โมคคัลลานะ-สารีบุตร กับบิราหมี ออกมาจากสำนักอาจารย์ลัทธิชัฏ อีกห้าร้อย (ไม่แน่ใจอาจมาครั้งเดียวหรือเปล่า?)

นี่เกิน ๑,๒๕๐ รูปแล้ว ที่ประชุมทรงแสดงโอวาทปาติโมกข์ วันมาฆบูชาแรก ถามว่า “พระอรหันตสาวกกว่าพันห้าร้อยรูปเหล่านั้น บรรลุธรรมด้วยท่านสอนอะไร?” มีสอนให้ปฏิบัติ ศีล-สมาธิ-ปัญญา ให้เจริญสติปัฏฐาน-วิปัสสนากรรมฐานด้วยใช่หรือไม่ ถ้าใช่ สอนกับใครอยู่ในพระสูตรใด เล่มหน้าที่เท่าไร?

ถ้าไม่ใช่ แล้วบรรลุด้วยธรรมใด ? พระสูตรใดบ้าง ลองทบทวน กตถามภูเกิ้ลดูหน่อยก็ได้

วิปัสสนาญาณ ๔ ญาณ ๑๖ มีที่มาอย่างไร? พระองค์สอนสาวกท่านใดบรรลุท่านแรกมีในพระสูตรใด คนเรียนปริญญาเยอะๆ และอภิธรรมมหาบัณฑิต ช่วยเช้รธรรมทานหน่อย ธรรมทานชนะทานทั้งปวง ขอเชิญช่วยกันค้นตอบเข้ามา เพื่อการเผยแผ่พระศาสนาต่อไปได้ถูกพุทธประสงค์

ท่านสอน “อริยสัจ-ปฏิจ-อนัตตลักขณะสูตรฯ” อาทิตตปริยาย

สูตรอนุพพิกขา เป็นส่วนมาก ใช่หรือไม่? ทรงตรัสเหตุ-ความดับเหตุ
เช่นนี้เป็นส่วนมาก ทรงสอนอนิจจัง-อนัตตา เป็นส่วนมาก

สอนขั้นธ-อายตนะ-ธาตุ ๑๘-อริยสัจ ๔-ปฏิจ ๑๒-อินทริย์ ๒๒
เป็นส่วนมาก ใช่หรือไม่?

ศีล-สมาธิ-ปัญญาภาวนามยปัญญา ต้องไม่เป็นสมุทัยเสียเอง แต่
ต้องเป็นไปเพื่อยุติเหตุสมุทัยต้นเหตุ ต้องลงอนิจจัง-อนัตตา ไม่ใช่เอาต้นเหตุ
อัสสาเจตนากรรมเข้าไปทำ!

การสอนนี้สมาธิหลับตา และเจริญสติตามดูรูปนาม เกิดดับ
พระองค์สอนสาวกท่านใดบรรลุธรรมในพระสูตรใด ใครรู้ยืนยันมาหน่อย?

สมาธิก ภ พระอาจารย์ครับ ผมลืมไปครับเกี่ยวกับเรื่องพระ
ไตรปิฎก อโหสิ..ครับลืมสนิทครับ

ถามกุกุเกิล?

สมาธิก ภ พระอาจารย์ครับ บางครั้งก็เผลอเอาความรู้เดิมมาใช้
ขอบคุณพระอาจารย์ที่ทำให้ตื่นครับผม

การปฏิบัติธรรม โดยการเอาอัสสาเจตนาเข้าไปทำบำเพ็ญ เป็น
ปฏิจปัจจยาการ ๑๒ แล้วใช่หรือไม่ จะนิพพานได้ด้วยวิธีปฏิบัติธรรม
อย่างนี้ใช่หรือไม่?

สมาธิก ภ ไม่ครับ..ต้องเป็นอนัตตา..ว่างๆ..ไม่ต้องทำอะไร
แบบไหนอีก..เดี่ยวจะเป็นกรรมครับผม

ควรรู้เอาไว้สอนโปรดสังสารวัฏ จะได้ไม่หลงผิดเป็นมิจฉาทิฎฐิ
ทรงตรัสว่า “คนดื่มยาพิษตกนรกครั้งเดียว แต่มิจฉาทิฎฐิตกนรกถึงโกฏกัป”

สมาธิก ภ ขอคุณครับ...ผมไม่ติด.ไม่ขัด.ไม่ข้อง.ไม่คาแล้วครับ

สมาธิก B หลังตรัสรู้พระพุทธองค์ตรัสสอนว่า ๑.ไม่หลง ๒.ไม่
ทำตนเองให้ลำบาก

และทรงแสดงธรรม อริยสัจ๔ หัวใจพระศาสนา (ทำดี ละชั่ว ทำจิตใจให้จ๋าๆ) และกัณฑ์หา ๑๒ หน้า เจ้าคะ

สักแต่ว่า พระพาหิยะ จบทุกอย่าง เจ้าคะ

“นิพพาน คือ ความไม่มี” ก็มันไม่มีแล้วจะเอาอะไรกับความไม่มี
สักแต่ว่ารู้ เห็น ฯลฯ ปล่อยๆ วางๆ ไป กรวดน้ำพร้อมผายมือ แผ่บุญ
ออกไกลๆๆๆๆ แสนไกล เจ้าคะ

ทำเรียบร้อยแล้วเจ้าคะ เหลือขอขมากรรมบทใหญ่ก่อนนอนเจ้าคะ

๒๐๑๕.๑๐.๑๘ วันอาทิตย์

อนิจจัง มันหลุดออก-คลายออกตลอดเวลา

การปฏิบัติบำเพ็ญ คือการเข้าไปแบกเสียก่อน แล้วค่อยวาง เข้าไป
ยึดติดเสียก่อน แล้วค่อยหลุดออก!

นิพพาน ไม่ต้องคอยแบก-คอยวาง นิพพาน ไม่ต้องคอยติด-คอย
หลุด แต่มันหลุดตลอดเวลา

วิมุตินี้โรนนิพพาน อยู่ตลอดเวลา มันจ้า ดุจตะวันส่องแสง อยู่แล้ว
ตลอดเวลา

“จงมองออกไปข้างหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ อย่างไรที่หมายและ
ทิศทาง เปิดใจให้กว้างใหญ่ไพศาลดุจมหาสมุทร มีเวทตากรุณาต่อความ
เดือดร้อนของสังสารวัฏ ปล่อยวางตัวเราให้ว่างลง” ไร้ร่องรอยความรู้สึก
นึกคิด

ตัดชะตัวรู้-ไม่ติดยึดในรู้-รู้ก็สักแต่ว่ารู้
รู้ก็ปล่อย-ไม่รู้ก็ปล่อย รู้ก็ช่าง-ไม่รู้ก็ช่าง
ไม่แบก-ไม่วาง ไม่ติด-ไม่หลุด

“ไม่คอยอยู่-แต่มันอยู่แล้ว!”

มันจำของมันอยู่แล้ว ไร้ร่องรอยคิดนึกอยู่แล้ว-สักแต่ว่าคิดนึก
อยู่แล้ว

ช่างๆ อยู่แล้ว คลื่นมันก็อยู่กับทะเลของมันอยู่แล้ว สงบ-ไม่สงบ
ก็ของมันอยู่แล้ว

อนิจจัง-อนัตตา อยู่แล้ว ไม่ยึด-ไม่ติด ของมันเองอยู่แล้ว

นิพพาน ของมันเอง อยู่แล้ว ปกิณฐกิจตั้ง ผ่องอยู่แล้ว

มีอยู่ในทุกคนแลهنแห่ง แต่ให้รู้จักมัน!

“ท่านจะเห็นมัน.. จะเห็นก็ไม่ใช่.. ไม่เห็นก็ไม่ใช่..

ไม่มีใครเห็นอะไร..ไม่มีสภาวะ..ไม่มีสถานะ..”มันว่าง” มันว่างจาก
อัตตาตัวตน..!

ไม่มีเราในเห็น..ไม่มีเราในได้ยิน ฯลฯ เห็น ก็สักแต่ว่าเห็น.. ได้ยิน
ก็สักแต่ว่าได้ยิน ฯลฯ

เห็นคนให้เลยๆ คน.. ไม่ถือเอานิมิตรูปร่างและอนุพยัญชนะรายละเอียด (เสขปฏิบัติปาสุตร)

ไม่ต้องดู-รู้-เห็นซะก่อน..ไม่ต้องสังเกตซะก่อน! ให้มันไร้ร่องรอย
“อัตตาเจตนากรรม” ออกไป

ให้มันไร้ “สมุทัย” ออกไป “อย่ารู้จักสมุทัยต้นเหตุแต่เพียงแค่ตัว
หนังสือ?” มันมีถึง ๑๒ หน้า!

สมาธิกเขตข้อความเข้ามาเรื่องการแก้ปิงขปีนี้...

อโหสิทศบุญนี้ เอาไปใช้แก้ปิงข-เดือนชง-วันชง ได้ทุกวัน ถ้าเชื่อ
พระองค์นี้ ไม่หลง อโหสิๆ ทุกอย่างอโหสิ จงมีส่วนแห่งบุญซ้ำๆ กันๆ
ตลอดไป สาธุสวๆ

นิพพาน คือ การดับทุกข์ ดับทุกข์คือดับที่เหตุๆ คือต้นเหตุ

อย่ารู้จักตัณหาแค่ตัวหนังสือ อยากจะพ้นอยากจะหลุดอยากนิพพาน
นี่ก็ตัณหา!

ถามว่า “การปฏิบัติบำเพ็ญปรารถนานิพพาน เป็นการเจริญตัณหา
หรือยุติตัณหา?”

พึงยุติมรรคมืองค์แปด ด้วยการยุติตัณหา

ยุติตัณหา ด้วยการยุติมรรค ปลงมรรค-ปล่อยวาง-ไม่ยึดติด
ในมรรค ก็จบอริยมรรคถึงอริยผล จับพลันขิปปากิญญา-ปัญญาวิมุตติ
จับพลันทันที!

สงบ-ไม่สงบ เรื่องของอนิจจัง มันห้ามไม่ได้ อย่าไปปฏิบัติหาความ
สงบ มันไม่มี มันมีแต่อนิจจัง

มันมีแต่อนัตตา ไม่อยู่ในอำนาจ ให้ลักแต่ทั่วไป ไม่สงบก็ลักแต่ว่า
มันชั่วคราว-ก็ให้ปล่อย

แม้สงบก็ให้ปล่อยเสียด้วย มันก็ไม่แน่ ยึดเอาไว้ไม่อยู่ มันก็
ชั่วคราว ก็ให้ลักแต่ว่า

อนิจจัง มันนิ่งซะที่ไหน สงบมันไม่มี สมารถลักแต่ว่ามันเสื่อม
มันปลิวโพทะกังวล มันชั่วคราว อย่ายึดเอามัน

อนัตตา มันเอาอัตตาไปบังคับมันได้ซะที่ไหน มันไม่มีใครเป็นใหญ่
จำเพาะตน

ยึดไม่ได้-ยึดไม่ติด-เกาะไม่อยู่

สมาชิก ต ขอรบกวนมัสการพระคุณเจ้า ไม่ทราบจริงๆ เจ้าคะ
เห็นพากันเรียก...โสวๆ.....อยากเรียนถามว่าแปลว่ายังไงเจ้าคะ?

คำว่า “โสว” เป็นพรแห่งความสำเร็จนิพพาน เป็นวิมุตติยิ่งกว่าวิมุตติ
เป็นพุทธา-ธัมมา-สังฆานุกาภาพ รวมทั้งหมด พระผู้โปรดสังสารวัฏและผู้ที่
ว่างแล้วให้พรมีพลังแห่งความสำเร็จขณะโปรดสรรพสัตว์สังสารวัฏ พร้อม

ผายมืออุทิศบุญกุศลให้พญามองออกไปข้างหน้าอย่างธรรมชาติ กว้างๆ ไกลๆ ไร้อุปสรรคทางร่องรอยอดีตตาตัวตน ใช้คู่กันกับ “อโหสิโสว-สาธุโสวๆ” ก็ได้ “ขอให้มีส่วนบุญซ้ำๆ ทุกวัน” ทำบ่อยๆ เต็มพลังตัวเอง ใหม่ๆ ค่อยเป็นค่อยไป อย่าเอาไปพูดเล่น พูดเล่นเป็นกรรมเข้าตัว

สมาธิ B วันเดือนปี เป็นสมมติ ไม่มีวันชง เดือนชง ปีชง ทุกสิ่งทุกอย่างมีเหตุและปัจจัยทำให้เกิด ถ้าไม่สร้างเหตุไว้ก็ไม่มีปัจจัย ไม่มีปัจจัยก็ไม่เกิดเหตุให้เกิด โสวๆ อโหสิๆ เจ้าคะ

เหตุทุกอย่างที่เกิดกับตัวเราคือตัวเราเป็นคนสร้างไว้เองทั้งหมด (ดี-ชั่ว) มันจึงมีปัจจัยทำให้เกิดเหตุทั้งดีและชั่วกับตัวเรา แค่อยอมรับ และปล่อยวางมันลง ยิ่งตื่นนอนหลักหนี่ ยิ่งทุกข์ เจ้าคะ

ทรงตรัสสอนความเชื่อ ๔ อย่าง เชื่อกรรม-เชื่อว่าการกรรมมีผลเป็นวิบาก-เชื่อว่าสัตว์มีกรรมจำเพาะตัว-และให้เชื่อตถาคตพุทธเจ้า นี่เรียก “ลัทธิ ๔” “สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมฯ” “เราตถาคต กล่าวไว้เจตนาเป็นตัวกรรม”

เจตนา ๓ อย่าง ๑.ทำบาปอกุศลทุจริตทางกายผิดศีลข้อ ๑ ถึง ๓ ทางวาจา ๔ เป็นวจีทุจริต ๔ ผิดศีลข้อ ๔ ทางใจโมหทุจริต ๓ คือ โลภอยากได้-โทสะพยายามปกป้องร้าย-โมหะหลง

๒ .เจตนาทำบุญกุศลสุจริต ทางกายสุจริต๓ มีเมตตา-มีสัมมาอาชีวะ-ยินดีเฉพาะคู่ครองของตน ทางวจีสุจริต๔ มีสัจจะ-วาจาไพเราะ-ไม่ส่อเสียด-ไม่เพ้อเจ้อไร้สาระทำให้ผู้ฟังเสียเวลาฟัง ทางใจโมหสุจริต ๓ มีไม่โลภ-ไม่โกรธ-ไม่หลงและให้ทาน-รักษาศีล-ฟังธรรม

๓. เจตนาเจริญฉันทจิต มีรูปฉันท ๔ - อรูปฉันท ๔

เจตนา ๓ อย่างเป็นตัวกรรมเอาไปเกิดในวิภวภูมิต ๓๑ ภูมิ คือบาป-อบายภูมิ ๔ บุญกุศลมนุษย-สวรรค์ และเจริญฉันทไปเกิดพรหมโลก

วนเกิด-วนตาย อยู่ในวัฏฏะ อยู่อย่างนี้ ขึ้นๆ ลงๆ อยู่อย่างนี้ ไม่จบสิ้น
 ทรงตรัสรู้ ค้นพบการยุติการเกิด ด้วยยุติกรรมคือยุติที่เจตนา
 ยุติเจตนาได้ด้วย ไม่โมหะหลงในโลภ-ไม่หลงในโกรธ
 เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น รู้รส รู้สัมผัสกาย รับรู้รับทราบทางใจ
 ให้รู้เรื่องราวแห่งเจตนา

รู้เรื่องราวของอัตตาตัวตน-รู้เรื่องราวรับรู้ทางวิญญาณที่ ตา หู
 จมูก ลิ้น กาย และใจ

ทรงสอนพาทิยะว่า “เห็น ได้ยินฯ รับรู้รับทราบทางใจ ก็ให้สักแต่ว่าฯ”
 “สักแต่ว่า” คือ รู้เรื่องราวแห่งเจตนา-อัตตา-กรรม ไม่เจตนากรรม
 เอาไปเกิดอีก

รู้เจตนา ได้แก่ การยอมรับว่า เห็น ได้ยิน ฯ นี่เป็นกรรมเก่า แล้ว
 ปล่อยผ่านไป ไม่ขัดข้อง-ไม่ขัดแย้ง เชื้อกฎของกรรม

รู้เจตนา ด้วยคำว่า “ช่าง” หรือ “ปล่อยวาง” ตา หู ฯ ลง ไม่จริงจัง
 ตั้งต่อง

รู้เจตนา ด้วยคำว่า “ท่ามกลาง” คือไม่เลือกข้างไหน-ไม่ตรงอะไร
 ไป-ไม่สุดโต่งไปในปลายทั้งสอง-ไม่ตัดสินพิพากษา-ไม่คัดอคติ-ไม่ทวิภาวะ
 อันเป็นของคู่ๆ

“นิพพาน ว่างๆ จากอัตตาเจตนากรรม เป็นผลอันเกิดจากการ
 คลายตัวของจิต”

นิพพาน ไม่ยาก-ไม่ง่าย แต่ให้คลายจิตออก จิตไม่ติดยึดกับสรรพ
 สิ่งใดๆ

จิตไม่ยึดติด จิตก็หลุด-วิมุตติ-นิโรธนิพพาน

จึงมีคำกล่าวว่า “นิพพาน ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก เพราะทำเป็น
 กรรม เอาไปเกิดอีก จบกิจ-จบกรรม-จบเกิดอย่าทำกิจให้จบ แต่ให้จบกิจ”

จบกิจ-จบเกิด ถ้ามีเริ่ม-ก็ต้องมีจบ
ไม่เริ่ม-ไม่จบ แต่จบทันทีที่ไม่ต้องเริ่ม นิพพานว่างอยู่เองแล้ว
ด้วยสักแต่ว่าๆ ๆ

ไร้เจตนา-ปล่อยวางอัตตาตัวเราให้ว่างลง อย่าเฝ้ายามกายใจ-ให้
ตื่นโพล่งออกไป-ไร้ร่องรอยตัวเรา

ตื่นรู้ปล่อย-ตื่นรู้วาง-ตื่นจำ ดูจตุระวันกลางเวหาหา
แววตาการุณต่อความเดือดร้อนของสรรพสัตว์ในสังสารวัฏ ปล่อย
วางตัวเราให้ว่างลง

อโหสิๆๆ ทุกอย่างอโหสิ จงมีส่วนแห่งบุญข้าฯจงทั่วกัน สาธุ
โสวๆๆๆ

ผายมือด้วย-ผายมือด้วยแสดงการให้อย่างไม่มีประมาณ
ตัวรู้ ตัวทุกข์ รู้เห็นอะไรก็ทุกข์เพราะอันนั้นเรียกว่ารู้หาเรื่อง
ก็จะตามดู-ตามรู้-ตามคิด-ตามนึก ต่อๆ ไปเรื่อยๆ
ตัวสังเกตก็อันเดียวกัน ต้องสังเกตซะก่อน ต้องดูซะก่อน-รู้ซะก่อน
นี่มันเอ๊ะอะแล้ว-ลึงเลสงสัยแล้ว วิชิจิฉานินวรณ์เกิดแล้ว ทุกข์เกิดแล้ว

จึงให้คลายออก-ตื่นออกมาจากการจมแช่จากรู้จากเห็น ให้คลาย
ออกๆๆ ด้วยสองฝ่ามือผายคลายออกมาด้วย “โสว” โลงทิ้ง-โพล่งทิ้ง
อโหสิๆ-มีส่วนบุญข้าฯๆๆ โสวๆ

ไม่จมแช่อารมณ์ ให้มองออกไปกว้างๆ ไกลๆ อย่างเป็นธรรมชาติ
อย่างไร้ทิศทางและที่หมาย

คลายออกเสียด้วย “อโหสิ-โสวๆๆๆ มีส่วนแห่งบุญข้าฯๆๆโสวๆ”
(ผายมือออกกว่าให้หมดจิตหมดใจ) แววตาการุณย์ต่อความเดือดร้อนของ
สรรพสัตว์ไม่มีประมาณ

“ปล่อยวางความเป็นตัวเราให้ว่างลง!”

คลายรู้-คลายเห็น-คลายทุกข์-หลุดลุล่วง-บรรลุแล้ว-โสวแล้ว โสวๆ

ไม่อยู่กับวิถียุณ-ญาณทัสสนาจร-จรรู้ไปทั่วทั้งโลกทวาร ๖ ตา หูฯ ให้หลุดออกไปที่สุดแห่งโลกนั้นมียู่ ว่างๆ นั้นมียู่ ว่าง-มีที่ไม่มีไม่ติดญาณ ก็หลุดญาณ วิมุติญาณ วิมุติญาณทัสสนาจร!

ยืน-เดิน-นั่ง-นอน ก็ไม่อะไรกับอะไร คลิคลายอยู่เสียด้วย อโหสิ-โสวๆฯ ขอให้มีส่วนแห่งบุญข้าฯทั่วๆ กันๆตลอดไปๆฯ โสวๆๆฯ

คลายออกเสียด้วย “ตื่นๆ ตื่นนอก-ตื่นใน ตื่นใจ-กาย ตื่นโพล่ง ตื่นโล่งๆ โพล่งทั้ง-โล่งทั้งๆ”

ทั้งจนหมดจิตหมดใจ-ไร้ร่องรอยอัตตาตัวตน ปล่อยวางตัวเราให้ว่างลง!

เบิกออก-บานออก-ให้เหมือนกับดอกไม้บานยามเช้า ขยายคลาย กลีบร่วงหล่นโรยกลีบละอองเกสรเรณูไม่เหลืออัตตาตัวเรา ตื่นออก-เบิกออก-บานออก-เหมือนดอกไม้บานฯ

พุทธะ รู้ตื่นเบิกบาน-พุทธะพุทฺธา-พุทฺธะพุทฺโธ-พุทฺธังสรณังคัจฉามิฯ “ดอกบัวโกกษุณหแดง ส่งกลิ่นหอม บานแต่เช้า กลิ่นไม่ไปปราศเลย นั่นใด

เธอจงแลดูพระอังคิรสพุทธเจ้าผู้ไฟโรจน์อยู่ ดูจตุระวันส่องสว่างอยู่ กลางหาว ฉะนั้นฯ”

เนื้อแท้ของสังขารมคําสอนคือนิพพาน ได้แก่การไม่ยึดติด ไม่ยึดติด คือ คลายออก คลายออกดังดอกไม้บานฯ

“โสวโพล่ง โสวโล่ง โพล่งทั้ง โล่งทั้งๆ ให้ออกเสียงหนักแน่นด้วยพลังว่าไชว” วิมุติคลายออกหลุดออกจะออกๆฯ

ด้วยพุทฺธา-ธัมมา-สังฆานุภาพ ด้วยพุทฺธัง-ธัมมัง-สังฆัง สรณัง

คัจฉามีฯ

เราอย่าไปแบ่งแยก “ตัวเรา” กับ “โลก” มันนะ มันอันหนึ่งอันเดียวกัน มันแยกกันอยู่ไม่นาน

ไม่นาน คือ ไม่ยั่งยืน มันชั่วคราว เป็นอนิจจัง มันสมมุติ แต่มันซ่อนวิมุติเอาไว้

ดิน น้ำ ลม ไฟ อากาศธาตุ วิญญาณธาตุ มันอยู่ด้วยกัน ไม่ว่าอากาศ-โอภาสโลก-โลกธาตุหรือจักรวาลก็เรียก กับ กายธาตุ-จิตธาตุของสรรพสัตว์โลก มันอันเดียวกัน มันไม่ยึดติดกัน!

เรื่องของอนิจจัง มันผันแปรอยู่ตลอดเวลา ทั้งของโลกธาตุ และโลกทวารหก

ต่างก็ตกอยู่ในกฎเกณฑ์ของอนิจจังด้วยกันทั้งสิ้น จึงให้ยอมรับมัน!

สมาธิ B เข้าใจแล้วเจ้าคะ ช่างๆ มันไปเจ้าคะ เมินๆ เฝินๆ ลักแต่ว่า ทำๆ ไปเจ้าคะ

แต่กรรมที่ไม่เป็นกรรมนั้นมิอยู่ ให้มันไร้ร่องรอยออกไป

สมาธิ B ใจเราไม่ซ่อง ใจเราจบ ยอมๆ ไปเจ้าคะ

“อุปโลกน์” คือสมมุติใช้ชีวิตแบบไม่ต้องดันเข้าไป-ไม่จริงจังตั้งตากับมัน-ไม่หักท้วงขัดแย้ง-ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก-ท่ามกลางไป-ปล่อยช่างๆ ไป

วิบากมันมีอายุกรรมของมันเองๆๆ ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก

สมมุติทำไป ลักแต่ว่าทำไปตามเรื่องตามราวของมัน

ให้มันไร้ร่องรอยไร้เจตนาไป มันก็อยู่ไม่นาน เอาบุญทิพย์ชดเชยชดใช้ให้ไป

นี่ก็จะรู้เห็นอนิจจังชัดขึ้น วิบากบางทีก็ทำให้พลิกได้ ของมันไม่แน่มันจึงอนิจจัง

ขอความปล่อยความวางตัวเราให้ว่างลง จงทั่วกันทุกท่าน
มีสมาชิกรายหนึ่ง ถามเข้ามาว่า “ก็ในเมื่อทำบุญแล้วไม่เอาบุญ
ถ้าอย่างนั้น จะทำไปทำไม? ก็อยู่เฉยๆไม่ต้องทำอะไรใช่ไหม?” ช่วยกันแชร์
ธรรมทานกันหน่อย

**สมาชิกราย B ทำบุญเพื่อสละความโลภ ละความโลภ เสียสละ
เพื่อผู้อื่น ละโลภ ละบุญ ละการยึดติด ละตัณหา อุปทาน เป็นวิมุตติทาน
ละสรรพสิ่งทั้งปวงเจ้าค่ะ**

การปฏิบัติบำเพ็ญ ขอแยก เป็น ทาน-ศีล-ภาวนา ดังนี้
ทาน มี ๓ ระดับ คือ **๑.อามิสทาน**สิ่งของวัตถุทาน นี่เป็นการให้ที่
จิตคลายขึ้นต้น ถ้าเป็นทานบริสุทธิไม่หวังตอบแทน ยิ่งให้ทานสิ่งของวัตถุ
หายาก เช่น อวัยวะร่างกาย หรือแม้ชีวิต ไม่เสียดาย นี่คลายสูงสุดขึ้น
นิพพานได้ **๒.ธรรมทาน** ชะนทานทั้งปวง เพราะให้ปัญญาเข้าถึงธรรม แต่
ไม่ควรลืมหานทั้งปวงด้วย ควรทำให้ครบ **๓.อภัยทาน** สูงสุดที่ทำให้ยาก
เป็นปรมาตมทาน เช่น อโหสิกรรมแก่กัน จิตคลายได้มากกว่าสรรพทาน
ทั้งหมด “ทานการให้ ทำแล้วปล่อยวาง ไม่ยึดติดในบุญนั้น ใกล้เคียงนิม
นิพพานแล้ว”

ส่วนศีล ตรงกับ บาลี ว่า วิรตติ ภาษาไทย คือ วิรติ แปลว่า งด-
เว้น การไม่ติดยึดกับสรรพสิ่งทั้งปวง นี่เป็นศีลขั้นปรมาตมสูงสุดแล้ว ที่มโน
ใสสะอาดบริสุทธิ์ กายวาจาอันเป็นศีลย่อมบริบูรณ์มันของมันเอง

ภาวนา มี ๒ คือ สมถะ กับ วิปัสสนา ให้รวมลงสู่ความไม่ติดยึด
ให้ทั้งหมด คือ คลายจิตออก คือไม่ติด คือหลุด วิมุตติทั้งหมด เช่น ศรัทธา-
วิริยะ-สติ-สมาธิ-ปัญญา รวมลงสู่ปัญญาวิมุตติ

สติปัญญาสี่อย่าง กาย-เวทนา-จิต-ธรรม ปล่อยวางให้หมด กายก็
ช่าง -เวทณาก็ช่าง-จิตก็ช่าง-ธรรมก็ช่างฯ

มรรคมืองค์แปด ย่อลงศีล-สมาธิ-ปัญญา รวมลงปล่อยวาง คลายจิตออก ไม่ติดยึด ก็หลุด ก็วิมุตติ เป็นปัญญาวิมุตติ-มรรควิมุตติ

จะเห็นว่า การปฏิบัติบำเพ็ญสามารถทำได้ ให้ทำสักแต่ว่าทำ ทำไม่ติดยึดเอาบุญกุศลความดี-ทำลงปล่อยวาง

โดยสรุป พุทธะทุกพระองค์จะเริ่มบำเพ็ญจากทานบารมี นี่ขาดไม่ได้ แม้ตรัสรู้แล้ว ก็ทรงดำเนินต่อไปในขั้นสูงขึ้นไปได้แก่ ธรรมทาน และอภัยทาน

สมาธิก B รายละเอียดตามความนี้เลยละ ทุกท่าน ท่านพระอาจารย์ได้เมตตาชี้แนะรายละเอียดไว้ก่อนหน้านี้แล้วละ

คนที่สงสัยแล้วถามมานี้ ก็คงเป็นที่รู้กันโดยทั่วไปว่า “คนทำบุญก็หวังได้บุญ ถ้าทำบุญแล้วไม่เอา แล้วจะทำไม?” ซึ่งก็เป็นเหตุผลของคนที่ทำเพื่อหวังสิ่งตอบแทน เช่น ทำบุญแล้วขอถึงพระนิพพาน เป็นต้น

กับบรรพบุรุษปู่ตายาย พระสงฆ์องค์เจ้าสอนกันมาให้ทำบุญแล้วอธิษฐานขอจนฝังรากลึกเป็นประเพณีไปแล้ว ที่นี้เราต้องนำเอาคำสอนของพระพุทธะเป็นหลักว่าพระองค์สอนว่าอย่างไร?

เนื้อหาพระสัจธรรมนิพพาน ทรงสอนอย่างไร?

สมาธิก B ทุกขัง อนิจจัง อนัตตา สรรพสิ่งล้วนแต่เป็นทุกข์ ไม่เที่ยง ไม่มีตัวตน

ทรงตรัสรู้ “อริยสัจ ๔” จะดับทุกข์ได้ ด้วยยุดติสมุทัย คือตัดหา ตัณหา คือความอยาก-ปรารถนา อยากในกามคุณ ๕-อยากมี-อยากเป็น-และอยากไม่มีไม่เป็นในสิ่งไม่ชอบใจจะยุดติตัดหา เสียได้ ด้วยการให้-การสละ-ละคลายออก-บริจาคออก

“จิตที่คิดจะให้ ย่อมคลายออก-เบิกบาน-แจ่มขึ้นกว่าจิตที่คิดจะเอา นี่เป็นผลให้จิตคลายตัวจนหลุดอิสระนิพพานแต่ทำบุญกุศลความ

ดีแล้ว ต้องไม่หวังผลตอบแทน

ทำดีแล้วไม่เอาดี-ไม่ติดดี!”

ทาน แปลว่า การให้ ไม่ใช่ให้แล้วขอริษฐานเอา นั้นมันให้ด้วย ตัณหา ยิ่งให้ยิ่งทุกข์เพราะให้ทานเพื่อเอาบุญ ต้องไปเกิดเสวยบุญ ทรงตรัสว่าเกิดเป็นทุกข์ (เกิดเป็นเทวดา ก็ทุกข์อย่างเทวดาไม่พ้นจากทุกข์)

ทานการให้ที่บริสุทธิ์ ไม่ติดยึด แต่จิตคลายออก ยิ่งให้ทานที่ยาก ขึ้นไปอีก เช่น ธรรมทาน และสูงส่งไปถึง “อภัยทาน” ด้วยอโหสิกรรม ถึงขั้นวิมุติกรรม นิพพาน นี่เป็น “ทานั่ง บริสุทธังฯ” นิพพาน

การให้ทานที่บริสุทธิ์ ไม่ติดยึดในทาน ทำได้ยาก เพราะเป็นทานที่ ยุติสมุทัยตัณหา จนนิโรธนิพพาน

การให้ทานแล้วอุทิศบุญแผ่โปรดสรรพสัตว์สังสารวัฏอย่างไม่มีประมาณ ทรงสรรเสริญว่ามีอานิสงส์มากทั้งผู้ให้และผู้รับ

“จงทอดสายตาออกไปข้างหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ อย่างไร้ทิศทาง และที่หมาย เปิดใจให้กว้างๆ แวดตากรุณต่อความเดือดร้อนของสรรพ สัตว์สังสารวัฏ ปลอ่ยวางความเป็นตัวเราให้ว่างลง ฯ”

อุทิศบุญแผ่ออกไปครอบจักรวาลอย่างไร้ร่องรอยอัตตาและคิดนึก สาทุ โสวฯฯฯ มีส่วนแห่งบุญข้าฯ จงทั่วกัน โสวฯฯฯ

ตอนที่ขณะถวายทาน หรือใส่บาตรพระ หรือถวายของพระ ก็ให้ พูดยุติสมุทัยว่า “สรรพสัตว์ทั้งหลายจะมีส่วนแห่งบุญข้าฯ จงทั่วๆ กันตลอด ไป สาทุโสวฯฯฯ อโหสิโสวฯฯ” ด้วยจิตว่างๆ มีพลัง-ผลานิสงส์มาก

และตลอดทั้งวันที่ระลึกนึกได้ ก็ให้ทำอย่างนี้ทั้งวันตั้งแต่ตื่นจน หลับ มีน้ำก็หยาดเทไปด้วยให้ทั่วทุกชั้นภูมิ

๒๐๑๕.๑๐.๒๐ วันอังคาร

องค์พุทธะ ท่านสอนวิสาขามหาอุบาลีกว่า ท่านั่ง ปริสุทฺธังฯ การให้ทานที่บริสุทธิ์มีอันสงสียงกว่าได้สมบัติโภคทรัพย์ใดในโลกมนุษย์

แม้เอาเส้นผมแบ่งเป็น ๑๖ ส่วนๆ หนึ่งๆ มีค่ามากกว่าสมบัติในท้องพระคลัง ๑๖ พระนครของจอมจักรพรรดี

เพราะ ทานบริสุทธิ์ เป็น “อริยทรัพย์” ไม่ต้องไปเกิดในนรก ปิดอบายภูมิได้ตลอดไป

อริยทรัพย์-โสดาปัตติผล จะไปเกิดแต่ในกายทิพย์ ไม่ไปเกิดในกายหยาบอีก และเกิดอีกไม่เกินเจ็ดชาติแต่ในโลกมนุษย์และสวรรค์เท่านั้น คนดีและมีทรัพย์มาก แม้ทำคุณประโยชน์ทางโลกได้มาก ก็ยังไม่พ้นไปจากทุกข์ในวัฏฏะ

แต่อริยชน-อริยบุคคล ท่านพ้นไปจากทุกข์แล้ว

(พระโสดาบัน มี ๓ ระดับ-เอกะพีซี เกิดอีกชาติเดียวนิพพาน-โกลัง โกละ ๒-๓ ชาติ-สัตตชัตตปุระมะ ไม่เกิน๗ ชาติ พระสกทาคามีผล เกิดอีกชาติเดียว พระอนาคามีผล ไปเกิดสุทธาวาสพรหมแล้วนิพพานที่นั่น แต่ “สักแต่ว่าพระพาหิยะฯ ขิปปาภิญา ตรัสรู้เร็วฉับพลันทันที ที่ข้างทาง บิณฑบาตทันทีที่ได้สดับพระสังฆธรรมแล้วสงบระงับด้วยคำว่า “สักแต่ว่า”)

“จงทอดสายตาออกไปข้างหน้าอย่างเป็นธรรมชาติฯ แล้วปล่อยวาง ความเป็นตัวเราให้ว่างลงฯ”

นิพพาน ว่างแล้วจากอึดตาไว้ร่องรอย-ไว้คิดไว้นึก-ไว้ยึดตาตัวเรา!

อโหสิโสวฯฯ ขอให้มีส่วนแห่งบุญข้าฯจงทั่วๆ กันๆ ตลอดไป สาธุ โสวฯฯฯ

นิพพาน-ว่างของมันเอง แต่ไม่ใช่ค่อยว่าง ไม่ใช่พยายามเข้าไป

คอยว่าง

ไม่ใช่เข้าไปซ้อนปฏิบัติมรรค ให้จบมรรค-จบอริยผลลับพ้นทันที
ไม่เริ่มไม่จบ แต่จบทันทีที่ไม่ต้องเริ่ม อนิจจัง-อนัตตาอยู่แล้ว ของ
มันเองอยู่แล้ว

นิพพาน ว่างอยู่แล้ว ไม่ญาณ ๑ ไปถึง ๑๖ ไม่เริ่ม ๑ ไปถึง ๐ แต่
สูญทันทีอยู่แล้ว

สูญญตาทันทีของมันเองอยู่แล้ว นิพพานอยู่แล้ว ไม่มีทั้งทางเดิน
และผู้เดินทาง

อนัตตาอยู่แล้ว ไม่ญาณ ๑ ถึง ๑๖ แต่ตัดรู้ทุกญาณ-วิมุตติญาณฯ
ทันที

อนิจจัง ไม่ใช่สิ่งยึดติด ไม่ยึดก็หลุด วิมุตติหลุดพ้นจากอตฺตา-
อนัตตาทันที

อนิจจัง-อนัตตา แน่นนอนอยู่แล้ว นิพพานอยู่แล้ว!

ตื่นโพล่ง-โลง-จ้ำๆ อยู่แล้ว-ไร้ร่องรอยคิดนึกตัวเราอยู่แล้ว

“ไม่ต้องทำ(อตฺตา) อะไรแบบไหนอีก”

ไม่คอยติด-คอยหลุด หลุดอยู่แล้ว ไม่ต้องแบก-ไม่ต้องวาง มัน
ว่างอยู่แล้ว

นิพพาน ว่าง แน่นนอนอยู่แล้ว!

ไม่โสดา-สกทา-อนาคา-ไม่ช้องคา แต่ลุล่วงลับพ้นทันที ของมัน
เองอยู่แล้ว

เพราะ “ความมุ่งหวังตั้งเอามา-พยายามด้วยตัณหา” สมุทัยทุกข์
โทษจึงตามมา

เพราะ “ความอยากได้ใคร่ดี-ความมักใหญ่ใฝ่สูง-พยายามด้วย
ตัณหา” สมุทัยทุกข์โทษจึงเกิดตามมา

จึงให้ขอมาโอโหสิที่ทำผิดต่อพุทธประสงค์-ล่วงเกินสังฆกรรมคำสอนนิพพาน ด้วยประกาศสละ-ถอนชู้ตราบถอนโคนอย่าไปยึดอนิจจัง มันยึดไม่อยู่ มันสมุทัยต้นหา

ยศถาบรรดาศักดิ์-ลาภยศ-ความมั่งมีศรีสุข มันอนิจจังยึดไม่อยู่-เกาะไม่ติด

โลกธรรมแปด(เปื้อน) ปล่อย ก็หลุด วิมุติขั้นที่

มันว่างเปล่า จากความหมาย จากความเป็นตัวตน

ทั้งจักรวาลโลกธาตุ มันล้วนว่างเปล่า!

อนิจจัง-อนัตตา ไม่มีความเป็นตัวเองจริงๆ ล้วนว่างเปล่า

เลิกหลงคอยติด-คอยหลุด เลิกหลงคอยแบก-คอยวาง

สรรพสิ่ง ล้วนว่างเปล่า ปราศจากตัวตน! อนัตตา-อนิจจา ว่าง
สูญญตา ว่างเปล่า (จากอัตตา)

“ตื่นๆ ตื่นนอก-ตื่นใน ตื่นแบบไม่เอาตื่น!

ตื่นแบบไม่เอาอะไร ตื่นท่ามกลางตื่น ตื่นนอกก็ทั้ง-ตื่นในก็ทั้ง
คลายออกๆ”

ตื่น ท่ามกลางตื่น ตื่นไม่เอาตื่น มัชฌิมาท่ามกลาง! จ้าๆ ก็ทั้งจำ
คลายจำออกเสียด้วย

อย่าตื่นกับตัวเอง คลายตัวเองเสียด้วย ไม่เื่อยเียวพ่วงพันไม่ผูก
ไม่ทรงแซ่ตื่น

ทั้งรู้ตื่นชะด้วย ตัดชะตัวรู้-ตัดชะรู้

ขอความไว้ร่องรอยแห่งอัตตาเจตนากรรมสังฆกรรมเนื้อหาหนีพพาน
จงเกิดมีแต่ทุกท่าน

วันนี้วันพระขึ้น ๘ ค่ำ เดือน ๑๑ อีก ๑ วันพระ ก็จะมี ๑ ออก
พรรษา แล้วจากนั้นไป ๑ เดือน ทรงมีพุทธานุญาตให้พระภิกษุหาจีวรได้
เรียกว่า “กาลจีวร”

สมัยพุทธกาล ผ้าจีวรหายาก ต้องเก็บผ้าห่อศพตามป่าช้าเอาไปหมกโคลนตมซักน้ำเหลืองศพออก จึงนำมาซึ่งไม่สะอาด (บาลีเรียกไม้นั้นว่า “กฐินะ” กฐิน)

แต่ปัจจุบันก็เปลี่ยนไปมากแล้ว คงเหลือแต่ตำนาน ไม่เล่าบอกลูกหลานก็ไม่รู้ความเป็นมาแล้วก็จะหลงไปตามๆ กันไป ก็เหมือนเช่นกับพระสังฆธรรมคำสอนเนื้อหาานิพพาน ที่นำมาสอนในไลน์สนทนาธรรมนี้ก็เหมือนกัน

กาลอันเนิ่นนานยาวไกล ภายหลังพุทธปรินิพพานมานานถึง สองพันห้าร้อยห้าสิบกว่าปี พระสังฆธรรมแท้ที่ทรงสอนให้พ้นทุกข์นิพพาน ได้ถูก “สังฆธรรมปฏิรูปเทียมของแท้” เข้ามาแทนที่

ดูจุนเฝ้าอื่นตอกปะแทรกเข้าไปแทนเนื้อเดิมของกลองคึกกานกะ ดังที่ทรงพยากรณ์ไว้ใน “อานกสูตร” อาณิสฺสูตร ความหลงปิดกันปิดบังหมู่สัตว์อยู่

แม้จะเรียนเขียนอ่านภาษาได้ฉลาดปราดเปรื่อง แต่ขาดความเฉลียว กลับเอาตณฺหาสมุทัยไปหาานิพพาน เอาอัตตาไปปฏิบัติหาอนัตตา เอาเจตนากรรมไปหาความสิ้นกรรมไม่เกิด

ทรงสอนว่า “เราตถาคตกล่าวว่า เจตนาเป็นตัวกรรมฯ และสัตว์โลกจึงต้องเป็นไปตามกรรมฯ กรรมไม่ดำ-ไม่ขาว ย่อมเป็นไปเพื่อความสิ้นกรรม”

ความหลงปิดกัน นักเรียนนักศึกษาปริญญาธรรม ๔ ประโยค นับพันๆ รูป นักอภิธรรมบัณฑิต-นักพุทธศาสนบัณฑิต และสารพัดบัณฑิต ในสถาบันสงฆ์เมืองไทยเมืองพุทธโลก แต่แปลความคำสอน ๒-๓ ประโยคตีความหมายไม่แตก จะไม่กล่าวว่าหลงแล้วจะกล่าวอย่างไร?

นักกฎหมายเมืองไทยดูจะเข้าใจง่าย “กรรมเป็นเครื่องชี้เจตนา”

จะเอาคนผิดเข้าคุกดูเจตนา เช่น คนสองคนทะเลาะกัน คนหนึ่งชักปืนยิงขึ้นฟ้า กว้างๆ ไล่ขวบเขตๆ จะฟ้องว่าเจตนาฆ่ามันไม่ได้ เพราะเขายิงขึ้นฟ้า เขาไม่มีเจตนาฆ่า แม้เจตนาทำร้ายก็ไม่มี (กรรมจะมีมาแต่ที่ไหน?)

ดังนั้น ตามที่พาพวกเราทั้งหลายว่า “ตื่นๆ ตื่นโพล่งโพล่งจ้า กว้างๆ ไกลๆ ไล่ขวบเขตคตินึกๆ นี่ มันไร้เจตนาไปแล้วใช่ไหม? มันไม่เป็นกรรม ไม่มีกรรมเอาไปเกิด”

แต่ทั้งบ้านทั้งเมือง ก็ยังสอนให้นั่งหลับหู-ตา บริกรรมกันทุกวัดวา สถาบัน ฝึกปฏิบัติกรรมเจตนาไปหานิพพาน จะไม่ให้เรียกว่า “หลง” แล้วเรียกว่าอะไร จะหานิพพานเจอชาติไหนกันหนอ?

แปลคำว่า “เจตนาเป็นกรรม” แปลไม่ถูก ไม่น่าถวายนิยัตยภัตต์ พัตยศ ธิปให้หมด เรียนเสียทรัพยากรทำไม? เปลืองงบประมาณ

อ้อหลายๆ ถึงเวลาปฏิรูปการเรียนการสอน หลักสูตรกันได้แล้ว!

“การเรียน ควรเรียนรู้ชีวิตที่พึงมีและใช้ชีวิตอย่างปล่อยวาง”

ไม่ใช่เรียนด้วยตัณหา-ดันเข้าไส้ อย่างทุกวันนี้!

ท่านสมาชิก มีความเห็นอย่างไร? ขอเชิญแสดงความเห็น กรณีนี้
อย่าบอกว่าช่าง-ปล่อยวาง ถือว่าไม่ใช่ลูกสมเด็จพ่อพระสัมพุทธะ

อย่างน้อยๆ ก็นำคำสอนของท่านเข้าไปสอนคนในบ้าน-ในที่ทำงาน เพื่อนบ้าน ฯลฯ โปรดสรรพัสตร์ช่วยเหลืองานพระสัมพุทธะ ที่ทรงเมตตาสั่งสอนตมาถึงพวกเราทุกวันนี้ ให้ไม่ต้องตกลงไปสู่อบายมโลกลื่นๆ ตื่นโพล่ง ..จ้าๆ นี่ ตื่นแบบไม่อะไรกับอะไร ตื่นรู้ตื่นคลายออกๆ

คลายออกเหมือนดอกไม้บาน ร่วงหล่นโรยกลีบละอองเกสรเรณู ไม่เหลือฯ

ตื่นไร้เจตนากรรม แบบไม่อะไรกับอะไร

ต่างกับ ตื่นๆ ในห้างสรรพสินค้า นั่นตื่นแสวงแสวงหา เจตนา
จริงจังตั้งตงด้วยตัณหา อย่างนี้เป็นกรรมเอาไปเกิด!

“จงทอดสายตาออกไปข้างหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ อย่างไร้ทิศทาง และที่หมาย เปิดใจให้กว้างๆ แวดตาการรู้ต่อความเดือดร้อนของสรรพสัตว์สังสารวัฏ ปล่อยาวความเป็นตัวเราให้ว่างลง ะ”

สมาธิ B ใช้วิธีนี้ข่มบ่อทรายในการบอกการสอน ไม่กระทบ กระทั่งกับใคร สอนแบบบอกต่อๆ กัน ปากต่อปาก ถึงเวลาสิ้นบ่อทราย ออกมาเองเจ้าคะ กรณีนี้ลูกกระทำอยู่เจ้าคะ

พยามแทรกซึม ธรรมข้อนี้ ไปสู่คนใกล้ตัว ไปเรื่อยๆ “น้ำสิ้นบ่อทราย” น้ำก็ทะลักออกมาเองเจ้าคะ

ทรงตรัสสอนหลักการปกครองไว้ในอธิปไตยสูตรว่า ดุจฝูงโคมี หัวหน้าโคจำฝูงเป็นผู้นำฝูง เวลาจะข้ามแม่น้ำจะต้องรู้จักซึ่งค้ำน้ำที่ควรข้าม และไม่ควรข้าม ต้องมีปัญญาไตร่ตรอง ถ้านำฝูงไปผิดทางว้ายข้ามในค้ำที่ไม่สมควรข้าม ก็พาโคทั้งฝูงไปจมน้ำตายทั้งหมด

แต่โคจำฝูงผู้มีปัญญาก็จะนำฝูงว้ายข้ามในค้ำที่ควรข้าม ก็พาโคทั้งฝูงรอดชีวิตได้ทั้งหมด

สมาธิ B บัวไม่ให้ช้ำ น้ำไม่ให้ขุ่น ไม่ต่อต้าน ปฏิฆะต่อผู้ใด ทำในส่วนของเราไปเรื่อยๆ เจ้าคะ สาธุ โสวๆอโหสิๆ เจ้าคะ

ในธัมมิกสูตร ทรงตรัสว่า “สมัยใดผู้นำบ้านเมือง ไม่อยู่ในธรรม เจ้าหน้าที่พนักงานบริหารบ้านเมือง ก็ไม่อยู่ในธรรม-พระสงฆ์นักพรต นักบวช-คนชาวเมือง-ชนบทก็จะไม่อยู่ในธรรม-ดาวนักษัตรเดินผิดทาง-ลมเดินผิดทาง-เทวดากำเริบ-ฤดูเดือนปีอาเพศ-ฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล-พืชพันธุ์ธัญญาหารแลผลไม่สุกไม่พร้อมกัน-มนุษย์อายุน้อยลง-มีโรคมาก”

เคยยกเอาพระพุทธวจนะ ที่ทรงตรัสว่า “คนดื่มยาพิษตาย ตกนรกเพียงครั้งเดียว แต่คนมีฉันทิภูฏี นำพระสังฆธรรมคำสอนมากล่าวดูไม่ตรง พุทธประสงค์ คนมีฉันทิภูฏีเหล่านั้น ย่อมตกนรกถึงโกฏกัป”

คนมีजातिภูมิตนเดียวตกรคนเดียว แต่คนมีหน้าที่เผยแพร่สั่งสอนคนเป็นอันมาก สามารถทำร้ายทำลายยิ่งมากทวีคูณเหลือคณานับได้

แต่ถ้าหากผู้นำบ้านเมืองและผู้มีหน้าที่ปกครองบ้านเมือง-พระสงฆ์ นักพรตนักบวช อยู่ในธรรม มีสัมมาทิฐิ ก็จะนำและปกครองบ้านเมือง สงบร่มเย็นเป็นสุขดังที่ทรงตรัสไว้ในธัมมิกสูตร

สมาธิก B จันทนกลับไปสอนเด็กๆ เด็กในวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันหน้าเจ้าคะ

เพราะศาสนจักร ย่อมจะต้องได้รับความอนุเคราะห์ปกป้องคุ้มครองจากฝ่ายอาณาจักร เพียงแค่ออกกฎหมายห้ามพระนักบวชอยู่ในป่าเสียแล้ว พระศาสนาก็อยู่ไม่ได้ ลำพังวัดวาในเมืองจะสืบทอดต่อพระศาสนาได้ละหรือ?

สมาธิก B งานนี้มัดสู้กับยักษ์เลยเจ้าคะ

ทำแบบพระพุทธร่องค์ทรงแสดงไว้เจ้าคะ ปากตอปาก ทำไปไม่หยุด ไม่จืด ไม่ปฏิเสธ โนม้เข้ามาก่อน เจ้าคะ

ทำอย่างองค์พระปฐม โปรดสรรพสัตว์ไม่เคยหยุด หรือเลิกลาเจ้าคะ

ปณิธานแห่งองค์พุทธะ-มหาพุทธะ พระอรหันต์-มหาอรหันต์ หรือ พระอรหันต์โพธิสัตว์-มหาโพธิสัตว์ ก็ตาม แต่ละพระองค์ท่านก็มีปณิธานแตกต่างกัน

ดังที่ได้มีผู้รู้แยกเป็น ศรัทธา-วิริยา-ปัญญาธิกะ การบำเพ็ญและลีลาการโปรดสังสารวัฏก็แตกต่างกัน อนุสัยประจำธาตุขันธ์ก็ต่างกัน หรือ แม้แต่ความเอตทัคคะเป็นเลิศเฉพาะทางก็แตกต่างกัน แล้วแต่ละพระองค์ก็แบ่งภาคส่วนของแต่ละพระองค์ออกไปอีก

อาจเปรียบเหมือนหมอที่จบแพทย์นั้นแหละ ลีลาการรักษาใช้ก็

แตกต่างกันไป

สมาชิก B ยถาสติ ยถาพลัง ลักแต่ว่า ทำๆไป ไม่หยุดเจ้าคะ
อนิจจัง อนัตตา ไปตามกำลังเจ้าคะ

น้ำซึมบ่อทราย ลักวันก็เต็มเจ้าคะ

แต่ที่เห็นควรนำเอาไปสอนเด็กเล็กๆนี้ เห็นด้วยอย่างมาก เพราะ
ไม้อ่อนบารุงเลี้ยงได้ง่าย

สมาชิก B เริ่มที่ตัวเรา ลูกหลาน เพื่อนฝูง คนสนิท มิตรสหาย
ทำไปเรื่อยๆ ไม่มุ่งหวังตั้งจ้อง

สอนสมาธิธรรมชาติ-หยาดน้ำอุทิศบุญ เพียงเท่านี้อันสงฆ์ก็มาก
มหาศาลแล้ว

เมื่อ ๔๐ กว่าปีก่อน เคยได้ยินลูกๆเป็นเด็กอนุบาลร้องเพลงปีใหม่
ไม่รู้เพลงชื่ออะไร เนื้อร้องว่า “ความเกรงใจเป็นสมบัติของผู้ดี ลองดูสิ
เขาก็มีหัวใจ เกิดเป็นคนถ้าหากไม่เกรงใจใคร คนนั้นไซ้ไร้คุณธรรมประจำ
ตนนา”

ผู้ใหญ่ฟังแล้วอึ้ง.. น้ำตาซึม เด็กสอนผู้ใหญ่ก็ได้ด้วย!

น่าจะเอามาเปิดตามสถานีวิทย์-ทีวี ให้เด็กร้องให้ผู้ใหญ่ฟังทุกวันๆ
ละหลายๆ เวลา

“หนังสือสมบัติผู้ดี” แต่งโดยอดีตกรม.ศึกษาธิการ เป็นบิดาของ
มล. ปิ่น มาลากุล ควรนำเอามาบรรจุไว้ในหลักสูตรตั้งแต่ประถม-มัธยม-
อุดมศึกษา ได้นำเอามาพิมพ์ไว้ในหนังสือชุด “มนุษย์เกิดมาทำไม? เล่ม ๑๑
ตอนวินัยพระ-วินัยคน” หนังสือชุดนี้ได้มอบให้สถานธรรมทานบางรัก
สี่พระยา ซอยสันติภาพ ของคุณนัยรัตน์ ลภัสเศรษฐศิริ พิมพ์แจกเป็น
ธรรมทาน โทร.๐๒-๒๖๘๘๕๐๕

การไม่ติดยึด นี่เนื้อหาปรมัตถ์ไม่มีธรรมใดสูงกว่าวิมุตติอีกแล้ว

ให้นอกบาปเหนือบุญ ไร้ร่องรอยๆๆ อนัตตาๆๆๆ
สันตติมหาอำมาตย์เฝ้าอยู่บนคอช้างบรรลुरुธรรมในวันที่พบพระ
พุทธะ ไปหาอ่าน ในเล่ม๑๕

ไปดูเรื่องอนันตริยกรรมเท่านั้น ที่ห้ามมรรคผลนิพพาน มี ๕ ข้อ
พุทธะ-พระธรรมคำสอน-พระอรหันต-บิดา-มารดา ถ้าทำร้าย-ฆ่า เป็น
อนันตริยกรรม

ที่นำสิกขา-ศึกษา “เมื่อเธอไม่ยึดถือขั้นในท่ามกลาง จักเป็นผู้ส่งบ
รรับเที่ยวไปฯ”

คือ ไม่ยึดกาย-จิต ธาตุขั้นก็ช่าง ก็ลักแต่ว่า ก็หลุด วิมุติขั้น
เป็นขั้นวิมุติ

ในท่ามกลาง นี่ก็ไม่สุดโต่งทางไหน ไม่ตรงอะไร ไม่เลือกข้าง ไม่ตัด
สินพิพากพิชัยพิจารณา มันท่ามกลางอุเบกขา-ลักแต่ว่า-สูญญตตาไปแล้ว

๒๐๑๕.๑๐.๒๑ วันพุธ

นิพพาน-ว่าง แน่นนอนอยู่แล้ว ของมันเองอยู่แล้ว ไม่จัดเป็น
สถานะ-ไม่จัดเป็นสภาวะแม้アカ

นิพพาน-ว่างจากอัตตาตัวเรา-ของเรา นิพพาน-ไม่คอยอยู่-ไม่มี
“อยู่”

นิพพาน-ไม่มีความเห็นว่า “ว่าง-ไม่ว่าง” มันว่าง “ของมันเอง”
อนัตตาของมันเอง

เป็นเช่นนั้น “ตถตา-เช่นนั้นของมันเอง” ไร้ ว่างทั้ง-โล่งทั้ง ไร้
อัตตาทิวฐิโมหะผูกมัด

ไร้ยึด-ไร้สมมุติติดยึดเราเขา จึงว่าง ว่างจากทุกข์ นิพพาน ไร้ติด
ยึดตัวตน-ตัวคอยอยู่

ตัวคอยอยู่ ยังมีห่วง-ยังซ่อนความมุ่งหวังแบบเนียนๆ แบบเนียนเนียน

“จึงให้กว้างๆ กว้างขวางออกไป ไร้เขตไร้แดนฯ
กว้างใหญ่ไพศาลเกินกว่ามหาสมุทร ปล่อยาวตัวเราให้ว่างลง
มหาสมุทร ยังมีขอบเขต นิพพานกว้างกว่านั้น ที่สุดโลก-ว่างกว้างๆ
เกินอธิบาย

ที่สุดแห่งโลกทวารหก ตา หู ฯลฯ ท่ามกลางที่สุดของที่สุดโลก
ทวารหก”

ท่ามกลางความสงบระงับ ไม่ยึดเอาอะไรสักอย่าง
อนิจจัง-อนัตตา มันยึดไม่ได้ ทฤษฎีความคิดความเห็นความหมาย
ก็ช่าง

ตามแต่เรื่องของมัน มันเกิดจากจิตมันก็คืนสู่จิต มันก็ของมันเอง
เห็น ได้ยินฯ แบบไม่-ให้มันนิโรธ-มันดับของมันเอง!

พระอาจารย์: “ขอความหลงจงอย่าได้มีแต่ท่านผู้อ่านทุกๆ ท่านเลย
เจ้าข้าฯ”

หลงที่ ๑. คือ ขอให้วันนี้สติใส

หลงที่ ๒. ขอให้ทุกท่านมีรัก-ความสุข-ความรัก-ความสำเร็จ

หลงที่ ๓. ชีวิตนั้นมีค่า สำหรับคนที่รู้จักค่าของชีวิต

หลงที่ ๔. ใช่ว่าจะยกตัวเอง..คนแรกคือตัวเราเอง เตือนตัวเองก่อน

จากสายธารแห่งธรรม

หลงที่ ๓. มาจาก สุขใหม่หัวใจเดิม-ดำรง พิณกุล

ส่วนหลง ๑-๒ มีภาพนิรนามไม่มีที่มา

**สมาธิ B สรรพสิ่งใดๆ ล้วนแต่ไร้ค่าไร้ราคา อนิจจังอนัตตา
ปล่อยๆ ไป โสวๆอโหสิฯ**

วัน เดือน ปี เป็นสมมติ

ความปรารถนา เป็น ตัณหาแม้แต่ปรารถนาดี ก็ เป็นตัณหา
อนัตตายึดเอา ถือเอาไม่ได้เจ้าคะ ชีวิตนี้ ไร้ค่า ไร้ราคา ปล่อยวาง
ทุกซัง อนิจจัง อนัตตา ลึกแต่ว่า มองๆเฟินๆ ละแล้ว เลยผ่าน
ปล่อยๆ

พระอาจารย์: เพื่อนสมาชิกทุกท่าน อ่านแล้ว มีเนื้อหาสังฆธรรม
 คำสอนนิพพานแห่งพุทธะบ้างหรือไม่ ตรงกับอนิจจัง-ทุกซัง-อนัตตาบ้าง
 หรือไม่ ปล่อยวาง-ลึกแต่ว่าพระพาหิยะฯ อยู่ตรงไหนบ้างหรือไม่ ช่วยกัน
 แร่ธรรมทาน

บอกธงไว้ว่า หลง คือ ไม่ใช่สังฆธรรมนิพพาน-มีอัตตาตัวตนไม่
 อนัตตา-ติดยึดอยู่กับทวิภาวะของคู่-วิพากวิจารย์วิจารณ์ให้ความเห็นความ
 หมายถึง-ไม่ตัดวิญญานขันธตัวเข้าไปรับรู้-มีมานะเปรียบเทียบว่าดีกว่าด้อย
 กว่าอยู่อีก

ความปรารถนา ทั้งทางโลก-ทางธรรม ล้วนหลงทั้งสิ้น ไม่นิพพาน
 เพราะไม่วางจากอัตตา ไม่อนัตตา

คนหลงชั้นดี ตายด้วยจิตมีโมหะความหลง ไม่ตื่นจำ้า ชั้นดี ถ้า
 คิดถึงลูกหลานจะไปเกิดในท้องหรือไปเกิดเป็นสัตว์เลื้อยหรือเดรัจฉานใน
 บ้านนั้น หรือเฝ้าสมบัติในบ้านตัวเอง มีมาแล้วครึ่งพุทธกาล พรหมณ์
 เศรษฐีชื่อ โตไทยยพรหมณ์ ชั้นดีรองคือเกิดเป็นเปรตห้วงหวงทรัพย์
 สมบัติ

คนหลงเล่นคอมพิวเตอร์ตาย หรือตายในสถานบันเทิงเรีงรรมณ์
 เกิดเป็นอสุรกายอยู่ตรงนั้น หรือถูกอุบัติเหตุตายตรงไหน เกิดเป็นอสุรกาย
 อยู่ที่ตรงนั้น ด้วยไม่เคยรู้ตื่น-ตื่นรู้ ไม่คุ้นชินอารมณ์ตื่นรู้มาก่อน ไม่เคย
 พุดอโหสิมาก่อน

สมาธิก B สาธุ โสวๆๆ อโหสิๆๆ กราบขอบพระคุณที่เมตตา
ชี้แนะ ชัดเกล่าในข้อธรรม เนื้อหาพระนิพพาน เจ้าคะ

ชั้นแล้วสุดขณะตายมีโหสปฏิบัติขัดเคืองขุ่นใจ ลงไปเกิดเป็นสัตว์นรก
ขอความไม่หลงงมงายเกิดมีแก่สรรพสัตว์ท.ทั่วสังสารวัฏ ด้วย ตื่นๆ
ตื่นโพล่ง โลงจ้ำ โพล่งทิ้ง-โลงทิ้ง กว้างๆ เปิดใจให้กว้างๆ มีเวทตากรุณ
ต่อความเดือดร้อนของสังสารวัฏ ปล่อยวางความเป็นตัวเราให้ว่างลง เกิดๆ
จงทอดส่ายตามองไปข้างหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ อย่างไร้ทิศทาง
และที่หมาย เปิดใจกว้างๆ ให้กว้างใหญ่ไพศาลฯ โพล่งๆ โพล่งทิ้ง-โลงทิ้งฯ
ขอให้มีส่วนแบ่งบุญข้าฯจงทั่วกัน สาธุโสวๆๆๆผายมือด้วยโสวๆๆ

สมาธิก: แสพภาพและข้อความ...เรื่องยารักษาใจ

อย่าเอาอะไรมารักษาอะไร ให้ไร้ๆ ใจไปนะ ไม่มีใจให้เอาอะไรมา
รักษา ไร้ร่องรอยไปนะ-อนัตตา ว่างแล้วจากอัตตา

เรื่องสอนให้ตื่นๆ ตื่นโพล่ง ตื่นจ้ำ ฯ นี่ให้เอาไว้ใช้ในวันที่จะตาย
ถ้าตายด้วยอนัตตาคิดผ่องใส-จ้ำ-ว่างสว่างสงบระงับก็พวงสัมพันธ์
พุทธะแล้ว ปิดอบายได้แน่นอนและไม่ต้องไปเกิดอีก

แต่ถ้าไม่ตื่นจ้านลำบาก มีวิบากเป็นที่ไปแล้ว ให้หยาดเทน้ำอโหสิ
มากๆ บ่อยๆ เนืองๆ

คนหนุ่มคนสาว ก็อย่าคิดว่าย่างแข็งแรง ยังไม่เจ็บป่วยไข้ ยังไม่ตาย
ชีวิตอนิจจังไม่แน่ ลองตื่นๆ จ้าๆเอาไว้ด้วย

เทน้ำอุทิศบุญอโหสิโสวๆๆ ให้ติดปากติดใจ เอาไว้ใช้ได้ทุก
เหตุการณ์ แม้ยามมีภัยคับขันโจรภัยอันตราย หรือหาวดกแล้วภูตผีปีศาจ
ใช้ “อโหสิโสวๆๆ มีส่วนบุญข้าฯทั่วกัน โสวๆๆ” ผายมือด้วย

“ตื่นๆจ้าๆ” นี่ เป็นเนื้อหาสัจธรรมนิพพานของการไม่ยึดติดใน
ตัณหาอุปาทาน มันดับทุกข์ถึงนิโรธมรรคไปแล้ว มันไร้ร่องรอยเจตนา

กรรม-ไร้อัตตา-อนัตตาไปแล้ว

“จงทอดสายตาออกไปข้างหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ อย่างไร้ทิศทาง และที่หมาย เปิดใจให้กว้างๆ แวดตาการรู้ต่อความเดือดร้อนของสรรพสัตว์สังสารวัฏ ปล่อยาวความเป็นตัวเราให้ว่างลง ฯ”

แล้วรำพึงเบาๆว่า “โอโหสิ ทุกอย่างโอโหสิ มีส่วนแห่งบุญซ้ำๆ จงทั่วกัน สาธุโสวๆ-โสวๆๆๆ”

สมาธิ M คำว่า “นิพพาน” เป็นคำกลางๆ ใช้ได้ทั่วไป แปลว่าดับ ใช้ได้กับพระอรหันต์ที่ยังมีชีวิตและเสียชีวิตแล้ว ส่วนปรินิพพาน ใช้กับท่านผู้ไม่มีชีวิต เพราะ ปริ-ศัพท์ แปลว่า รอบ ทัว หมดจด ปรินิพพาน จึงแปลว่า ดับรอบ คือไม่มีเหลือ ตรงกับคำว่า “อนุภาติเสสนิพพาน” (นิพพานของพระอรหันต์ที่ปรินิพพานแล้ว)

มีสมาธิภาพมีข้อความว่า “อภัยทานเป็นยารักษาใจ”

อภัยไม่ใช่ยาอะไร ไปรักษาอะไร อย่าให้มีใจที่จะต้องไปรักษาใดๆ ไป ใจก็สักแต่ว่า กายก็สักแต่ว่า เวทนา-จิต-ธรรม สติปัญญา สบาย ให้ลงสักแต่ว่า ทั้งหมดไม่ให้เหลือ ให้หลุดพ้นออกไปให้หมดทุกชั้น

อโหสิกรรม คือ วมุติกรรม หลุดพ้นทั้งผู้ให้-และถูกให้ ให้มันหลุดออกอย่างนี้ อย่าให้มีเหลืออย่าให้มีทั้งกระเจกและคนเข็ดกระเจก

อย่าให้มีคนรักษา และถูกรักษา ให้พ้นไปจากทวิของคู่ นิพพาน ไม่มีอัตตาของใคร

มีสมาธิภาพและข้อความ...

“แค่ผ่านแค่เห็น ถ้าไม่เข้าไปเป็นก็ไม่ทุกข์” มันช่างงุ่มง่าม ยังจะมีเข้า-ไม่เข้า ดีหรือไม่ได้อยู่อีก!

ผ่านก็ช่าง-เห็นก็ช่าง เห็น ก็สักแต่ว่าๆ ไม่ต้องพิจารณาซะก่อนว่านี่ ทุกข์นั้นฉันไม่เข้าไปเป็นหรือ มันยังมีคนเข้า-คนไม่เข้าอยู่นะ ช่างๆ นี่จับ

พลันปิปาพาหิยะสมุจเจทนะ มันเจ้าถ้อยร้อยกวีดูดีไพเราะหรือหวาน่าฟัง
เท่านั้นหรือก ออย่าให้คำอวดตานะ!

นิพพาน นี่ มันว่างจากอวดตา

ชีวิตร่างกาย-จิตใจ เป็นสิ่งสมมุติ อย่าให้คำราคามัน ราคาคือราคา
คือหน้าหนึ่งของตัวตน อย่าให้สมมุติบังวิมุตติ

อย่าเอาบัญญัติมาบังปรมัตถ์ ปรมัตถ์ ว่างๆ ไม่อยู่ในอำนาจ ไม่มี
ใครเป็นใหญ่จำเพาะตน

เมื่อวานเสนอหนังสือดีควรให้เด็กอ่าน ควรบรรจุหลักสูตรทั้ง
ประถม-มัธยม แม้ผู้ใหญ่ก็ควร ชื่อ “สมบัติผู้ดี” ประพันธ์โดย มหาอำมาตย์
เอก เจ้าพระยาพระเสด็จสุเรนทราธิบดี นามเดิม มรว.เปี่ยม มาลากุล อดีต
เสนาบดีกระทรวงธรรมการ(กระทรวงศึกษาธิการปัจจุบัน)

เนื้อหาดีรากฐานคำมูลจากพระพุทธศาสนา แต่งขึ้นเมื่อ พ.ศ.
๒๔๕๕ อ่านง่าย-เข้าใจง่าย มี ๑๐ ภาค จากจริยาหยาบไปจนถึงละเอียด-
ใจดี-ซื่อตรง-ไม่เห็นแก่ตัว-สุจริตซื่อตรงๆ ควรหาอ่าน

ได้นำเอาพิมพ์ไว้ในหนังสือมนุษย์ฯ เล่ม ๑๑ ว่าด้วยพระวินัยเชิง
แนวปฏิบัติ (วินัยพระ-วินัยคน) ขอไปได้ที่คุณณัยรัตน์ โทร.๐๒-๒๖๘-๑๕๐๕
๐๘๙-๘๑๑-๔๔๓๗

“ถ้าผู้นำรัฐตั้งอยู่ในธรรม รัฐทั้งหมดดย่อมอยู่เป็นสุข

ถ้าผู้เป็นใหญ่ประพฤติธรรม ประชาชนที่เหลือก็เป็นอันไม่ต้อง
กล่าวถึง

ถ้าโค่นำฝูงไปตรง โคทั้งหมดดย่อมว่ายตรงไปตาม ฉันทิ ในหมู่
มนุษย์ก็ฉันทิ” จากธัมมิกสูตร ๒๑-๘๘

“อานนท์ เราจักขนาบแล้วขนาบอีก-เราจักชี้โทษแล้วชี้โทษอีก ไม่มี
หยุด ผู้ใดมีมรรคผลแก่ณสาร ผู้นั้นจักทนอยู่ได้” จากพระไตร เล่ม๑๔-๒๔๕

“ความมองผู้มีปัญญาที่คอยชี้โทษ-คอยกล่าวคำขนาบอยู่ คนนั้นแหละเป็นผู้ชี้มุมทรัพย์ควรคบหาอย่ามีแต่ดีทำเดียว ไม่มีเลวเลย”-พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕-๒๕-๑๖

“นิพพาน ว่าง-อันโลก ที่สุดแห่งโลกว่างเปล่าเพราะว่างเปล่าจากอิตตาตัวตน-จากของๆตน” จากสุญญสูตร ๑๘-๕๖

“จักขุสัมผัสสว่างเปล่า-มโนวิญญาณว่างเปล่า ฯลฯ”

“สุข-ทุกข์-อทุกข์มสุขเวทนา ว่างเปล่าจากตน หรือจากของๆตนฯ”

คนหลงไปเกิดในอบาย เป็นวิบาก คือลำบาก

คนหลงไปเกิดเทวโลก-พรหมโลก ก็เป็นวิบาก คือลำบากเหมือนกัน ไม่หลุดพ้นการเกิด!

กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ก็วิบากลำบากเหมือนกัน เพราะยังไม่หลุดพ้น แต่วาระโอกาสหลุดพ้นนั้นมีอยู่

พระพุทธองค์ ทรงพระมหากรุณาคุณไม่มีประมาณ ทรงประทานสังฆธรรมคำสอนนิพพานให้หลุดพ้นจากการเกิดเสียได้ ด้วย “ความว่างเปล่าจากอิตตาตัวตน-และของๆตน”

ตื่นๆ จ้าๆ ฯ นี่ ว่างเปล่าออกไปจากตัวตนกาย-จิตแล้วนะ!

“ดูจตะวันส่องสว่างกลางเวหาหาว ฉะนั้น”

ให้ “ดูจุดดอกไม้บานร่วงหล่นโรยกลีบละอองเกสรเรณูไม่เหลืออิตตา”

ให้ดูจ “ทอดสายตาออกไปข้างหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ อย่างไม่ไร้ทิศทางและที่หมาย เปิดใจให้กว้างใหญ่ไพศาลเกินกว่ามหาสมุทร แวดตาการดูต่อสรรพสัตว์สังสารวัฏ”

“ปล่อยวางความเป็นเรา ให้ว่างลง ฯ”

โลวๆๆๆ จงมีส่วนบุญข้าฯจงทั่วกัน สาธุโลวๆๆ-ผายมือด้วย

“อาหนันท์ เราจักขนาบแล้วขนาบอีก-เราจักชี้โทษแล้วชี้โทษอีก ไม่มี

หยุด ผู้ใดมีมรรคผลแก่ณสาร ผู้นั้นจักทนอยู่ได้”

“ถ้าโค่นำฝูงไปตรง โคทั้งหมดดย่อมว่ายตรงไปตาม ฉันใด ในหมู่ มนุษย์ก็ฉันนั้น”

ก่อนดึกคืนนี้ จะวิวิธนาเรื่องมงคลมี ๓๘ รู้ไว้แก้หลง

พุทธะ ท่านตอบคำถามเทพองค์หนึ่งลงมาถามมงคลอันสูงสุด มนุษย์เหวตาเถียงกันอยู่นานถึง ๑๒ ปี ว่าอะไรหนอเป็นมงคล?

ทรงตรัส “ความไม่คับพล+คับขันติด-บูชาคนที่ควรบูชา-นี้เป็น มงคลสูงสุด

อยู่ในถิ่นอันสมควร-ความเป็นผู้ทำบุญไว้แล้วแต่กาลก่อน-ตั้งตน ไว้ชอบ-เป็นมงคลสูงสุด

ความได้ฟังมาก-มีศิลปะศาสตร์-มีวินัย-มีวาจาสุภาสิต-เป็นมงคล สูงสุด

เลี้ยงดูมารดาบิดา-สงเคราะห์ลูกเมีย-การงานไม่อาภูล-เป็นมงคล สูงสุด

มีทานการให้-ประพฤติธรรม-สงเคราะห์ญาติ-ทำการงานที่ไม่มีมี โทษ-เป็นมงคลสูงสุด

ละเว้นบาป-ไม่เสพของมีนเมา-ไม่ตั้งอยู่ในความประมาท-เป็นมงคล สูงสุด

เคารพอ่อนน้อม-ไม่พองลม-สันโดษยินดีในสิ่งที่มี-รู้จักกตัญญู-ฟัง ธรรมตามกาล-เป็นมงคลสูงสุด

มีขันติ-ว่าง่ายสอนง่าย-พบเห็นสมณะผู้สงบ-สนทนาธรรมในกาล สมควร-เป็นมงคลสูงสุด

เพียรเพากิเลส-ประพฤติพรหมจรรย์-เห็นแจ้งชัดอริยสัจ-แจ้งใจใน นิพพาน-เป็นมงคลสูงสุด

ไม่หวั่นไหวในโลกธรรมแปด(เปื้อน)-จิตไม่โศก-จิตปราศจากธุลี-จิตเกษม-เป็นมงคลสูงสุด

ทรงตรัสสอน โดยเริ่มต้นจากธรรมะประจำโลก ลำดับไปจนถึงโลกุตรธรรมนิพพาน ทำนองเดียวกับ”อนุบุพพิกกา ๕ ทาน-ศีล-สวรรค์-โทษของกาม-เนกขัมมะออกบวช” ทั้งนี้ก็คล้ายตามอุปนิสัยคนในสมัยนั้น นับถือพรหมณ์มาก่อน

พระสงฆ์จะนำเอาไปสวดในงานทำบุญบ้านหรืองานมงคล รู้แล้วจะสวดเองก็ได้

๒๐๑๕.๑๐.๒๒ วันพฤหัสบดี

เรื่องนิมนต์พระไปงานมงคลทำบุญบ้าน ครึ่งพุทธกาลนิยมนิมนต์ตั้งแต่ ๔ รูปขึ้นไปเป็น ๘ หรือ ๑๒ หรือ ๑๖ ตามฐานะ แม้เพียง ๔ องค์ก็เป็นมงคลแล้ว สมัยนี้กลับไม่นิยม เพราะเริ่มมีมาแต่ครั้งสมัยอยุธยา นิมนต์พระ ๔ รูปไปสวดงานศพ จึงได้เปลี่ยนมาเป็นการมงคลต้อง ๙ (เก้า) องค์

รู้ไว้กันหลง จะไม่นิมนต์พระไปทำบุญที่บ้านที่ไม่เป็นไร สวดมงคล ๓๘ ซะเองก็ได้

แล้วนำเอามาใช้ในชีวิตซะเองด้วย!

ท่านเพียงบอกว่า มงคลสูงสุดมี ๓๘ แต่ไม่ได้บอกว่าจะต้องทำทุกข้อ แต่ก็นั่นแหละ ถ้าหากได้เคยทำบุญกุศลความดีไว้แล้วแต่ก่อนเป็น “บุพเพกตบุญญาตา” มาแต่อดีตชาติก่อนๆ สัมมาแล้ว มาชาตินี้ก็ไม่ต้องทำมากหรือทั้งหมด ดุจเต็มน้ำใส่ตุ่มที่เกือบเต็มแล้ว

สมาธิ B หลวงตาจำ เคยสอนไว้ว่า “สักแต่ว่า” นี่รวมไว้หมดแล้ว อริยะสัจ ๔ หัวใจพระศาสนา กฎไตรลักษณ์ มรรค ๘ ตัณหา ๑๒

หน้า มงคล ๓๘ “สักแต่ว่าอย่างเดียวจบ” เจ้าค่ะ

ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีกแล้ว เจ้าค่ะ

ทรงสอนเลือกตามจริตคน ทรงมีญาณทั้งสิบ “ทศพลญาณ” หยั่งรู้ฐานะการโปรดสอนให้เห็นแจ้งในธรรมแตกต่างกัน เช่น สอนนักบวชชฎิลหนึ่งพันกับสามองค์ด้วยพระสูตรว่าด้วยของร้อน “อาทิตตฯ” เพราะชฎิลบูชาไฟ

ส่วน พระยสะกุลบุตรกับสหายรวม ๕๕ องค์และพ่อกับแม่และภรรยา เป็นเศรษฐี ทรงสอนไปตามลำดับ ทาน-ศีล-สวรรค์-โทษของกามบนสวรรค์-และสุดท้ายเนกขัมมะให้ออกบวชคืองดเว้นกามกามคุณห้า มีรูป เสียง ๖ อันน่าพอใจ ฯลฯ

ส่วนท่านพาหิยะ ท่านไม่ยึดถือ ท่านสอนสมุจเฉทเด็ดขาดจับปล้น ด้วย “สักแต่ว่า” ขิปปาภิญญา นี่ท่านรู้ด้วยฐานาฐานะญาณ-นานาธาตุญาณของคนฟังแล้วจะบรรลุด้วยบทใด

อย่างไรก็ตาม ถ้ากรรมเก่าอันเป็นวิบากเบาบางด้วยอโหสิกรรมบ่อยๆเนืองๆ เวลาและโอกาสจะเลื่อนเร็วขึ้นเป็นปาฏิหาริย์ด้วยบุญญฤทธิ์-พระพุทธานุภาพ-อานุภาพ-เทวานุภาพ โอกาสที่จะล่วงเป็นสมุจเฉทย่อมมีมากเป็นอัศจรรย์ได้ง่ายทีเดียว

สาธุสวๆๆ โสวแล้วนะ โสวๆๆๆ ขอให้มีส่วนแห่งบุญข้าฯจกทั่วกันๆตลอดไป

เนื้อหาคำสอนแห่งองค์พุทธะ คือ ความไม่ยึดติด ได้แก่ความว่างไม่เกี่ยวกับรูปสรีระ ไม่ใช่รูปนาม

แม้จะได้จับชายฉกรร ก็นั่งไม่เชื่อว่าได้เห็นพระพุทธรเจ้า

แต่ทรงตรัสว่า “ผู้ใดเห็นความไม่ยึดติด นั่นแหละชื่อว่าได้เห็นเรา

ตถาคต”

ความไม่ยึดติด คือเนื้อหาแห่งพระสังฆธรรมนิพพาน ได้แก่ความว่าง ที่ว่างอยู่เองแล้ว

พระพุทธองค์จะตรัสรู้-ปรินิพพานหรือไม่ก็ตาม แต่เนื้อหา นิพพาน แห่งการไม่ยึดติดก็คงยังมีอยู่อย่างนั้น

ธาตุขันธ์เพียงอุปโลกน์ดำรงขึ้นมาใช้แล้วปล่อยวาง เพราะเป็นของหนัก ไม่มีความสำคัญเป็นแก่นสารสาระอะไร

ความเป็นแก่นวิมุติจากธาตุขันธ์คือนิพพานความไม่ยึดติด ไม่เกี่ยวกับรูปนามธาตุ ๔ ดินน้ำลมไฟหรือสถานที่หรือสภาวะใดๆ นั่นคือความว่าง อันไม่เกิดไม่ตายเป็นอมตะอยู่แล้ว

นิพพาน ไม่เนื่องด้วยกาย-ไม่เกี่ยวกับจิต ไม่เกี่ยวเนื่องกับเวลา ไม่อยู่ในฐานะเปลี่ยนแปลงอะไร ไม่หวั่นไหวกับอะไร มันนอกเหนือ

นิพพาน ไม่มีเข้า-ไม่มีออกอะไร ไม่มีการถึงไม่ถึงอะไร มันว่าง

ความว่าง-ไม่มีอะไร ว่างจากความรู้สึกอัตตาตัวตน-อนัตตา

ว่าง ไร้ขอบเขต-ไร้ร่องรอยรู้สึกนึกคิด..ไร้กรรมไร้ธรรม-นอกเหนือธรรม-ยิ่งกว่าธรรม โลกุตระธรรม-ไม่ยึดติด คือ ว่าง

รู้เห็น-ได้ยินฯ รับรู้รับทราบ-คิดนึกฯ ไม่มีเราในนั้น

“จงทอดสายตาออกไปข้างหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ อย่างไร้ทิศทาง และที่หมาย เปิดใจให้กว้างๆ แวดตากรุณต่อความเดือดร้อนของสรรพสัตว์สังสารวัฏ ปล่อยวางความเป็นตัวเราให้ว่างลง ฯ” ว่าง-ไม่มีเราในนั้น!

มันไม่เกี่ยวกับความเพียรหรือไม่เพียร ไม่ต้องพยายามไปเจริญอะไรปฏิบัติอะไร-มันจบอยู่แล้ว-มันว่างอยู่แล้ว-ไม่ยึดติดกันอยู่แล้ว

ไม่ติด-ไม่หลุด ไม่แบกเสียก่อนแล้วจึงค่อยวาง แต่มันวางอยู่เองแล้ว!

นิพพาน ว่างของมันเองอยู่แล้ว! ไม่เริ่ม-ไม่จบ แต่จบทันที ที่ไม่ต้องเริ่ม

พระอนาวรญาณ-ทศพลญาณ เป็นฐานะญาณมีเฉพาะแต่สัมมาสัมพุทธานั้น

ส่วนสาวกสังโฆ-สาวกภูมิ จะมีได้ด้วยกรรมสัมพันธ์ในวาสนาบารมี ปุพเพตปญญาตากับครูบาอาจารย์ที่เคยเกื้อกูลมาแต่อดีตเท่านั้น ไม่อาจบรรลุได้ด้วยตนเอง

มีเพื่อนสมาธิกงสัยถามว่า “ตามที่สอนให้ตื่นๆ จ้าๆอะไรนี่ เป็นอย่างไร? เอาคำสอนนี้มาจากตำราอะไร เล่มไหน ไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน สงสัยว่าจะบิดนรกอบายภูมิได้จริงหรือ?”

ขอเชิญท่านสมาธิกแสดงความเห็นแชร์ธรรมทานกันหน่อย เชิญเจ้าสมาธิก B ตำราเล่มไหนไม่ทราบ ทราบแต่ว่าเป็นพระสังฆธรรมเนื้อพระนิพพาน

ไร้ คือ ไร้ตัวตน คืออนัตตาจ้า คือ จิตใจผ่องแผ้ว

ทุกขัง อนิจจัง อนัตตาทำความดี ละเว้นความชั่ว ทำจิตใจให้ผ่องแผ้ว

พุทธร คือ ตื่นตื่นแล้ว จ้าแล้ว ไร้แล้ว ก็ไม่หลง ไม่ทำให้ตัวเองลำบาก

ทุกอย่างที่กล่าวมาแล้ว ตรงตามพระสังฆธรรมเนื้อหาพระนิพพานทั้งหมดทั้งสิ้น หลงตาจ้าท่านสอนมาเจ้าคะ

ทรงตรัสว่า “มนุษย์เกิดมาด้วยความหลง หลงสร้างกรรม-แล้วหลงไปเสวยวิบากกรรม แล้วๆ เล่าๆไม่จบไม่สิ้นๆ ทรงสอนให้หยุดหลงเสีย ด้วยหยุดสร้าง-หยุดเสวยวิบากกรรม”

ทรงตรัสว่า “เจตนาเป็นตัวกรรม” จึงให้หยุดหลง ที่การหยุดเจตนาหยุดเจตนาหยุดหลงด้วย “ตื่นๆ ตื่นโพล่งโลงจ้้า” นี้ หลุดออกไปจากตัวหลงตัวเจตนาไปแล้ว กรรมวิบากอะไรไม่มีแล้ว นี่เป็นการหยุดกรรม

หยุดเกิดเป็นสมุจเฉตเด็ดขาดฉับพลัน

“ตื่นๆ..ตื่นโพล่งโพล่งจ๋า กว้างขวางกว้างไกลไร้ขอบเขต สว่างไสวไร้ขอบเขตคิดนึกๆ” นี่คือการจบหลงจบกรรมจบวิบาก ไร้คิดนึกนี้ไม่เป็นโมหกรรม กายกรรม-วจีกรรมก็เกิดมีไม่ได้ นี่จบทุกกรรมไม่เกิดอีก

หลงรู้หลงเจตนาทำกรรมนี้ เป็นต้นหาเป็นสมุทัย คือเหตุแห่งทุกข์ดับทุกข์จึงทรงให้ดับที่เหตุ เหตุก็คือโมหะอวิชชาเจตนาต้นหาอุปาทาน

ดับต้นหา ก็นิโรธมรรคฉับพลันทันที จบอริยสัจทั้ง ๔ เรียกว่าจบมรรค-จบผลฉับพลันทันที

ซึ่งตรงลงกันได้กับความในพระไตรปิฎกทั้งสามได้แก่ พระวินัยว่า “ธรรมใดเกิดแต่เหตุ ทรงตรัสเหตุและความดับเหตุ มีปรกติทรงตรัสสอน เช่นนี้เป็นส่วนมาก”

ในพระสูตรหรือพระสูตรตันตปิฎก ทรงตรัสไว้หลายเรื่อง เช่น “กรรมดำกรรมาชว มิวินาชา วิบากชา ไม่สิ้นกรรม แต่กรรมไม่ดำไม่ชา มิวินาชาไม่ดำไม่ชา ย่อมเป็นไปเพื่อความสิ้นกรรม”

เสขะปฏิบัติาสูต “เห็น ได้ยิน ฯ ไม่ถือเอานิมิต-อนุพยัญชนะ ฯ” พาหิยสูต “เห็น ได้ยิน ฯ ให้ลักแต่ว่า ฯ” เวสาลีสูต “เมื่อไม่ยึดติด ย่อมอ่อนนิพพานฯ”

พระอภิธรรม - “สัพเพ สังขารา อนิจจา สัพเพธัมมา อนัตตาติฯ สังขารทั้งหลายไม่เที่ยง ธรรมทั้งหลายทั้งปวงไม่ใช่ตัวตน”

สรุปทั้งสามปิฎก คือพระไตรปิฎก รวมลงสู่เนื้อหาพระสังฆธรรมนิพพาน คือ “ความไม่ติดยึด (อนุปาทาโนฯ)” ไม่ติดยึดเสียด้วย “ตื่นๆ..จ๋าๆ..” นั่นเอง

ได้นำเอามาย่อยใส่แคปซูลให้ท่านได้กลืนง่ายๆ ฉับพลันทันที ไม่มี

สอนที่ไหน?

แต่ได้นำเอาคำสอนดั้งเดิมของพระสัมมาสัมพุทธะที่สูญหายไปเนิ่นนาน กลับมาคืนสู่พุทธบริษัททั้งหลาย จึงขอเชิญชวนได้ชิมรสอมตะธรรมเถิด

คำสอนเนื้อหาพระสัจธรรมพันทุกข์ คือ ความไม่ยึดติด-ความปล่อยวาง-ความตื่นคลายสละออกจากอึดติดตัวตนอันเป็นความหลง ความไม่ยึดติดตัวรู้-ไม่ติดตามรู้-ตัดชะรู้-จึงตรัสรู้

แม้ถ้าหากว่า ยังไม่ตรัสรู้ตามองค์พุทธะอรหันต์ได้ในชาตินี้ ยังต้องเกิดอีก ท่านก็ได้คุ้นเคยอยู่กับไม่หลงเป็นนิสัยปัจจัยติดไป จะได้หลงน้อยลงหรือไม่หลง และนิพพานในชาติต่อไป

จึงให้วางใจให้เป็นให้อยู่กับความไม่หลงด้วย “..ตื่นๆ จำๆ ฯ” ให้คุ้นเคยเอาไว้ แล้วหยาดน้ำอุทิศบุญ-ขมากรรมอยู่เนืองๆ

เห็น ได้ยิน ฯ ก็ให้ตื่นๆ จำๆ ออกไป ให้โพลงระออกไป กว้างๆ ไกลๆ

เห็นคน ให้เลยคนออกไป เห็นคนภูเขาดันไม้ ให้เลยๆ คนภูเขา ต้นไม้ออกไป กว้างๆ

ให้ท่ามกลาง ไม่ตรงอะไร-ไม่เลือกอะไร ไม่ต้องสังเกตุชะก่อน-ดูชะก่อน-รู้ชะก่อน ก็ไม่ต้อง

ให้มันไร้อึดติดเจตนากรรมออกไป ไม่ต้องให้ความคิดความเห็น ความหมาย

ไม่วิพากษา-ไม่ตัดสิน-ไม่ปรุงแต่ง-ไม่เลือกข้าง ปล่อยวางความเป็นตัวเราให้ว่างลง!

ขอความสว่างไสวในสัจธรรมนิพพานว่างไร้อึดติดเจตนากรรม จงมีแต่ทุกท่าน

นิพพาน ว่างจากตัวเรา-ของเรา ว่างๆ จากอึดติด ไม่มีเราในเห็น-

‘ไม่มีเราในได้ยีนฯ

สักแต่ว่า... รับรู้รับทราบ ก็สักแต่ว่า... ไร้ๆ เลยๆ เฝินๆเลยไป

คำวันนี้ มีเพื่อนสมาชิกท่านหนึ่ง มาปรึกษาว่า ฟังพระธรรมในไลน์มาได้สักสัปดาห์ พอเข้าใจเนื้อหาในพหุพจน์ แต่ตนมีกิจการธุรกิจโรงงานผลิตชิ้นกระทาส่งตลาดวันละ ๑ ล้านฟอง มีคนงานกว่าร้อยคนบนพื้นที่ ๓๐๐ ไร่ รายได้สุทธิเดือนละเฉลี่ย ๑๐ ล้านบาท แต่ต้องฆ่านกส่งตลาดด้วยวิธีบาปแต่ก็ยังเลิกกิจการไม่ได้ ต้องเลี้ยงดูคนงานกว่าร้อยคน อยากเลิกแต่ก็เสียดายรายได้กำลังลงตัวไม่มีปัญหา การดำเนินงานกำลังรุ่งเรืองดีและทำมาสิบกว่าปีแล้วเลิกยาก แต่ก็คิดไม่ตก เขามาปรึกษาท่าน จะแนะนำเพื่อนคนนี้อย่างไร ถ้าเป็นท่านจะคิดตัดสินใจอย่างไร? เขาก็ทำบุญปีละหลายล้านอยู่นะ อุทิศให้สัตว์ที่ฆ่าเสมอๆไม่ขาด ขอเชิญשרธรรมทาน ขอเชิญนะ

สมาชิก U ถ้าเป็นลูก ชนัธลูกันจะไม่เอามาภาระของจิตค่ามีหน้าที่ทำก็ทำไป ทำกรรมชั่วก็รับไป ก็ทุกข์อันเกิดจากกรรมนั้นมันมีที่ชนัธ ไม่เกี่ยวกับเรานี้คะ เพราะเราคือจิตค่า

สมาชิก B นิพพาน ไม่มีนรก สวรรค์ หรือ โลกมนุษย์

ทุกอย่างเกิดไปตามเหตุและปัจจัยของมัน เจ้าของกิจการกับสัตว์เหล่านั้นมีวิบากต่อกัน แนะนำท่านเจ้าของกิจการว่าควร ขอขมากรรมบทใหญ่ กรวดน้ำ ขอโหสิกรรม แผ่บุญไปเรื่อยๆ ทำไปเรื่อยๆเดี๋ยวมันก็เปลี่ยนแปลงไปเอง ตามกฎของอนิจจัง เจ้าคะ หยุดที่ตัวเราก่อน เจ้าคะ

ส่วนคนงานอีกหลายๆชีวิต เราต้องปล่อยวางพวกเขาไป ถ้ายึดเขาไว้ก็จะมีแต่พากันสร้างวิบากไม่สิ้นเจ้าคะ

เริ่มละ เริ่มโหสิกรรม ตั้งแต่เดี๋ยวนี้ เวลานี้เลย แล้วทุกอย่างจะจบของมันเอง เจ้าคะ

“จงทอดสายตาออกไปข้างหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ อย่างไร้ทิศทาง และที่หมาย เปิดใจให้กว้างๆ แวดตากรุณาต่อความเดือดร้อนของสรรพ สัตว์สังสารวัฏ ปล่อยาววงความเป็นตัวเราให้ว่างลง ะ”

มนุษย์เรา ถ้าเข้าใจ “อนิจจัง” ธาตุผันแปร-ไม่หยุดนิ่ง มันสลาย คลายตัวของสรรพสิ่งสรรพธาตุ มันเสื่อมสลายไม่ยั่งยืน อนิจจัง ไม่แน่นอน-ชั่วคราว

ชีวิตก็ชั่วคราว ดูกี่วาระเป่าเข้าพักโรงแรม พักอยู่ชั่วคราวไม่นาน ก็จะต้องจากไป

“โลก คือ หมู่สัตว์ ไม่มีอะไรเป็นของตน จำต้องทิ้งสิ่งทั้งปวงไป”

“สรรพสิ่ง แม้ชีวิตก็ไม่อยู่ในอำนาจ ไม่เป็นใหญ่จำเพาะตน”

“เมื่อความตายมาถึง บุตรทั้งหลายและญาติเพื่อนพ้อง ก็ไม่อาจต้านทานได้”

ถ้าเข้าใจเห็นแจ้งในสังขาร อนิจจัง-อนัตตา ก็จะไม่เป็นคนหลง ก็จะยุติเหตุแห่งความหลงเสียได้

แต่อะไรหนอ ปิดบังสัตว์อยู่ ?

สมาธิก U อวิชชาคะ แม้แต่วิชชาเกิดขึ้นแล้ว หากยึดในวิชชา นั้น วิชชาที่ปิดกั้นจิตดวงนี้ออกจากนิพพานคะ

๒๐๑๕.๑๐.๒๔ วันเสาร์

หลวงตาเจ้า มีดำริจะทดลองจัดนาร่องแก่เยาวชนประมาณ ๑๐ คน เข้าฟังธรรมเช้า-เย็น ลัก ๑ เดือนปิดเทอมปลายปีนี้ มีใครสนใจสมัครได้ ตั้งแต่วันนี้ ถ้าเด็กเล็กจะเอาผู้ปกครองไปด้วยก็ได้

การคลายจิตเป็นเนื้อหาสังขาร ที่ไม่ยึดติดกับสรรพสิ่งใดๆใน

โลก ด้วยมันยึดกันไม่ติด มันไม่ยึดติดกัน มันไม่ติดยึดกัน ไม่ว่าโลกหรือธรรมก็เหมือนกัน

ตกอยู่ในอำนาจของ “อนิจจัง-ความเสื่อมสลาย-ความคลายตัวมันเอง-ความไม่ยึดติดกันอยู่แล้ว”

“การคลายจิต มิใช่ทำให้จิตให้คลาย แต่สรรพสิ่งมันคลายของมันเอง ปล่อยให้มันคลายตัวของสรรพสิ่งเอง”

ยอมรับกฎธรรมชาติข้อ-อนิจจัง ปล่อยให้มันคลายตัวของมันไปตามวาระอายุของมันเอง

วิบากกรรม-เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น รู้รส รู้สัมผัสกายหนาวร้อน รับรู้ที่ใจห้ามไม่ให้มันเกิดห้ามไม่ได้ เพราะเราได้ทำกรรมเอาไว้ วิบากอันเป็นผลจึงต้องเกิดมาให้สวຍผล

จึงให้ยอมรับทั้งสุขและทุกข์ จะเลือกข้างเอาแต่สุขไม่ได้ แม้สุขก็ไม่แน่แค่ชั่วคราว ทำใจเอาไว้ด้วยไม่ยุ่งยืม

ฉะนั้น ก็อย่าไปแบ่งแยกมันเสียเลยจะดีกว่า สุขก็ข้าง-ทุกข์ก็ข้าง คือ อย่าไปติดยึดมัน อย่าไปยึดมันทั้งสุขและทุกข์ นี่คือจบวิบาก-จบกรรม-จบการเกิดใหม่

ตรงกับคำว่า “ให้ท่ามกลาง” ไม่เลือกเอาข้างไหน ไม่ตรงอะไรไป ไม่สุดโต่งไปในปลายทั้งสอง ไม่สุดโต่งไปในข้างกามสุข และไม่สุดโต่งไปในข้างทุกข์ที่ต้องทำตัวให้ลำบากขาดอิสระ

นี่เป็นคำสอนในปฐมเทศนาธัมมจักกัปปวัตถ์แรกที่ปาณิสิปตนะ ทรงสอนปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ ซึ่งมีผู้แปล “มัชฌิมาปฏิปทา” ทางสายกลาง แต่ในที่นี้ขอใช้คำว่า “ท่ามกลาง” ในความหมายนี้ ที่ไม่สุดโต่งในปลายทั้งสอง ไม่กามสุขัล และไม่อัตตกิลละด้วยไม่เอาอัตตาเข้าไปปฏิบัติ มีพระกัจจายนะ คณาจารย์ ดังในภัทเทกรัตตสูตรกล่าวไว้

ไม่กามสุขัลในกามคุณ ๕-รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัสกาย
ไม่อัตตาทิกละ-ด้วยไม่เอาอัตตาทัวตนเข้าไปทำด้วยเจตนากรรม
จริงจังตั้งต่อง

แต่ให้ทำแบบไม่เป็นกรรม ด้วยให้ “สักแต่ว่าพาหิยะฯ”
คลายจิตด้วยไม่ต้องทำจิตให้คลาย แต่ให้ “สักแต่ว่าพาหิยะฯ”
มันคลายของมันเอง

วิบาก มันคลายของมันเอง “นิพพาน-ว่าง” รู้ว่างก็ไม่ว่างรู้
“มันไม่เคยเกิด มันไม่เคยดับ ไม่มีใครเป็นผู้ให้กำเนิด ไม่มีใคร
สรรสร้างมัน อะไรเอ่ย ?”

นิพพาน เป็นผลอันเกิดจากการคลายตัวของจิต ผลของการคลาย
ตัวของจิต คือ ว่าง

ว่าง รู้ไม่ได้ ถ้ารู้ว่าง ก็ไม่ว่างรู้ แต่ผู้ใดเห็น-อนิจจัง ผู้นั้นก็เห็น
นิพพาน

แต่ว่าง ก็เห็นไม่ได้ เพราะว่างมันไม่มี นิพพาน ว่างแล้วจากอัตตาทัวตน

ไม่มีตัวเองในเห็น..ไม่มีตัวเองในได้ยิน ฯลฯ กว้างขวางกว้างไกล
ไร้ขอบเขตคตินึก

อนิจจัง มันสลายคลายตัวตลอดเวลา วิบาก-เห็นได้ยินฯก็เหมือนกัน
วิมุติก็หลุดพ้นออกไปเหมือนกัน วิมุติหลุดไม่ติดอนิจจัง จึงว่าง-
สูญญตา วิมุติ-สูญญตา-ตถตา-นิโรธ-นิพพาน

ไม่อาจรู้ได้ด้วยอายตนะใด ถ้าเอาอัตตาทัวตนเข้าไปรู้ ก็ไม่อนัตตา
จะนิพพาน-จะว่าง-ไม่ว่าง ให้สักแต่ว่า..ช่างฯ

จึงให้ ตื่นๆ..ตื่นโพล่งโลงง้า กว้างขวางกว้างไกลไร้ขอบเขต
สว่างไสวไร้ขอบเขตคตินึก ไร้ร่องรอยคตินึก ตื่นทึ่ง-โพล่งทึ่ง-โลงงทึ่ง เห็น

คนให้เลยคน.. เห็นคนภูเขาดันไม้ ให้เลยๆคนภูเขาดันไม้ออกไป..

ไม่มีตัวเองโนเห็น ไร้ร่องรอยอัตตาเจตนากรรม

คลายจิตที่ไม่ต้องคลาย จิตที่ไม่ต้องรักษา จิตมันก็นิจจังของมัน
จิตที่ไม่ต้องดูจิต มันอนิจจังยึดไม่ได้ มันอนัตตา ไม่ต้องเอาอัตตาไปรักษา
ไม่ต้องไปดูมัน แต่ให้ปลงจิต-ปล่อยวางจิต

แบบไม่ค่อยปล่อย มันปล่อยของมันเอง โดยสรุป-ไม่ต้องปฏิบัติ
จิต-ปฏิบัติเป็นกรรมเอาไปเกิด

การฟังธรรม-พระสังฆธรรม เป็น สุตมยะปัญญา มีสติปัญญา
ใช้แล้วก็ให้ปล่อยวาง

ถึงคราวจะใช้ก็อปโลกน์สมมุติใช้ ใช้แต่พอดี แล้วก็วางเสีย

สมาธิ B นี่แหละ “ทำใจ” สอนแล้วก็วางเจ้าคะ “คะแม่”
ตลอด แต่ยังไม่ยังไม่ได้ทำหรอก ไม่ผิดไปจากนี้เลยเจ้าคะ สาธุ โสวๆ
อโหสิๆ สุดแท้แล้วแต่ว่าสนาคนเลยเจ้าคะ?????

ชวนกันมานั่งล้อมวงพ่อแม่ลูก มาไหว้พระพร้อมกัน

สมาธิ B สักแต่จะทำหน้าที่แม่ต่อไปเจ้าคะ

สวดมนต์นิดหน่อยก็ได้ อัดเสียงสวดเปิดคลอสวดก็ได้ แล้วชม
กรรมอัดเสียงไว้ ครึ่งหลังก็เปิดเสียงว่าตามเสียง แต่เราพูดกล่าวนำให้เขา
ว่าตามดีกว่า

สมาธิ B ตอนนี้อยู่กันคนละประเทศเจ้าคะ แต่กลับคงจะต้อง
พากันล้อมวงไหว้พระ ตามที่ท่านพระอาจารย์ชี้แนะ จะเริ่มคืนนี้เลย
ปล่อยไปก็คงจะผลัดแม่ไปเรื่อยๆ เจ้าคะ

ตั้งนะโมพร้อมกัน-อัญเชิญไตรสรณคมน์พร้อมกัน แล้วก็เริ่มนำ
ว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลาย..ฯลฯ นิमितหน้าลูกขึ้นมาแล้วพูดใส่นิमित “อโหสิๆ ะ
มีส่วนบุญ..ฯ”

สมาชิก B เจ้าคะคืนนี้มันเสร็จแน่ๆจัดการแน่ๆเจ้าคะ

เวลาใจมันพุ่งไปถึงใคร จะชอบหรือชัง ก็นิมิตหน้าจี้ใส่เลยว่าโหลี่มีส่วนบุญซ้ำ

ปภัสสร้าง จิตตังๆ อนัตตาจิตเดิมแท้ผ่องใสอยู่แล้วแต่เดิม เรียกว่า “มโน” มันไม่ขาว-ไม่ดำ มันไม่อยู่แล้ว เป็น มโนล้วนๆ ไม่มีความหมายว่าอะไร

แต่เจ้าอิตตา อิตตา มันก็ ๑๒ หน้าเหมือนกัน มันแปลงร่างไปซ้อน มโนอยู่ตลอด เห็น ได้ยินฯ มันก็จะเข้าไปเอา “กรรม” ไปซ้อนให้มโน ให้มโนมีกรรมให้ได้

สมาชิก ๕ ธรรมชาติให้มนุษย์เกิดมาเพื่อเป็น อรหันต์ หรือครับ?

สุดท้ายทุกคนก็จะเป็นอรหันต์กันหมดใช้ไหมครับ?

ที่ถามมาว่าทุกคนจะต้องนิพพานหมดใช้หรือไม่? เป็นปณิธานแห่งองค์พุทธะ ที่ตรัสรู้มามีมากกว่าเม็ดทราย ท่านว่าเกิดเป็นทุกข์ แต่เราก็หลง ไม่เห็นตามท่าน

สมาชิก B ละตัวตน ละซึ่งสรรพสิ่งทั้งปวงได้ ไร้ตัวตน คืออนัตตา ถึงซึ่งอนัตตา ก็คือจบ เจ้าคะ

ด้วยพระเมตตากุณานันไม่มีที่สุดไม่มีประมาณนี้แหละที่พวกเราไม่รู้ไม่เห็น ที่แต่ละพระองค์ต้องเที่ยวโปรดสังสารวัฏที่ไม่รู้ว่าจบลัทธิตัวสุดท้ายเมื่อใด?

ทุกคนต้องนิพพาน เร็วช้าต้องนิพพาน แต่ต้องไปชดใช้หนี้ (ชะบ่าง)วิบากกรรมก่อน ไปตัดนิสัยก่อน

พอไปลงนรก ถูกลงโทษทัณฑ์ ก็สำนึก ดังที่ทรงพยากรณ์ว่า พระเทวทัต จะอุบัติเป็นพระปัจเจกพระองค์หนึ่งในอนาคตกาล ชื่อ “อัจุลิสสละ” ด้วยได้ถวายกระตุกคางฆูชาติถาคตก่อนถูกสุบจมนรณี

จึงได้มีคำกล่าวว่า “มนุษย์หลงสร้างและหลงไปส่วยวิบาก **ไม่รู้จบ**”
แต่ปณิธานแห่งการโปรดสังสารวัฏมีอยู่ มารทั้งหลาย ก็ยังคง
ทำงานของมารอยู่ ส่วนพระผู้โปรดสังสารวัฏ ก็โปรดไปด้วยกัน เรื่องนี้
อจินไตย

พระอรหันต์ที่นิพพานแล้ว จิตไม่เคยตาย เพียงดับอัตตาลงว่าง
เป็นอนัตตา แต่ครั้งสังสารวัฏเดือดร้อน ท่านก็ทนอยู่ไม่ได้จะต้องอุปโลกน์
ธาตุขันธ์ขึ้นมาโปรดสังสารวัฏต่อไป ที่เรียกว่าพระอรหันต์โพธิสัตว์

“เววตาการุณต่อความเดือดร้อนของสรรพสัตว์ในสังสารวัฏ..”

อัตตา-เจตนา-กรรม-ตัณหา-อุปาทาน ลนจิต-ช้อนมน

โมหะหลง-ทสฺสนาจรูไปทุกทวาร-ทั้งกายจิตจริงจังตั้งเอา-ตาหู ฐ
เห็นฯ-อารมณ์ก็ทวนจิต-จิตก็รำพึงถึงอารมณ์-ชอบชงก็เฝ้าชวนให้ยึดเอาไว้
บ้างผลักไสบ้างฯ ล้วนช้อนใสมน จนหลง

ขอความยอมรับวิบากจลุล่วงผ่านพ้นไปโดยสวัสดิภาพจงมีแด่ทุก
ท่าน สาธุสวๆ

ดึกค่านี จะแนะนำการปลดลือครหัทสกรรม

ทรงตรัส กัมมสูตร เล่ม ๑๘-๑๔๙ ว่า “เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น ฐฐ
ฐฐสัมผัสกาย นี่เป็นกรรมเก่าฯ แต่รับรู้รับทราบแล้ว คิดนึกอย่างไร นี่เป็น
กรรมใหม่ฯ”

กรรมเก่าเป็นวิบากห้ามไม่ให้เกิดห้ามไม่ได้ จึงให้ยอมรับวิบากให้
ลุล่วงผ่านพ้นออกไปโดยสวัสดิภาพของม่นเอง ไม่ขัดข้องขัดแย้งกับมัน

ทุกครั้งทีอารมณ์กระทบทำให้ เห็น ได้ยิน ฯ ให้บอกกับตัวเองว่า
“ของกู” คือยอมรับโดยคุณิย์ไม่โต้ไม่แย้ง นี่ตรงกันกับ ให้ “ลักแต่ว่า
พาหิยะฯ”

รับรู้รับทราบ-คิดนึก ให้ลักแต่ว่า-ยอมรับว่าของกู ม่นไม่ป็นกรรม
ใหม่

พระอิทธิธรรม เรื่องวิบากกรรม-วิบากจิต เป็นการเกิดของ “อเหตุกะจิต ๑๘” ใน ๓๑ ภูมิ เกิดโดยไม่อาศัยเหตุ ห้ามไม่ให้เกิดห้ามไม่ได้ ก็ลงกันได้กับพระสูตร จึงให้ยอมรับ

วิบาก มันจะผ่านออกไปตามอายุกรรมของมัน ขึ้นอยู่กับในอดีตที่ทำการด้วยความมุ่งหวังตั้งเอามากหรือน้อยขนาดไหน เป็นไปตามแรงแห่งความปรารถนาเอามา ที่ได้เคยทำเอาไว้

เมื่อเรายอมรับมันโดยไม่ทักท้วงโต้แย้งมัน มันก็จะผ่านออกไปของมันเอง ไม่ต้องเข้าไปแทรกแซงแทรกซ้อน ไม่ต้องเข้าไปคอยปล่อยมันปล่อยของมันเอง

นี้เรียกว่า จิตคลายตัว-ไม่ติดขัดข้องคา-มันลุล่วงผ่านพ้นออกไปโดยสวัสดิภาพคือ ว่าง ว่างจากอึดตาตัวตนเข้าไปทำการเจตนา

เรียกว่า นิพพาน ว่าง อนัตตา-ไม่มีอึดตา นิพพาน ไม่ยาก-ไม่ยากแต่ให้คลายออก

คลายออกเสียด้วย “ตื่นๆ..ตื่นโพล่งโลงจ๊า..ไว้รอรอยคิดนึกไป”

คลายออกเสียด้วย “อโหสิโสวๆๆ ขอให้มีส่วนแห่งบุญข้าจงทั่วกันๆตลอดไป”

ผายมืออุทิศให้อย่างหมดจิตหมดใจและอึดตา

ปล่อยวางตัวตนให้ว่างลง ด้วยเวทตการุณต่อความเดือดร้อนของสังสารวัฏฯ

จงทอดสายตาออกไปข้างหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ อย่างไม่ไร้ทิศทาง และที่หมาย เปิดใจให้กว้างๆ เวทตการุณต่อความเดือดร้อนของสรรพสัตว์สังสารวัฏ ปล่อยวางความเป็นตัวเราให้ว่างลง ฯ

“อะไรเอ่ย? มันมีอยู่ในทุกคนทุกหนแห่ง แต่ไม่รู้จักมัน

มันเคยเห็นพุทธภาวะ แต่ไม่มีประโยชน์ใดๆ กับมัน

มันท่องเที่ยวไปในสังสารวัฏ แต่ไม่มีสิ่งใดทำอะไรมันได้”

๒๐๑๕.๑๐.๒๗ วันอังคาร

ฟังใช้ชีวิตอย่างไม่ติดยึด แต่ให้กว้างๆไกลๆไม่มีประมาณกับการให้
ขอให้มีส่วนแห่งบุญซ้ำๆ จงทั่วๆ กันตลอดไป โอโหสิโสรๆๆ
จงทั่วกันๆ โสวๆๆ สาธุโสวๆๆๆ

คล้ายจิตออกเหมือนดอกไม้บานยามเช้าๆ

“ดอกบัวโกกนทแดง ส่งกลิ่นหอมบานแต่เช้า กลิ่นไม่ไปปราศเลย
ฉันใด

เธอจงแลดูพระอังคีรสพุทธเจ้าผู้ไพโรจน์อยู่ ดุจตะวันส่องสว่างอยู่
กลางหาว ฉะนั้น”

โสรโสร โสรโสร โสรทั้งโล่งทั้ง ะแล้วะอีกๆๆโสรๆมีส่วน
แห่งบุญซ้ำๆทั่วๆกันโสรๆๆๆ

รู้แต่ไม่รู้ กว้างทั้ง, โสรทั้ง, โสรทั้ง รู้ ก็ไม่ติดรู้ รู้ก็ช่าง, ไม่รู้ก็ช่าง
ขับริกัรู้ชัด, รู้ชัดว่ารู้ รู้แล้ว ก็วาง มียา-กินยา-ใช้ยาแล้วก็วาง
รู้ หรือไม่รู้ ก็ วาง

วาง ดุจตะวันส่องสว่างกลางหาว ฉะนั้น

ไม่ต้องไปดู ไม่ต้องไปรู้ซะก่อน ไม่อะไรกับอะไร ไม่ต้องเอาสติ
ไม่ต้องเอาทั้งปัญญา ให้มันลๆ ล่วงๆไป ไร้ๆ ไปทั้งอึดตาไร้ร่องรอยคิด
นึกไป ไม่เอาอะไรสักอย่าง

มันเจ้าของมันอยู่, รู้จักปล่อยวางมันเสียด้วยไม่เอาอีก รู้ก็ช่าง
ไม่รู้ก็ช่างตามแต่เรื่องของมัน

มันของมันเองๆๆ อยู่อย่างนั้น ไม่หยุดไม่หย่อนไม่ตั้งอะไร, ไม่มี
ปัจจุบัน, ไม่มีอดีต, ไม่มีอนาคต

ไม่ต้องไปรู้ปัจจุบัน, มันไม่มี, มันอนิจจัง, มันไม่แน่!

ถามว่าเอาอะไรเข้าไปดูไปรู้ ไม่ต้องเอาอรรถาเจตนาเข้าไปดูไปรู้
ไม่ต้องดูพองยุบ, ลมหายใจ ไม่ต้องไปดู, ไปรู้รูปอะไรนามอะไร
แม้จิตหรือกายก็ไม่ต้องอย่าแสนรู้ รู้ะต้นหาอรรถาเจตนาเต็มๆ รู้จะเอา
ทั้งนั้น-รู้หาเรื่อง!

รู้ก็ปล่อย ไม่รู้ก็ปล่อย , ไม่เอาไม่ต้นหาไม่เจตนาไม่กรรมอะไร

อโหสิไป มีส่วนบุญข้าฯแผ่ออกไปทั่วจักรวาลสังสารวัฏ

สมาชิกท่านหนึ่ง แชนข้อธรรมเข้ามาเมื่อ ๑๒.๐๑ น. ช่วยกันใช้
สัมมาทิฐิ ปัญญาวิมุตติพิจารณาหาเหตุสมุทัยแล้วดับเหตุตามที่ทรงสอน

ท่าน อภัยทาน อโหสิกรรม ธรรมทาน ทำแล้ว **ศีล งด-เว้น** จาก
การยึดติด ทำแล้ว

ภavana คลายจิตออกจากโลก โกรธ หลง ทำแล้ว **ทั้งหมดทำแค่นี้**
เจ้าคะ

ถ้าปัญญาไม่สัมมาไม่ถูกตรงก็จะวิมุตติไม่ได้ จะมิจาไปเรื่อยๆ
เพราะหวัชวณเป็นมิจาเสียแล้ว องค์ธรรมอื่นจะมิจาไปด้วยแทนที่จะ
วิมุตติก็มุดไปเรื่อยๆ

“ชาวพุทธ” ควรทำ ๑ ทำเป็นกรรมไปแล้ว ทำให้ครบ ถามว่าเอา
อะไรเข้าไปทำ-ทำทำไม? ครบแล้วเป็นอย่างไรต่อไป?

เนื้อหาพระสังฆธรรมคือไม่ติดไม่ยึด มันอนิจจัง-อนัตตา อยู่ตลอดเวลา
ถ้าไม่เห็นตรงนี้ ก็จะมุงเอาในสิ่งที่มันยึดเอาไม่ได้ มันสวนทางกับ
อนิจจัง-อนัตตา สวนทางกับคำสอนที่ทรงบอกว่า **“เจตนาเป็นตัวกรรม”**
เพราะตัวมุงเอามาด้วยต้นหาอุปาทานหลายภพชาติปิดกั้นปิดบัง

สมาชิก B ทำเพราะหลงยึดติดว่าเป็นสิ่งดี ทำแล้วก็เป็นกรรม
นำไปเกิด ทำเพราะยึด ทำครบก็วนไปเกิดตามกรรม **เจ้าคะ** ทำแล้วเป็น
วิญญู ไม่จบภพจบชาติ ให้ **“สักแต่ว่า”** ทำๆ ไป ไร้เจตนากรรม **เจ้าคะ**

ทาน คีล ภาวนา มี ๒ แบบ เจ้าคะ วัฏฏะ ทำแล้ววนไปเกิด

ช่วยกันตอบ เอาเหตุผลทรงสอนให้ทำหรือไม่สอนอย่างไร? ท่านสอนอนุပပ္ပါဒ ๕ อย่าง ทำตรงท่านสอนใหม่มี ๕ อย่าง อย่างสุดท้าย ๔-๕ ว่าโทษกาม-การออกบวชคืออะไร ?

สมาธิ B วัฏฏะ คือ ไม่อะไรอย่างไหนอีก ปล่อยไป ไร้ซึ่งเจตนากรรมเจ้าคะ

การออกบวช คือ งดเว้นซึ่งการยึดติดต่อสรรพสิ่ง

ทาน คีล ภาวนา มี ๒ ระดับ คือ โลภะธรรม กับ โลกุตระธรรม
วัฏฏะ คือ โลภะธรรม ส่วนวัฏฏะ คือ โลกุตระธรรม

ทาน-คีล-ภาวนา ต้องลงกันได้กับ “อาทีนวกถา-โทษของกาม-เนกขัมมกถา ออกบวช คือ การไม่ติดยึด การปลงกายจิต ไม่ปฏิบัติกายจิต ภาวนาต้องลงกันได้กับการไม่ติดยึดกายจิตอย่างเนกขัมมะอย่างนี้

สมาธิ B การบวชนี้ รวมถึงการบวชที่ใจ งดเว้นซึ่งการยึดติดต่อสรรพสิ่งทั้งปวง เจ้าคะ

ที่นี้ “เนกขัมมะ” ของท่านนี้ ท่านทำมาจนสมาบัติแปดและบำเพ็ญมาจน ๓๐ ทิศแล้ว ท่านไม่ได้เอามาสอนเลย ท่านทั้งหมด บอกว่า “อย่าทำ เป็นกรรม เจตนาเป็นกรรม”

คนเขียนตำรารุ่นหลังแปลตำราพิตพลาตคลาดเคลื่อน คิดเอาเองว่า นิพพานต้องทำเอาจึงจะถึงนิพพานเป็นนครใหญ่ นิพพานังนครังนามะฯ นี้ใครแปล แปลเมื่อไม่ถึงร้อยปีมานี้เองใช่ไหม ไปดูศิริมานนทสูตร มีที่มาอย่างไร แล้วอีกก็สืบก็ร้อยยอรรถกถาฎีกา ที่เขียนอธิบายพระไตรปิฎก ใช้ปัญญากรองมาก ๆ

วันนี้วันพระใหญ่ วันพระสุดท้ายพรรษานี้ คนมาทำบุญปฏิบัติฟังธรรมมากพิเศษ ไม่รู้พิเศษทางลัทธิหรือมีจกปัญญา คือพระสงฆ์ระดับ

ประธานสงฆ์ท่านก็เทศน์อย่างเทหมดจิตหมดใจให้ญาติโยมถือศีล-ทำบุญ-ภาวนาพอหนอยุบหน่อ แล้วให้ตั้งจิตอธิษฐานขอถึงสวรรค์สมบัติและนิพพานสมบัติ

หลวงพ่อก็ต้องนั่งฟัง ก็ฟังได้นะ ก็ “ท่ามกลาง” ไร ว่า โอ หน่อ จะช่วยสัตว์อย่างไรงันหน่อ ?

แต่ในโลกนี้ธรรมร่วมร้อยคน ทั้งนอก-ในกลุ่ม และเข้าๆ ออกๆ ตั้งแต่ต้น อย่าให้มีจางอย่างนั้น นิพพาน เป็นความว่าง ความสำเร็จซึ่งอรรถาอย่าหลงทาง

นิพพานไม่มีทั้งทางและผู้เดินทาง!

ตอบได้หรือยังว่า ทำทานศีลภาวนาทำไม-ทำครบแล้วไปไหนต่อ?

เชิญชวนให้ทำให้ครบทานศีลภาวนานั้น ท่านกำลังทำเหตุ หรือกำลังดับเหตุ ทำตามที่พระองค์สอนไหม?

สมาธิ B อนุပ္พพิกถา ๕ อย่าง

๑. ทานกถา คือ การให้ที่ไม่ทำให้ตัวเองลำบากในการให้ ให้เพื่อละความตระหนี่ถี่เหนียว(โลภ)

๒. สีลกถา คือ งดเว้นจากเจตนาทั้งปวง

๓. สัคคกถา คือ สวรรค์อันเกิดจากอายตนะทั้ง ๖ อารมณ์เป็นเลิศ แต่ยังข้องเกี่ยวกับความปรารถนา การปราศจากทุกข์ ปราศจากการเบียดเบียน ให้อภัย(อโหสิกรรม)และแผ่เมตตา(แผ่บุญ แผ่เมตตา)

๔. กามาทินวกถา โทษของกาม ความมีกิเลส สวรรค์ถึงจะมีอารมณ์เป็นเลิศ ก็ยังข้องเกี่ยวในกามอยู่ สิ่งเหล่านี้ย่อมเปลี่ยนแปลงได้ ยิ่งทำให้ต้องทุกข์มากขึ้น จึงชื่อว่า อาทินพ โทษของกาม

๕. เนมขัมมานิสังสกถา การออกจากกาม ออกจากกาย ออกจากใจ ตัดความกังวลใจ ห่วงใย จากการทั้งปวง คือ การไม่ยึดติด

เจ้าคร้าาาา?????

ใจเย็นๆเจ้าคะ กำลังกลั่นกรองคำตอบเจ้าคะ
จะกรองกันอีกทีชาติ ก็ทำเพื่อจะเอา มุ่งหวังตั้งเอามานับภพชาติ
ไม่ถ้วน กรองอย่างไรก็ไม่จบถ้าไม่ชู้ตรากถอนโคนสมุทัย

สมาธิ B ทาน ศีล ภาวนา ถ้าเป็นวิวิญญะ โลภะยธรรม ทำแล้ว
เป็นกรรมนำไปเกิด คือ กำลังสร้างเหตุแห่งทุกข์ คือ การไปเกิด

ทาน ศีล ภาวนา ถ้าเป็นวิวิญญะ โลกุตระธรรม คือ การงดเว้น
ในการยึดติดต่อสรรพสิ่งทั้งปวง เป็นการดับเหตุ ไม่กลับมาเกิดอีก
พระพุทธองค์ทรงสอนให้ “ดับเหตุแห่งทุกข์” เจ้าคะ

แล้วที่นี้ “วิวิญญะ” ทรงตรัสสอนให้ ทำทาน-ศีล-ภาวนา อย่างไรระ
วิวิญญะไม่เกิดอีกนะ?”

ดับทุกข์ท่านให้ดับที่ไหนล่ะ? เหตุทุกข์อยู่ที่ไหน ให้ดับที่นั่น

สมาธิ B สักแต่ว่า พระพาหิยะ เจ้าคะ ทุกข์ที่เกิด ดับที่เกิด
เจ้าคะ

“ทรงตรัสเหตุ และความดับเหตุ มีประวัติทรงตรัสสอนเช่นนี้เป็น
ส่วนมาก” เข้าใจว่าอย่างไร?

สมาธิ B เหตุเกิดจากรู้ เห็น ฯลฯ ให้สักแต่ว่ารู้ เห็น ฯลฯ
แล้วปล่อยวาง เจ้าคะ

วิวิญญะ ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก ปล่อยเป็นอิสระ ไม่ยึดติด
ไร้ซึ่งเจตนา “สักแต่ว่ารู้ เห็น ฯลฯ แล้วปล่อยวาง” เจ้าคะ

คนที่ได้เคยแนะนำสั่งสอนเขาให้วน สอนไม่ตรงพุทธโอวาท-พระ
ธรรมวินัย-พุทธบัญญัติ มาหลายภพชาติ ชาตินี้ก็มาสอนอีก เขาวนไม่จบ
เวียนวนนั้นๆ ก็สนองกลับเป็นร้อยพันเท่าทวีคูณ จนกว่าจะได้โหลกรรมที่
ถูกต้องและมีพลัง

วิบากแห่งความหลง คือ โมหะอวิชชา ปิดกั้นปิดบังสัตว์อยู่ จึงต้อง
วนเกิด-ตายไม่รู้จบสิ้น

ตัวสัตว์หลงสร้างเหตุสมุทัยมุ่งทำเอาด้วยตัณหาเสียเอง

หลงทานถือลภานาหานิพพานด้วยตัณหาซะเอง

จะเอาศีลสมาธิ-เอสติปัญญาไปหานิพพานด้วยตัณหาซะเอง

มันจึงต้องเดินไปตามทางที่สร้างขึ้นมาสละเอง-ไม่จบซะเอง-วนซะเอง

หนทางจะไม่มีที่สิ้นสุดก็ด้วยตัวมุ่งหวังตั้งเอามาด้วยตัณหา ตัณหา
มันซ่อนเห็น-ซ่อนได้ยินฯ อยู่ทุกเวลาในที่..ก็มันจะเอาๆๆๆ มันขวางอยู่
อย่างแนบแน่นและแนบเนียน

จะเอาในสิ่งที่มันยึดเอาไม่ได้ มันจึงไม่จบ

จึงให้จบซะเอง ด้วยไม่ซะเองๆๆ “ถ้าภวานาขอได้จริง จะขอให้
คนรุ่นใหม่นี้หัวใจไม่ติดยึด”

คนรุ่นเก่าบนโลกใบนี้สอนยาก โล๊ะเอาไปสอนภาคทิพย์ให้หมด

เหลือจากนั้นก็ให้ไปตามที่ชอบๆ ไปชดใช้วิบากซะบ้าง พอได้สำนึก
บ้างแล้วคงจะเห็นสังขาร

อนิจจัง มันแสดงให้เห็น แต่คนหลงมันไม่เห็น มันบอกว่า ภูยังไม่
แก่-ไม่เจ็บ-ยังไม่ตาย

ภูจะทำงานหาเงินเยอะๆ หาความสุขเยอะๆ ฯลฯ ดังที่แชทภาพส่ง
มาว่า “ฉันชอบภาพนี้..ภาพที่มีรูปพระดัง..แล้วมีข้อความว่า “ขอให้รวยๆฯ”
เป็นต้น

“รวยแล้วไม่ตายหรือไง”? เงินปากผี ลับปะเหรอยังจัดเอาไปซะเลย!

ร่างกายนี้ก็ยิ่งเอาไปไม่ได้เลย มิใช่จะไปกล่าวถึงของนอกกาย แม้
คนนอนขี้กายทุกคืนๆ ก็ลองป่วยไข้ไม่หายใจดูซิ จะทนนอนกอดด้วย
ไหม?

อนิจจังร้องบอก แต่ไม่ยอมเชื่อ!

เกิดมา พ่อแม่ไม่เคยบอกลูกสอนลูกเลยว่า ชีวิตอนิจจัง เพราะพ่อแม่มันก็ไม่รู้จักเหมือนกัน

ครูที่โรงเรียนก็ไม่เคยสอนอนิจจังกับนักเรียน เพราะตัวครูเองก็ไม่รู้จักอนิจจัง

ผอ.ร.ร. อธิปัตย์ ปลัดกระทรวง รมต. นายก ก็ไม่รู้จัก!

พระสามแสนกับนักวิชาการศาสนาและนักสารพัดนัก นักวิชาเกินทั้งหลาย พระที่เทศน์สอนญาติโยม ก็ไม่รู้จักอนิจจัง ก็สอนไม่ถูก สอนนิพพานก็ไม่ถูก เพราะตัวเองไม่นิพพานมาก่อน (ธัมมิกสูตร)

มีหน้าซ้ำยังสอนว่านิพพานเป็น “นครังนามะฯ” นี่สิ จะหานิพพานเจอกันชาติไหน?

ถ้าพ่อแม่ไม่หลง พ่อจะคลายออกสักระดับตั้นๆ ไม่ติดยึดกับทางโลกมากนัก รูป เสียง ฯ ก็พอประมาณแก้อัตตภาพฐานะ สันโดษพอเพียง แล้วสอนลูกสักหน่อย อย่าเห่อเหิมกับโลกธรรมนะ โลกธรรมมันแปดเปื้อน มันอนิจจัง ให้พ่อเข้าใจชีวิตบนโลกและโลกทวารหกเบื้องตัน ตา หู ฯ เด็กเล็กๆ สอนง่ายกว่า เอาไปสอนเด็กเริ่มตั้งแต่อนุบาลยิ่งดี

เคยได้ยินมาว่ามีจิตอาสาณบุญไปเปิดโรงเรียนวิถิพุทธแถวๆ จังหวัดลพบุรี ถ้าได้นำเอาโหลิฤทธิศบุญไปสอนเด็กทำด้วย ก็จะเป็นอานิสงส์อันยิ่งใหญ่

ทราบว่ามันชื่อ ดร.อาจ-อง หรือไงนี่แหละ? ใครใกล้ชิดพอเป็นสะพานบุญส่งต่อก็ขออนุโมทนาล่วงหน้า อาจเป็นบุญสัมพันธ์ของเด็กที่นั่น

ใครมีลูกหลานเล็กๆ ตั้งแต่ ๒-๓ ขวบยิ่งดี สมองกำลังจำ สอนให้พูดโหลิฤทธิศบุญแทน้ำด้วยกันทุกวันๆ ให้คุ้นชิน อานิสงส์มหาศาล

๒๐๑๕.๑๐.๒๘ วันพุธ

จักรวาลโลกธาตุ ดินน้ำลมไฟ อากาศธาตุ-วิญญานธาตุ นี่คือ
โลกธาตุ

กายธาตุ-จิตธาตุ คือสัตว์โลก ที่อาศัยอากาศหรือโอกาสโลกอยู่
แต่มนุษย์ที่อ้างว่าตัวเองเก่งกาจฉลาดหลักแหลมและโลกไม่สิ้นสุด
ความโลภโมโหสิ้นอย่างไรขอบเขตจำกัดเริ่มเบียดเบียนทำลายโลก โลกที่
ตัวเองอาศัย

โดยแอบอ้างอย่างภาคภูมิใจว่าตนเป็นมนุษย์ใจสูง แต่หาว่า
สัตว์ดิรัจฉานมันไม่เคยกระทำทุจริตผิดธรรม-ผิดต่อพระสัจธรรมคำสอน
แบบไม่มีใบเสร็จ

แม้จะแอบอ้างอย่างไรว่าตนมีความเจริญศิวิไลซ์ก้าวหน้าไฮเทค
โนโลยีอย่างไร แต่แล้วมนุษย์จอมหลงก็ต้องแพ้ยัยตัวเอง

กฎแห่งกรรมจางินไทยที่ไม่ควรคิด จะไม่ละเว้นความเป็นไปตาม
กฎของกรรมที่ว่า “ทำกรรมใดไว้ ย่อมได้รับผลของกรรมนั้น” “ยาทิสัง
ลมาเต พิชัง ตาทิสัง ลมาเต ผลังฯ”

จะเห็นได้จากการเกิดแห่งภัยพิบัติแต่ละครั้งที่กำลังเกิดขึ้นๆ
เรื่อยๆ อย่างไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดยั้ง

เป็นภัยอันเกิดจากฝีมือมนุษย์ผู้อ้างว่าเป็นผู้ฉลาดแต่ขาดเฉลียว
“มีความรู้ท่วมหัว แต่เอาตัวไม่รอด” เพราะความหลง!

เพราะความรู้ที่ได้รับจากหลักสูตรการศึกษาที่อบรมสั่งสอนแบบ
ไม่ปล่อยไม่วาง-สอนให้มุ่งหวังตั้งเอา ดันเข้าใส่ให้พากเพียรด้วยต้นทุนหา
ปรารถนารูปรสกลิ่นเสียงเคียงสัมผัสสากคุณสุนทรีย์ในสุขลาภยศและ
บริวารสรรเสริญเยินยอบอปรัน มัวเมาผิดมิติไม่มีวันสร้างชา หลง คิดว่า
ซ้ำเก่ง!

แต่แล้วก็ต้องพ่ายแพ้แก่ธรรมชาติจักรวรรดิ อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา

ธาตุใหญ่ทั้งสี่ ได้แก่ มหาภูตธาตุ ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ เป็นธรรมชาติสร้างสมดุลโลกให้แก่โลกธาตุจักรวาลนี้ บัดนี้มนุษย์ได้หลงมึนจนพราหมณ์ทำร้ายทำลายจนแทบจะหมดสิ้นไม่เหลือรอด ดินเสื่อม ปาโถม มลพิษ น้ำเน่าเสียเต็มไปด้วยเชื้อโรคระบาด ไฟกำลังไหม้หม้อปามหาคาลนับล้านๆ ไร่ วินาศสันตโร อย่างไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน คลื่นความร้อนกำลังคร่าชีวิตมนุษย์สัตว์บนโลกใบนี้อย่างไม่มีท่าทีว่าจะสิ้นสุดเมื่อใด

ถึงเวลาแล้ว ที่มนุษย์ผู้มีใจสูงเป็นอุษะ ควรที่จะต้องหวนกลับมาคิดคำนึงด้วยสัมมาทิฐิ หันกลับมาฟื้นคืนปัญญาแห่งสัจธรรมคำสอนการปล่อยวางตามกฎสามัญอนิจจังให้แก่คนรุ่นใหม่

ให้ได้เรียนรู้และใช้ชีวิตด้วยการปล่อยวาง

ชีวิต คือ การเรียนรู้ที่จะมีและใช้ชีวิตที่ปล่อยวาง

“อนุปาทาโน ปรินิพพายติฯ การรู้จักปล่อยวางไม่ยึดติดด้วยตัณหา อุปาทาน ย่อมหลุดพ้นจากทุกข์ทั้งปวงนิโรธนิพพาน” จากเวสาลีสูตร-พระพุทธทวณะ

สาธุโสวฯฯ ขอความสว่างไสวในพระสัจธรรม-ความไม่ติดขัดข้องคา จงมีแก่สังสารวัฏสรรพสัตว์ทั้งหลายเถิด สาธุโสว อโหสิ โสวฯฯฯ

พึงอย่าอุปโลกน์ใช้อัตตามากเกินไป อย่าตั้งตนเกินไป

“อย่าตั้งตนใช้อัตตาทำงานซ้อนอนัตตา”

พึงสมมุติใช้เจตนาในอัตตาแต่พอดี แล้ววางเสีย อย่าให้สมมุติปิดบังวิมุตติ

อย่าเอาอัตตาไปปิดบังอนัตตา

“จงทอดสายตาออกไปข้างหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ อย่างไม่ไร้ทิศทาง

และที่หมาย เปิดใจให้กว้างๆ แวดตากรุณต่อความเดือดร้อนของสรรพ
สัตว์สังสารวัฏ ปล่อยวางความเป็นตัวเราให้ว่างลงๆ”

หงายฝ่ามือแบออก บอกสัญญาณแห่งการให้อย่างหมดจิตหมดใจ
ไม่มีประมาณ

ผายฝ่ามือออกอย่างหมดจิตหมดใจว่า “ขอให้มีส่วนแห่งบุญข้าฯ
ทั่วกันๆ”

นิพพาน ว่าง เป็นการคลายตัวของอนัตตาจิตอย่างไม่มีประมาณ

นิพพาน อยู่เองแล้ว ว่างอยู่เองแล้ว!

แต่เราอุปโลกน์ใช้ธาตุขันธ์จริงจังจนลืมนึกว่าสมมุติใช้ แต่หลงว่าจริง
แต่มันสมมุติไม่ใช่จริง

ไม่ใช่สิ่งยึดติดอยู่แล้ว อนิจจังของมันอยู่แล้ว

อนิจจังธาตุ ไม่ยึดติดอยู่แล้ว มันวิมุติหลุดอยู่ก่อนหลุดอยู่แล้ว

วิมุติหลุด-นิโรธดับ-นิพพานว่าง-สูญญตา อยู่แล้ว

“ไม่ต้องเอาอัตตาไปซ้อนอนัตตา มันอนัตตาอยู่แล้ว”

มันไม่เคยเกิด-มันไม่เคยดับ มันมีอยู่ในทุกคนทุกหนแห่ง ให้รู้จักมัน

นิพพานอยู่แล้ว ของมันเองอยู่แล้ว อย่าใช้ธาตุขันธ์เกินพอดี

จนปิดกันปิดบังอนัตตา

อย่าใช้อัตตาไปบังอนัตตา จะใช้อัตตา ก็ให้ “สักแต่ว่าพาหิยะฯ”

ไป ใช้แล้วก็ว่างเสีย!

สูญญตา-นิพพาน ไร้ร่องรอยและขอบเขตของอัตตา อย่าเอาอัตตา

ไปใส่กรอบ

ปล่อยวางอัตตาตัวเราให้ว่างลง!

สมาชิกร ๕ เคยอ่าน ตอนพระโคตม เสวยเป็น พระเตมีย์
(เป็นใบ้) คือ ท่านเตมีย์ ไม่ยอมมพุด ตั้งแต่เกิดจนพ่อแม่ซึ่งเป็นพระราช

เสียใจ จนสุดท้ายสั่งประหารเพราะเป็นกาลกิณีของบ้านเมือง อยากถามว่า
 นิสัยเหล่าพุทธภูมิพระโพธิสัตว์ เขามีการปล่อยวางถูกต้องตามหลักพุทธ
 ไหม หรือว่าเขาถูกต้องห้ามการปล่อยวาง จนกว่าจะเป็นพระพุทธเจ้าครับ
 คำว่า “ไม่ยึดถือขั้นนี้” คำว่า “ในท่ามกลาง” สองคำนี้ความหมาย
 เดียวกัน

สมาธิก ๕ ถ้าไม่กำหนดการปรารณานิพพาน มันจะนิพพานไหม
สมาธิก B ปรารณาเป็นการยึดที่มีผลดี ก็คือยึดติดดี เป็น ตัณหา
ควรละ

ไปทำบ้านในหนังสือทั้ง๒เล่ม เรื่องปลดปล่อยครุฑสกรรม
 เห็น ได้ยิน ฯ เป็นกรรมเก่า เรียกว่าวิบากกรรมก็ใช่

สมาธิก B ท่านพระอาจารย์มาแล้ว พี่เลี้ยงถอยค่ะ
 นี่ห้ามไม่ได้ ต้องเห็นต้องได้ยิน การปล่อยไม่ต้องทำอะไรเลย
 ทรงตรัสว่า “ทำเป็นกรรม” จึงไม่ทำ ต้องเชื่อพระองค์ท่าน
 การเจริญศีล-สมาธิ-สมณะตบะฉันทาญาณ-ภาวนามยปัญญา-หรือ
 เจริญสติปัฏฐานสี่อย่าง ก็ไม่ต้องทำ แต่ให้ปล่อยวาง
 สรุปว่า ที่ทำๆๆๆๆ สารพัดทำ ทั้งในเมืองไทยเมืองนอกเมืองนา
 ในโลกนี้โลกหน้าโลกนอกโลก ไม่ต้อง โอเคไหม?

คนไทยพุทธปัจจุบัน หลงทาง ลัก๙๙.๙๙ หลงทำเอาด้วยตัณหาไป
 หานนิพพาน เพราะเข้าใจผิดพลาดคลาดเคลื่อนว่า นิพพานนั้นครั้งนามะ จึง
 ต้องสร้างทางเดินและเริ่มเดินทาง ทำทุกบารมี ทำเหมือนกับคนที่ไม่เคย
 รู้จักนิพพานมาก่อน ทำเหมือนพระโพธิสัตว์ทำนั่นแหละ ก่อนพระองค์บวช
 พรหมณ์เขาก็ทำกันอยู่ ทำทั้งที่ไม่รู้จักหน้าตานิพพาน ท่านบวชแล้วก็ไป
 เรียนกับเขา เขาแนะให้ทำอะไรท่านก็ทำหมด ก็ไม่ตรัสรู้!

ตอนนี้เหนื่อยหน่ายแล้ว เหมือนพระอานนท์นั่นแหละ พอบอกกับ

ตัวเองว่า ฉันไม่เอาละ จะหยุดละ

นี่ตรงนี้ ตรัสรู้ตรงนี้ ปล่อยางเป็นอย่างนี้ ไม่ต้องเข้าไปแทรกแซงแทรกซ้อน ไม่เอากรรมไปซ้อนใส่มันโน ออย่าให้มันมีกรรม

ท่านตรัสรู้แล้ว จึงเอามาสอนบอกว่า อย่าทำนะ ทำเป็นกรรม พวกเราก็บอกว่า ถ้าไม่ทำแล้วจะได้ถึงนิพพานได้อย่างไร? นี่ ไม่เชื่อท่าน!

ก็พระองค์ยังทำเลย ทำตั้งเยอะเยอะ ตั้งสี่สัปดาห์แสนมหาภิมาภิการมีตั้ง ๓๐ ทศไม่ใช่หรือ?

ก็ตอบว่า “ใช่” ตอนที่ท่านก็ไม่ได้ว่านิพพานไม่ต้องทำ เพราะไม่รู้จัก ตอนตรัสรู้ รู้จักแล้ว นิพพานคือความว่างจากอสังขารเจตนากรรมทำเอาไม่ได้!

อะไรก็ตาม ที่ทำเอาด้วยความปรารถนาด้วยความอยากหรือตัณหา คือ เอาอสังขารเข้าไปทำ ก็ไม่ว่างจากอสังขารเสียแล้ว ทั้งมีเจตนาเป็นกรรมเอาไปเกิดเรียบร้อยแล้ว

ทีนี้แคบเข้ามา ในขณะนี้ เห็น ได้ยินฯ ก็ปล่อยให้วิบากกรรมเก่าสลายคลายตัวผ่านออกไปของมันเอง เข้าใจคำว่า “ของมันเอง” ไหม? คือไม่ต้องทำอะไรแบบไหนเลย!

เห็นคนให้เลยคนออกไปฯ ไม่จ้องจะต้องเห็น ไม่เป็นกรรม

จึงให้อยู่กับอารมณ์ตื่นๆ จ้าๆ ให้พ้นออกไปเสียจากอสังขาร

“จงทอดส่ายตาออกไปข้างหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ อย่างไร้ทิศทางและที่หมาย เปิดใจให้กว้างๆ แวดตากรุณาต่อความเดือดร้อนของสรรพสัตว์สังสารวัฏ ปล่อยางความเป็นตัวเราให้ว่างลง ฯ”

สมาธิ ๕ ทุกวันนี้ ส่วนใหญ่เข้าใจว่า ไปนิพพานต้องสร้างบารมีเยอะๆ ไม่ปล่อยาง

วันนี้เข้าใจแล้ว ต้องวางๆ ตอนนี้รู้สึกว้าจิดตนคลายลงเยอะ

ชาวพุทธปัจจุบันเชื่อตามๆ กันมา มันเป็นไปตามกฎอนิจจังนั่นแหละ จะให้ความเชื่อมั่นมันคงเป็นนิจจังได้อย่างไร มันต้องผันแปรเป็นอนิจจังของมันอย่างนี้ ให้แจ้งใจในอนิจจัง-อนัตตาอย่างนี้ก็จะหมดสงสัย

แม้สงสัยก็ต้อง ให้อะไรๆ จ้าๆ เข้าไว้ อย่าพยายามเป็นทุกข์ ใ้่นๆ พ้นออกไปจากทุกข์และสงสัยแล้วจบทันทีที่ตื่นๆ กับอโหสิๆ กรรมทุกอย่างอโหสิ ขอให้มีส่วนบุญข้าฯ โสวๆฯ อโหสิโสวๆฯ ผายมือด้วย

จิตมันจะคลายไม่คลาย ก็ปล่อย ก็ช่างเรื่องของมัน อย่าเข้าไปรู้ มันนะ ตอนรู้ว่าคลายนะไม่คลายเสียแล้วจากรู้!

ดูจตุรัสว่างสว่างกลางหา-อย่าชักเอาเมฆหมอกเข้ามาบังตะวัน

ตื่นก็ทิ้งตื่น อย่าเช้อย่างทรง ทรงแซ่เป็นฉนวน

ตื่นโพล่ง ก็ทิ้งโพล่ง, โลงก็ทิ้งโลง ะแล้ววะอีกๆๆ ก็ทิ้งอีก

ปีติสุขก็ทิ้งเสียด้วย ทุกข์ก็ช่าง แม้สุขก็ให้ช่างเสียด้วย!

ตำราใดที่เป็นอรรถกถา-ฎีกาขยายความพระไตรปิฎก หรือแม้ตัวพระไตรปิฎก ท่านตรัสไว้ว่าถ้าไม่ใช้การปลงปล่อยวาง การมักน้อย สันโดษ เมื่อหน่ายคลายกำหนด นั่นไม่ใช่คำสอนของพระองค์

เช่น สอนให้สร้างทาง ถากถางทางเดิน แล้วสอนให้เดินทางไปให้ถึง หรือสอนให้สะสมเสบียงเดินทาง อย่างนี้ไม่ใช่คำสอนพระสัมพุทธะที่สอนให้วิวัฏฐะไม่เกิด

ไม่สอนให้ไปพักกลางทางบนดุสิตบุรีซะก่อน ท่านไม่สอนให้ข้องคาอย่างนั้น

แต่ทรงสอนให้จับต่อน้ำพระพักตร์ ไม่ให้ไปพักทำการบ้าน!

สมาธิ B ชีวิตนี้ไม่มีอะไรมาก “สักแต่ว่าๆๆ” เข้าไว้ ตรงตามพระสัจธรรม เนื้อหาพระนิพพาน ก็อยู่กับทุกข์แบบไม่ทุกข์ มันไม่อะไร แล้วจะเอาอะไร ชีวิต คือ การปล่อยวาง

นิพพาน เป็นผลอันเกิดจากการคลายตัวของจิต
อนัตตาทิจิตเดิมเขาฝังใส่อยู่ แต่อุปกิเลสที่จรมาท่อหุ้มมีติดมิดปิด
กันปิดบัง ดุจเมฆบังแสงตะวัน

สลายอุปกิเลสทั้งหลายเสียด้วยการคลายจิตออก คลายออกเสีย
ด้วย “สักแต่ว่าพาหิยะฯ”

คลายด้วย “อโหสิๆทุกอย่างอโหสิ ขอให้มีส่วนบุญข้าฯ ไสวๆฯ”
มีน้ำก็หยาดลงไป-ผายมือไม่มีประมาณไสวๆๆฯ
สักแต่ว่า-ช่าง-ท่ามกลาง-ปล่อยวาง-ไม่ตรงอะไร ไม่เลือกข้างไหน
ยอมๆฯ ไม่สงสัยลังเล-ไม่ตัดสินพิพากษาใคร-แล้วเลยฯ นิพพาน ว่าง
อยู่แล้ว-ของมันเองอยู่แล้ว

มันไม่เคยเกิด และมันก็ไม่เคยดับ ไม่มีใครสรรสร้างมัน มันมีอยู่
ในทุกคนทุกหนแห่ง แต่ไม่รู้จักมัน

มันอยู่ที่สุดแห่งโลกทวารธ ตา หู ฯ แต่มันไม่มี-มันว่าง ไม่อาจรู้
ได้ด้วยอายตนะใด

มันว่างแล้วจากอัสสาสดัตถ-มันอนัตตา!

คำถามนี้น่าสนใจ ถ้ามว่า ก็พระองค์ทรงตรัสรู้แล้วปล่อยวางแล้ว
ก็ไม่ต้องทำอะไรใช่ไหม? ไม่ต้องเมตตา ไม่ต้องกรุณาก็ได้ใช่ไหม?
เพราะท่านปล่อยวางแล้วนี่

**สมาธิก B เมตตาอุเบกขาสูญญตา ท่านเมตตา แล้วท่านก็วาง
เจ้าคะ**

น่าทำแบบพิมพ์สำหรับอนุบาลพูด “อโหสิ กรรมทุกอย่างอโหสิ
ขอให้มีส่วนบุญข้าฯจงทั่วกัน” มีภาพเด็กชายหญิงพนมมือ

คำถามนี้น่าสนใจ ถ้ามว่า ก็พระองค์ทรงตรัสรู้แล้วปล่อยวางแล้ว ก็
ไม่ต้องทำอะไรใช่ไหม? ไม่ต้องเมตตา ไม่ต้องกรุณาก็ได้ใช่ไหม? เพราะท่าน

ปล่อยวางแล้วนี้

**สมาธิ B ท่านทำแบบไม่ทำ สักแต่ว่า ไร้ร่องรอย ไร้เจตนากรรม
เมตตาอุเบกขาสุญญตา ท่านเมตตา แล้วท่านก็วาง เจ้าคะ**

พระอรหันต์นิพพานแล้ว จิตไม่เคยตาย เพียงดับอัสสาสวาง
เป็นอนัตตา แต่ครั้นสังสารวัฏเดือดร้อน ท่านก็ทนอยู่ไม่ได้จะต้องอุปโลกน์
ธาตุขันธ์ขึ้นมาโปรดสังสารวัฏต่อไป ที่เรียกว่าพระอรหันต์โพธิสัตว์ แต่
ปณิธานแห่งการโปรดสังสารวัฏมีอยู่ มารทั้งหลาย ก็ยังคงทำงานของมาร
อยู่ เรื่องนี้อัจฉินไทย

คำว่าปล่อยวาง คือ ไม่เอาอะไรแล้ว ไม่ค้นหาแล้ว

ส่วนเมตตา ปรรณนาจะให้ ก็คือไม่เอาไม่หวังตอบแทน ใช้คู่กับ
อุเบกขา คือถ้าเรามีความสุขก็มีความสุขยินดีด้วย แต่เมตตาแล้วเขาก็ยัง
ไม่ได้รับความสุขอย่างเมตตา ก็ต้องว่า “โอหนอ! สัตว์ย่อมมีกรรมเป็น
ของตัวเอง” จึงต้องวางอุเบกขา และจะไม่ให้ผูกมัดพ่วงพันกันต่อไปก็ต้องไร้
ร่องรอยสุญญตาว่างๆ

กรุณา ก็ปรรณนาจะให้เหมือนกัน ให้เขาพ้นทุกข์ ไม่ต้องการสิ่ง
ตอบแทนเหมือนกัน ไม่ทำเพื่อเอามา เป็นการให้ทั้งเมตตากุณฺหาไม่ใช่เอา
จึงไม่เป็นต้นหา ใช้ธาตุขันธ์แล้วท่านให้วางเสีย ทั้งเมตตากุณฺหา ก็ต้องคู่กับ
อุเบกขาสุญญตา ก็ไม่ผูกพันห่วงหาอาลัยว่าสัตว์ต่างก็มีกรรมเป็นของ
เฉพาะตัว หนึ่งกรรมต้องได้รับการชดใช้ ใช้หนึ่งกรรมเสียด้วยให้บุญทิพย์
อุทิศไปด้วยอโหสิไปด้วย จิตคลายทั้งเจ้ากรรมและลูกกรรม ทิ้งทั้ง
สังสารวัฏ

อ้างเอาบุญทิพย์ที่เคยบวชบรรพชาทุกภพชาติพุทธานตรเคยบำเพ็ญ
มาแล้วขอให้มีส่วนทั่วกัน นี่ผลานิสงส์มหาศาลเจ้ากรรมไม่อาจบ้ายเบี่ยงได้
ต้องยอมรับและอโหสิเร็วและแรง

องค์พุทธะ-มหาพุทธะ พระอรหันต์โพธิสัตว์และมหาอรหันต์ ท่านก็ด้วยปณิธานที่เมตตาและกรุณาอย่างไม่มีประมาณด้วยแววตาที่การุญย์ต่อความเดือดร้อนของสรรพสัตว์สังสารวัฏ

แม้จะต้องทนต่อทิวภูมิมานะของสรรพสัตว์ก็ตาม!

ส่วนเรื่องอภิญญา ที่หมายถึงอิทธิฤทธิ์-ทิพย์จักขุญาณ-ทิพย์โสตญาณฯ หรือระลึกชาติได้เท่านั้นเท่านั้นชาติ เรื่องนี้เป็นการเฉพาะตัวของใครของมัน ไม่เป็นทุกคน แล้วแต่บำเพ็ญมาในอดีต แต่ความว่องก็มีต่างระดับ ถ้าระดับสูงสุดก็จะเป็นไปของมันเอง

แต่พระองค์ทรงสรรเสริญ “อนุศาสนียปาฏิหาริย์” ที่สอนให้คนพ้นทุกข์จบเป็นสมุจเฉตนิพพาน

ไม่ทรงสรรเสริญ “อิทธิปาฏิหาริย์ กับอาเทศนาปาฏิหาริย์” รู้วาระจิตผู้อื่น

ฉะนั้น เรื่องอโหสิขมากรรมอุทิศบุญ กับอารมณ์คลายจำๆ ตื่นๆ ทั้ง ๒ อย่างนี้ จิตคลายได้มากทั้งคู่ และให้ทานบริจาคทรัพย์สิ่งของด้วย บริจาคอารมณ์ด้วย ก็ยิ่งช่วยกันคลายได้เร็ว

ให้เป็นเนื้อเดียวกันกับชีวิต!

ถึงคราวจะตาย ก็ไม่ต้องกลัวกับความตาย แต่กลับจะเป็นโอกาสยิ่งใหญ่ที่จะผ่านหลุดพ้นออกไปเป็นอิสระจากวัฏฏะอุบาทว์ไม่ต้องเกิดอีก

ยกเว้นแต่พระอรหันต์โพธิสัตว์เท่านั้นที่ท่านโปรดสัตว์เป็นอกาลิโก ด้วยแววตาที่การุญย์ต่อความเดือดร้อนของสรรพสัตว์ในสังสารวัฏฯ

ที่สุดของการให้ คือ ให้อภัย อภัยทาน “อโหสิกรรม”

ที่สุดของคน คือ คนที่การุญย์ต่อความเดือดร้อนของสรรพสัตว์ในสังสารวัฏ

ที่สุดทุกข์คืออนิจจังยึดไม่ได้

ส่วนที่สุดของความรัก คือความทุกข์!

ทรงตรัสกับวิสาखाว่า “เธอมีรักหนึ่งก็ทุกข์หนึ่ง ...มีรักร้อยก็ทุกข์ ร้อยๆ เธออยากจะมีหลานดีๆ อย่างหลานที่ตายนี้อีกสักกี่คนละ วิสาขา?”

เธอมีต้องร้องไห้หน้าตานองหน้าทุกวันๆ ละหรือ?

พ่อแม่ลูกหลาน ญาติพี่น้อง เกิดมาต่างก็เกิดมาเพื่อสรวลวิบากใช้ หนี้กรรมแก้กันและกัน

ก็ควรที่จะอยู่ด้วยกันอย่างไม่เป็นกรรมซึ่งกันและกัน จึง “พึงไม่ ยึดติด” อย่าให้เป็นวิบากใช้กันไปมา แต่ควรที่จะตัดกรรมมากกว่าที่จะต่อ กรรม ตัดกรรมเสียด้วยโยโหลกรรมและอ่อนน้อมมารุณ

ตัดกรรมเสียด้วยโยโหลกรรมและอ่อนน้อมมุทิตาการุณย์

ทรงตรัสว่า “ที่ไม่ใช่ญาติกันไม่มีในโลก”

สมาธิ ส แคทำหน้าที่และปล่อยวาง

จึงให้กว้างๆ ออกไป ให้กว้างขวางกว้างไกลไร้ขอบเขต

การเรียนรู้ที่จะมีชีวิต ก็คือการเรียนรู้ที่จะปล่อยวาง

ไม่ดันเข้าไป-ไม่มุ่งหวังตั้งเอามา-ชีวิตก็ชั่วคราว

ชีวิตอนิจจังชั่วคราว ไม่มีอะไรเป็นของตน จำต้องทิ้งสิ่งทั้งปวงไป

“ดูจเดินหัวกระเป๋เข้าพักโรงแรม เดียวก็ต้องกลับไปแล้ว ยัง

ควรจะสารวนอยู่กับการแต่งห้องพักและเตียงนอนอยู่อีกหรือ?”

กันพอนั่ง-หลังพอนอน ทุกข์สุขก็ช่างปะไร เดียวก็จะจากไปแล้ว

มันยึดอะไรได้ที่ไหน? มันอนิจจัง-อนัตตา อย่ายึด แต่ให้ปล่อย!

ตื่นโง่ง-ตื่นโง่ง โง่งทั้ง-โง่งทั้ง ะแล้วจะอีกๆๆ รู้ก็ช่าง -ไม่รู้

ก็ช่าง รู้ก็ปล่อย-ไม่รู้ก็ปล่อย

ตัดรู้-ไม่ติดในรู้ เปิดใจให้กว้างๆ อย่าอยู่กับตัวเอง-อย่าเฝ้าตัวเอง

คลายออกจากตัวเอง อุทิศให้สังสารวัฏไป แล้วไปให้ไว โลงทิ้งให้ไว โพล่งทิ้งให้ไว

ให้ไร้คิดไร้นึก-ให้ไร้ร่องรอย-ไร้ขอบเขตออกไป

ให้พึงพิจารณาอารมณ์ออกไปเสียบ้างก็ได้!

อย่าให้เข้ามาที่ใจ-อย่าเข้าใจ-โลงทิ้งให้ไว-โพล่งทิ้งให้ไว-คลายออกๆ

“คลายออกเหมือนดอกไม้บานยามเช้า ร่วงหล่นโรยกลีบละออง เกสรเรณูไม่เหลืออัตตา”

คลายออกจากเห็น ได้ยินให้ไว-อย่าต่อรู้ต่อเห็น!

๒๐๑๕.๑๐.๒๙ วันพฤหัสบดี

ความหมาย ความเห็น ความคิด ตัวเลือก ความหมายของคู่ แม้ความคิดเห็นถูกก็ตาม ก็ยังหลงเอารู้-เอาเห็น อยู่ ยังมีมิจฉาซ้อนลุ่มมาอยู่ลึกๆ ยังไม่พ้นความหมายคู่

แล้วทำไมจึงตื่นๆ จ้าๆ ซะเอง?

“จงทอดสายตาออกไปข้างหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ อย่างไร้ทิศทาง และที่หมาย เปิดใจให้กว้างๆ แวดตาทารุณต่อความเดือดร้อนของสรรพสัตว์สังสารวัฏ ปล่อยวางความเป็นตัวเราให้ว่างลงๆ”

ตัดชะตัวรู้ จบชะตัวรู้ ตัดรู้แม่ลุ่มมามรรค ก็เป็น “มรรควิมุตติ” ตัดมรรคก็ถึงผลฉัปปลัน-ลักแต่ว่ารู้ฉัปปลันทันที!

ขอประกาศสละ-ถอน ในความมุ่งหวังตั้งเอาในรู้-ในความรู้ชะด้วย-ในมานะในรู้ชะด้วย ตัดมานะรู้-ตัดตัณหารู้-ตัดชะรู้ รู้แม่ลุ่มมา ก็ยังหลงเข้าไปรู้ ตัดชะรู้ จึงตรัสรู้!

“ความสบายใจ ไม่ได้อยู่ที่พยายามทำทุกสิ่งให้ได้ดังใจ แต่อยู่ที่
“ยอมรับ” ว่า “ไม่มีอะไร จะได้ ดังใจเราทั้งหมด”

ความพยายาม คือ ตัณหาตัวทุกข์ สวนทางกับอนิจจัง การ
ยอมรับยอมแพ้หลุดออกมาจากทุกข์ ยอมรับว่าชีวิตชั่วคราวเป็นไปตามกฎ
อนิจจัง-อนัตตา บังคับไม่ได้ ไม่อยู่ในอำนาจ พยายามใช้กับนิพพานไม่ได้
ยอมวิมูติหลุดทุกข์สมุทัย-นิโรธดับมรรค-นิพพาน
สาธุโสวแล้ว-โสวๆๆ จงมีส่วนแห่งพระสัจธรรมด้วยกันทุกท่าน
เทอญฯ

ความสบายอนัตตาใจ และ ไม่สบายใจ ก็เป็นอนิจจังชั่วคราว-
อนัตตา ไม่อยู่ในอำนาจอัตตา ก็ให้ปล่อยลงวางลงเสียด้วย

เรื่องของใจมันใสซื่อๆ มันไม่ต้องการอะไรได้อะไรเสีย ที่มีได้มีเสีย
นั้นมันถูกตัณหาหลอกให้ชักเมฆเข้าไปบังตะวันแล้วแต่ไม่รู้ตัวว่าหลงเอา
อัตตาทิฏฐิมานะเจตนาเข้าไปบรรยายว่าสบายบ้างไม่สบายบ้าง อนัตตาใจ
มันไม่ได้ว่าอย่างนั้น

สบาย-ไม่สบาย ก็ช่าง (กูไม่เกี่ยว-กูไม่สนอัตตากูหรือ) อย่ามา
หลอกให้หลง!

ทีนี้ ถ้าหลงเข้าไปเกี่ยว-ไปสนใจกับมันล่ะ?

ก็ให้ช่างอีก รู้ก็ช่าง-หลงก็ช่าง อย่าไปรู้หลงนะ จะเสียค่าหลงโง่
สองต่อ ให้ช่างๆๆๆ ไป คือ จบ แล้วเลยๆจบเลย ไม่ต้องไปหาเอาสงบ-
ไม่สงบ ไม่ต้องไปทำเอา สงบ มันอนิจจัง ผันแปร ไม่อยู่คงที่ ไม่มีสงบ
มันเสื่อม ไม่ต้องไปทำสมาธิธรรมชาติทำเอาไม่ได้ แต่ให้ไว้ร่องรอยอัตตา
ตัวตนออกไปกว้างๆ โกลๆ ไร้ขอบเขตคิดนึก

แต่ถ้ามันคิด ก็ช่าง “คลื่นเกิดแต่ทะเลก็คืนสู่ทะเลฉันใด จิตคิด
ก็กลับคืนสู่จิต ฉันนั้น”

มันอึดอัดขัดเคืองประวิมหาระราคาขึ้นมาก็ “อโหสิๆโสวๆๆๆ”
จนมีส่วนบุญข้าๆ ทั่วๆ กัน”

ผายมือด้วยโสวๆๆ มีน้ำก็เทไปหยาดไป ขอให้มีส่วนๆๆ โสวๆ
อโหสิปรังโล่ง อโหสิทุกครั้ง จิตคลายทุกครั้ง กรรมหลุดทุกครั้ง
เห็น ได้ยินฯ ทรงตรัสว่า นี่เป็นกรรมเก่า ให้ยอมรับทุกเงื่อนไข
ไม่ได้แย้ง ไม่ขัดข้องขัดเคืองใคร กุศล-อกุศล ดี-ชั่ว เห็น ได้ยินฯเลือก
ไม่ได้ ให้เลิกแต่ว่า-ช่างๆไปฯ

ดี-ชั่ว มันอนิจจัง ยึดไม่ได้ ให้พ้นดี-ชั่ว ออกไป ให้หลุดออกไปจาก
ดี-ชั่ว นิพพานนอกดีเหนือชั่ว

ทำตัวให้ดี ก็ผิด ทำตัวไม่ดีก็ผิด เพราะหลงดี-ไม่ดี อนิจจัง-อนัตตา
ไม่ใช่ตัวดี-ตัวไม่ดี มันยังหลงติดยึดในดี-ไม่ดี อยู่!

อย่ามาเฝ้าตัวเอง ตื่นโพล่งโผล่ออกไปไกลๆ อนิจจังมันไม่รักษา
อะไร ไม่เฝ้าอะไร ไม่มีอะไรให้เฝ้าอะไร มันอนัตตา ไร้ร่องรอย

สาธุโสวๆๆ โสวแล้วนะโสวๆๆอโหสิโสวๆ ขอให้มีส่วนแห่งบุญ
ของข้าๆ ท.จกทั่วๆกันตลอดไป สาธุโสวๆๆ

บายแก่ๆ วันนี้ นึกขึ้นมาได้ถึงสัจธรรมที่ทรงสอนไว้ตอนหนึ่งใน
“อนมตคคปริยายสูตร” ว่าด้วยความตายที่ไม่มีวันสิ้นสุด

ทรงสอนแก่หญิงคนหนึ่งที่มีสามีและลูกตายและพ่อแม่พี่ชายมาตาย
จากไปในช่วงเวลาแค่คืนถึงรุ่งเช้า ถึงกับเสียสติเป็นบ้า

ด้วยอริยาสนาที่นางได้ทำมาแล้วหนึ่งแสนชาติกับ เมื่อครั้งพระ
สัมพุทธปรุพุทธตระ ได้เคยถวายทานต่อหน้าพระพักตร์ขอบรรลุลุธรรม
เป็นเลิศทางทรงพระวินัย

จนครบหนึ่งแสนกับชาตินี้ สมัยพุทธกาลพระโคตมพุทธเจ้าของเรา
นางเกิดเป็นธิดาเศรษฐีแปดสิบโกฏิในกรุงสาวัตถี แคว้นโกศลแห่ง

พระเจ้าปเสนทิ

นางเกิดได้เสียกับทาสชายรับใช้พากันหนีออกจากบ้านไปอยู่กินกันในถิ่นห่างไกล จนคลอดบุตรคนที่๒ สามีถูกงูกัดตาย ในคำคืนเดินทางกลับบ้านพ่อแม่เศรษฐี

นางอุ้มลูกคนเล็กจูงลูกคนโตมือหนึ่งเดินทางจะข้ามแม่น้ำอันโหลเหี้ยวและลึก เพื่อข้ามฝั่งจะกลับบ้าน

นางสั่งลูกคนโตให้รออยู่ฝั่งนี้ ตนอุ้มลูกคนเล็กลุยน้ำไปวางไว้ฝั่งโน้นแล้ว ขณะเดินกลับจะมารับลูกคนโตครึ่งพองถึงกลางแม่น้ำ เหี้ยวตัวหนึ่งได้บินมาโฉบเอาลูกคนเล็กบินหนีไป นางร้องโบกไม้โบกมือไล่ลาล่าละลัก ลูกคนโตคิดว่าแม่เรียก จึงเดินลงแม่น้ำจะไปหาแม่ ถูน้ำไหลเหี้ยวพัดตายไปต่อหน้าอีกคน

นางร้องให้คร่ำครวญเสียใจ เดินขึ้นฝั่งถามทางที่จะไปบ้านพ่อแม่ของตน ชาวบ้านบอกว่า เมื่อคืนนี้ฝนตกหนักพายุพัดบ้านทับพ่อแม่และพี่ชายตายแล้ว ศพกำลังเผา!

นางได้ฟังเพียงเท่านั้น นางไม่รู้สึกถึงผ้าที่นุ่งซึ่งได้หลุดแล้ว เพราะเหตุที่เป็นผู้จรไปอย่างไม่มีผ้า ชนทั้งหลายจึงเรียกนางว่า “ปฏาจารา”

นางถึงความเป็นคนวิกลจริต ร้องไห้บนเพื่อเซชวนไปว่า ลูก ๒ คนก็ตายเสียแล้ว สามีก็ตายเสียที่ทางเปลี่ยว แม่พ่อและพี่ก็ถูกเผาอยู่บนเชิงตะกอน

นางเดินบนเพื่อและหลงทางไปในวัดเชตวันมหาวิหาร พระสัมพุทธะกำลังแสดงธรรม ทรงตรัส “วันเรตถาคตเสย ผู้อื่นชื่อว่าสามารถจะเป็นที่พึ่งของหญิงผู้นี้ได้ไม่มี”

“จงกลับได้สติเถิด น้องหญิง” ด้วยพุทธานุภาพ นางกำหนดความที่ผ้าหลุดได้ เกิดหิริความละอายจึงนั่งกระโหย่ง ชนทั้งหลายต่างโยนผ้าไปให้นาง

นางนุ่งห่มแล้วถวายบังคมเบญจางคประดิษฐ์แทบพระบาทพระ ศาสดา ทรงตรัสว่า “อย่าคิดเลย ปฎาจารา เธอได้มาสู่สำนักอันเป็นที่พึ่ง พานักอาศัยของเธอได้แล้ว.. น้ำตาของเธอที่ไหลออกในสงสารนี้ ในเวลาที่ คนที่รักมีบุตร เป็นต้น ตายนั้น มากกว่าน้ำในมหาสมุทรทั้งสิ้น”

“น้ำในมหาสมุทรซึ่งล้นมีประมาณน้อย น้ำตาของคนผู้อันทุกข์ถูกต้อง แล้วเศร้าโศกไม่ใช้น้อยมีมากกว่าน้ำในมหาสมุทรนั้น..

..เหตุไร เธอจึงประมาทอยู่เล่า? แม่”

แล้วทรงสอน “อนมตคคปริยายะ” -สงสารที่วนเวียนไม่มีที่สิ้นสุด..

“เมื่อบุคคลถูกความตายครอบงำแล้ว บุตรทั้งหลายย่อมไม่มี มารดา บิดาย่อมไม่มีเพื่อต้านทานได้ พวกพ้องทั้งหลายก็ไม่มีเพื่อต้านทานได้”

“..ความต้านทานย่อมหาไม่ได้ในหมู่ญาติ ครั้นรู้ถึงอำนาจประโยชน์ นี้แล้ว พึงไม่เป็นผู้ยึดติดในต้นหาอุปาทานชั้นในท่ามกลางสงบรรจบเกี่ยว ไปๆ”

สิ้นคำพระพุทธวจนะ นางก็เข้าใจทันทีว่า

“สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นทั้งมวลล้วนดับไปเป็น ธรรมดา” นางได้ดวงตาเห็นธรรม

นางทูลขออุปสมบทเป็นภิกษุณี

วันหนึ่งนางกลับจากบิณฑบาต ตักน้ำล้างเท้า กำหนดสายน้ำที่ราด เป็นอารมณ์ รู้ถึงน้ำที่ไหลแล้วซึมลงดินหายไป อันเปรียบเหมือนกับ ความ ตายของสัตว์ทั้งหลาย

“หากจิตละการยึดติดเสียแล้ว ก็จักปล่อยวางจากสรรพสิ่งทั้งมวล แม้กระทั่งบุญกุศลความดี” ท่านบรรลอรหัตตผลในที่นั้น

“ปฎาจารา ขึ้นชื่อว่า ปิยชน อันมีบุตร เป็นต้น ไม่อาจเพื่อเป็นที่ที่ ต้านทาน เป็นที่พึ่ง หรือเป็นที่ป้องกันของผู้ไปสู่ปรโลกได้”

เพราะฉะนั้น บุตร เป็นต้น เหล่านั้นถึงมีอยู่ ก็ชื่อย่อมไม่มีทีเดียว
แต่ผู้รู้ย่อมรู้จักปล่อยวางจากสรรพสิ่งทั้งมวล

คำว่า “วันหนึ่งดี สิ่งดีๆจะเกิดขึ้น” โดยพระรูปหนึ่ง (ขอให้โชคดี)
วงเล็บใต้ภาพมาด้วย โดยสมาชิกแซทเข้ามา

เห็นว่า ไม่ตรงพระสัจธรรมคำสอนพระสัมพุทธะ ที่ทรงตรัส
“สุนัขขี้ตัง สุนัขคลั่ง สุนัขป่าตัง สุนัขในกายกัมมัง-วาจากัมมัง ปณินีเตฯ
ในบทสวด “ชะยันโตฯ” ที่แปลว่า “เวลาใด คิด-พูด-ทำดี เวลานั้นย่อมเป็น
ฤกษ์ดีเวลาดีเมื่อนั้น”

การสอนให้คนหลงมึนจากทฤษฎีเป็นบาปมาก คนนำมาเผยแพร่ก็บาป
เท่ากัน ที่มาแห่งคำสอนพึงเป็นไปเพื่อความไม่ยึดติด พึงเป็นไปเพื่อความ
ปลงปล่อยวาง

“คนดื่มยาพิษตายตกนรกครั้งเดียว แต่มีจิตทรมานถึงโกฏกัป”

ถ้าแซทไปทีอื่น ก็ลักแต่ว่าอยู่แล้ว แต่ที่นั่นถ้าอาตมาเห็นแล้วนิ่งเฉย
ก็จะว่าเห็นดีด้วย จึงขอเตือนไว้ ถ้าเป็นกรรมไม่ดีหรือไม่แน่ใจ อย่าทำดีกว่า
ให้ถามมาก่อน

คนจะตกนรกก็ไม่อยากให้เป็นอย่างนั้นเลย มิใช่เห็นว่าเมื่อเป็น
คำคมสุภาพตพระสงฆ์ทั้งหลายแล้วจะตรงพระสัจธรรมคำสอนเสมอไป
แม้อ้างพระไตรปิฎกก็อย่าเพิ่งเชื่อ!

**ถ้าอาตมาสอนที่ไม่ตรงพระสัจธรรมคำสอนอย่างไร ช่วยกรุณา
หักท้วงด้วย ยินดีรับฟัง**

อโหสิๆ โสวๆฯ ขอให้มีส่วนบุญข้าๆๆๆกัน โสวๆฯ

เรื่องของฤกษ์ยาม ปัจจุบันนี้สังคมเชื่อถือกันมากเป็นส่วนใหญ่ แต่
ไม่ใช่คำสอน พระศาสนาสอนให้เชื่อ ๔ อย่าง

ลัทธิ ๔ คือ ๑. เชื่อกรรม ๒. ให้เชื่อผลของกรรม ๓. เชื่อว่าสัตว์

มีกรรม ๔. เชื้อตถาคตโพธิสัทธา

ในพระธรรมบท มีอยู่ครั้งหนึ่ง แสดงไว้ว่า พระพุทธรองค์เสด็จไปฉันภัตตาหารที่บ้านพราหมณ์ อนุโมทนาแล้วเสด็จกลับ พราหมณ์ก็เดินมาส่งเสด็จ ภายหลังส่งพระองค์แล้ว ระหว่างพราหมณ์เดินกลับบ้านถูกคนทำร้ายถึงตาย ชาวบ้านก็กล่าวโจทก์ขานโทษพระพุทธรองค์ว่าไม่ควรเสด็จมา ทำให้พราหมณ์ต้องตาย

ภิกษุก็ไปเฝ้าพูลคาม ทรงตรัสว่า “เราตถาคตจะไปหรือไม่ กรรมของพราหมณ์ก็จะเป็นเช่นนั้น แต่ที่ตถาคตไปแล้วได้อนุโมทนาภาวนาทำให้พราหมณ์ได้ดวงตาเห็นธรรมบรรลุโสดาบัน พราหมณ์ได้อริยทรัพย์ไม่ต้องไปบังเกิดในอบาย”

แม้ถึงอย่างนั้น ชนทั้งหลายก็ยังคงยึดถือฤกษ์ยามกันอยู่ ยิ่งถ้าหากคนใกล้ชิดทักท้วงด้วยแล้ว ก็เป็นอันกังวลใจไม่หาย ก็จะเออออเชื่อตามๆ ไปว่า จักรร็องทักยังต้องหยุดอะไรทำนองนั้น แต่พระอริยเจ้า ท่านเชื่อพระพุทธเจ้า!

โอโหสิๆ โสวๆๆ ขอให้มีส่วนบุญข้าฯ ทั่วๆ กัน โสวๆๆ-นี้เป็นฤกษ์ดีใช้ได้ตลอดกาล และผายมือกว้างๆเปิดใจกว้างๆ ด้วยฤกษ์งามยามดีเน!

อะไรก็ตาม ถ้ายังมุ่งหวังตั้งเอา-จะเอา ก็ยึดถือนั่นถือนี้ หลักนี้เอาไปพิจารณาว่าใช่พระสังฆธรรมคำสอนหรือไม่?

“เคยบอกไปแล้วว่า ต้องประกาศสละ-ถอน ความมุ่งหวังตั้งเอามาทั้งทางโลก-ทางธรรม ถ้ายังไม่ทำเรื่องนี้อยู่ตราบใด ก็ยังคงยึดติดอยู่ตราบนั่น เรื่องนี้สะสมมาหลายภพชาติ ต้องขุดรากถอนโคน ไม่อย่างนั้นไม่คลายง่าย!”

๒๐๑๕.๑๐.๓๐ วันศุกร์

คำว่า “..ตายแล้วก็แล้วกัน” อันนี้ไม่ใช่ละ มันมีตายโดยสมมุติก็มี ไม่สมมุติก็มี ชีวิตหลังความตายก็มี อย่าไปยึดกับความตายนะใช่ แต่ตายแล้วไม่แล้วกันหรอก มันยังมีอะไรอีกมากมายนักที่เราไม่รู้

ความตายจะเป็นโอกาสอันสำคัญที่ไม่ควรมองข้าม จะวิภวัญจะ-วิภวัญจะ จะสมุจเฉทหรือไม่? ความตายพึงยอมรับและปล่อยวางมัน แต่ก็ไม่ควรผลักไสแล้วๆ กันไป ซึ่งดูเหมือนว่าหนักและหนาอยู่

มิตร มีทั้งแท้และเทียม ควรเลือกคบมิตรที่ช่วยอนุเคราะห์ซึ่งถูกผิด สะกิดเตือนเพื่อนเสมอๆ แต่เพื่อนที่เออออพลอยพยักพะเอียดทั้งๆ ที่ผิด แต่กลัวจะเสียหน้าใจไม่ว่ากล่าว ท่านจะคบด้วยหรือ

ทรงตรัสสอนปรกติเป็นอย่างมากกว่า “สิ่งใดเกิดแต่เหตุ ทรงตรัส เหตุและความดับเหตุ” รู้เหตุ รู้วิชาัตถ์หาอุปาทาน ให้ดับอวิชชาเสีย จะได้ไม่ต้องไปทนอยู่กับทุกข์ให้มันจบๆ ไป

มันไม่เคยเริ่ม และมันก็ไม่เคยจบ มันจบอยู่แล้ว ไม่มีใครอยู่-ไม่มีใครจบ-ไม่จบ แต่จบอยู่แล้ว!

ตาย-ไม่ตาย ก็ไม่เลือก-ไม่ตรงอะไร ท่ามกลางไป-ข้างๆ ไป

อุเบกขาสุญญตา-มหาสุญญตา ของมันเองๆ

การสื่อความหมายอย่าให้คนฟังกววน ความคิดความเห็น ความหมาย อปโลกน์สมมุติใช้แต่พอดีแท้จริงแล้วยังเป็นทิวฏฐิอยู่ลึกๆ นั่นแหละ เรียกว่า “โมหะในลัมมาทิวฏฐิ”

โปรดสัตว์ไม่ง่าย จึงไม่ค่อยโปรดกันก็ด้วยเหตุนี้ ไหนจะต้องทน ต่อธาตุขันธ์ตัวเองขณะใช้ และต้องทนต่อมานะธาตุขันธ์สัตว์อีก ท่ามกลางไป-ไม่เลือกอะไร-ไม่ตรงอะไร

ปณิธานนี้ตั้งให้สังสารวัฏแล้ว ไม่อาจกลับคืนได้ เมื่อมีพระโพธิสัตว์แล้ว ย่อมมีมหาโพธิสัตว์ และองค์พุทธะ-มหาพุทธะ กลับครองไป-ท่ามกลางไป-ซ้ายแห่งพุทธะจะเชื่อมสัมพันธ์ไปเอง สาธุ นมัสการพระอาจารย์ทิวชัยฯ “สุดยอดแห่งวิปัสสนาคือ วิสามัญ(ฆาตกรรม)-ยอมและอโหสิ” ขอบพระคุณยิ่ง เนื้อหาพระสังฆธรรมนานๆ ได้มีสังฆธรรมมาเยี่ยมรายการ

ได้เติมคำว่าฆาตกรรมในวงเล็บเพิ่มเข้าไปให้แจ้งใจว่า วิปัสสนาสติปัฏฐาน ๔ อย่าง กาย-เวทนา-จิต-ธรรม รวมลงสู่วิมุตติทั้งหมด-หลุดออกพ้นไปทั้งหมด กาย-ขันธ์ เวทนา-ขันธ์ แม้จิตหรือธรรม เห็น ได้ยินฯ ขันธ์ให้หมด บุญกุศลความดี ขันธ์ ไม่ติดยึด ทั้งนอกทั้งในวิมุตติหลุดทั้งทั้งหมด ไม่เอาอะไรสักอย่าง ร่างกายนี้ก็ยึดเอาไม่ได้ ของนอกกายจะล้ามะหะอะไร ไม่อยู่ในอำนาจอรรถาใคร ไม่เป็นใหญ่ ใครจะเป็นใหญ่กว่าอนัตตา-อนิจจัง ไม่มี

คนที่ยังยึดดี จะเอาดีๆ ไม่ได้ไม่เอาหลักใส วันก็จะเอาวันดีๆ เดือนดีๆ ปีก็ไม่เอาปีขง จะเอาเงินเยอะๆ ยศสุขสรรเสริญก็จะเอา นี่คนหลงไม่เชื่อพุทธเจ้าให้เชื่อกรรม แต่คนหลงไม่ฟัง

เพราะอะไรรู้ไหม? ก็ตณฺหา มุ่งหวังตั้งจะเอามานับภพชาติไม่ถ้วนตราบใดที่ยังไม่ชุตราภกอนโคณ ก็ยังต้องตั้งเอาอยู่อย่างนี้ จะริดก้านรานกิ่งโคณต้น แต่รากก็ยังไม่ถอนแตกดอกออกไปได้อีก จึงให้ประกาศสละ-ถอนเสีย!

และสำคัญอีกอย่าง ยุคหนึ่งสมัยใดได้เคยพบพระพุทธะหรืออรหันตสาวกสอนธรรมแล้วปฏิบัติปฏิบัติธรรมรคผลนิพพานมาก่อน ว่าไม่เหมือนกับของตัวที่ได้อูมา จึงให้ขอขมากรรมให้เป็นอโหสิกรรมเสียด้วยและบ่อยๆ ด้วย จนกว่าจะคลาย

ขอขอบคุณขอบใจและอนุโมทนา ท่านสมาชิกทุกๆ ท่าน ที่ได้แชร์ข้อธรรมมาให้ได้กลั่นกรองเป็นธรรมทาน และขออนุโมทนาแม้ข้อธรรมที่ไม่ใช่สัจธรรมส่งมาก็จะได้เผยแผ่ให้ได้แจ้งใจไม่หลงอีกต่อไป ขออนุโมทนาทุกข้อแซทข้อแชร์ทุกธรรม จะได้สว่างไสวทั่วๆกัน สาธุไสวๆๆแล้วนะ ไสวๆๆๆ

“อานนท์ พวกช่างหม้อ ย่อมไม่พยายามทำกะหม้ออย่างทะนุถนอม ฉะนั้นใด เราอย่าทำกะพวกเธออย่างทะนุถนอมฉนั้น”

อานนท์ เราจักขนาบแล้วขนาบอีกไม่มีหยุด

อานนท์ เราจักชี้โทษแล้วชี้โทษอีก ไม่มีหยุด ผู้ใดจักทนอยู่ได้ ผู้ฉนั้นจักมีมรรคผลแก่ณสาร”

พระไตรปิฎกเล่ม๑๔-๒๔๕

ผู้ชี้ชุมทรัพย์

“คนเราควรมองผู้มีปัญญาใดๆ ที่คอยชี้โทษคอยกล่าวคำขนาบ อยู่เสมอว่า คนนั้นแหละ คือผู้ชี้ชุมทรัพย์ ควรคบผู้นั้น เมื่อคบหาบัณฑิต เช่นนั้นอยู่ ย่อมมีแต่ดีทำเดียวไม่มีเลวเลย” จากเล่ม ๒๕-๒๕

ขณะนี้ กำลังคิด คิดก็ช่าง ตื่นโพล่งออกไปซี!

ตื่นๆ ..ตื่นโพล่งโลงจ้อออกไป ไกลๆ โพล่งทิ้ง โลงทิ้ง ะแล้ววะ อีกรๆๆ ะอีกทิ้งอีกรๆ

อโหสิไสวๆๆ มีส่วนบุญข้าทั่วๆกัน ไสวๆๆ

สมาชิก ส ธรรมสัน ปลง-ปล่อยวาง-สักแต่ว่า-ไม่พิพากษา
ทำตามหน้าที่แค่นั้นเอง

ทุกคนมีวิบากเป็นของตัวเองยอมรับกับสิ่งที่เกิดแค่นั้น จบๆๆ จบง่ายๆๆสบายๆๆโลงๆๆจ้อๆๆเจ้าคะ

ไม่ตัวไม่ตนแล้วเจ้าคะ

อย่าเฝ้ายาม กายใจก็ช่าง ไม่จดจ้องเข้าใน แต่ให้โพล่งออกไป ะ
ออกไป โปร่งโล่ง ไร้ขอบเขตร่องรอยคิดนึก

เห็น ได้ยิน ฯ ไม่แตกต่างกัน แล้วเลยๆ จบเลย ไม่แซ่ไม่ทรง แต่
โพล่งออกไป

บายเนื้อโหลอิทธิคุณ เทน้าผายมือด้วยแล้วหรือยัง?

ทำแผนภาพสอนเด็กอนุบาล มีข้อความว่า

“อโหสิ-อโหสิ-อโหสิ กรรมทุกอย่างอโหสิ”ขอให้มีส่วนบุญของข้าฯ

สาธุ

และมีภาพเด็กผมจุก ช-ญ.???? ไหว้????? ไหว้?? พนมมือ

ช่วยออกแบบให้หลวงพ่อน้อย จะเอาไปแจกเด็ก

อีกภาพ มีข้อความว่า

“ขอโทษ-อโหสิ” ... คนที่ ๑

“ไม่เป็นไร-อโหสิ”..คนที่ ๒

“ขอบใจนะ-อโหสิ”.. คนที่ ๑

“ไม่เป็นไร-อโหสิ”...คนที่ ๒

“สวัสดิ์ ค่ะ-ครับ..อโหสิๆ” คำทักทายเมื่อพบกัน

ถ้าจัดเรียงอักษรเป็นแถวอยู่ในแผ่นกระดาษแผ่นเดียวเอ-๔ ฟุ่ตสเกป
ภาพมีคู่หรือสองคู่ก็พอมี!

เอาไปเข้าโรงพิมพ์ ๔ สี ส่งไปให้ร.อนุบาลทั่วปท. ประหยัด
กระดาษและราคา

อนิจจัง ไม่เที่ยง ไม่ยั่งยืน แต่ชั่วคราว หรือความไม่ยึดติด (ไม่
ยึดติด คือ ไม่อุปาทาน)

อนิจจัง โดยตัวของสรรพสิ่งสรรพธาตุ ในโลกธาตุ คือ ความไม่ยึดติด
ร่างกาย-จิตใจ ก็เป็นสรรพสิ่งสรรพธาตุ อยู่ในโลกธาตุใบเดียวกัน

ก็ตกอยู่ในอำนาจของ “อนิจจัง” ความไม่ยึดติดเช่นเดียวกัน

สรรพสิ่ง จึงอยู่บนพื้นฐานของการไม่ยึดติด คือ อนิจจัง และ อนัตตา-ที่ไม่อยู่ในอำนาจของอัตตาใคร

พระสังฆธรรมคำสอน จึงรวมลงอยู่บนพื้นฐานของการไม่ยึดติด

นิพพาน คือ เนื้อหาของความไม่ยึดติด

พระพุทธะ จะอุบัติตรัสรู้หรือไม่ นิพพานก็มีอยู่เองแล้วอยู่อย่างนั้น

พระองค์ครั้นตรัสรู้แล้ว จึงได้รู้ว่า “นิพพาน-การไม่ยึดติดมีอยู่เองแล้ว!”

การที่สรรพสิ่งไม่ยึดติดกัน มันเสื่อมสิ้นสลายคลายตัวของสรรพสิ่งเองอยู่ตลอดเวลา ยึดไม่ติด-เกาะไม่อยู่

ความทุกข์เกิดขึ้นเพราะ มนุษย์เข้าไปยึดเอาในสิ่งที่ยึดไม่ติด-เกาะไม่อยู่

ทุกข์เกิดขึ้น เพราะไม่ยอมรับอนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา

นิพพาน คือ ยึดอะไรเอามาไว้ไม่ได้ เพราะมันไม่มีอะไรให้ยึดเอามา

ที่จะเอา หรือ เข้าไปยึดเอาหรือจะเอามา นั่นคืออัตตา นิพพาน

ว่างเปล่า-ว่างแล้วจากอัตตา

เมื่อตาเห็น ไม่มีตัวเองในเห็น หู ได้ยิน ไม่มีตัวเองในได้ยิน ฯลฯ เป็นต้น (จมูก-ลิ้น-กายสัมผัส ก็เหมือนกัน) เช่นนี้ คือ ว่างแล้วจากอัตตา คือ นิพพาน

รู้เห็น-รับรู้รับทราบอะไร.. ไม่มีตัวเองในรู้ในเห็นนั้นๆ เรียกว่า ว่างจากอัตตา คือ นิพพาน

คิดนึกอะไรๆ ก็ช่าง ให้แล้วๆ ไป ก็ไม่มีตัวเอง ว่างจากอัตตา-อนัตตา-นิพพาน

จึงให้ตื่นๆ จ้าๆ ให้ไว้ร่องรอยแห่งอัตตาคิดนึกออกไปกว้างๆ นี่ให้

ว่างจากอึดตาย่างนี้-นิพพานอย่างนี้

นิพพาน อย่างที่ตื่นๆ จ้าๆ ไร้อึดตาคิดนึกนี้แหละนิพพาน!

จึงให้จำตื่นโพล่งออกไป -โลงออกไป-วะๆออกไปจากอึดตาคิดตน-
อย่าซีมอย่าแช่อย่าทรงอยู่-อย่าเฝ้ายามตัวเองๆ

โพล่งทิ้งให้ไว-โลงทิ้งให้ไว-จ้าๆแล้วทิ้งออกไป-วะอีกทิ้งอีกๆ

ปิติไม่เอาทิ้งอีก-สุขสบายใจก็ไม่เอา-ก็ทิ้งอีก-ทิ้งจนอนัตตาหมด
อึดตาคิดตัวหมดตน

คลายออก-ก็ไม่ติด-ก็หลุด-วิมุตติจากขันธ และวิมุตติจากญาณทั้งปวง

และคลายออกเสียด้วย “อโหสิๆโสวๆๆๆ มีส่วนบุญข้าฯ ทัวๆ
กัน โสวๆๆ ผายมือด้วย”

ทั้งวันทั้งคืนมีเท่านั้น ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก เพราะทำเป็นกรรม
เอาไปเกิด!

สัมมาอาชีวะก็อุปโลกน์สมมุติใช้ธาตุขันธ์กาย-ใจ ทำไปแบบสักแต่
ว่าทำ ไม่จริงจังตั้งต่อง-ไม่ดันเข้าใส่ เทาไรเท่านั้น พอใจตามมียินดีตามได้-
พอเพียงและเพียงพอ

พออยู่พอกินพอใช้-กันพอนั่ง-หลังพอนอน-ทำรังแต่พอตัว

ไม่มีอะไรเป็นของของตน จำต้องทิ้งสิ่งทั้งปวงไป

ชีวิตชั่วคราว ดุจหัวกระเปาะเข้าพักโรงแรม เดี่ยวก็จะกลับไปแล้ว

จงทอดสายตาออกไปข้างหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ อย่างไรก็ทิศทาง
และที่หมาย เปิดใจให้กว้างๆ แวตการุณต่อความเดือดร้อนของสรรพ
สัตว์สังสารวัฏ ปล่อยางความเป็นตนเราให้ว่างลง ๕

การปล่อยาง-การคลาย-การเสียสละ-การให้ คือการไม่ยึดไม่ติด-
หลุดพ้น-วิมุตติ นิโรธดับตัณหา นิพพานว่างจากอึดตา-อนัตตา

๒๐๑๕.๑๐.๓๑ วันเสาร์

การขอขมากรรม เป็นการบวชภายในเป็นการปลงอาบัติกรรมขอให้กรรมเป็นโมฆะกรรม-อโหสิกรรม-วิมุติกรรม ซึ่งกันและกัน

การประกาศสละ-ประกาศถอน เป็นการยกเลิกเพิกถอนการปฏิบัติบำเพ็ญความมุ่งหวังตั้งเอาจามาด้วยต้นหาอุปาทาน ทั้งในทางโลกกามคุณ สุนทรียอารมณ์ และในทางธรรมเพื่อหวังมรรคผลนิพพาน ที่ยึดถือยึดติดตามคตินิยมที่สั่งสมเอมายาวนานหลายภพชาติ

รวมถึงการกล่าววาจาอธิษฐานคำมั่นสัญญา-สาปแช่งสาปถสาบาน-การบนบานศาลกล่าวผูกมัดผูกพันธนาคารให้ไว้กับจิตดวงใด สิ่งหนึ่งสิ่งใด ดินแดนแคว้นแคว้นใด ขอคืนสู่อิสระพ้นจากการผูกมัดพันธนาคารทั้งหมดทั้งสิ้น ขอคืนสู่โลกธาตุอนิจจัง-อนัตตา ซึ่งมันวางตัวของมันเอง-ดับเอง-วางเอง-ว่างเองอยู่แล้ว ดับตามองค์พุทธอรหันต์เจ้าทั้งหลายตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ส่วนการขอขมาขอขมาใช้ด้วยการอุทิศบุญ เป็นการขอให้บุญทิพย์ที่ได้เคยบวชบรรพชา-อุปฐากอุปัถม์ภำรุงเหล่าพุทธบริษัทพุทธศาสนา

และขอให้มีส่วนแห่งการโปรดสรรพสัตว์สังสารวัฏและสังขารอันได้เห็นแล้วจะมากก็ตามจะน้อยก็ตาม ขอให้มีส่วนแก่สรรพสัตว์ทุกชีวิตจิตวิญญูณจงทั่วกันตลอดไป

การขอขมากรรม เป็นการขออโหสิกรรมให้มีผลย้อนหลังทุกภพชาติพุทธันดร ให้มีผลเป็นวิมุติกรรมร่วมกัน สว่างใสในสังขารนิพพานร่วมกันทั้งสังสารวัฏ

การปฏิบัติบำเพ็ญ เกิดจากการมุ่งหวังตั้งเอาจามาด้วยต้นหาอุปาทาน ติดยึด เป็นระบบของการสร้างและการสลายวิบากกรรม เกิดเป็นวิญญู

วนเวียนเกิด-ตายอยู่ในสังสารวัฏ ด้วยมีความหลงโมหะอวิชชาตัวหลงเข้าไปรู้เป็นพื้นฐานให้เกิดเจตนากระทำการมำเพ็ญ

ไตร่จณานวิชา คือวิชาเวทย์มนต์คาถาที่ทำให้มนุษย์ไปเกิดเป็นไตร่จณาน-อสุรกาย**ไตร่จณาน** อันเกิดจากการตายของมนุษย์ที่หลงเจริญเวทย์มนต์คาถาใช้คุณไสยเวทย์ศักดิ์สิทธิ์เล่นฤทธิ์เดชเครื่องรางของขลังส่วนอสุรกายที่ตายไปจากสัตว์ไตร่จณาน**เรียกปีศาจ**

อสุรกาย ที่ตายไปจากมนุษย์**เรียกผี** ตายตรงไหนวิญญาณอยู่ที่ตรงนั้นไปไหนไม่ได้ด้วยจิตหลงผูกติดอยู่ตรงนั้นออกไม่ได้เช่น ตายในสถานบันเทิงเริงรมย์หรือตายข้างถนนหนทาง ฯลฯ

ส่วนเปรต คือ มนุษย์ที่ตายไปด้วยความโลภหวงแหน

สัตว์อบายภูมิ ให้โปรดด้วยการขออนบ้น้อมมองค์พุทธะขึ้นเป็นประธาน ตั้งนะโม-เชิญไตรสรณคมน์ ๓ จบ-อุทิศบุญ-อโหสิกรรม-สวาทฯลฯ หลายๆ เทียวไปมา เป็นการเปลี่ยนภูมิให้

ขออย่าว่าอย่างกลัว การโปรดสัตว์ในอบายมีอันสงส์มาก ทำให้เขาหลุดพ้นจากความทุกข์ยาก เขาได้รับบุญแล้วไปเกิดเป็นเทพเซียน ช่วยแก้กฏสังสารวัฏต่อไปอีก

การบำเพ็ญเจริญสติสมาธิ-สมณะตบะฉะฉาน-ญาณ-วิปัสสนาญาณ เป็นการมุ่งหวังตั้งเอามา ด้วยค้นหาในมรรคผลนิพพาน นี่เป็นผลเกิดจากการกดทับกดข่มจิตหนึ่งด้วยองค์ฌาน ระงับวิตก-วิจารณ์-ปีติ-สุข-เอกัคคตา (อุเบกขา) **ดุจหินทับหญ้า เป็นปลีโพระเสื่อมง่าย** อ่อนต่อผัสสะตัวกระทบเสื่อมง่าย ต้องหลีกเร้นอยู่คนเดียวสงบๆ

ด้วยมีคำบริกรรมบัญญัติเป็นอารมณ์สมณะ ส่วนวิปัสสนาที่ใช้

พิจารณารูป-นาม เกิด-ดับ เป็นอารมณ์ **ทั้งสมณะ-วิปัสสนา ล้วนเป็นการปฏิบัติบำเพ็ญด้วยความมุ่งหวังตั้งเอามาด้วยต้นหาอุปาทานเป็นกรรม** เป็นทุกข์โทษต้องไปเกิดในวัฏฏสงสารทั้งสิ้น

พระมหาโพธิสัตว์ เมื่อออกบวชใหม่ๆ ก็ได้ไปเรียนกับอาจารย์ อาฬารดาบส-อุทกดาบส สำเร็จรูปฌาน ๔-อรุณฌาน ๔ เรียกสมาบัติ ๘ พระองค์เห็นว่าไม่ใช่ทางดับทุกข์ จึงเลิกไป

ในขณะนั้นยุคนั้น นักบวชหลายลัทธินิกาย รวมทั้งครูทั้ง ๖ รวมทั้งนักบวชเซนที่หมัฌมการณ์นุ่มลมทมพ้าแก๊ฝ้าก็ด้วยต่างก็เจริญฌาน แต่ไม่มีใครตรัสรู้

ภายหลังที่พระองค์ทรงตรัสรู้แล้ว จึงได้ทรงตรัสว่า “เจตนาเป็นกรรม-สัตว์จึงเป็นไปต่างๆ นานาเพราะกรรม” จึงไม่ให้เจตนามุ่งหวังตั้งเอาปฏิบัติบำเพ็ญเอามาด้วยต้นหาอุปาทานการยึดติด

แต่ทรงสอนให้ ปลงกาย-ปลงจิต ปล่อยวางจิต คลายจิตออกกว้างๆ ว่างๆ จำออกให้ไร้อัตตาตัวตน ว่างจากอัตตา จึงอนัตตานิพพาน

ภายหลังตรัสรู้ได้สองเดือน ทรงเสด็จไปโปรดปัญจวัคคีย์ ด้วยปฐมเทศนาภันท์แรกว่า ทางสุดโต่ง ๒ ทางไม่ควรดำเนิน คือ ๑ สุดโต่งทางกามคุณโลภียวิสัย ได้แก่ กามคุณอารมณ์ ๕ ในรูปเสียงฯ และโลกธรรมลาภยศสรรเสริญสุข

๒. สุดโต่งทางทรมานตนให้ลำบากในการปฏิบัติบำเพ็ญกายอัตตทกิลมณานุโยค-จิตอัตตทกิลมณานุโยคในทางธรรมเพื่อมรรคผลนิพพาน

ทางสุดโต่ง ๒ ทางนี้ เป็นที่มาของพระพุทธรูทจะท้าวว่า “เราตถาคตกล่าวว่า เจตนาเป็นตัวกรรม” ท่านไม่ให้ปฏิบัติบำเพ็ญมุ่งหวังตั้งเอามาด้วย

ค้นหาทั้งทางโลกและทางธรรม

แต่ก่อนตรัสรู้ตั้งแต่เกิดเป็นสุเมธดาบส เห็นพุทธรูปที่ปางกรมิพุทธ
ลีลางดงามไปด้วยฉัพพัชร์สี่ มีจิตปรารถนาพุทธรูปเป็นพระพุทธรูป
พระองค์หนึ่ง

ก็บำเพ็ญบารมีเรื่อยมา โดยไม่รู้ว่าการตรัสรู้นิพพานสัมโพธิญาณ
เป็นอย่างไร เห็นนักพรตนักบวชทำอะไร ก็ศึกษาเล่าเรียนประพฤติปฏิบัติ
มุ่งหวังตั้งเอาเพื่อหวังในมรรคผลนิพพาน แม้บารมีสิบหกล้านปี-อุปบารมี-
ปรมาตบารมี ครบ ๓๐ ทัศ ก็ทำเอาหวังในมรรคผลนิพพาน แม้บำเพ็ญ
ทุกกริยาอดอาหารทรมานตนก็ทำเอาทั้งหมด แต่ก็ไม่ทรงตรัสรู้

จึงทรงกลับมาดำเนินมัชฌิมาปฏิปทา ได้แก่ ไม่มุ่งหวังตั้งเอาอะไร
ไม่เลือกอะไร ปล่อยวางในสรรพสิ่งทั้งทางโลกและทางธรรม ทั้งกาย-จิต
ปลงปล่อยวาง ในที่สุดก็ทรงตรัสรู้

ทรงตรัสรู้ว่า เหตุสมุทัยต้นเหตุเป็นเหตุให้เกิดทุกข์ ถึงนิพพาน
ด้วยนิโรธคือดับมรรค-ดับญาณปัญญา-ศีล-สมาธิ

หลุดพ้นออกมาเสียจากญาณตัวหลงรู้ จึงวิมุตติญาณทัสสนะ

หลุดพ้นออกมาเสียจากธาตุขันธ์ จึง ขันธวิมุตติ

จากนั้นจึงสอนปัญจวัคคีย์ต่อมาด้วย “อนัตตา-อนิจจัง-ทุกขัง
ในขันธทั้ง ๕ รูป-นาม-อายตนะ” ว่าไม่เที่ยง-เป็นทุกข์-ไม่ใช่ตัวตนเราเขา
ปัญจวัคคีย์จึงบรรลอรหัต

ต่อมาทรงสอนบุตรเศรษฐีชื่อยสกะกุลบุตร และสหาย ๕๕ คน ด้วย
อนุบุพพิทา ๕ ขั้นคือ ทาน-ศีล-สวรรค์-โทษ-และเนกขัมมะ ขั้นสุดท้าย
ทรงให้ละวางทั้งหมดทั้งทานศีลสมาธิสมณะตบะฉันทะญาณ ว่าเป็นโทษไม่

บริสุทธิ์ จึงให้ปล่อยวางให้ทั้งหมด

ทรงสอนชฎิลสามพี่น้องและบริวารหนึ่งพัน ด้วยอายตนะ ตา หูฯ
รูป เสียง ฯ เป็นของร้อน บรรลุอรหัต

ทรงสอนพาหิยะ ว่า “เมื่อใดเธอ เห็น ได้ยินฯ รับรู้รับทราบด้วยใจ
ให้ลึกแต่ว่า “ละฯ” ก็บรรลุอรหัตขิปปาภิญญา เป็นเลิศทางด้านตรัสรู้เร็วกว่า
บรรดาภิกษุทั้งหลาย

ทรงตรัสสอนเช่นนี้เป็นส่วนมาก ได้แก่ ชั้นธ-อาตนะ-ธาตุ ๑๘-
อริยสัจ ๔- จำแนกออกเป็นปัจจัยการ ๑๒ ประการ-และจำแนกชั้นธออกเป็น
อินทรีย์ ๒๒ สรุปลงรูปกับนาม ให้ปลงปล่อยวางรูปนามชั้น ๕ ทั้งหมด
ที่พระองค์ได้เคยปฏิบัติบำเพ็ญมาทั้งหมด-สมบัติ ๘-บารมี ๓๐
ท่านไม่ได้เอามาสอน แต่ ท่าน การให้การเสียสละให้ทำก็ลึกแต่ว่าทำ ไม่ให้
หวังตั้งเอาตอบแทนอันเป็นกิเลสตัณหาอุปาทาน ไม่พ้นทุกข์

ท่าน การให้-การเสียสละ เป็นการละลายจ่ายออก เป็นพื้นฐาน
ของการไม่ยึดติด แต่ทั้งนี้จะต้องให้ด้วยไม่หวังตอบแทน จึงจะเป็นท่าน
บริสุทธิ์

ท่าน การให้ที่ไม่ยึดติด เป็นเนื้อหาสัจธรรมนิพพาน

การไม่ยึดติดกับสรรพสิ่งใดๆ เป็นการปล่อยวางหลุดพ้นไปจาก
กรรมทั้งปวงด้วย ไม่กรรมซ้อนมนะ ไม่เป็นมโนกรรม กายกรรม-วจีกรรม
ไม่เกิดเลย นี่เป็นศีลวิมุตติ-สมาธิวิมุตติ-ปัญญาวิมุตติ

จึงให้ตื่นๆ จำๆ ไร้ร่องรอยไร้ขอบเขตคิดนึกออกไป หลุดพ้นออกไป
ไปจากกรรมซ้อนมนะ มโนไม่มีกรรม อกุศลกรรม-กุศลกรรมก็ไม่มี ก็สิ้น
กรรม-นิพพาน

ธรรมะมี ๒ ระดับ คือ ๑. ระดับวิภวภูตไปวนเวียนเกิด - ตายในวิภวภูต๓๑ภูมิ เช่น ละเว้นชั่ว - ทำดี - เจริญทาน-ศีล-สมาธิ-ภาวนา

ทำให้ให้สงบแผ่ยามลึมตา (ฌาน) ก็ตาม ล้วนเป็นอัตตาเจตนาเป็นกรรมต้นหาสมุทัยไปเกิดทั้งสิ้น เกิดเป็นทุกข์ ยิ่งเจริญสติให้มองปัญหาก็ยิ่งเป็นทุกข์สมุทัยเสียเอง สติ-ปัญญาเป็นสังขารขั้นต้น เป็นสังขารเจตสิกเกิดในจิต ยิ่งเจริญขั้นนี้ก็ยิ่งเจริญสมุทัยยิ่งเอาไปเกิด ดับทุกข์สมุทัยไม่ได้

ไม่ขั้นวิมุตติ เกิดใหม่อีกก็ทุกข์อีก ก็ต้องเกิดมารับมือกับปัญหาที่ต้องประสบกับชีวิตที่สับสนไม่รู้จบสิ้นเพราะหลงด้วยโมหะอวิชชาเจตนากรรม

๒. ระดับวิภวภูตไม่เกิดอีก ด้วยยุติต้นหาสมุทัยเหตุแห่งทุกข์ทั้งปวงไม่เกิดอีก ด้วยไม่อุปาทานยึดติดกับสรรพสิ่งใดๆ ในโลก หลุดพ้นออกไปนอกชั่ว-เหนือดี แม้บุญกุศลความดีในทานศีลภาวนาสติปัญญาญาณทัสสนะใดๆ ก็ไม่มุ่งหวังตั้งเอา หลุดพ้นออกไปจากธาตุขันธ์-ญาณทัสสนะทั้งปวง เป็นขั้นวิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ ไรร้องรอยเจตนากรรมและอัตตาเป็นอนัตตา นี่เป็นแก่นเนื้อหาลัทธิธรรมนิพพานในพระศาสนา ถ้านอกจากนี้ก็เป็นดอกใบเปลือกกะพี้ไม้ ยังมีชาตินี้-ชาติหน้าอยู่ หาประโยชน์ปรมาตถ์แก่นพระศาสนาไม่ได้

อนิจจัง หมายถึงความไม่อยู่นิ่ง จะหาเอาสมาธิความสงบมันไม่มีสมาธิเอาอัตตาไปหาอนิจจัง-อนัตตานั้นหาไม่ได้ ยิ่งฝืนอนิจจังยิ่งทุกข์ทํากาย-จิตให้ลำบากเป็นอึดติดกลลมะถาโนโยคสุดโต่งที่ไม่ทรงสอน ผิดต่อพระธรรมคำสอน

แต่ทรงสอนให้ปลงธาตุขันธ์กาย-จิต ปล่อยวาง-ลักแต่ว่า กาย-จิตสงบ-ไม่สงบ ก็ให้ลักแต่ว่า เลือกไม่ได้ มันอนิจจัง-ทุกข์-อนัตตา.ให้ยอมรับ

กฎสามัญธรรมดาธรรมชาตติของโลก อยู่กับทุกข์อย่างไม่ทุกข์ ทุกข์ก็ช่าง
แม้สุขก็ให้ช่างเสียด้วย

ภาระหน้าที่การงาน ก็ให้สักแต่ว่า อย่างจริงจังตั้งเอาด้วยตัณหา
สมุทัย อย่าดันเข้าใส่กับชีวิต อย่ายึดในสิ่งที่ยึดเอาไม่ได้ อนิจจัง-อนัตตา
ยึดเอาไว้ไม่ได้ ใช้กาย-จิตธาตุชั้นแต่พอดี ใช้แล้วก็ให้วาง สติปัญญาใช้แต่
พอดีใช้แล้วให้วางเสีย ก็จะอยู่กับทุกข์อย่างไม่ทุกข์

ทุกข์-สุข เป็นเวทนา มันชั่วคราวอนิจจัง-อนัตตา บังคับบัญชาไม่ได้
ก็ช่างๆ-ปล่อยวางเสีย

ความมุ่งหวังตั้งเอา เกิดแต่สมุทัยตัณหาอุปาทาน จึงหลงไปด้วย
โมหะอวิชชา เอาอัตตาเจตนาเข้าไปทำการมเอาไปเกิด ทรงตรัสว่า เจตนา
เป็นตัวกรรม-สัตว์โลกจึงต้องเกิด-ตายเป็นไปตามกรรมอยู่

ความหลง ของสัตว์ทำให้หลงสร้าง-หลงไปเกิด เสวยวิบากชาติแล้ว
ชาติเล่า มันมีตัวโมหะเจตสิกในอกุศลจิตเป็นพื้นอยู่ ทำให้เกิดตัวหลงคิด
หลงเห็นเป็นวิภว-มานะเจตสิกโลภะมูลจิตเกิดเป็นมิจฉาทิฏฐิก็เรียก นี่เป็น
กรรมหนัก นี่เป็นตัวตัณหาสมุทัย เอาอัตตาเจตนาเข้าไปทำการมเกิดทุกข์
แม้จะเอาไปเจริญบำเพ็ญกุศลความดีก็ตาม ความชั่ว-ความดี บาป-บุญ
ล้วนอนิจจังเสื่อมสลายตลอดเวลา ไม่จีรังมั่นคงถาวรอยู่นาน มันอนิจจัง
ชั่วคราว เจริญไม่ได้ เจริญก็ไม่มี มันมีแต่เสื่อม นี้เรียกว่า อนิจจัง-อนัตตา
นิพพานนอกชั่ว-เหนือดี นอกบาป-เหนือบุญ-ว่างแล้วจากอัตตาเจตนากรรม

จึงให้จบตัวคอยทำ ให้วางตัวคอยทำ จบสร้าง-จบเสวยวิบาก

แต่การเสียสละเกื้อกูลสังสารวัฏสรรพสัตว์ทั้งหลายก็ให้สักแต่ว่า
เกื้อกูลการุณยธรรมต่อความเดือดร้อนของสรรพสัตว์ทั้งหลายทั้งที่เป็น
ญาติและมีไชยญาติ ไม่มีประมาณ

จงทอดสายตาออกไปข้างหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ อย่างไร้ทิศทาง และที่หมาย เปิดใจให้กว้างๆ แวตการรู้ต่อความเดือดร้อนของสรรพ สัตว์สังสารวัฏ ปลอ่ยวางความเป็นตัวเราให้ว่างลง ๕

จงอย่าใฝ่โหมะลงไปในทิวจิตความคิดความเห็นความหมาย ไม่ต้อง ไม่ตั้งอะไร ไม่ได้-ไม่เสียกับอะไร ไม่เกาะอะไร ไม่เอาอะไรกับอะไร!

ให้จบกิจ ไม่ใช่ทำกิจให้จบ!

สาธุสวๆ แล้ว ความคิดหมองหรือไม่หมองอย่าไปรู้มัน ช่างๆ ไป ให้ตื่นจ๋าๆ ไรๆ ไป อย่ารู้ ก่อนรู้ก็ไม่ได้รู้

ดูจตะวันส่องสว่างกลางหาๆ

โพล่งทิ้งให้เร็ว แล้วไปให้เร็ว ไม่ขัดคั่งค้างข้องคา แล้วไปให้เร็ว โลงโพล่งให้เร็ว

อย่าแหย่อย่าทรง อย่าเฝ้ายามตัวเอง จ้าจะออกไป

อโหสิสวให้เร็ว ผายมือมีส่วนบุญให้เร็วๆๆ

สุขอันเกิดจากภาวนาเป็นโลกียะในองค์ฌาน เป็นปโลโพระเลื่อมได้ แม้พระมหาโพธิสัตว์บวชแล้วก็เคยบำเพ็ญจนสำเร็จสมาบัติ ๘ ก็ทรงตรัสว่า ไม่ใช่ทางหลุดพ้น ดังนั้น จิงอย่ายึดติดสุขหรือทุกข์ หรือรูปนามขันธ ๕ มันยึดไม่ได้ ยึดไม่ติดเกาะไม่อยู่ เพราะมันอนิจจัง-อนัตตา

การบำเพ็ญภาวนาเอาสุขไม่เอาทุกข์ ก็ไม่ต่างอะไรกับกำลังสร้าง สมุทัยต้นหาเหตุแห่งทุกข์คือเกิดอีก ถ้ายังอยากในสุขเวทนาด้วยภาวนา ก็ เอาอตตาดัตถหาเจตนากรรมเข้าซ้อนกรรมลงมโน กลายเป็นมโนกรรมไป เกิด อันเกิดเป็นทุกข์

ตื่นๆ.. ตื่นโพล่งโลงวะ โลงทิ้ง โลงทิ้ง ะแล้ววะอีก โลงให้ไว

ทิ้งให้ไว ไม่ค่อยอยู่ ไม่อยู่คอยตันทะไร ไม่หาไม่แซ่ไม่ทรง ไม่รู้มรรค
หาผลอะไร ไรๆ ออกไป ไม่กายไม่จิตคิดนึกอะไร มันจำไม่เอาอะไร

ดังนั้น คำกล่าวที่ว่า “การภาวนาเป็นเรื่องของการบำเพ็ญเพื่อความ
สุขไม่ใช่ทุกข์ แม้ลำบากก็อย่าท้อถอยให้เห็นเป็นธรรมดาของการทำสิ่งมีค่า
ให้เกิดขึ้น” นี้ จึงไม่ใช่ลัทธิธรรมคำสอนนิพพาน

นามขันธ์หรือวิญญาณ-สังขาร-สัญญา-เวทนา สุขทุกข์เวทนา ล้วน
ตกอยู่ในอำนาจอนิจจัง-ผันแปรยึดเอาไม่ได้ มันอนัตตาไม่อยู่ในอำนาจ
ไม่มีความเป็นใหญ่

ขันธ์ห้า มีรูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ รูปคือร่างกาย มีธาตุ
ใหญ่ ๔ คือดิน-น้ำ-ลม-ไฟและธาตุน้อยอีก ๒๔

ตัดชะรู้ จิ่ง ตรีรู้

โลกียะ มีตัวกำหนดสติปัญญาญาณ ส่วนโลกุตระทั้งตัวรู้
เสียแล้ว ตัดรู้-ไม่ติดยึดรู้

นิพพาน การคลายออก-คลายออก มิใช่การเข้าถึง

ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ-ชอบปฏิบัติ ถ้ามัวเอาอะไรไปปฏิบัติ ตัวปฏิบัติ
เป็นอัตตา ไม่อนัตตา นิพพานว่างจากอัตตา จึงอนัตตา

แต่นิพพานไม่ใช่ธรรมมาอนัตตา นิพพานพ้นกรรมพ้นธรรมพ้น
สภาวะสถานะสถานที่

คำว่า “ปลง-ปล่อยวาง” เป็นการคลายออกไม่ยึดติด-แต่หลุดพ้น
ออกอิสระ มิใช่การเข้าถึง ไม่มีอะไรจะเข้าไป และไม่มีอะไรที่จะต้องไปให้
ถึง นิพพานคือว่าง ไม่อาจมีอาจเป็นหรืออาจเข้าออกได้

ทรงตรัสว่า เราสั่งสอนเวไนยสัตว์มิได้ต้องการให้มาศรัทธา และเรา

ก็ไม่ได้รักษาศรัทธาบริวารและสักการะ แต่เราตถาคตสั่งสอนสัตว์ให้พ้นจากทุกข์

นิพพาน จบอยู่แล้ว ว่างอยู่แล้ว ไม่เริ่มไม่จบ แต่จบทันที ที่ไม่ต้องเริ่ม

เนื้อหาแห่งสังฆธรรมคือ ว่าง แต่ปุถุชนคนหนามองไม่เห็น กลับเอากล้องขยายไปส่องดูเนื้อดินเผาเนื้อว่านพระเครื่องรางของขลัง จึงไม่แลเห็นเนื้อหา ส่วนพระอรหันต์ท่านว้างโดยไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก ไม่มีกิจเรียกว่าจบกิจ ทั้งไม่มีผู้ทำกิจให้จบ

จึงให้หลุดพ้นออกไปเสียจากธาตุขันธ์ ให้เป็น “ขันธวิมุตติ” ว่างๆ-นิโรธนิพพาน

จึงให้หลุดพ้นออกไปเสียจากวิถียุณยทัตถะทั้งหลาย เสียด้วย “วิมุตติญาณทัตถะ”

ถ้ายังคงมีเจตนาเป็นตัวกรรม-ก็ยังคงมีตัณหาอุปาทานการหลงยึดติดในภพชาติการเกิด อันเป็นตัวทุกข์ ไม่พ้นทุกข์

ถ้ายังคงมีอัตตาในศีล-อัตตาในสมาธิ-อัตตาในปัญญา ก็ไม่พ้นทุกข์!

มรรคองค์ ๘ สรุปลงเป็น ๓ คือ ศีล-สมาธิ-ปัญญา แม้เหลือองค์ ๓ ก็ยังไม่ว่างจากอัตตาเจตนากรรมตัวหลงเข้าไปรู้ศีล-หลงเข้าไปรู้สมาธิ-หลงเข้าไปรู้ปัญญา ไม่พ้นทุกข์!

มรรคอรียสัง มีองค์ ๘ อันมีสัมมาทิฐิ-ความเห็นชอบ เป็นองค์ต้น มีสัมมาสมาธิ-สมาธิชอบ เป็นองค์ท้าย ยังมีทั้งเส้นทางเดินและผู้เดินทาง ยังมีทั้งที่เกาะเกี่ยวและผู้เกาะเกี่ยว ยังไม่พ้นทุกข์!

นี่เป็นความแตกต่างผิดพลาดคลาดเคลื่อนของสังฆธรรมคำสอนที่

เนิ่นนานด้วยกาลเวลา ดูเอาเนื้อไม้อื่นตอกปะแทน เนื้อกลองเดิมเก่าแตกแล้วซ่อมแล้วซ่อมอีกจนหาเนื้อเดิมไม่ได้

ส่วนสมาธิภาวนาโลกุตระ ต้องเป็นสมาธิวิมุตติตามธรรมชาติที่ไม่ได้ทำขึ้นมาด้วยอรรถาเจตนา (อันนั้นเป็นสมาธิสมณะตบะฉานญาณโลกียะเสื่อมได้เป็นหินทับหญ้า) ที่ไร้ร่องรอยกว้างไกลไร้ขอบเขตคิดนึก

ศีลสังคมหรือศีลโลกียะทางโลกทางสังคม คือ ศีลนับเป็นข้อๆ หรือที่ท่านทรงเรียกว่า “โคปาลกะศีล” ศีลของนายโคบาลนับโคเข้าคอกว่า มีอยู่ครบหรือไม่? แต่ศีลโลกุตระพ้นเหนือไปจากโลก คือ ความไม่ยึดติดการปลงปล่อยวาง ช่างๆ ไม่เอาอะไรกับอะไร ไม่ยึดติดอะไรอีก

พิธีกรรมบางอย่าง ก็ประมาทล่วงเกินองค์พุทธะ เช่น พิธีกรรมปลุกเสก พิธีการเบิกพระเนตรพระพุทธรูป การตั้งชื่อพระพุทธรูปตามกิเลสตัณหา เช่น ชื่อพระทันใจ พระปราบไฟรี ~ นี่เป็นกรรมหนัก

เด็กตัวน้อยๆ เกิดมาก็สว่างมาพร้อมที่จะตรัสรู้ได้ แต่เมื่อเอาไปเข้าโรงเรียนหรือถูกสอนจนไม่อาจตรัสรู้ได้ คนสอนก็เป็นหนี้กรรมไปโดยไม่รู้ตัว

กรรมที่ไม่เกี่ยวเนื่องกับเจตนาเกิดขึ้นโดยความไม่รู้มีมากมาย จนกลายเป็นหนี้กรรม เช่น ดื่มน้ำที่มีตัวสัตว์มีชีวิตโดยเราไม่รู้ เดินไปเหยียบภาคิพย-ขับถ่ายไปราดรดโดยไม่รู้ไม่เห็น กินพืชผักผลไม้โดยไม่รู้ว่ามีตัวสัตว์ หรือเอาชีวิตผู้อื่นมาเลี้ยงชีวิตตนเองโดยไม่รู้ สัตว์แม้ตัวเล็กน้อยก็มีจิตวิญญาณเท่ากันกับสัตว์ใหญ่ ต่างกันอยู่ที่โมหะ จึงไม่ควรประมาทในการที่จะกล่าวขอขมากรรม

อโหสิไสวๆ-ดับให้ไว-โพล่งให้ไว-ไม่ต้องพยายาม-ไม่คิดไม่แซ่

ไม่ทรง-แต่ให้โพล่งจ้ำๆ ออกไป-ช่างๆไป-ไม่อะไรกับอะไร-ท่ามกลางไม่ตรง
อะไร-ไม่เลือกข้างไหน-ไม่ตัดสินพิพากษาใคร-ไม่วิจารณ์อะไร-ช่างๆไป

กรรมโมหะซ้อนกาย-กรรมโมหะซ้อนจิต

กรรมฐานซ้อนกาย-กรรมฐานซ้อนจิต

ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก ทำเป็นกรรม-เจตนาเป็นตัวกรรม

ให้จำให้ไวทั้งให้ไวหลุดจากคิดจากนึกให้ไว วิมุติหลุดออกไปนิโรธ
นิพพาน

จิตชุ่น-จิตใส ก็ไม่ต้องไปดูไปรู้มัน ไม่ต้องไปดูจิต-ไม่ต้องไปเฝ้า
ยามรักษาอะไร มันอนัตตาอยู่แล้ว เอาอึดตาไปปฏิบัติทำไม

ให้ปลงกาย-ให้ปลงจิต ปลงธาตุ-ปลงชั้นร์ ปลงตัวรู้ให้ไวไม่ต้องดู-
ไม่ต้องไปรู้ กาย-ใจช่างให้ไว -พ้นออกไปให้ไว-วิมุติหลุดออกไปให้ไว

รู้ไม่รู้ จึงให้โพล่งโลงให้ไว ทั้งออกคลายออกไปให้ไว-ว่างให้ไว

เห็น ก็ช่าง ได้ยิน ก็ช่างฯ ก็ของมันเอง ก็ปล่อยไป รู้ไม่รู้ ก็ปล่อย
ให้ของมันเองๆๆ ตัวเวทนาสัญญาตัวกระทบผัสสะสมมติการเจตนาต้นหา
อุปาทานก็จะอ่อนตัวลงจนฝ่อเฉาไป

จึงทรงสอนให้ พ้นออกไปเสียจากวิถียุณทวารทั้ง๖ จึงวิมุติญาณ
ทัสสนาจรู๋ทั่ว เป็นวิมุติญาณทัสสนะ

จึงว่างจากตัวเราของเรา ว่างจากอึดตา จึงนิพพาน

ลักแต่ว่า นี่แหละท่านสอนให้ปล่อยวางออกไป ไม่เข้าไปยึดติด
ว่าเรา ว่าอึดตาตัวตนของเรา

ทรงสอน ให้ลักแต่ว่ารู้เห็น -รับรู้รับทราบหรือแม้จะรู้ไม่รู้ ก็ให้
ลักแต่ว่า

จิตที่เข้าไปติดยึดในรูป เสียง ฯ ในกลิ่น รส สัมผัสกายหนาวร้อน ฯ
ไม่หลุดพ้นออกไปได้ ก็เพราะอวิชชาหลงเข้าไปรู้

วิถียุณเห็น-รูป วิถียุณได้ยิน-เสียง ฯ

ปุถุชนเจริญญาณ วิถียุณ หลงรู้ญาณด้วยอวิชชา ตัวหลงเข้าไปรู้
ที่มิโนวิญญานธาตุ เห็น ได้ยิน ฯ เป็นอวิชชาหลงเข้าไปรู้

นิพพาน คือ ว่าง ถ้าเจริญเอาบำเพ็ญเอา ปฏิบัติเอาที่ไม่ว่างจาก
อัตตาตัวตนที่เข้าไปปฏิบัติเอา

ห้วงหวง-หวงแหน-แน้นเหนียว-คลายยาก ห้วงญาติพ่อแม่พี่น้อง-
ห้วงหวงสมบัติก็ไปเกิดเป็นเดรัจฉานเฝ้าสมบัติ

จึงให้โปรงโล่งโพลงให้ไฉไลคลายทิ้งให้ไว!

ห้วง-หน่วง-หนัก-คับแคบ-อบาย-ไม่สบาย ก็จึงให้โปรงโล่งโพลงจ้า
ออกไปกว้างๆ ไร้ๆ ออกไป ไร้คิดไร้นึก-ไร้อัตตาตัวตน จึงอนัตตา ว่างเปล่า
จากตัวตน ว่างๆ จากอัตตาตัวตน-นิพพาน ว่างๆ

“คลื่นเกิดแต่ทะเล อากาของจิตเกิดแต่จิต ก็ช่าง *no interest,*
never mind, don't worry ไม่สน-ไม่เคยมีใจ-ไม่กังวลใจ ไม่ห้วง ยอหือ-
อย่าห้วง!”

จิต ก็ช่าง จิตขุ่น-จิตใส ก็ช่าง ไม่ต้อง..ไม่ต้องของมันเอง!

กาย ก็ช่าง-เวทนา ก็ช่าง สุขทุกข์ช่าง!

สมาธิก ผมได้รับ..หนังสือมนุษย์เกิดมาทำไม..ที่พระอาจารย์
เขียนจากคุณโยมณัยรัตน์ฯ สถานธรรมที่บางรัก

อ่านแล้วได้ประโยชน์อย่างมาก เป็นการขยายเนื้อความจากพระ
ไตรปิฎกที่สำคัญ อ่านแล้วเข้าใจง่ายต้องขอบคุณพระอาจารย์ที่ได้เขียน
หนังสือดีๆ เรื่องนี้ออกมา กราบขอบพระคุณครับ

สัญญาณอินเตอร์เนตมันก็อินจิง-อนัตตา เครื่องแปลซัดซัง
ตั้งแต่คืนวันที่ ๑ เพิ่งใช้ได้สักครู่นี้เอง อโหสิสวๆๆ แล้ว

แท้จริงแล้วนิพพานเป็นเรื่องของความเลิกลง!

ยุติตัวหลงเข้าไปรู้ หลงรู้ด้วยเอาอัตตาเข้าไปรู้ทางโลกทวาร ๖
เลิกลงโลกทวาร ๖ ตา หูฯ เห็น ได้ยินฯ ไม่มีตัวเองในเห็น ได้ยินฯ
จึงที่สุดแห่งโลกทวาร ๖ คือ ว่าง

หลงว่ามีตัวเองในโลกทวาร ๖ ในเห็น ได้ยินฯ ก็มีเจตนาตัณหา
อุปาทานเข้าไปยึดเอาในสิ่งที่ยึดเอาไว้ไม่ได้ จึงเป็นทุกข์

การแปลตำรารุ่นหลังๆ แปลมัชฌิมาปฏิปทา ว่าให้ปฏิบัติเดินทาง
สายกลาง ซึ่งไม่ตรงพุทธประสงค์ให้จบทุกเส้นทางด้วยไม่ต้องทำ เพราะทำ
เป็นเจตนาเป็นกรรม ให้นอกบาป-เหนือบุญ คือ ท่ามกลาง -ว่างๆ

สุข-ทุกข์ เป็นวิบาก ให้อยอมรับยอมให้ผ่านออกไปโดยไม่ขัดแย้ง
ทักท้วง-ไม่ขัดข้องคาใจ-ปล่อยผ่านลุล่วงออกไปตามเวลาของวิบากที่มา
เยี่ยม

อย่าเลือกเอาแต่สุข-ผลักไสทุกข์ นี่ทำด้วยตัณหาสมุทัยเหตุแห่งทุกข์
ตัวที่ทำให้เลือกสุข-ชังทุกข์ เกิดจากอวิชชาคือโมหะตัณหาตัวหลง
มุ่งหวังตั้งเอาเหตุสมุทัย ให้อยุติสมุทัย นิโรธมรรค จมมรรคฉับพลันทันที
นิโรธนิพพานฉับพลันทันที

**สมาธิก ๕ ปุจฉา การตรัสรู้ต้องมีมรรค ๘ การพิจารณาคำว่า
สัมมาทิฐิ สัมมากังสัปปะ พิจารณาอย่างไร?**

การแปลตำรารุ่นหลังภายหลังตรัสรู้ แปลไปในทางว่า มรรคแปลว่า
มรรคาคือทางเดินและมัชฌิมาปฏิปทา ก็แปลว่าทางสายกลางที่จะต้องเดิน

ไปให้ถึงสถานที่ๆ มีนามว่า “นครังนามะ นิพพานะ” นิพพานเป็นนครเมืองแก้ว

ถ้าแปลอย่างนี้ก็ต้องเอาอัตตาตัวตนเข้าไปเดินทาง เอาเจตนาเข้าไปทำกรรม

ซึ่งไม่ลงกันกับที่ทรงตรัสว่า “เจตนาเป็นกรรม” และทรงกล่าวว่า “สัพพะ ธัมมา อนัตตาตติ” ธรรมทั้งหลายเป็นอนัตตา แต่กลับแปล มรรคอรียสัไปในทางเอาอัตตาเข้าไปทำ อันนี้ไม่ลงกัน ต้องมีอันใดอันหนึ่งเป็นสังขาร อีกอันไม่ใช่

จึงต้องพิจารณาธรรมอื่นมารับรอง

พระองค์สอนพาหิยะฯ “ให้สักแต่ว่า” แปลว่า ให้รู้อัตตาเจตนากรรม นี้ลงกันได้กับที่ทรงกล่าวว่าเจตนาเป็นกรรม คือไม่ต้องทำ ถ้าทำเป็นกรรม กรรมเอาไปเกิด ดังที่ได้อธิบายไปแล้วว่า การภาวนาเพื่อจะเอานี้เป็นกรรมเป็นกิเลสต้นหาสมุทัย

ถ้าหากแปลมรรคองค์ ๘ คีล-สมาธิ-ปัญญา (ภาวนา) ว่าต้องทำให้เดินไปให้ถึงนครนิพพาน อันนี้มันเป็นอัตตาเจตนากรรม-เป็นต้นหาอุปาทาน จึงไม่ใช่คำสอน

ดังนั้นมรรคทุกองค์ ต้องรวมลงให้ “สักแต่ว่า” ปัญญา-ความเห็น ก็ให้สักแต่ว่า ดำริ-คิดก็สักแต่ว่าฯ อันนี้มีคำรับรองคือ “วิมุตติญาณทัสสนะ” ที่แปลว่า นิพพาน คือหลุดพ้นจากปัญญานาฏฯ ก็คือ สักแต่ว่าปัญญา

คิดเห็น-สติปัญญาเป็นสังขารเจตสิกในจิต เป็นวิมุตติญาณขั้นๆ ทรงให้สักแต่ว่า ก็คือ ให้วิมุตติหลุดออกไปจากขั้นๆ คือขั้นวิมุตติ นี่เอาหลักอภิธรรมมารับรองอีกหลักหนึ่งที่ลงกันได้

ชั้นวิมุตติ-นิพพาน

ถ้าจะแปลว่ามรรค ๘ ให้ปฏิบัติ ศีล-สมาธิ-ปัญญา ก็เป็นการสร้างสมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์ ซึ่งไม่ใช่สังขารมคฺคาสอน

รุ่นหลังๆ แปลตำราคลาดเคลื่อน ไม่ลงกันไม่เป็นไปตามพุทธประสงค์ที่ให้ปลงกาย-ปลงจิต มิใช่เข้าไปซ้อนกายจิตด้วยอัตตาตณฺหา

ธรรมใดคำสอนใดถ้าไม่เป็นไปเพื่อการปลงปล่อยวางเมื่อหน่ายคลายกำหนดมักน้อยสันโดษ นั้นไม่ใช่คำสอนของพระองค์-อุปาลีสสูตร-โคตมีสูตร-เวสาลีสูตร-มหาหัตถิปโปมสูตรฯ

สมาธิก ๕ การยึดถือพระรัตนตรัย การเคารพพระรัตนตรัย ควรกล่าวเช่นใดครับ

การยึดสธนะเป็นที่พึ่ง

สมาธิก B ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคตสัพพะ ัมมา อนัตตาติ

หมายความว่า ท่านให้ปล่อยวาง อย่ายึด แม้แต่พระรัตนตรัยก็ยึดไม่ได้ ท่านให้เคารพนับถือ ไม่ใช่ยึดถือ หรือยึดติด หรืออุปาทานด้วยตณฺหา

สมาธิก ๕ อารมณฺ์นิพพาน เป็นอารมณฺ์ที่นึกถึงพระรัตนตรัยหรือไม่ครับ?

สมาธิก B ไม่มีอารมณฺ์จิตไม่ข้องใดๆ

จิตใส จิตสว่าง โพล่ง โล่งออก จิตไม่เอาอารมณฺ์ ไม่ข้องรูป-นาม

ชั้น ๕

“ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นเรา” ท่านไม่ต้องการคำสรรเสริญ ไม่ต้องสวดสรรเสริญ จะไหวหรือไม่ไหว ไหวครั้งเดียว-สามครั้งท่านไม่ว่า ถ้าปล่อยๆ วางๆ นั้นแหละเคารพนับถือแล้วให้วางนะ อย่ายึดนะยึดเป็น

ค้นหาอุปาทาน แบบที่ไม่มีพระพุทธรูปกราบพระไม่ได้ นั่นแหละยึดแล้ว
ต้องขอศีลกับพระพุทธรูปบ้าง พระสงฆ์บ้าง นี่ยึดแล้ว!

สมาธิก B ละออกปล่อยๆ จะเข้าใจค่ะ

สมาธิก ๓ อารมณ์นิพพานต้องปล่อยวางจากพระรัตนตรัย
หรือไม่?

สมาธิก B ไม่มีอารมณ์ ไม่ยึดใดๆเลยค่ะ แม้แต่เราตถาคตก็
เป็นได้แค่ผู้บอกทาง

ถ้ายังแช่ทรงอยู่เอาฉนวนไปพรหมโลก

เข้าใจตื่นๆ ว่าอย่างไร ไร้ร่องรอยคิดนึกว่าอย่างไร? กว้างๆ ?

มันไร้ผัสสะที่มโนไปแล้ว อารมณ์ ๖ รูป เสียงฯ คิดนึกที่ใจไม่มี
ถ้ามีก็เป็นกรรม-ไปเกิด

ไม่กรรมซ้อนมโน มโนไม่มีการม-ไม่มโนกรรม กาย-วจีกรรมเกิด
ไม่ได้

กุศล-อกุศลเกิดไม่ได้ จึงไม่ต้องเกิดอีก

ตื่นๆ..ตื่นโพล่ง ตื่นโล่ง โพล่งทั้ง โล่งทั้ง ะๆ ะแล้วะอีกก็
ทั้งอีก.. มันจะเอาอารมณ์ที่ไหนมาแต่ที่ไหน มันว่างๆ หลุดพ้นออกไปจาก
ขันธทุกชั้น แต่จะว่ารู้ก็ไม่ใช่-ไม่รู้ ก็ไม่ใช่

สมาธิก ๓ พระอรหันต์แปร่งฟันหรือไม่ ก่อนแปร่ง จะมีความ
ว่า การแปร่งฟันเป็นสิ่งที่ดี จึงควรแปร่ง แบบนี้ เลยแปร่งฟันทุกวัน ถือ
เป็นการติดไหมครับ

แท้จริงแล้ว ไม่ใช่ว่า ว่างหรือไม่ว่าง มันเช่นนั้นของมันเอง ตถตา
เรื่องของธาตุขันธ์ ท่านก็อุปโลกน์สมมุติใช้ธาตุขันธ์ ทำสักแต่ว่าทำ
ไปตามเรื่องตามราวของมัน หิวก็กิน ปวดก็ถ่าย ก็เหมือนคนธรรมดาเพราะ

ยังมีธาตุขันธ์ มันยังต้องสลายวิบากอยู่ จนกว่าขันธนิพพาน ตอนนี้เพียง
กิเลสระดับไป เวลาทำกิจใดก็รู้สึกได้ว่า ไม่ต้องแปร่งฟันเอาหอมเอา
สวยงามอะไรหรอก แค่นี้พินไมให้เหม็น เหมือนนี้แล้วก็ต้องล้างกันเหมือนกัน
คิดเป็นกรรมนะ จึงให้ตื่นๆ จ้าๆ ไป สงสัยก็ช่างๆ ไป ไม่..ชะเอง
เป็นอรหันต์ชะเองจะได้จบสงสัย

ตัวจบนั้นแหละชะเอง!

สมาธิ ๕ ไม่ยึดนี้ทำยากจึงขอรับ

สมาธิ B ความสงสัย เป็น วิจิกิจฉา เป็นตัณหา ควรละออกคะ
ไม่ยาก ไม่ง่าย ปล่อยไปตามเหตุและปัจจัย อะไรจะเกิดก็ปล่อย
ให้มันเกิด เกิดแล้ว ยอมรับ สุดท้ายก็ปล่อยมันไปคะ

ตื่นๆ จ้าๆ นี่ นิรวณห์ทั้งหลายตายราบคาบ ตัวสงสัยล้งเล เป็น
วิจิกิจฉานิรวณห์ ให้ขอขมาบทใหญ่

ตัวยึดติดมันสะสมมาหลายชาติ จะลงง่ายได้อย่างไร แต่ถ้า
ประกาศถอนขุตรากถอนโคนออกก็ไม่ยาก ขอขมากรรมบทใหญ่มากๆ
เดี่ยวก็อ้อไปเอง!

พระสารีบุตร ท่านเคยเกิดเป็นลิงหลายร้อยชาติ ชอบกระโดด นี่
ก็ยึดติด ท่านก็ละไม่ได้ อรหันต์องค์หนึ่งท่านก็ติดคำคำติดปากว่า “อ้ายถ่อย-
อ้อถ่อย” แต่ก็รู้สึกได้ว่า

สมาธิ ๕ เคยได้ยินว่า นางวิสาขา บรรลุเป็นอริยะโสดาบัน ๗
ขวบ แต่ก็ยังแต่งงานมีลูก ๒๐ คน ก็เลยมองว่า เขาเห็นภัยเป็นแบบไหน?
ไม่รู้ว่ถามอะไร?

พระอริยบุคคล ท่านก็ละได้เป็นไปตามระดับของท่าน โสดาบันก็
คลายระดับต้นที่ปิดอบายภูมิได้เด็ดขาด แต่ยังละกามราคะ-ภริยะไม่ได้

แต่ไม่ผิดศีลแล้วนี่!

แต่ที่ท่านสอนพาทิยะนี้ คลายแบบไม่มีสถานียอดกลางทางเลย
รวดเดียวม้วนเดียวจบ!

นางวิสาขา นี่ มีเกิลด์ประวัติกล่าวว่า นางไม่ปรารถนานิพพานเร็ว
(หรือไม่อยากนิพพานก็เป็นได้)

จิตเมื่อไม่อยากจบ แต่เหตุปัจจัยต้องจบ จึงจบแบบสโลว์โมชั่น!

นางขอชมสวรรค์ทุกชั้นก่อน เพราะนางไม่เห็นภัยของการเกิดว่า
เป็นทุกข์

เพราะนางมีผิวพรรณงามเบญจกัลยาณี แม้อายุ ๑๒๐ ปี ก็สาว
เหมือนอายุ ๑๖ ในตำราว่าอย่างนั้น

ให้อยู่กับตื้นๆ จ้ำๆ ไปเรื่อยๆ..ไม่แซ่ไม่ทรง ให้อะไรทั้งไป
โอโหสิไปเรื่อยๆ เท้าด้วยผายมือด้วย

นั่งนอนก็ระวังท้องฟ้าจะหล่นใส่หัว ไร้ร่องรอยคิดนึก คิดเป็นกรรมนะ!

ขอชมกรรมมากๆ!

ตามที่ถามมาว่า มรรค ๘ เป็นองค์ตรัสรู้พิจารณาอย่างไร? ได้ตอบ
ไปแล้วให้อามรรค ๘ รวมลงสู่การปลงปล่อยวาง ที่นี้ยังค้างอยู่ว่าองค์
ตรัสรู้แท้จริงอยู่ที่ไหน?

ทรงตรัสว่า “สิ่งใดเกิดแต่เหตุ ทรงตรัสเหตุและความดับเหตุ”

ทุกข์เกิดแต่เหตุคือสมุทัยต้นเหตุ ดับต้นเหตุได้ ทุกข์ก็ดับ

ดับต้นเหตุอย่างไร? ก็ให้สืบสาวไปหาเหตุ

ต้นเหตุเกิดจากเวทนา-ผัสสะ-อายตนะ-นามรูป-วิญญาน-สังขาร
(เจตนา๓)-อวิชชา ทรงสาวขึ้นไปจนถึงต้นเหตุใหญ่ คือ อวิชชา (โมหะ-ตัว
ความหลง) ตัวหลง

เมื่อมีสังขารเจตนา (ความมุ่งหวังตั้งใจ) และตัววิญญาณร่วมกันทำงาน จึงเกิด “ความหลงเข้าไปรู้” ทางทวาร ๖ ตา หู ฯ เห็น ได้ยิน ฯ

สมาชิก B ดับเหตุ คือ ลักแต่ว่า รู้ เห็น ฯลฯ แล้วปล่อยวางผ่านๆ เลยกๆ ทิ้งๆ ไปเจ้าคะ

นี่แหละทรงตรัสสอนให้ดับที่เหตุตรงที่หลงเข้าไปรู้ที่ตา หู เมื่อขณะที่เห็น ได้ยิน ก็ให้ “ลักแต่ว่า”

ขณะเห็น ไม่มีตัวเองในเห็น ได้ยินก็ไม่มีตัวเองในได้ยิน ฯ

ได้กลิ่น รู้รส รู้สัมผัสกาย รับรู้รับทราบอารมณ์ที่ใจ ก็เหมือนกัน

นี่คือสอนให้ดับที่เหตุที่ใจตรงนี้ปลงใจปล่อยวางที่ใจ ไม่มีตัวเองที่รู้เห็นอะไรให้แล้วๆไป

นิพพาน ว่างๆ ว่างจากอัตตาตัวเรา-อนัตตา

ธรรมเป็นอนัตตาธรรมอยู่แล้ว จิตก็อนัตตาจิต

จิตก็อนัตตาจิตอยู่แล้ว ปกัสสร้างจิตตั้ง ว่างอยู่เองแล้ว ว่างโดยตัวของอนัตตาจิตอยู่เองแล้ว

แต่ถูกแรงตัณหาพาทำ ถูกเลี้ยมให้ปฏิบัติจิต จิตก็ถูกย่ำยี เป็นจิตอรรถกิลมณฺเณยฺก ทางสุดโต่งทรมานจิต ยิ่งปฏิบัติยิ่งเสพติด ยิ่งติดยิ่งยึด ยิ่งอัสสาเจตนากรรมยิ่งเอาไปเกิด

ธรรมเดิมแท้แห่งธรรม ธรรมไม่อะไรอยู่แล้ว อนัตตาธรรมอยู่แล้ว สุกญุตธรรมอยู่แล้ว

แต่ตัณหาพาจิตยุยงจิตให้ปฏิบัติธรรม จนเกิดกุศลธรรมบ้าง-อกุศลธรรมบ้าง-อัปยากตธรรมบ้าง

ไม่ใช่อะไรปฏิบัติอะไร ธรรมดั้งเดิมก็สุกญุตตา-อนัตตาธรรม จิตก็อนัตตาจิตอยู่แล้ว

ให้ปลงไม่ใช่ให้ปฏิบัติ ปลงจิตไม่ปฏิบัติจิต

นิพพานอยู่เองแล้ว ธรรมโดยธรรมอยู่เองแล้ว อนัตตา-สัจจธรรมอยู่เองแล้ว จิตก็สัจจธรรมอยู่เองแล้ว อนัตตาจิต อยู่เองแล้ว!

ถ้ายังปฏิบัติธรรม-ปฏิบัติจิต ก็ค้นหาหาปฏิบัติ ถูกค้นหาหาสวสวหาจิตปฏิบัติจิต

อย่ารู้จักค้นหาเพียงแค่ตัวหนังสือ การปฏิบัตินั้นแหละเอาค้นหาไปหานิพพาน

ค้นหาหาลอกเอาอัตตาไปปฏิบัติจิต!

ทั้งๆ ที่อนัตตาจิตไม่อะไรแบบไหนอยู่แล้ว ปกัสนสร้างจิตตั้งอยู่แล้ว แต่ค้นหาหาอัตตาจนเอาอุปกิเลสไปใส่ให้อนัตตาจิตจนเศร้าหมอง

จึงไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก จิตก็สัจจธรรมอยู่เองแล้ว อนัตตาจิต ธรรมก็อนัตตาธรรม-สัจจธรรม

มันของมันเองอยู่แล้ว จะไปปฏิบัติธรรม-ปฏิบัติจิตให้จิตมันเป็นอะไรอีกเล่า ?

ให้ปลง แต่ไม่ให้ปฏิบัติ!

“เราตถาคต กล่าวว่า เจตนาเป็นตัวกรรม “

“สัตว์โลก จึงต้องเป็นไปตามกรรม”

จึงอย่าเอากรรมซ้อนกรรม อย่าเอากรรมไปซ้อนมโน อย่าให้มโนมีกรรม มโนต้องไม่มีกรรม ไม่มีมโนกรรม

ในครอบครัว สามี-ภรรยา-ลูกๆ ต่างเกิดมา ต่างมีมารมีมาด้วยกัน เมื่อกระทบกระเทือนไม่เหมาะไม่ควรก่อเกิดกรรมโดยไม่รู้ตัว เตือนร้อนโดยไม่รู้ตัว มีผลรอบตัวทำให้ไม่ผาสุก จึงให้นั่งล้อมวงขอขมากรรมกันทุกคืนก่อนนอน

ขอความไม่ขัดข้องกันในสังฆกรรมนิพพานจงทั่วกัน โสวๆๆโหสิ โสวๆ

เมื่อวาน มีคนหนึ่งบอกว่า ปล่อยวางยาก ก็เผลอไปแล้วให้ขมากรรม มากๆ เดี่ยวอ้อเอง ของมันเอง

หยุดลงเลิกจบ ที่ไม่จบเพราะยังลังเล ยังอยากรู้อยากเห็น ยังไม่ พ้นออกไปจากรู้จากเห็น จึงให้รู้ๆ-ไร้ร่องรอย ตื่นๆ จำๆ ออกไปเสีย

จงทอดสายตาออกไปข้างหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ อย่างไร้ทิศทาง และที่หมาย เปิดใจให้กว้างๆ แวดตาการรู้ต่อความเดือดร้อนของสรรพ สัตว์สังสารวัฏ ปล่อยวางความเป็นตัวเราให้ว่างลงๆ

“ดูจตะวันส่องสว่างอยู่กลางหา”

เปิดใจให้กว้าง-ให้โพล่ง-ให้โล่ง โพล่งทิ้ง-โล่งทิ้งให้ไว แล้วเลยๆ

ท่ามกลางออกไป-ไม่ตรงอะไร-ไม่สุดไปข้างไหน-ไม่เลือกอะไร-ไม่ วิพากวิจารณ์ใคร-ไม่ตัดสินพิพากษาอะไร-อุเบกขาสุญญตาไป-แล้วเลยๆไป- จบแล้วจบเลย-จำเลย-คิดอีกก็จำอีก-จะอีก-ทิ้งอีกๆๆ

ถ้ายังปล่อยยังวางไม่ได้ ทีนี้ ก็ช่างเลย มันจะยังงี้ก็ช่างเลย ช่างๆ -ไม่สน-ไปที่จำๆ ตื่นๆ อีก!

ทีนี้ อารมณ์มันมีมากกระทบทุกขณะเวลานาที มันเปลี่ยนไปเรื่อย เพราะอนิจจังมันเป็นเช่นนั้นของมัน ต้องยอมมันนะ!

ให้ยอมเลย ยอมเสียก่อนยอม ไม่ใช่ยอมจำนนนะ แต่ให้ยอมรับ ทันทิ ไม่บิดพริ้ว ไม่ต่อรอง ไม่ขัดข้องกับมัน ยอมคือจบนิโรธมรรค จบ มรรคนิพพานฉบับล้นทันทีที่ยอม

ไปหาอ่านธรรมนุญชีวิต ๑๒ มาตรา ลักเที่ยวสองเที่ยวเดี๋ยวมันจำ เอง ขมากรรมทั้งบทใหญ่บทเล็กทั้งวัน ใช้โสวกกำกับและผายมือ “โสวๆๆ

มีส่วนบุญข้าฯ ทั่วๆ กันตลอดไปๆ โสวๆ” ทั้งวัน

ตื่นๆ จ้าๆ นี่ นิพพานทั้งหลายตายราบคาบ ตัวสงสัยลังเลเป็น
วิจิกิจฉานิพพาน ให้ขอมาบทใหญ่

ผายมือด้วย “ขอให้มีส่วนบุญข้าฯทั่วๆกันตลอดไปๆโสวๆ”

มีน้ำก็เทไป เทแบบไม่เอาอะไรกับอะไร-ไม่ต้องสำรวมแต่อิสระ
ว่างๆ ไรๆ กว้างๆไป

นิพพาน ว่างจากความปรารถนาตัวเอง อย่าให้ตัวปรารถนามี
เอี่ยว ไม่เอาอะไรกับอะไร

ไม่มีพิธีกรรม-ไม่มีวิธีการ-ไม่มีเป้าหมายโครงการ-นิพพานอยู่แล้ว

จบกิจ-จบการ-จบกรรม-จบเกิด-ไม่อยู่แล้ว

ไม่อย่างไหน-ไม่อย่างไร-แต่จ๋าๆ ไรๆ ไป-ไว้ร่องรอยคิดนึกไป-
โสวๆ ไป-อุทิศไป-มีส่วนๆ โสวๆๆ

ขอจิตอาสา ท่านใดชำนาญในการดาวน์โหลดเสียงเทศน์เล่ม ๑๘
และ ๒๐ จากเว็บไซต์ มาตัดเป็นตอนๆ ละ ๓๐ นาที เพื่อจะนำไปออกยูทูป
www.buddhaanswertolife.com -ชื่อเว็บไซต์

เรื่องของการขอขมากรรม นอกจากใช้แก้ไขปัญหาวีถีตเฉพาะตัว-
ครอบครัวแล้ว ยังใช้ได้กับหมู่คณะสังคมหมู่ใหญ่ -สังคมบ้าน-สังคมเมือง
ได้อีก อยู่ที่ว่าพ่อแม่จะต้องเป็นผู้นำเรียกบรรดาลูกๆนัดมาพร้อมหน้ากัน
แล้วกล่าวคำขอขมากรรม-และให้ขอขมาซึ่งกันและกันอีกบทหนึ่งด้วย

จิตไม่เคยตาย ตายแต่ร่างกาย จิตไปเกิดใหม่ก็เอากรรมในจิตไป
เกิดอีกก็ทะเลาะจองเวรกันอีก ทำร้ายทำลายสร้างเวรกรรมจองกันต่อไปอีก
ไม่จบไม่สิ้น

ใครเล่าจะเป็นผู้แทนพ่อแม่ของบ้านเมืองในยามนี้ สาธุโสวๆๆ

อโหสิกรรมทุกอย่างอโหสิไสวๆ จงมีส่วนแห่งบุญข้าฯ จงทั่วๆ กันตลอดไป ไสวๆๆ

จงมองให้กว้างๆ ออกไป คลายออกไป-เสียสละออกไปกว้างๆ ไกลๆทั่วทั้งสังสารวัฏไม่มีประมาณไม่คับแคบจากะเสียสละจาโคณิพพาน อยู่แล้วตลอดกาล

คลายออกจ๋าๆไร้อัตตาตัวตนให้พ้นออกไป ไม่เฝ้ายามเฝ้าตัวเอง ไร้ตัวเองร่องรอยคิดนึก

การสละละวาง-งดเว้น-ไม่ยึดติดๆ-คลายออกมาให้เป็น-หลุดออกมาให้เป็น วางใจให้เป็น!

นี่เป็นทั้ง ทาน-ศีล-สมาธิ-ภาวนาปัญญา เป็นอริยมรรคสมังคีครบทั้ง ๘ องค์ที่รวมลงสู่วิมุตติหลุดพ้น-ปลง-ปล่อยวาง-ความไม่ยึดติด นี่คือนิเวศแห่งสังขารมคัสอนขององค์พุทธะ

สิ่งที่เป็นที่พึงอยู่คือการปล่อยวาง การวางใจตัวเอง ให้สว่างกว้างๆ จ๋าๆ กระจายไร้ขอบเขต

ไม่มีอะไรยึดอะไรได้ มันอนิจจัง-อนัตตา ไม่เป็นอะไรของใคร แม้ใจก็ให้ปล่อยวางเสีย-ว่างๆจ๋าๆออกไป พอใจ-ไม่พอใจ ถูกใจ-ไม่ถูกใจ ก็อโหสิกันไป ไสวๆๆ

ทุกสิ่งทุกอย่างตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน สิ่งใดที่ไม่เหมาะไม่ควรซึ่งกันและกันจงเป็นอโหสิกรรมร่วมกัน อโหสิไสวๆๆ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ไสวๆ

ไสวโล่ง ไสวโพลง ไสวจ้าออกไป ทิ้งออกไปกว้างๆ ออกไป

ทรงสอนไม่ให้สุดโต่งทั้งลำบากและสบายก็ช่าง

กาย-จิต ก็ไม่รู้ไม่เห็น-ไม่สแกนโฟกัส แต่เห็นคนก็ให้เลยๆ ออกไป

นิพพานไม่มีนอก-ใน นอกดีใจ-เหนือเสียใจ บ่อน้ำตา-น้ำใจ จะมี
มาแต่ที่ไหน?

วิัตติเจตสิกเกิดในจิต หมายถึงเอาความละวาง-งดเว้น-ไม่ยึดติด-
คลายจิตออกนี่คือศีล-สมาธิ-ปัญญา เมื่อมโนไม่มีกรรม กาย-วาจา จะเอา
กรรมมาแต่ที่ไหน?

ไม่ต้องไม่ตั้งกายใจอะไร เมื่อไม่กรรมก็ไม่เกิด สมาทานตั้งใจ
ปฏิบัติ นั่นคือตัณหาต่างหาก เอาอตฺตาเจตนากรรมเข้าไปทำครบเครื่องแห่ง
ความหลง ที่ทรงกล่าวว่า “สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม”

เมื่อเจตนาเป็นกรรม กรรมมีผลเป็นวิบาก กรรมเกิดเพราะเจตนา
มุ่งหวังคือกิเลส กิเลสคือสมุทัยเหตุแห่งทุกข์ จึงให้เลิกหลงเลิกสร้างสมุทัย

“ทรงตรัสเหตุและความดับเหตุ มีปกติทรงตรัสสอนอย่างนี้ เป็น
ส่วนมาก”

เย ธัมมา เหตุปภวา เต สัง เหตุง ตถาคโต เย สัจจ โย นิโรจ
เอวัง วาที มหาสมโณฯ วินยปิฎกเล่ม ๔-๖๙ (พระเถรคาถา)

ทรงให้ดับเหตุคือดับต้นเหตุความปรารถนามุ่งหวังตั้งเอา สมุทัย
ดับ-ทุกข์จึงดับ นิโรธมรรคจบมรรค-ถึงผลนิพพาน

ตัวปรารถนามุ่งหวังตั้งเอามา นี้ ปรารถนานิพพานเอามาหลายภพ
ชาติหลายพุทธันดร เพราะไม่รู้จักนิพพานมาก่อนก็เริ่มตั้งปรารถนา

เริ่มตั้งปรารถนาในใจยังไม่เอยวจา ก็ทำเอาบำเพ็ญเอาเพื่อนิพพาน
เรื่อยมา ตั้งแต่ทาน-ศีล-เนกขัมมบารมีฯ

ครั้นต่อมาจึงเริ่มเอยเป็นวจาออกมาด้วยสัจจบารมี-อธิษฐานบารมี
บำเพ็ญกายต่อมาด้วยขันติ-วิริยะบารมี-เมตตา-อุเบกขา

ก็ไม่ตรัสรู้ บำเพ็ญให้ยิ่งขึ้นเป็นอุปปารมีอีก ปรมัตถบารมียิ่งขึ้นไป

อีก จน ๓๐ บารมี ก็ไม่ตรัสรู้ทรมานตนบำเพ็ญทุกรกิริยาอดข้าวน้ำก็ไม่ตรัสรู้

ครั้นผ่อนคลายออก มัชฌิมา-ท่ามกลางไม่เอาอะไร-ไม่เลือกอะไร-ท่ามกลางวางเฉยสูญญตา-ว่างๆ ก็บรรลุ-ตรัสรู้

ภายหลังตรัสรู้แล้ว จึงได้นำมาบอกว่า “เราตถาคตกล่าวว่ เจตนาเป็นตัวกรรม” ลัทธิจึงเป็นไปตามกรรมไปเกิดต่างภพภูมิกันไป

คัมภีร์อนาคตวงศ์ลিপพระองค์หน้า พระศรีอริยเมตไตรย์ ท่านไม่อภิเษกสมรส ครั้นออกบวชก็บรรลุพระสัมโพธิญาณ

พระสัมพุทธะโคตมะท่านตรัสว่า เป็นวิบากของพระองค์ที่ได้เคยปรามาสล่วงเกินพระสัมพุทธะกัสสปะองค์ก่อน จึงต้องลงไปอภิเษกสมรสมีโอรสและต้องไปรับวิบากก่อนถึง ๖ ปี

จึงว่าไม่ต้องปฏิบัติบำเพ็ญ เพราะทำเป็นกรรม เป็นกุศลกรรม-อกุศลกรรม-อพยगतกรรม เอาไปเกิด

ให้ปลง-ปล่อยวาง แต่ไม่ปฏิบัติ!

ปลง-ปล่อยวาง ก็ไม่ต้องทำปลง- ทำปล่อย-ทำวาง

“ไม่ต้องไปคอยวาง แต่มั่นวางของนั่นเอง!”

ปล่อยให้วิบากมันมาเยี่ยมทางโลกทวาร ๖ (อาคันตุกะเสหิฯ) แล้วปล่อยให้มันผ่านออกไปตามอายุกรรมของวิบากเอง

ปล่อยวางจิตให้ “ปกติสร้างจิตตั้งๆ” ของมันเอง

ปล่อยวางจิต “ปล่อยให้มันเป็นอย่างที่มีมันเป็น”

คลื่นเกิดแต่ทะเล ปล่อยให้มันคืบหายไปกับทะเล คิดเห็น-คิดนึกเกิดแต่จิต มันก็กลับคืนสู่จิต-ปล่อยให้มันเป็นอย่างที่มีมันเป็น-ของมันเองๆ

นิพพานของมันเอง-นิพพานอยู่แล้ว-ของมันเองๆๆ!

ไม่เอาอะไรกับอะไร-ไม่ต้องไม่ตั้ง-ไม่ต้องทำอะไรแบบไหน-กรรม
(ฐาน) อะไรแบบไหนอีก

ไม่เริ่มไม่จบ-จบทันทีที่ไม่เริ่ม

ไม่ ๑ ไปถึง ๐ แต่สูญทันที-สูญญตาจิต-สูญญตาธรรมทันที
นิพพานอยู่แล้วทันที ของมันเองอยู่แล้ว-อยู่แล้ว

วิบากกรรมเก่า ห้ามไม่ได้ เป็นไปตามกฎของกรรม วิบากต้องเกิด
“กรรมแม้เพียงเล็กน้อย ที่จะไม่ให้ผล ไม่มี จึงให้ยอมรับกรรมเก่าที่เห็น
ได้ย็น ๆ ให้จบทันที”

แต่วิบากก็ตกอยู่ในอำนาจของ “อนิจจัง-ชั่วคราวไม่นานยังย็น”
มันมีอายุของมัน

แต่ทุกข์เกิดก็เพราะ ๑. อยากให้วิบากบาปอกุศลออกไปเร็วๆ ไม่
อยากประสบมัน ๒. อยากให้วิบากบุญกุศลลาภยศสรรเสริญสุขอยู่นานๆ
ไม่อยากพลัดพรากจากมัน ทุกข์ใจจึงเกิด!

จึงให้ยอมรับทุกข์ก็ช่าง แม่สุขก็ให้ช่างเสียด้วย!

ท่องไว้ว่า “มันไม่แน่ๆ” เหมือนไอ้หนุ่มฆ่าหายนั่นแหละ

ฟังเพลง ฟังจ๊ำๆ โพล่งโลงไป ฟังทั้งๆ ไปนะ อย่าเชื่อว่าทรง
ฟังไรๆ ไป

แล้วอโหสิเสียด้วย ชอบก็ปล่อย-ไม่ชอบก็ปล่อย!

๒๐๑๕.๑๑.๐๔ วันพุธ

จงใช้จิตโปรดสัตว์สังสารวัฏด้วยอโหสิไสวๆ
อโหสิไสวทั้งสังสารวัฏตัวเองและสรรพสัตว์สรรพสิ่ง-จำให้กันโพลง
โล่งให้กัน-มดแมลงตัวเล็กตัวน้อย-คนใกล้ชิดนอกในกว้างไป-ไม่คับแคบ
เฉพาะโลกส่วนตัว

ไม่เฝ้าตัว-ไม่หลงตัว-ไม่ส่วนตัว-ไม่เห็นแก่ตัวแก่ตน
ไว้ตัวไว้ตน-ไว้ร่องรอยแห่งอัตตาตัวตน-ไว้ขอบเขตคิดนึก
จำให้กันและกันด้วย “ไสวอโหสิๆ มีส่วนบุญซ้ำๆ ทั่วๆ กัน”
ตั้งให้แต่พอดี-ใช้จิตธาตุขันธ์แต่พอดี-จบแต่พอดี
ไม่สร้างไม่เสวย-แต่โปรดสัตว์ทั้งสังสารวัฏตัวเองและสรรพสัตว์
สรรพสิ่งอโหสิไสวจะมีส่วนๆๆๆ
จำออกไป-โพลงออกไป อโหสิไสวๆๆ จะมีส่วนๆๆ
อโหสิๆๆ ทุกอย่างอโหสิ-ไสวๆๆๆ มีส่วนบุญซ้ำๆๆๆๆ
โลกสังสารวัฏนี้ มีแต่สร้างและเสวย-หลงแต่สร้างและเสวยผล
วิบาก

แต่พระอริยเจ้าท่านมีแต่โปรดกับโปรด ด้วย “อโหสิไสวๆๆๆ มี
ส่วนๆๆๆ จำโพลง-จำโล่งออกไปกว้างๆ”

ไม่สร้างแต่สละให้คลายออก สละออกด้วย “อโหสิไสวๆๆๆ มีส่วนๆๆ
บุญซ้ำๆ”

ไม่เอา-แต่เอาออก!

“การภาวนาเป็นสิ่งมีค่าเป็นเครื่องของความสุข” คำกล่าวนี้ ยังยึดสุข
ติดสุขอยู่ ภาวนาก็ยังตั้งเอาอยู่ ยังอัตตาเจตนากรรม ยังต้นหาอุปาทาน

ยึดติดสุขเวทนานิจจาอยู่

“สรรพเพ รัมมาอนิจจา-อนัตตาติฯ” ยึดไม่ได้ ยึดที่ไรเป็นทุกข์
ทุกข์ที่ อย่ายึด-ไม่ติด-ให้หลุดออกมา-จำๆ-โหลงๆ-โง่งๆ-วะๆ-วะอีกก็ทิ้งอีก-
ไม่เอา-ทิ้งหมดทั้งสุขทุกข์ ทิ้งไปเสีย-มันยึดเอาอนิจจังอนัตตาเอาไม่ได้

แต่ให้เอาออก จำๆ โฟลงโง่งออกไป ด้วย โอโหสิโสๆๆๆ มีส่วนๆๆ
อย่าตั้งเอา-ไม่สร้างไม่ปฏิบัติ-ไม่เจริญภาวนาอะไร-ไม่เจริญ
ไม่เสื่อมไม่สร้างไม่สวຍ แต่ให้คลายออกด้วยโอโหสิโสๆๆๆ

ธาตุ ๔ ชั้น ๕ ให้ปลง ไม่ต้องไปเจริญ ไม่ต้องไปคอยติด-คอย
หลุดอีก มันเป็นวิบากต้องชดใช้กรรม จะใช้เมื่อจำเป็นก็อุปโลกน์สมมุติ
ใช้แต่พอดีแล้วก็วาง

ไม่ต้องไปคอยติด-คอยหลุด มันหลุดเป็นอนิจจัง-อนัตตาของมัน
อยู่แล้ว ให้หลุดเสียแต่ก่อนหลุด ไม่ติดไม่หลุด มันหลุดอยู่แล้ว

หลุดเสียตั้งแต่ก่อนหลุด แต่หลุดอยู่ก่อนแล้ว อนิจจังหลุดอยู่แล้ว
วิมุตติอยู่แล้ว!

ก็สมมุติใช้ธาตุชั้นกาย-จิต ไร้ร่องรอยแห่งเจตนากรรมไป ไม่ตั้ง
ไม่หลงตั้งเอา ไม่เสาะแสวงแก่งหา-ไม่กวนจริงจังตั้งต้อง ไม่รู้หา-เห็นหา
กาย-จิตเพียงแค่อำศัยชั่วคราว อนิจจังคือชั่วคราว ชีวิตชั่วคราว
ชีวิตก็ชั่วคราวจำต้องทิ้งสิ่งทั้งปวงไป ไม่มีอะไรเป็นของตน!

อย่าหลงทำเอาตั้งเอา อย่าหลงเข้าไปซ้อนทุกข์มันทุกข์อยู่แล้ว
อนิจจังอยู่แล้ว

ให้ประกาศสละ-ถอนความมุ่งหวังตั้งเอามาเสีย

วิบากเก่าก็โอโหสิ อุทิศอาบุญทิพย์ชดเชยชดใช้ขอให้เป็นโอโหสิ
กรรม หยุดให้ผลวิมุตติกรรมหลุดพ้นกรรมต่อกัน กรรมใหม่ไม่สร้างเพิ่มอีก

ไม่ติดไม่ยึดสรรพสิ่งใดๆ ก็เป็นศีลงดเว้น เป็นสมาธิอุเบกขา ปัญญาญาณก็วิมุตติหลุดพ้นธาตุขันธ์ทุกชั้นปลงทุกชั้น-ถึงขั้นธวิมุตติญาณทัตถะ

ศีลอนิจจัง รูป-นาม กายจิตอนิจจัง สุขทุกข์ก็อนิจจัง ไม่ต้องไปรักษา ไม่ต้องอะไรกับมันอีก ปลงทุกชั้น สติปัญญาใช้ชั่วคราวอย่ายึด รู้เห็นก็ปลงปล่อยวางให้หมดทุกชั้น จິงขันธวิมุตติ

อโหสิสาวๆ เข้าไปที่ตัวเองบ้าง ให้ตื่นให้โพล่งออกไป โลงออกไป อึดอัดขัดเคืองตรงไหน ก็โสวเข้าไปตรงนั้น!

กำลังรวมเล่ม “คำสอนในกลุ่มไลน์ธรรมะ” นี้

ขอให้ท่านสมาชิกแสดงความรู้สึกที่ได้รับฟังคำสอนนี้ ว่าเข้าใจดี ไม่ดีอย่างไร-ได้รับประโยชน์แก่ตัวเองบ้างหรือไม่? เพื่อรวบรวมพิมพ์ทำเล่ม ขอเชิญแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระเต็มที่อย่าได้เกรงใจ จะได้นำมาพิจารณาประกอบการเผยแผ่พระศาสนาต่อไป ขอเชิญทุกท่าน

สมาชิก B กราบเรียนท่านพระอาจารย์ ลูกได้เข้าร่วมสนทนาธรรมในไลน์นี้ เพราะ เพื่อนเชิญให้เข้าร่วมกลุ่ม เพื่อนบอกว่าลองๆ มาฟังธรรมจากหลวงพ่อดู หลวงพ่อใจดี

เข้ากลุ่มมาได้สองสามวันแรก ก็เห็นมีแต่ท่านพระอาจารย์ไลน์สอนธรรมะ จ้าๆ ไรๆ สว่างๆ นิพพานวางเอง วางเอง ลูกได้อ่านก็พอจะเข้าใจอยู่บ้าง แต่แปลกตรงที่ไม่มีใครแสดงความคิดเห็นคิด หรือ สนทนาธรรมใดๆเลย

“ลูกนึกว่าสมาชิกในไลน์นี้ เขาคงวางเขาคงปล่อยกันได้หมดแล้ว!”

และลูกก็ยังคงอ่านต่อไป อยู่ๆ ก็เกิดข้องใจสงสัยว่าทำไม ท่านพระ

อาจารย์ถามแล้ว ทำไมไม่มีใครตอบ ลูกเลยตอบซะเองเลย ด้วยเจตนาจะ
ให้ธรรมทาน เพราะการสนทนาธรรม ถามตอบกันอยู่เรื่อยๆ สามารถทำให้
ผู้อื่นเกิดปัญญาและบรรลุธรรมได้ ลูกมีเจตนาดี แต่ “เจตนาดีก็เป็นกรรม”
จริงๆ ค่ะ คือ ลูกก็สว่างกว่าเดิมเจ้าค่ะ!

ตอนแรกๆ ลูกก็ตอบคำถามตอบตามที่ลูกรู้ ลูกเข้าใจในแบบการ
ปฏิบัติเอา ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ นั้นแหละ มันใจมากกว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกต้อง
แต่โดนท่านพระอาจารย์ไล่ให้ไปหา “นิพพาน นะ ปัจจัย โหตุ” ไปหา
นิพพานเอาชาติหน้าโน้น..

งงง และเข็งมาก แต่หน้าด้าน เจ้าค่ะ!

เพราะการสนทนาธรรม ถามตอบ ไม่มีลูกไม่มีผิด มีแต่ให้ธรรมะ
เป็นทาน อีกอย่างคือ “อายุครบ๙๙ ปีชา ด้านได้อายุอด” ดังนั้นแล้ว ลูกจึง
ลุยโลด

อ่านธรรมะที่ท่านพระอาจารย์เมตตาชี้แนะ สั่งสอน และขัดเกลาให้
รวมถึงสนทนาธรรมกับท่านพระอาจารย์อยู่ประมาณสองถึงสามวัน ก็เริ่ม
สว่าง เริ่มจำ เริ่มเข้าใจ ก็กลับกลายเป็นว่า “ของเก่าถอดทิ้ง” คือ ทิ้งการ
ปฏิบัติแบบเดิมๆ ที่เดิน ๑ ชม. นั่ง ๑ ชม. จะหลับก็ภาวนาจนหลับไป ละ
ออก ไม่เอาเลย **หันมาทำตามที่ท่านพระอาจารย์บอกทุกขั้นตอน ทำให้**
ชีวิตเปลี่ยนไปคือเบาขึ้น ง่ายขึ้น เพราะมันไม่มีอะไรกับอะไร ไม่ต้องทำ
อะไร เบากายเบาใจ โล่งๆ จำๆ ไป

สภาวะธรรมก็จำไปตามขั้นตอนของมัน เป็นของมันไปเอง **พอจำก็**
ผายมือแผ่บุญ อุทิศบุญไป กรวดน้ำ ขอขมาบทใหญ่ ทำไปตามเรื่องตาม
ราว สะดวกตอนไหนก็ทำ ว่างก็ทำ ไม่ว่างก็ปล่อยไป ช่างๆ ไป พอถึงเวลา

มันก็ของมันเอง รู้แล้วก็ปล่อยไป

อยู่ๆ ก็จ้ำขึ้นมาเอง ไม่เอาอะไรกับอะไรไปเอง ไม่เอาอารมณ์ ไม่
ข้องอาการทางกาย หัวสมองอื้อๆ เหมือนๆ ไม่มีความคิด แต่ก็มี งงๆ กับ
ตัวเอง (นึกถามตัวเองในใจ “เฮ้ยยย..กุเพี้ยนหรือป่าววะเนี่ย ๕๕๕!”) แต่
ก็ปล่อยไป ไม่แะลงทะเบี่ยนสงสัยอะไรทั้งนั้น แะแล้ววน วนแล้วหลง
ปล่อยไปโลดตดตด แบบทิ้งห่างยาวไปเลย อย่างนั้นเจ้าคะ มันเลยยาวมา
จนถึงทุกวันนี้ เจ้าคะ

อริวาสนา บุญญาบารมี พุทโธโหสิ ธัมโมโหสิ สังโหมโหสิ สรรพ
สัตตानัง โหสิ ขอให้มีส่วนแห่งบุญข้าฯจงทั่วกันตลอดไปด้วยเทอญฯ สาธุ
โสวฯฯ โหสิ ฯฯ อนึ่งบุญทั้งหลายที่ข้าฯมี ขอน้อมถวายแด่องค์พระสัมมา
สัมพุทธเจ้า และครูบาอาจารย์ทั้งหลาย รวมทั้ง ท่านพระอาจารย์สุวณฺห์
โสวฯฯโหสิฯฯเจ้าคะ

ปล.ทุกครั้งที่เกิดจากการสนทนารวมกับท่านพระอาจารย์ จะกรวด
น้ำ อุทิศบุญ แผ่นบุญออกไปทุกครั้ง เพราะธรรมทาน เป็นทานอันประเสริฐ
เป็นการให้ที่ยิ่งใหญ่ บังเกิดกุศลผลบุญมากมายเหลือคณานับ จึงต้องรีบ
สละออก รีบแบ่งปัน ให้ทั่ววิภวภูตสงสาร ทั่วจักรวาล อนันตจักรวาล แสน
โกฏจักรวาล แสนล้านโกฏจักรวาล ไม่เว้นแม้แต่เชื้อโรค แบคทีเรีย ให้ไปแบบ
ไม่เอาอะไรติดตัวติดใจไว้เลย ให้แบบประมาทหมาได้ ให้จนเป็นธรรมชาติ
ของตัวเองไปแล้ว เจ้าคะ

ว่าแล้วก็ขนลุกชู หนึ่ไปกรวดน้ำก่อนนะเจ้าคะ โสวฯฯ โหสิฯฯ
จงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯจงทั่วกัน ตลอดไปเทอญ โสวฯฯโหสิฯฯ
สาธุฯฯ

สาธุ ขอบุญแห่งข้าฯจงแผ่ไปให้ไพศาล สุตรอบขอบจักรวาล อนันตจักรวาล แสนโกฏจักรวาล ขอสรรพชีวิต สรรพดวงจิต ดวงวิญญาณ สรรพคัตถุ หม่อมมาร สรรพครูบาอาจารย์ สรรพเทพเทวาทั้งหลาย ทิวทั้งวิภูฏสงสาร ทั้ง๓๓ภพภูมิ จงมีส่วนร่วมในบุญแห่งข้าฯ จงทั่วกันตลอดไป เทอญ สาธุ โสว โสว โสว โอโหสิ โอโหสิ โอโหสิ ขอจงอโหสิต่อกัน ซึ่งกันและกัน เทอญ

เหลือขอขมากรรมบทใหญ่ก่อนนอน ตอนนี่ชีวิตประจำวันปฏิบัติธรรมอยู่แค่นี้ ปฏิบัติละ ปฏิบัติวาง ปฏิบัติให้ ปฏิบัติสักแต่ว่าปฏิบัติ เจ้าคะ โสวๆอโหสิๆสาธุๆ

๒๐๑๕.๑๑.๐๕ วันพฤหัสบดี

สมาชิก B ก่อนอื่นลูกต้องกราบขอขอบคุณในความเมตตาของพระอาจารย์ที่คอยอบรมธรรมะให้สม่ำเสมอค่ะ แต่ลูกขอสารภาพว่าลูกไม่ได้ตามอ่านตลอด แต่จับใจความได้ว่าพระอาจารย์สอนให้สักแต่ว่า...แล้วจะจบเลย ลูกเห็นว่าเป็นคำสอนที่ถูกตรง เป็นหนทางสู่พระนิพพาน ขอแค่ผู้ปฏิบัติ “ไม่มีเรา” ที่คอยสักแต่ว่า เพราะหากยังมีเราที่คอยแต่สักว่า สักแต่ว่านี้ก็เหมือนของที่เรากำลังคอยวางทิ้งชีวิตไม่จบกิจ

ส่วนตัวลูกเวลาอ่านคำสอนของพระอาจารย์แล้วขันธโล่งดีค่ะ ผ่อนคลายดี แต่โล่งก็สักแต่ว่าโล่ง ไม่มีเราที่โล่ง ไม่มีโล่งในเรา มันเลยไม่ติดในโล่ง เลยได้แต่ตามอ่านเฉพาะที่เวลาอ่านวนค่า

ด้วยความที่ไม่ได้ตามอ่านคำสอนพระอาจารย์ตลอด บวกกับปัญญาอันน้อยนิดเท่าที่ขันธมี หากลูกพูดจาไม่ได้เรื่องอย่างไรหรือใช้ภาษาแห่งโลกสมมตินี้ไม่สมควรประการใด ต้องกราบขอภัยด้วยค่ะ ลูก

ไม่ได้มีเจตนาอื่นใด หากลูกเห็นผิดอย่างไร พระอาจารย์ได้โปรดเมตตาชี้แนะด้วยนะค่ะ กราบพระอาจารย์ด้วยความเคารพด้วยเศียรเกล้าค่ะ

พระอาจารย์: สิ่งใดที่ไม่เหมาะ ไม่ควร ด้วยประการใดๆ ก็ตาม จะด้วยทางกาย วาจา หรือความรู้สึกนึกคิดทางใจก็ตาม อันก่อให้เกิดกรรม ต่อองค์คุณพระรัตนตรัยผู้โปรดสรรพสัตว์ บุพการีผู้มีพระคุณ บิดา มารดา ครูบาอาจารย์ทั้งหลาย ผู้มีคุณทั้งหลายและสรรพสัตว์ทั้งหลายทุกชั้นภูมิ ทุกหมู่เหล่า รวมทั้งเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายของแต่ละหมู่ แต่ละเหล่า ทุกภพชาติตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันชาตินี้ จนกลายเป็นหนี้กรรมซึ่งกัน และกัน และยังตกค้างพยายามหาตมาจองเวรกันอยู่ ไม่ว่าจะเป็นผู้ถูกกระทำหรือเป็นผู้เข้าไปกระทำก็ตาม

บัดนี้ ข้าทั้งหลาย สำนึกถึงทุกขโทษในกรรมทั้งหลายเหล่านั้นแล้ว ขออโหสิกรรมและให้อโหสิกรรมแก่กันและกัน ขอองค์มหาบารมีทุกๆ พระองค์ ได้โปรดเป็นประธาน ยกโทษให้กรรมทั้งหมดทั้งมวลของหมู่เหล่า ข้าทั้งหลาย จงเป็นอโหสิกรรม-วิมุติกรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป และขอชดเชยชดใช้ด้วยอริยาสบารมี การบวชบรรพชา การโปรดสรรพสัตว์ให้จบตามองค์พุทธอรหันต์ตลอดไป อโหสิๆ -สาธุๆ!

ที่ ศธ ๐๕๓๔.๘/๑๐๘๗

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น อำเภอเมือง
จังหวัดขอนแก่น ๔๐๐๐๒

พ) มีนาคม ๒๕๕๙

เรื่อง ขออนุญาตนำนักศึกษาเข้าปฏิบัติธรรม

นมัสการ พระอาจารย์ สุวทนโม ภิกขุ

ด้วยหลักสูตรภาษาเยอรมันเพื่ออาชีพ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จะจัดโครงการ พัฒนาคุณธรรม จริยธรรมของนักศึกษาชั้นปีที่ ๓ จำนวน ๒๔ คน และอาจารย์ ๔ คน ในหัวข้อ "การใช้ชีวิตให้มีความสุขหลังสำเร็จการศึกษา" ณ อุทยานธรรมวิปัสสนา มวกเหล็ก จังหวัดสระบุรี ในระหว่างวันที่ ๓ - ๔ เมษายน ๒๕๕๙

ในการนี้ ทางหลักสูตร จึงใคร่ขออนุญาตใช้สถานที่ดังกล่าวเพื่อจัดกิจกรรม และใคร่ขอความอนุเคราะห์วิทยากรในการบรรยายธรรมในหัวข้อดังกล่าว ให้แก่นักศึกษาและคณาจารย์ของหลักสูตร เพื่อนำหลักธรรมคำสอนไปใช้ในชีวิตรประจำวันและการปฏิบัติงาน

จึงน้อมสการมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตให้ใช้สถานที่จัดโครงการฯ และให้ความอนุเคราะห์วิทยากร ขอการขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอนมัสการด้วยความเคารพอย่างสูง

A. Ma

(อาจารย์สุชุม วสุนธราไพศ)
รองคณบดีฝ่ายบริหาร ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

สำนักงานคณบดี

โทร. ๐-๔๓๒๐-๒๘๖๑

โทรสาร. ๐-๔๓๒๐-๓๐๕๐

**รายชื่อผู้บริจาคเงินร่วมพิมพ์
หนังสือชุดบุญย์...เกิดมาทำไม? เล่ม ๒๑-๒๒-๒๓
รวมเงิน ๒๓๐,๒๒๐ บาท**

- รายละเอียด ๑๐๐,๐๐๐ บาท:** คุณรุจิพัชร นิธิมูระ และครอบครัว
รายละเอียด ๓๐,๐๐๐ บาท: คุณแม่ศิริ-คุณสุวรรณา พิทักษ์วงษ์
รายละเอียด ๒๒,๘๗๐ บาท: คุณธิตีพัทธ์ ธวัชตอวิชัย
รายละเอียด ๒๐,๐๐๐ บาท: คุณจงถนอม พิทักษ์วงษ์ และบุตร-คุณแม่่วย
คุณกุลิสรา รุ่งมณี
รายละเอียด ๘,๐๐๐ บาท: ผศ.วัลลภ วัชรกะวีศิลป์ และคณะนักศึกษามหาวิทยาลัย
ขอนแก่น(คณะสังคมศาสตร์-ภาษาเยอรมัน)
และบำรุงค่าไฟฟ้า-ประปา ๑,๐๐๐ บาท
รายละเอียด ๕,๐๐๐ บาท: คุณสนอง-คุณรอตขวัญ เชื้อไทย
รายละเอียด ๔,๕๐๐ บาท: คุณสมพล อัครัตติพันธุ์
รายละเอียด ๔,๐๐๐ บาท: คุณสันทัต ตันพานันท์ และครอบครัว
รายละเอียด ๓,๐๐๐ บาท: คุณสฤณีพรพงศ์-คุณพรรณศิริ-ด.ช.ศิริพงษ์คุณ ฤทธิเรืองเดช
รายละเอียด ๒,๕๐๐ บาท: คุณธนิตศักดิ์-คุณณัฐนันท์ พิศาลกุลพัฒน์ และครอบครัว
รายละเอียด ๒,๐๐๐ บาท: คุณวิเชียร ปิยะวรากร และครอบครัว
รายละเอียด ๑,๘๐๐ บาท: คุณครูอรุณช ลิ้มเทียมเจริญ
รายละเอียด ๑,๒๕๐ บาท: คุณเกรียงศักดิ์ บุญเกิดทรัพย์สิน, คุณวันเพ็ญ บุญเกิด
ทรัพย์สิน, คุณชุตिकाญจน์ บุญเกิดทรัพย์สิน, คุณบุญญพัฒน์ บุญเกิดทรัพย์สิน,
คุณปณณภาพ บุญเกิดทรัพย์สิน, คุณปัญญากร บุญเกิดทรัพย์สิน, คุณชนัฐภา
บุญเกิดทรัพย์สิน
รายละเอียด ๑,๒๐๐ บาท: ญาติธรรมนิมิตใหม่
รายละเอียด ๑,๑๐๐ บาท: คุณรัตนา ทองชมแสง
รายละเอียด ๑,๐๐๐ บาท: คุณศรีนาถ อินทโชติ, คุณประทีป บุญทราพงษ์, คุณอาภรณ์
ยงพาณิชย์, คุณจินตนา รัตนจรัสโรจน์, คุณกันต์ สุธังกรกาญจน์, ผศ.วัลลภ
วัชรกะวีศิลป์ และครอบครัว, จ.ส.อ.ขวัญชัย ทิมทอง-คุณปรณา ชันธดวง, คุณวิไล
พอกพูน, คุณยายแสม (ม.สีวลี), คุณกัญญารัตน์ เลิศธนาฉัตร, คุณฐิตารินทร์
แสงรัตนเสฏฐ์

รายละเอียด ๗๕๐ บาท: คุณอรศรี มรุรัตน์,

รายละเอียด ๕๐๐ บาท: คุณอภิเชษ วัฒนมงคล, คุณบำเพ็ญ-อำพรณ นามูณะ, คุณภาวณันท์ ไรจน์วรุตย์, คุณวสววรรณ สีทาปกรณรัช, คุณขวัญสิริ บุรหาญ, คุณกชกร เปลี่ยนแก้ว, คุณสมบุญ นุกูลอุดมพานิชย์และครอบครัว, ผ.อ.นิคม หนองเต็ม, คุณวงศ์ จิวเรือง และครอบครัว, แม่ทองปาน ปานสมบุญ, คุณธิติ-น.ส.ปณิชา อภัยจิรกุล, ญาติธรรมชอย ๔

รายละเอียด ๔๐๐ บาท: คุณสนธยา พูลประโยชน์-คุณสมาน สุขสัมพันธ์

รายละเอียด ๒๕๐ บาท: คุณหนุ่ม-ต.ญ.พัชรภรณ์ แจ่มใส, คุณจิราวรรณ จั่วกลาง, คุณอำนาจ ชัยบุญ, คุณบุญช่วย พักเพชร, คุณเกษมศรี สังข์ศิลป์ไชย และครอบครัว, คุณสมศักดิ์ นุชแดง, คุณสุกัญญา ทองสวัสดิ์ และคุณสมศรี แย้มพราย, คุณนิวัตรณ ยุमित, ญาติธรรมชอย ๑ นิमितใหม่

สาขานุญ อาจารย์วัฒนา วัจนุญ (๓,๗๐๐ บาท)

รายละเอียด ๑,๐๐๐ บาท: คุณทองสุข-คุณสนุ่น ศรีปัญญาพงศ์,

รายละเอียด ๕๐๐ บาท: คุณวัฒนา วัจนุญ และครอบครัว, คุณจิตรา จันทร์ศรี

รายละเอียด ๒๕๐ บาท: นักเรียน มัธยมศึกษา ๓/๑ ปี ๒๕๕๘

รายละเอียด ๒๕๐ บาท: คุณคุณภาควุฒิ นิคมพาลี, คุณกมลทิพย์ อยู่พงษ์ไพฑูรย์, คุณสุชัย อ่อนศรี, คุณเพ็ญภา เมฆพัฒน์, คุณนิพนธ์-คุณเสาวนีย์-พญ.อลิสสา-คุณจิตาภา จิรการพงษ์

ปัจจัยร่วมทำบุญอุปสมบท ๓,๐๐๐ บาท

ด้วยผู้จะอุปสมบทป่วยกะทันหัน ต้องเข้ารับการรักษาเข้าโรงพยาบาลฯ
จึงได้ขออนุญาตสมทบพิมพ์หนังสือ

คุณจรัญฯ ชอย ๑๕ นิमितใหม่ ๑,๐๐๐ บาท

คุณกรรองกาญจน์ พร้อมพงษ์ ๑,๐๐๐ บาท

คุณพรรณศิริ พิทักษ์วงศ์ ๕๐๐ บาท

คุณวิเชียร ปิยะวารการ และครอบครัว ๕๐๐ บาท